

BURMESE
CLASSIC

ကလျာ

[ဒီဂျစ်ယ်]

ကိန္နရီအချစ်
ကိန္နရာဇာတ္တံ

(ဇာတ်သိမ်း)

ဒုတိယအကြိမ်

ဒို့တာစန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမဖြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမဖြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
  - အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
  - နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
  - ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး
- စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဘည်ဆောက်ရေး
  - ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
  - ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
  - နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဗန်တီးနိုင်ငံစနစ်အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၁၆၁၀၂၀၉

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၂၃၁၀၂၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၁၁ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်ရေ ၁၀၀၀၊ ဝန်ပိုင်း ၁၀၀ကျပ်

ဒို့နွဲ့ရီအချစ်ကိန္နရာမေတ္တာ(၃)/ကလျာ။ - ရန်ကုန်၊ ၈၉၅-၈၃
 ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။
 ၁၉၉-စာ၊ ၁၈၅ X ၁၃၅ စင်တီ။ (၁)ကိန္နွဲ့ရီအချစ်ကိန္နရာမေတ္တာ(၃)

ဤဝတ္ထုကို ဖတ်မည်ဆိုပါလျှင် ပထမ
ပိုင်းကို ဖတ်ပြီးမှသာ ယခု ဒုတိယပိုင်းကို ဖတ်ရှု
ပါရန် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ကလျာ (ပိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

မိတ္တီလာသားများ ဖြစ်ကြသည့် ညီအစ်ကို သုံးယောက်
လုံး ဖခင်၏ ကားဝပ်ရှော့တွင် အလုပ် လုပ်ကြရသည်။

အစ်ကိုကြီးက ကိုအောင်ကိုး၊
နောက်နှစ်ယောက်က အမြားပူး...
မောင်အောင်သွင်နှင့် မောင်အောင်ခင်။

“တော့သားအငယ်က ခပ်မိုက်မိုက်နော်၊ ထိန်းနိုင်မှ
တော်ကာကျမှာ”

အမေပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မိဘများမရှိချိန်၌ စီခနဲဆို
အောင်ခင်တို့ပါပဲ။ ပထမ... ရန်ဖြစ်တတ်သည်က စသည်။
နောက်တော့ ဖဲ၊ အရက်၊ နောက် ငွေလိုလာတော့ လိမ်တတ်
တောက်တတ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ နဂိုကလည်း သတ္တိရှိ
သဖြင့် ဓားတစ်လက်နှင့်လည်း အောင်ခင်တို့ ဓားပြတိုက်စွဲသည့်
အဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

အစ်ကိုကြီးကလည်း ပထမတော့ ထိန်းပါသေးသည်။
နောက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မယားသုံးယောက်လောက်

လျှော့တော့ ခိုက်လာပြန်သည်။ ညီကို ထိန်းဖို့ ဝေးလို့ သူ့ကိုယ် တိုင်ပင် အချုပ်ထဲ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် ဖြစ်နေရာမှ နောက်ဆုံး တွင် ရထားပေါ်မှ လိမ့်ကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

သူတို့ ဖခင်ကြီး တည်ထောင်ခဲ့သော ဝပ်ရှော့သည် မိတ္ထီ လာ တစ်မြို့လုံးမှာ နာမည်အကြီးဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ကားပြင် လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်လေသည်။

ရိုးသား ကြိုးစားစွာဖြင့် အလုပ် လုပ်ရှာသူက အမြှာ ညီအစ်ကိုမှ အကြီး “ကိုအောင်သွင်”

တစ်နေ့တွင် မိတ္ထီလာမြို့အဝင်မှာ ကားပျက်နေ၍ လိုက် ကြည့်ပေးပါဟု လူတစ်ယောက် လာခေါ်သဖြင့် ကိုအောင်သွင် လိုက်သွားခဲ့သည်။ ထိုလူက ဒရိုင်ဘာဖြစ်သော်လည်း ကား အကြောင်း ဘာမှ နားလည်ပုံမရ။ ကားကို မောင်းရုံသာ။ ဘာမှ ဝရုတစိုက်ကြည့်ခြင်း မရှိ။ ကားက အခြေနေဆိုးလေပြီ။

ကိုအောင်သွင်က ကားကိုကြည့်ပြီး ကားရှင်တို့ကို ကြည့် လိုက်သည်။

ရွှေတိုင်း မျက်မှန်နှင့် ပုပု ဝဝ အိအိ အမျိုးသမီးကြီး။ ကိုယ်ခန္ဓာက သူဌေးရောဂါကြောင့် အဆီရစ်ပြီး အစ်နေသော် လည်း မျက်နှာကတော့ တော်တော်ချောသည်။ အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့် အရွယ်ပါ။ သူ့ဘေးမှာ သူ့သမီးများဟု မပြောဘဲနှင့် သိနိုင်သော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။

ဖြူဖွေး သွယ်လှသော ကိုယ်လုံးလေးများနှင့် သူ့အမေ၏ မျက်နှာလှလှလေးတို့ ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ . . .

“နတ်ပြည်မိုးသူဇာ ပျံကျလာသို့” ဆိုသော တင်စားမှု များ မလွန်တော့။ ကိုအောင်သွင် မြင်ဖူးသော လူမိန်းကလေး များထက် သူတို့က ဆယ်ပြန်လှပသည်။

အစ်မ ဖြစ်ပုံရသူက ကိုအောင်သွင်ကို သူတို့နှင့်အတူ ပါလာသော ဒရိုင်ဘာလို တစ်ဆင့်နိမ့်ပြီး ကြည့်တတ်သော် လည်း . . .

အငယ်မလေး၏ မျက်ဝန်းမှာ လူတန်းစား ခွဲခြားလိုခြင်း ဆိုသော မာနရိပ်ကို မမြင်ရ။

သွက်သွက်လက်လက် စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိပုံရသည်။ ရုပ်ရည်သာမက စကားပြောပုံလေးကိုက တစ်ခါကြားဖူးလျှင် တစ်သက်လုံး စွဲကျန်နေရစ်မည့် အသံမျိုး။

“ဘယ်နဲ့လဲ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”
ကားပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက ကား၏ ရောဂါ စိုးရိမ်စရာ မှီ မရှိ ဆန္ဒစောစွာ မေးလာ၏။

ကားကြည့်ရင်း သူနှင့်ရွယ်တူ အလှနတ်သမီးလေးနှစ်ပါး တို့ပါ ရောကြည့်ပြီး ဝေဖန်နေမိသော ကိုအောင်သွင်က ဣန္ဒြေ ဖျတ်နှာနှင့် . . .

“ကားက ကရိုင်းကျိုးသွားတာခင်ဗျ၊ အချိန်တော့ ကြာ ထိမ့်မယ်”

“ခက်လိုက်တာနော်၊ အညာ ဘုရားဖူး လာကာမှ ခန္ဓာလေးတောင် မရောက်သေးဘူး၊ ကားက ပျက်ပြီ၊ ဒါဆိုလည်း လှည့်ပြန်ကြမှပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဟာ... မာမိကလည်း စစ်ကိုင်းက ကထိန်ပွဲအစီ သွားမလို့ပါဆိုမှ မာမိဟာ မာမိ ပြန်၊ သမီးတို့ မပြန်ဘူး”

“ငါလည်း ပြန်ချင်ပါ့မလားဟဲ့၊ ကားကမှ မောင်းလို့ မရတော့တာ၊ အရေးထဲ ဒက်ဒီကြီးကလည်း မရှိ”

တိုင်းမင်းကြီး “ဦးလှဘော်” နိုင်ငံခြားသို့ သွားခိုက် မင်းကြီး ကတော် “ဒေါ်ဒေါ်သုန်” နှင့် သမီးနှစ်ယောက် ဘုရားဖူးသွား ကြမည့် အစီအစဉ်မှာ မန္တလေး မရောက်ခင် ကသိကအောင် ဖြစ်နေကြ၍ ကိုအောင်သွင်က...

“ဒီလို အခက်အခဲဖြစ်နေကြရင်လည်း ကျွန်တော့် ဂျစ်ကား ယူသွားပါလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ကရိုင်းကို ပြန်ဆက်ပြီး ပြင်ထားနှင့်ပါမယ်”

သူ့အိုပယ်(လ်)ကားကြီးကို ထားခဲ့ရမည်ဆိုသဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်သုန်က စဉ်းစားပြီးမှ...

“အန်တီတို့ ဒရိုင်ဘာလည်း ဝိုင်းပြင်ရအောင် ထားခဲ့ မယ်လေ၊ ဒီဂျစ်ကားကို တစ်ယောက် လိုက်မောင်းပေးပေါ့၊ ကျသင့်သလောက်ယူ၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော့်ကားက အငှားမလိုက်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒါပေ မယ့် နောက်ပိုင်းမှ ကြည့်ရှင်းကြတာပေါ့လေ၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော့် ဂျစ်ကားကို စီးလို့ဖြစ်ကြပါ့မလားပဲ စဉ်းစားပါ”

အိုညက်နေသော ဆိုဖာနှင့် အိုပယ်(လ်)ကားသစ် ကားကြီးကို စီးလာရာမှ အုန်းဆံကုရှင်နှင့် သူ၏ ဂျစ်ကားစုတ် ကလေးပေါ် ပြောင်းချင်ကြပါ့မလားဟု အရင် မေးရသေးသည်။

လက်ကိုင်အိတ်ကြီး တံတောင်လောက်နှင့် မာန်ဝင့်ဝင့် မင်းကတော်ကြီးနှင့်၊ နုနု ရွှရွ လှလှလေး သမီးတော်နှစ်ယောက် တို့သည် ကိုအောင်သွင်၏ စကားကို ကြားရပြီးနောက် အကြီးမ က ခပ်အင်အင်၊ အငယ်ကတော့...

“ဖြစ်တယ်၊ လှည်းပဲ စီးရ စီးရ၊ ဒုလာတဲ့ခရီး အားလုံး ရောက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ မာမိ... လုပ်မနေနဲ့၊ ဒရိုင်ဘာဦးလေးစိုး တို့ ထားခဲ့၊ သမီးတို့ သူ့ဂျစ်ကားနဲ့ပဲ သွားကြမယ်၊ ကဲ... သွားမယ်လေ... ဘယ်သူမောင်းမှာလဲ”

“ခဏတော့ စောင့်ဦးဗျာ၊ ဒီမှာ စီစဉ်စရာလေးတွေ စီစဉ် ခဲ့ရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်ပဲ မောင်းရမှာပါ၊ တောင်တက်လမ်း တျမ်းတဲ့လူ မရှိဘူး”

ကိုအောင်သွင်၏ အစီအစဉ်... ကိုအောင်သွင်၏ စေတနာများဖြင့် သားမိသုံးယောက်နှင့် ခိုင်းဖို့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်တို့ ကိုအောင်သွင်၏ ဂျစ်ကားဖြင့် မန္တလေး ဝန်းကျင်၊ စစ်ကိုင်း၊ မုံရွာ၊ သံဗုဒ္ဓေါ၊ ကျောက္ကာ၊ ဖိုးဝန်းတောင်၊ ရွှေဘတောင်၊ ရွှေစာရံဘုရား၊ ဓာတ်တော်ဂျိုင့်၊ ဘီအီး ရေတံခွန်... မေမြို့... ရုက္ခပေဒ ပယျာဉ် စသော သာယာ ချမ်းမြေ့ဖွယ် ခရီးပေါင်းစုံကို ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် အတူ ခရီးသွားကြရာမှစ၍...

www.burmeseclassic.com

“တစ်နေ့လုံးလည်း ကားမောင်း၊ ညကျတော့လည်း ကားပြင်၊ သိပ်ပင်ပန်းမှာပဲနော်”

“ရပါတယ် မသင်းသင်းရယ်၊ ဒါမှ နက်ဖြန် ကားမပျက် မှာ၊ ကားပျက်လို့ ခရီးဖင့်နေရင် မသင်းသင်း အရင်လို စိတ်ညစ် နေမှာစိုးလို့”

အိုပယ်(လ်)ကားကြီး ပျက်စဉ်က ကိစ္စကို ရည်ညွှန်း ပြောတော့ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . အိမ်က ကားကြီး ပျက်တုန်းက စိတ်တို လိုက်တာ၊ မီးတောင် ရှို့ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဟာဗျာ”

“သူ့ကားကျတော့ စိတ်မတိုပါဘူး၊ သူ ဂရုစိုက်နေတယ် ဆိုတာ ဒီက သိပါတယ်”

“ဒါဆို ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါပြီဗျာ”

ဝင်း ကြည် သွားသော ကိုအောင်သွင်၏ ဝမ်းသာမျက်နှာ နှင့် ရင်တွင်းမှာ ပြောချင်သော စကားလုံးများက လျှံပြည့်နေ

သော်လည်း လှမ်းကွာလွန်းသော အဆင့်ကြောင့် သင်းသင်း စကားမပြောဘဲ၊ သူမပြောရဲ။

“ရော . . . သူ စားဖို့”

ပေါ်ဦးစ လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို လာပေးတော့ ရင်အေး ချိုမြိန်လိုက်တာ။

သူတို့ နားကြသော ကားလမ်းဘေးမှ ပန်းမျိုးစုံလေးများ ကို ခူးပေးတော့၊ သင်းသင်း၏ခေါင်းမှာ ဝေနေအောင်ပန်၏။

ဤသို့ ကူးဆက် တုံ့လှယ်သော စေတနာ မျက်ဝန်း၊ သံယောဇဉ် အကြည့်လေးများမှတစ်ဆင့် . . . ရင်တွင်းမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မြင်သာနေသော်လည်း ကိုအောင်သွင်မှာ ပိတ်ဆီးကြိတ်မြုထားရုံမှလွဲ၍ ဘာများ တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

“ဒါ သင်းတို့ရဲ့ အပြန်လမ်းပဲနော်၊ ဒီကနေ မန္တလေး ဆင်းသွားပြီးရင် သင်းတို့ မန္တလေးမှာ နေခဲ့ကြတော့မှာ . . .”

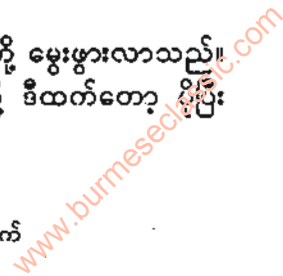
“ခရီးစဉ်တွေ သိပြီးပါပြီဗျာ၊ မန္တလေးကနေ မိတ္ထီလာကို တွန်တော် ပြန်သွားရမယ်၊ သင်းသင်းတို့ရဲ့ ကားကြီးကို အပြီး ပြင်ပြီး ဒရိုင်ဘာ ဦးစိုးမောင်ရဲ့ လက်ထဲကို အပ်လိုက်ပါမယ်”

“တစ်လမ်းလုံး ကူညီခဲ့တဲ့ သူ့ကို သင်း သတိရနေမှာပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ တစ်သက်လုံး လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာ ပါဗျာ”

ခံစားမှု တွန်းအားကြောင့် သတ္တိတို့ မွေးဖွားလာသည်။ ဒါပေမယ့် . . . ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိသူမို့ ဒီထက်တော့ မှိုပြီး

ပြောရဲခဲ့ပါ။

“ရော့”

“ဘာလဲ...ဟင်”

“လိပ်စာ... သင်းဆီ စာရေးမှာလား”

“ဟာ... သိပ်ရေးချင်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် စာရေးရင် သင်း စာပြန်ပါနော်... ကျွန်တော့်လိပ်စာ ရေးပေးလိုက်မယ်လေ... ”

“သိပြီးသားပါ”

လမ်းဖွင့် ကြိုဆိုသော အပြုံးလေးကြောင့်... ”

“ဪ... သင်းရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝထဲ ဘာလို့ ရောက်လာရတာလဲကွယ်”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် ကိုယ့်ရင်မှာ သင်းကို အဘယ်မျှ ချစ်ရပါကြောင်းတွေ နှုတ်က မဖွင့်ဟရဲခဲ့သမျှ စာထဲမှာ ရေးထည့်လိုက်မယ်နော်... ”

အသံအဖြစ် ထွက်မလာနိုင်သော ကိုအောင်သွင်၏ ရင်တွင်းစကားများပါ

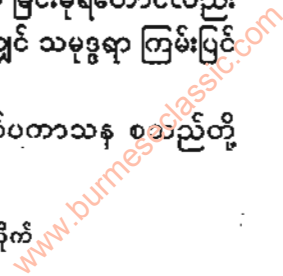
“အောင်မယ်လေး... ငါတော့ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တာပဲနော်... ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ တိုင်းမင်းကြီး သမီးက အောက်တန်းစား ဒဂိုင်ဘာနဲ့မှ ကြိုက်သတဲ့ တော်... ”

“ဒဂိုင်အာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်ပိုင်ရှင် ကားပိုင်ရှင်ပါ၊ ဓာမိပဲ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ သူငယ်ဆို”

“ဟဲ့... ဒါက ခိုင်းလို့ကောင်းတာကို ပြောတာ၊ သားမက်တော်ဖို့မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီအကောင်နဲ့ ကြိုက်နေတာ၊ နောက်မဆုတ်ရင်တော့လား... ဟင်း နင့်ကို ငါတို့မိသားစု စာရင်းက ပယ်ဖျက်ပစ်မယ်၊ သတ္တိရှိ ရှေ့တိုးကြည့်”

သင်းသင်းတို့က သတ္တိရှိလိုက်သမှ မြင်းမိုရ်တောင်လည်း တက်ရဲသည်။ ကိုအောင်သွင်နှင့်သာဆိုလျှင် သမုဒ္ဒရာ ကြမ်းပြင်လည်း ဆင်းရဲပါသည်။

သည်သို့ဖြင့် မိဘ ငွေကြေး ဂုဏ်ပကာသန စသည်တို့

အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလျက် အချစ်ဦး ကိုအောင်သွင်၏ နောက်သို့ လိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုအောင်သွင်ကလည်း ခေါင်းပေါ်တင်ထားမတတ် စုံမက် မြတ်နိုးရှာပါသည်။ သာယာသော အိမ်ထောင်သက်တမ်း တစ်နှစ်ကျော်ကာလမှာ... မှ ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့၏။

“ကလေးရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဟာ စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေမှာ ရှိနေတယ်။ ရန်ကုန်က ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံမှာ ပါရဂူတွေနဲ့ မွေးသင့် တယ်”

ဆိုသော အကြံပြုချက်ကြောင့် ကိုယ်ဝန် ခုနစ်လကပင် ချစ်ဇနီးလေးကိုခေါ်ပြီး ရန်ကုန်ဆင်းနေခဲ့ကြသည်။

သင်းသင်းသည်မူ သူ့ကိုယ်ဝန် စိုးရိမ်ရကြောင်း မသိ ရှာ...

ကိုအောင်သွင်၏ ညီကိုနှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သော မီး ရထား ရုံးစာရေး ‘ကိုလှဦး’၏ နေအိမ်တွင် လင်မယားနှစ်ဦး လာနေကြသည်။

သင်းသင်းကို အိမ်က ပစ်ထားသလို၊ သင်းသင်းကလည်း အိမ်၏ သတင်းလေးကိုမှ နားမထောင်တော့။ အစ်မဖြစ်သူ နှင်းနှင်းကိုလည်း မဆက်သွယ်ခဲ့။ ခင်ပွန်းသည်ကိုသာ ချစ်ခင် အားကိုးရှာသည်။ ကိုအောင်သွင်ကလည်း ရွှေနှန်းတော်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ရွှေမင်းသမီးလေးကို ရထားသလို ငုံ့ထားမတတ် ချစ်မြတ်နိုးရှာပါသည်။

“ကိုယ်တို့ ရောက်နေတာလည်း တစ်လကျော်သွားပြီ။

ငွေလည်း လိုလို့ ကိုယ် မန္တလေး ခဏတက်လိုက်ဦးမယ်နော်”

မန္တလေးတွင် ကားရောင်းထားသောငွေ ရစရာရှိနေ သည်။ ချစ်ဇနီးကို ပါရဂူနှင့်အပ်ပြီး အထူးသူနာပြုဆရာမ ငှား၍ မွေးဖွားစေမည်။ သူ့ငွေဇနီးတွေ မွေးဖွားသလို မွေးဖွားစေရ မည်။ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ငါမိန်းမ မျက်နှာမငယ်စေရ တူသော စေတနာများနှင့်အတူ...

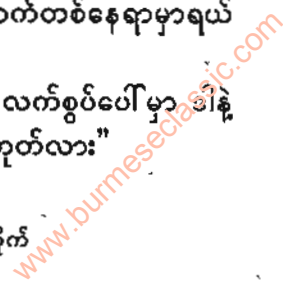
သူမိဘနှင့် အစ်မ ဆွေမျိုးများအားလုံး စုစည်းပြီး ချစ်သည့် အချစ်ထက် မလျော့မနည်းစေရအောင် တစ်ယောက် တည်းကပင် ချစ်ပြုမည်ဆိုသောစိတ်ဖြင့် ကိုအောင်သွင်မှာ ချစ်ဇနီး၏ အဝတ်ကအစ လျှော်ပေးခဲ့ရှာသည်။ မသွားမဖြစ်၍ သွားရခါနီးတွင်...

“ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်ထားပါနော်၊ ငွေယူပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ ပါမယ်”

ဟူ၍ အစ်ကို လင်မယားကို အပ်လျက် ထွက်သွားခဲ့ သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့...

“သင်းနဲ့ ကိုနဲ့ စပြီး တွေ့ရတဲ့နေ့ကလေးကို ဘယ်တော့ စု မမေ့နိုင်အောင် ဒီလက်စွပ်လေးအတွင်းဘက်မှာ ရက်စွဲထွင်း ထားတယ်။ ပြီးတော့... ‘သင်းနဲ့ကို’ ဆိုတဲ့ အမှတ်သား ဖြစ် အောင် T+K လို့ ဒီပေါ်မှာရယ်၊ နောက်တစ်နေရာမှာရယ် နေထိုးထားတယ် ချစ်ရဲ့”

“နောက်တစ်နေရာဆိုတာ ကိုရဲ့ လက်စွပ်ပေါ်မှာ ဒါနဲ့ တူတူ ရေးထိုးထားတာကို ပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကိုရင်ထဲက အသဲပေါ်မှာဗျ”
ချစ်ခင်ပွန်းသည်၏ မြတ်နိုးဖွယ်စကားများကို ကြား
ယောင်ရင်း လက်ရှိအိမ်မှာ မနေချင်တော့၊ ကိုကိုလည်း လွမ်းလှ
ပြီ။

ကိုလှဦးက သဘောမဆိုးလှသော်လည်း သူ့ဇနီး မမြ
ကြည်က သဘောထားသေးသိမ်လွန်းစွာ စိတ်ယုတ်မာရှိသည်။
သင်းသင်းတို့ လင်မယား၏ ချစ်ခင်ယုယမှုများကို ကြည့်ပြီး
အချောက်တိုက် မနာလိုဖြစ်နေခဲ့၏။

ယောက်ျားကလည်း ပြန်မလာ၊ ငွေကလည်း မရှိတော့။
အိမ်ရှင်မကလည်း မကြည်ဖြူ စောင်းပြောရုံမက ရေပင် ဆွဲ
မပေး၍ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် လမ်းထဲက ရေဘုံပိုင်မှာ ရေဆွဲရသည်
ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိုနေ့က မမြကြည်နှင့် သင်းသင်းတို့
စကားများကြသည်။

ဘာမဆို တစ္ဆေထိုး လုပ်တတ်သောစိတ်ဖြင့် သင်းသင်း
သည်...။

ထိုနေ့က ယောက်ျားကိုလည်း စိတ်ဆိုး၊ ဒီအိမ်မှာလည်း
မနေချင်၍ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ဘာပစ္စည်း
မှ မယူဘဲ မန္တလေးမြို့သို့ ရထားစီးလာခဲ့ရာမှ...။

နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်ကို ရထားပေါ်မှာ ဖြစ်သလို
မွေးဖွားလိုက်ရပြီးနောက်တွင်...။

သူချစ်သော ခင်ပွန်းကိုလည်း တွေ့မသွားရရှာ။
သူ့ရင်သွေး သားလေး၏ မျက်နှာကိုမှလည်း ကြည့်မသွား

နိုင်ရှာတော့ပါပဲ၊ ကံအဆိုးဆုံး မိန်းမလူလေး တစ်ယောက်
အဖြစ်နှင့် ခရီးဆက်နေသော မီးရထားကြီးပေါ်မှာ ဝေဒနာ
ခေါ်မဆံ့ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရရှာလေပြီ။

ဤအကြောင်းကို တစ်နှစ်ကျော်ကာလ ကြာလေမှ
တပည့်စောမောင် ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သဖြင့် ကိုအောင်သွင်
သိရသည်။

ထိုနေ့က ကိုအောင်သွင်တစ်ယောက် ဝိုရိုက်ပုံမှာ ရင်ပွင့်
တွဲထွက်တော့မတတ်ပါ။

ထောင်ထဲသို့ ရောက်လာရသောအကြောင်းများကို
ထောင်ထဲမှနေ၍ တွေးကြည့်လိုက်တော့...။

.....

“မင်း ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူးကွာ၊ ကဲ... လာ၊ အချုပ်ကားပေါ်တက်”

မန္တလေး သူတာရုံသို့ ဆင်းလာသော ကိုအောင်သွင်ကို ရဲနှစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲပြီး လက်ထိတ် ခတ်လိုက်လေတော့သည်။

“နေပါဦး၊ ဘာမှနဲ့ ဖမ်းတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ညီနဲ့များ ကျွန်တော့်တို့ မှားနေကြပြီလားဗျာ”

“တို့ကို အကြောင်ရိုက်မနေနဲ့၊ ပုလဲငွေရောင်ရပ်ထဲက ဒေါ်မမအိမ်ကို ဓားပြတိုက်သွားတာလေကွာ”

“ဟာဗျာ... အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်ညီ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူ ညကတောင် ကျွန်တော့်ဆီ လာသေးတယ်၊ သူက အောင်ခင်၊ ကျွန်တော်က အောင်သွင်၊ အမြွှာညီအစ်ကိုပါဗျာ”

ရဲတို့ နည်းနည်း-ကြောင်သွားကြသည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမ မီးဖွားခါနီး အရေးကြီးလွန်းလို့ ခုရထားနဲ့ ပြန်မှ ဖြစ်မှာပါဗျာ၊ ရထားမမိဘဲ နေပါဦးမယ်၊ ကျွန်တော် သွားပါရစေတော့”

“မင်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မိတ္ထီလာသားပါဗျာ၊ အောင် ဝပ်ရှော့ ဆိုတာ ကျွန်တော့် ဆိုင်ပါ၊ ဘယ်သူ့မဆို မေးကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော် လူကောင်း တစ်ယောက်ပါခင်ဗျာ”

“အေး... ဒါဆိုလည်း ရဲစခန်းရောက်မှ ရှင်းကြတာ ပေါ့ကွာ၊ လာ... ခုတော့ လိုက်ခဲ့ဦး”

“ခုကတော့ပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေရှာရော့မယ်”

ကိုအောင်သွင်မှာ ချစ်ဇနီးသို့ တမ်းတမ်းတတ စကားများ ပြောရင်း စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြီးစွာနှင့်ပင် အချုပ်ကားပေါ် ပါသွား ရရှာလေတော့သည်။

“ဒီမှာ... မင်း ရိုးသားတဲ့လူတွေကိုသာ ညာလို့ရမယ်၊ တို့လို ရဲစခန်းတို့တော့ ညာလို့မရဘူး အောင်ခင်”

“ခင်ဗျာ”

“မင်းအစ်ကို ကိုအောင်သွင်ဟာ မိတ္ထီလာဝပ်ရှော့မှာ ရှိလျက်၊ အလုပ် လုပ်လျက်ပါတဲ့”

“ဗျာ”

“သူညီ အောင်ခင်ဟာ လူလိမ်လူကောက်တစ်ယောက် မို့ သူဝပ်ရှော့မှာတောင် မထားတော့ဘူးတဲ့၊ အပြစ်ရှိသလိုသာ အပြစ်ပေးလိုက်ကြပါတဲ့ကွ၊ မင်းအစ်ကိုဆီက အကြောင်းပြန် လာတယ်”

“ဟာ... ဟာဗျာ၊ မဟုတ်ရပါဘူး၊ သူ သက်သက် ကျွန်တော့်ကို ချောက်ချတာပါ၊ ကျွန်တော့် မှတ်ပုံတင်ကို ကြည့် ကြပါခင်ဗျာ”

လွယ်အိတ်လေးတွင်းမှ မှတ်ပုံတင်ကို ထုတ်ပေးလိုက် သည်။ သူညီ ဘယ်လိုလူလည်ကျကျ သူနှင့်အတူရှိနေသော မှတ်ပုံတင်ကတော့ ညာ၍ ရမည်မဟုတ်။

“ဟာ... ဟာ... အောင်ခင်ရာ၊ တို့ကို အလုပ်ရွပ် အောင် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့... ရော့”

“ခင်ဗျာ”

ရဲအရာရှိ ပြန်ပေးသော မှတ်ပုံတင်၌ ပါသောအမည်က ‘မောင်အောင်ခင်’...

“သူ... သူ... ညကလာပြီး မှတ်ပုံတင်ရော ငါ့အဝတ် စားတွေပါ လဲသွားပါရောလား၊ ငါ့လက်စွပ်လေးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ကြည့်စမ်း”

လူရိုးကြီး ကိုအောင်သွင်မှာ ဘာဆိုတာမှ မတတ်နိုင်ရှာ တော့...

ချစ်ဇနီးအတွက် ပူပန်စိုးရိမ်ရလွန်းသော စိတ်...

“လုပ်ရက်လေခြင်း”

ဟူ၍ ညီဖြစ်သူအပေါ် ဒေါသပြင်းလွန်းသော စိတ်များ ကြောင့်...

ရဲစခန်းမှာပင် ချုံးပွဲချ၍ ငိုရှာပါသတည်း။

အထောက်ထားခိုင်လုံနေ၍ အမှုစစ်ဆေးပြီးသည့်အခါ တွင် ထောင်ဒဏ် ခုနစ်နှစ် အပြစ်ရလေတော့သည်။

ကိုအောင်ခင်သည် တကယ့် ကိုအောင်သွင် အဖြစ်နှင့်

ဝပ်ရှော့ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပြီး ခပ်တည်တည်နှင့် နေလိုက်သည်။

ရန်ကုန် ကိုလှဦးထံမှ သင်းသင်းရှိစဉ်က အကြောင်းများနှင့် သင်းသင်း မန္တလေးလိုက်သွားသည် ထင်ရကြောင်း၊ သတင်းအစအန မကြားရကြောင်းများ ကြားသိရလေ၊ ကိုအောင်ခင်တို့ အကွက်ဝင်နေလေ ဖြစ်၏။

“အောင်သွင်မိန်းမ ပျောက်နေတာ ဘယ်များ ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဟူသော အတွေးဝင်လာပြီး ရန်ကုန်သို့ ဆင်း၍ ကိုအောင်သွင်ပုံစံနှင့် ခပ်တည်တည် မေးမြန်းသည်။ ပြီးတော့... သူက လူလည်တစ်ယောက်မို့ ဤနေ့ ဤရက်မှ ဤခရီးလမ်းတလျှောက် အကြောင်းတို့ စုံစမ်းလိုက်တော့ မီးရထားပေါ်မှာ မီးဖွားရင်း သေဆုံးပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ သူအနီးကပ် မစုံစမ်းတော့...။

“အင်း... ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး ငါ နှပ်နေရုံပဲ၊ အစ်ကိုအောင်သွင် ထွက်လာမှ ငါလစ်ရမှာ”

“ဟင်း... သင်းသင်း သေတာ စောလို့ပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ရင် သူ့ကိုတောင် ငါ အချောင်ရဦးမှာ... ဒီလက်စွပ်ကလေး ဝတ်ပြရင် သူယုံမှာပေါ့... ကလေးကျန်ခဲ့တာတော့ ဇယားရှုပ်တယ်၊ ငါလည်း မမွေးနိုင်ဘူး၊ သူထိုက်နဲ့ သူက နေပစေ”

T+K အမှတ်သားပါသော ကိုအောင်သွင်၏ လက်စွပ်ကိုပါ ခိုးလာပြီးဖြစ်၍ ကြည့်လျက် ပီတိဖြစ်နေတော့သည်။

ကိုအောင်သွင်လိုပင် ဤလက်စွပ်ကလေးကို ခပ်တည်

တည် ဝတ်လျက် ဝပ်ရှော့မှာ ဆရာကြီးလုပ်နေတော့သည်။ သောက်လိုက် စားလိုက် သုံးလိုက် ဖြုန်းလိုက်နှင့်...။

ဤအဖြစ်များကို ပထမဆုံး ရိပ်မိသူက ကိုအောင်သွင်၏ တပည့်ရင်း ‘စောမောင်’...။

စောမောင်သည် ဤလူသည် သူ့ဆရာမဟုတ်။ သူ့ဆရာ၏ ညီသာဖြစ်ရမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် မန္တလေးထောင်မှာ ကိုအောင်သွင်ကို သွားတွေ့သည်။ သူ့ဆရာက မျက်ရည်များ တျလျက် အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြီး သူ့ဇနီးလေးကို ကြည့်ပေးပါရန် ချာလိုက်ရှာသည်။

ရိုးသားလွန်းပြန်တော့... အ ငါ။

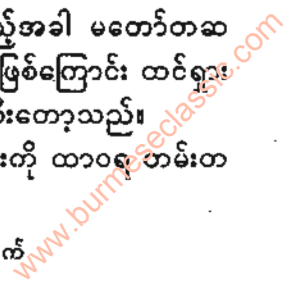
စောမောင်သည် တစ်ခါတည်း ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားရမည့်အစား ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြန်လာပြီး ကိုအောင်ခင်ကို အရင်ပြောတော့သည်။

“ဒီကောင် သိသွားပြီ၊ မလွယ်တော့ဘူး”

ဆိုသော ကြိုတင်ကြံစည်စိတ်ဖြင့် စောမောင်ကို မတော်တဆ ထိခိုက်သွားဟန်ဖြင့် လူလစ်ချိန်မှာ သံဘောင်နှင့် အုတ်ဆက်ကို ကိုင်ရိုက်ပစ်ခဲ့သဖြင့် စောမောင် အုတ်ဆက်ကဲ့၍ သေဆုံးသွားရရှာတော့သည်။

ရဲက အသေအချာ စစ်ဆေးသည့်အခါ မတော်တဆ အုတ် ကြိုတင်ကြံစည်သော လူသတ်မှုဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် စုံစမ်းပြီး ကိုအောင်ခင်ကို ဖမ်းဆီးတော့သည်။

ထောင်ထဲမှာနေရင်း ချစ်ဇနီးလေးကို ထာဝရ ဟမ်းတ

နေရာသော ကိုအောင်သွင်မှာ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ကျခံနေရသူမို့ လမ်းပြင်လုပ်ငန်းမှာ လုပ်ကိုင်ရင်း ငှက်ဖျား မိပြီး...

ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် ထောင်ကျဘဝမှာပင် ဆုံးရှာသည်။ သူ၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီးသည်လေးသည် သူ့ရင်သွေး သားဦးလေးကို မွေးဖွားထားရစ်ခဲ့ပါသည် ဆိုသော အကြောင်း ကိုပင်...

ကိုအောင်သွင်တစ်ယောက် သိမသွားရှာပါချေ။

သေဆုံးသူ စောမောင်ကိုယ်စား...

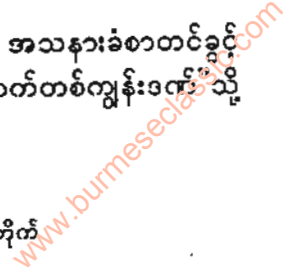
“သေဒဏ် ကျခံစေ”

ဆိုသော အမိန့်ကို ကြားနာပြီးချိန်၌ ကိုအောင်ခင် တစ်ယောက် ဇက်ကျိုးကျသွားတော့သည်။

သူ့အလှည့်ကျတော့ အကြောက်ကြီး ကြောက်ခဲ့ပြီ။ သူ့အစ်ကို ကိုအောင်သွင်အဖြစ်နှင့်ပင် အပြစ်ပေးခဲ့သော်လည်း သူ ရှင်းပြမနေတော့ပါ။ ရှင်းလျှင် ပိုရှုပ်လာမည်မို့ လည်စင်း ခံရုံသာ ရှိပါတော့သည်။

ကြိုးတိုက်တွင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရစဉ် ကာလ တ ချောက်ချားလိုက်ရပုံများ... သွေးယုက်ပြီး ရူးသွပ်သွား တော့မတတ်ပါ။

နောက်ဆုံး နိုင်ငံတော်သမ္မတထံ အသနားခံစာတင်ခွင့် ရရှိပြီးနောက်တွင် သေဒဏ်မှ “တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်” သို့ ပြောင်းလဲကျခံစေခဲ့ရသည်။

မကောင်းမှုဟူသည် ဘယ်သောအခါမှ ကွယ်ပျောက်
ပျက်စီးသွားခြင်းမရှိ။

ဟူသော အသိဖြင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် အပြစ်ဒဏ်ခံပြီး၊
အသက်လည်း ကြီးရင့်ခဲ့ပြီး...

လူလည်းကျ၊ စိတ်ဓာတ်လည်းကျ တရားသံဝေဂလည်း
ရခဲ့သော ကိုအောင်ခင်မှာ ဆရာတော်ဦးရေဝတ အဖြစ်နှင့်
ဘုတလင်မြို့နယ် ညောင်ကန်ကျေးရွာမှာ သက်န်းဝတ်ပြီး
နေချိန်၌ သတင်းစာမှ ကြော်ငြာကလေးကို တွေ့ရတော့သည်။

“အင်း... ဒါ ငါ့အစ်ကို့ရဲ့ အဆက်နွယ်ထဲက ကိစ္စ
ပေါ်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကျန်ရစ်တဲ့ သားလေးဆိုတာလည်း အသက်
ရှင်ရက် ရှိသေးသလားမသိ...”

“ငါ့ရဲ့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်အပေါင်းကို ခုလို သူတော်စင်
ဘဝကနေပြီး တတ်နိုင်သလောက် ပြေပျောက်အောင် ဆောင်
ရွက်ရတော့မှာပဲလေ”

ဆိုသောစိတ်ဖြင့် မိတ္ထီလာတွင် ပေါင်နံထားခဲ့သော ဤ
အမှတ်တံဆိပ်ပါ လက်စွပ်ကလေးကို ခေတ္တမျှ ပြန်လည် ငှားရမ်း
ပါရန် အကြောင်းခံပြောပြီး အကူညီတောင်းသည့်အခါ ပိုင်ရှင်
က လှူလိုက်ရှာသည်။

သူတို့နှစ်ဦး စတင်ဆုံတွေ့သည့်နေ့ 10-10-59 ခု နေ့စွဲနှင့်
သူတို့နှစ်ဦး၏ နားမည်လေး ရေးထိုးထားသော လက်စွပ်ကို ယခု
ပြေ့ထံ အပ်နှံပါ၏။

သူတို့နှစ်ဦး ကောင်းရာ သုဂတိသို့ လားကြပါစေရန်
သူတော်စင်ဘဝမှ ထာဝရ မေတ္တာပို့ အမျှဝေလျက်ရှိပါကြောင်း
ဈာန် ပြောကြားပြီး...

ညှိုးရော်သော မျက်နှာ၊ ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
ပြန်လည် ကြွမြန်းသွားတော်မူရှာပါသတည်း။

ပြေသည် ဆရာတော် ပြောခဲ့သော ဇာတ်ကြောင်းများကို
စာရေးဆရာတစ်ယောက်မို့ ဇာတ်ကွက်စေ့အောင် ချဲ့ထွင်၍
မျက်စိထဲတွင် အသေးစိတ် ပြန်လည်ထင်မြင်နေမိပါတော့သည်။

ဆရာတော်ဘုရား ပေးခဲ့သော လိပ်စာကို သူ ဖတ်ပြီးခဲ့ပြီ။
ယခု ပြေက အဲဒါလေးကို ညွှန်ပြပြီး မေးလိုက်သည်။

“အငြိမ်းစား တိုင်းမင်းကြီး ဦးလှတော်-ဒေါ်ဒေါ်သုန်”
အမှတ်( )ဝင်ဒါမိယာ။

သူက လေးလံသော သက်ပြင်းကို ချလိုက်ပြီးမှ
ခေါင်းယမ်းပြန်သည်။

“ဒီဘက်ကိုလည်း သွားဖို့ မသင့်ပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်
မေမေကိုတောင် သူတို့ စွန့်ပစ်နိုင်ကြသေးတာ၊ မေမေက
မွေးခဲ့တဲ့ သူတို့မျိုးဆက်ရဲ့ ထက်ဝတ်သာပါရှိတဲ့သွေးကို သူတို့
ဘယ်လက်ခံချင်ကြပါ့မလဲဗျာ၊ နောက်ပြီး မသဲဖြူ တစ်ခု စဉ်းစား
မိလား။”

“ဘာကိုလဲ မောင်မောင်”

“ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့် အခြေနေဟာ အင်မတန်မှ
နိမ့်ကျနေတာပါ။ သူတို့ဆီ သွားရင် အမေ့လိုချင်လို့ အကူညီ
တောင်းချင်လို့ ဆိုတဲ့ နိမ့်ချတဲ့အမြင်နဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကြ
မှာပါ။”

“အင်း... ဒါတော့ မောင်မောင်သဘောလေ”

“မသဲဖြူရယ်... အစကမှ ငါ့အဖေ ဘယ်သူပါလိမ့်၊
ငါ့အဖေ အမျိုးတွေ ရှိဦးမှာပါဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့
ကျွန်တော် အားရှိခဲ့ပါတယ်၊ ခုတော့ဗျာ... ”

သဲမောင်မောင် မျက်ရည်ဝဲတော့၊ ပြေပါ ငိုချင်စိတ်
ပေါက်လာတော့သည်။

“အဲဒါ မောင်မောင်သဘော... မောင်မောင်ပဲ ဆုံးဖြတ်
လေ၊ သွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြေ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

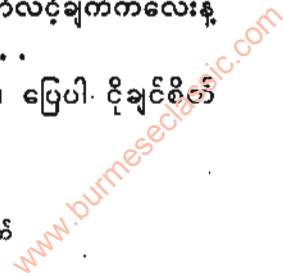
သူက ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ခေါင်းယမ်းသည်။

“နေပါစေတော့၊ ဖခင်ဆိုရင်တော့ သွားတွေ့ချင်ပါတယ်
ဦးလေးလည်း ဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးလည်း ဖြစ်၊ နောက် သူ့ကြောင့်
ကျွန်တော့်ရဲ့ဖခင်ရော မိခင်ပါ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ၊ အသက်ဆုံးရှုံး
ခဲ့ရလို့ သူ့ကို ကျွန်တော် မတွေ့ချင်တော့ဘူး။”

“မောင်မောင် နာကျည်းမယ်ဆိုလည်း နာကျည်းစရာပါပဲ၊
ဒါပေမယ့် သူလည်း နောင်တကြီးစွာ ရပြီး ဘုန်းကြီးဘဝတောင်
ရောက်နေပြီပဲကွယ်၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့လေ... ”

“မသဲဖြူရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာရလို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း
ခွန်အားတွေ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ ရရှိလာပါပြီ”

“ဒါဆို ဒီဘက်ကိုရော”

သူ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ချက်များသည် သဲမောင်မောင် အတွက် အားတက်မျှော်လင့်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာမှ မရရှိနိုင်တော့ပါလား။

“ကျွန်တော့် စကားတွေကြောင့် မသဲဖြူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလားဟင်”

“ဟာ... မဖြစ်ပါဘူး”

“မသဲဖြူ မျက်နှာပျက်သွားလို့”

“အဲဒါ မောင်မောင်ကို သနားလို့ပါ”

သူ ပြေကို ဖြတ်ခနဲ ကြည့်လာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ အပြည့်၊ ဒါပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေမှာ အပြုံးရောင်တွေ စွန်းထင်းလို့၊ သူ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။

ခံစားမှုလွန် ဝေဒနာရှင် သဲမောင်မောင်သည်... .

ပြေ၊ နား တိုးကပ်ပြီး ပြေလက်တစ်ဘက်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်၍ ပြေ အံ့အားသင့်နေချိန်မှာ ပြေ ထိုင်နေသည့် ဆိုဖာအောက် ကြမ်းပြင်မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြေ၏ လက်ခုံလေးကို သူ့မျက်နှာမှာအပ်လျက် ငုံ့ပစ်လိုက်ပြီး... .

“ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် တစ်ဦးတည်းသော အကြင်နာ ရှင်ရယ်”

ပြေ လက်ခုံတပြင်လုံးမှာ ပူနွေးသော စီးဆင်းမှုကို ခံစားရသည်။

“မောင်မောင်ရယ်”

သူပုခုံးကို ပြေ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြေရင်မှ အကြင်နာ ခမ်းရေသည် သူ၏ ပူလောင်နေသော နှလုံးသားပေါ်မှာ ဖြတ်စီး ဝါစေသတည်း။

“အပေါ်မှာ ထိုင်လေကွယ်”

“မောင်မောင် ပြောချင်တာတွေ နောက်ဆုံး ပြောခဲ့ခွင့် ပြုပါတော့ မသဲဖြူရယ်”

ကျွန်တော်အစား နာမ်စားကို “မောင်မောင်”ဟု သူ ဆုံးလာသည်။

“နောက်ဆုံး ပြောခဲ့ခွင့်... . ဟုတ်လား မောင်မောင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မသဲဖြူ မသဲဖြူတို့ပါ ဒီနေ့ အပြီး နှုတ်ဆက်ပါရစေတော့”

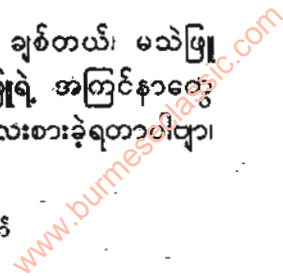
“အို... . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်မောင်ရယ်”

သူသည် ပြေ၏လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင် ထိုက်ပြီး အောက်ခြေမှ ထိုင်လျက်တပင် မော့ကြည့်လာသည်။ သူ့မျက်နှာပြင်မှာ မမြင်ရက်စရာ မျက်ရည်စက်များနှင့်... .

“ပြောချင်တာတွေ ပြောခဲ့ပါရစေ၊ ပြီးရင် မသဲဖြူ ပါးရိုက် သည်း မောင်မောင် ခံမယ် မသဲဖြူရယ်”

“အို... . မဟုတ်တာကွယ်”

“မောင်မောင်လေ... . မသဲဖြူကို ချစ်တယ်၊ မသဲဖြူ အောင်မောင်ကို အသိမှတ်မပြုခင်၊ မသဲဖြူရဲ့ အကြင်နာတွေ ခရင်တည်းက ချစ်ခဲ့၊ စွဲလမ်းခဲ့၊ မြတ်နိုးလေးစားခဲ့တုတ်တုတ်။

ဒါကြောင့်လည်း သဲရဲ့ မောင်မောင်အဖြစ်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း
ရွေးပြီး ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ”

ပြေ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ သူ ဆုပ်ကိုင်သော လက်ကိုမူ
မရုန်းရက်။

“ခုတော့ မသဲဖြူရဲ့ ခင်မင်မှု၊ ကူညီမှုနဲ့ အကြင်နာတွေ၊
သနားတယ် ဆိုတာတွေ ကြားရတော့ မသဲဖြူရေ...၊
မောင်မောင်ရင်တွေ ကွဲထွက်တော့မတတ် မသဲဖြူကို သိပ်ချစ်ရ
ပါလားဗျာ၊ မသဲဖြူကို ချစ်တယ်၊ မောင်မောင် မသဲဖြူကို
သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ”

ဘဝတာတလျှောက်လုံး ခိုကိုးရာမဲ့စွာ အားငယ်လာရ
သူမို့ သူသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ငိုရိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့်... မသဲဖြူရယ်”

အံ့ကိုခဲ အားကိုတင်းပြီး သူ မြေ့ကို ပြန်မော့ကြည့်
လျက်...

ပြေသည်လည်း မငိုမိအောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ထိန်းထား
ရသည်။

“မွန်မြတ် သန့်စင်လွန်းတဲ့ အကြင်နာ နှလုံးသားဆီကို
ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားအားလုံး “ထွန်း” ဆီက ပြန်လည် ရယူနိုင်
ပါပြီဆိုသည့် တိုင်အောင်လည်း မောင်မောင် မသဲဖြူဆီက
အချစ်ကို မတောင်းခံရက်ပါဘူး အသဲရယ်...”

“မောင်မောင်ဆိုတဲ့ လောကရဲ့ အနိမ့်ဆုံး လွှာက လူသား
တစ်ယောက်နဲ့ မသဲဖြူလို မိန်းမမြတ်နဲ့ မထိုက်တန်ဘူး ဆိုတာ

လည်း နားလည်ပြီးသားပါ၊ ဒီမှာ... မောင်မောင်ရဲ့ အမြတ်နိုး
ဆုံး မသဲဖြူ”

“ကွယ်”

“မောင်မောင်လေ သေမတတ် ချစ်ရပါတယ်ဆိုတာ
တွေကို ခု အပြန်မှာ တစ်ခါတည်း သိမ်းယူသွားပါမယ်။ မသဲဖြူ
ဆီကလည်း ဘယ်သောအခါမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို
မတောင်းခံလိုပါဘူး၊ မပိုင်ဆိုင်ရက်ပါဘူးဆိုတာ မသဲဖြူ ယုံပါ
နော်”

“မောင်မောင်”

“ခုလို တစ်သက်လုံး ထိုင်ကြည့်နေချင်လောက်အောင်
မြတ်နိုးတယ်၊ နောက် သိပ်ချစ်တယ်၊ အို... မောင်မောင်
ရင်ထဲမှာ ဒီထက် အဆပေါင်းများစွာပါ မသဲဖြူရယ်...
သဲဖြူ”

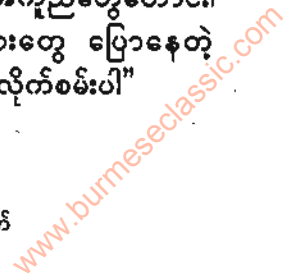
“ဟင်”

“ပြောနေချင်တာတွေ ဖယ်လိုက်ရင် ပြောခဲ့ချင်တာက
တစ်ခွန်းတည်းပါ၊ မသဲဖြူကို မောင်မောင် သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ၊
ထဲ... မသဲဖြူ ပေးချင်တဲ့ အပြစ်သာ ပေးပါတော့နော်”

“အို...”

“အတင်း ခင်မင်ယူ၊ နောက်... အကူညီတွေတောင်း၊
နောက်... ခုလို မတန်မရာတဲ့ စကားတွေ ပြောနေတဲ့
ဆောင်ကို မသဲဖြူရယ်... ပါရိုက်ထုတ်လိုက်စမ်းပါ”

“အို... မရိုက်ရက်ပါဘူးကွယ်”

ပြေသည် သူ့လက်ကို ညင်သာစွာ ပြန်ရုန်းယူလိုက်ပြီး သဲမောင်မောင်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား၍ ကြည့်လိုက်ရသည်။

“မောင်မောင် သွားတော့မယ်နော်”

ပြေ ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့။ ရင်၌ လှိုက်ခုန်နေသည်။

“ဦးတည်ရာမဲ့တဲ့အရပ်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ ထွက်သွားတော့မယ့် မောင်မောင်ကို မသဲဖြူ မေ့ပစ်လိုက်ပါ တော့နော်”

ပြေကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသော သူ့ကို ပြေ ဖြူမကြည့်ရဲ။

ပြေ ရွှေမှာ အနီးကပ် ရပ်နေရာက သူ ရုတ်တရက်ကြွ ကျော့ခိုင်းပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ဦးတည်ရာမဲ့တဲ့အရပ်ကို . . .”

သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ကြားလိုက်ရသော သူ့စကားကြောင့် . . .

“မောင်မောင်”

ပြေ လှမ်းခေါ်တော့ သူတစ်ချက် တန်သွားပြီး ဆက်လျှောက်သွားတော့သည်။ ခြံထဲသို့ သူ ခြေချချိန်မှာ ပြေသည် ကြီးမားသော သံယောဇဉ်များ၏ ဆွဲငင်အားကြောင့် သူ့နောက်သို့ ထလိုက်ဖြစ်သည်။

“မောင်မောင် . . . ပြေ ခေါ်နေတယ်လေ”

သူက ရပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေသည်။ နောက်သို့ လှည့်မကြည့်။ သူ ရောက်ရှိနေရာ ပိတောက်ပင်အောက်သို့ ပြေက တရွေ့ရွေ့ လှမ်းသွားပြီး . . .

“အခု သင်တန်းကို ပြန်မှာမဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းခါသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မသိဘူး သဲရယ်”

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ မောင်မောင်၊ ကိုယ့်အဝကို ဘာလို့ ရေစုန်မျှောချမှာလဲ၊ ယောက်ျားပဲ”

“ခုချိန်ကစပြီး မောင်မောင်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

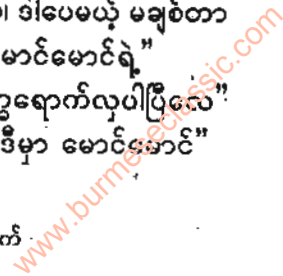
“မေ့ဆို့ မေ့လိုက်နိုင်ပါတယ်”

ပြေ၏ တည်ငြိမ် ပြတ်သားသော စကားကြောင့် သူ့ ဗျတ်ဝန်းနီများနှင့် ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ပြေ ရင်ထဲမှာ ကွဲအက်ခဲ့တဲ့ နှလုံးသားဒဏ်ရာက အနာကျက်ပြီး အသားမာတက်နေတော့ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ခံနိုင်ရည် မှီနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ခုကိစ္စမှာ မောင်မောင်ပဲ ပြောချင်တာ ပြောပြီး ပြန်သွားတယ်။ ပြေ ဘာမှ မပြောရတော့ဘူးလား၊ မောင်မောင် မတောင်းခံသလို ပြေကလည်း ပြေ ရင်ထဲက ချွန်ခြင်းမေတ္တာကို မပေးအပ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် မချစ်တာ ထာ မုန်းတာလို့မှ အဓိပ္ပာယ်မရတာပဲ မောင်မောင်ရဲ့”

“မောင်မောင်ကြောင့် မသဲဖြူ ဒုက္ခရောက်လှပါပြီလေ”

“ပြေမှ ဒါကို ဒုက္ခလို့ မထင်တာ၊ ဒီမှာ မောင်မောင်”

“ဗျာ”

“ပြေ နှစ်ခွန်းပဲမေးမယ်၊ ပြေကို စကားပြောခွင့် ပြုမလား၊ မပြုဘူးလား”

“မပြောချင်ပါနဲ့တော့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ မောင်မောင် သွားနိုင်ပါပြီ”

ပြေ ပြန်လှည့်လာတော့ “သဲ” ဆိုသော သူ့ခေါ်သံ သဲသဲကို ကြားမိသလိုလိုပါ။ ဒါပေမယ့် ပြေ လှည့်မကြည့်တော့။ ရှိစေတော့ကွယ်။

လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝလမ်းပေါ်မှာ ကိုယ် လျှောက်နေကြသူတွေမို့ ဦးတည်ရာလမ်းချင်း မတူပါဘူး လေ...

လမ်းဆုံမှာ ခဏကြည့်ပြီး လမ်းခွဲ ရောက်တော့လည်း ခွဲခွာ နှုတ်ဆက်ကြရုံပေါ့။

ဆက်ပြီး လျှောက်ပေဦးတော့ မောင်မောင်ရေ...

“မေမေပါးစပ်က တစ်ခုခုပြောလိုက်သလိုပဲ၊ ပြီးတော့ ထည်း ပြုံးလို့”

“ဟင်... ဟုတ်လို့လား”

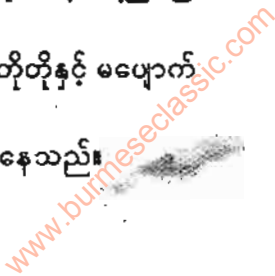
“သိပ် ဟုတ် တာပေါ့၊ ဝတ္ထုထဲက အကြောင်းတွေ တွေးနေလို့ မဟုတ်လား... ပြော”

“စာရေးဆရာဆိုတာ စိတ်တူးပြိုဆိုရင် အဓိကလိုပဲ သမီးရဲ့” တကယ်လည်း ဝတ္ထုထဲက ချစ်သူနှစ်ဦး ကျီစယ်ခန်း တေးလုံးလေးများကို ရွေးရင်း တွေးပြီး ပြုံးသွားမိလေသလား၊ ထိုသို့တိုယ်ကိုပင် မသိ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျပြန်တော့လည်း အဆွေးဇာတ်လမ်း အတ်သိမ်းခန်းများ ရေးအပြီးတွင် ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်ဝဲ၍ ဘျန်ရစ်တတ်၏။

ရင်၌ နာနေသော ဝေဒနာက အချိန်တိုတိုနှင့် မပျောက် ချက်...။

ဘာပဲလုပ်လုပ် ဒါပဲ စိတ်က ရောက်နေသည်။

အထူးသဖြင့်တော့ ဇာတ်လမ်းအစများ၌ စိတ်အပင်ပန်း ဆုံး၊ အလယ်ကျပြန်တော့ နက်နဲခက်ခဲသော အတွေးများနှင့် လုံးလည်လိုက်ပြီး အိပ်မရသော ညပေါင်းများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ရ တတ်သည်။

ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကျပြန်တော့ ဘယ်လို သိမ်းမည်ဟု စိတ်၌ ဖန်တီးထားပြီးသားမို့ ရေးရသည့်အပိုင်း မခက်ခဲတော့သော် လည်း...

စားလည်း မစားချင်၊ အိပ်လည်း မအိပ်ချင်၊ စာပဲ ရေးနေ ချင်တော့သည်။ နေ့ ည များစွာ စာမှစာ ဖြစ်နေသဖြင့် ဝတ္ထုရှည် ၏ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမှာ စာရေးဆရာတို့အတွက် လူ့အပင်ပန်းရဆုံး အချိန် ဖြစ်တော့သည်။

“မေမေကလည်း ရေးမှ ထရေးလိုက် ပြီးရော၊ အားနေရင် တွေးနေတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ အိပ်ရာထဲရောက်ပြီးမှ မီးပြန်ဖွင့်ပြီး ထ-ထရေးလိုက်သေးတယ်၊ မေမေ့ ကြည့်ရတာ မောလိုက်တာ”

“ဪ... သမီးရယ်၊ အဲဒါက ရေးပြီးသား ပြန်တွေးပြီး မကြိုက်လို့ ထပြင်တာ၊ စားလည်း ဒီစိတ်၊ သွားလည်း ဒီစိတ် ဆိုတဲ့ အပျိုစင်လေး ရည်းစားဦး ထားသလိုပဲ၊ မေမေတို့ စာရေးဆရာဆိုတာ စာရေးမှ အလုပ်လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“စားနေရင်း၊ သွားနေရင်း၊ အိပ်နေရင်း၊ ထိုင်နေရင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရင်းလည်း အလုပ် လုပ်နေကြရ တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် စာရေးဆရာဖြစ်မှ သိလာရတာ သမီးရဲ့”

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် စပြီးဟော ဆိုတည်းက ခေါင်းထဲမှာရော၊ ရင်ထဲမှာရော အချိန်ပြည့် တသယ်တပိုးကြီး ရွက်ထားရသလို လေးနေတာ။ လုပ်စရာ ရှိရင်တောင် ဒီဝတ္ထုလေး ပြီးမှ သွားစရာ ခိုရင်လည်း ဒီဝတ္ထုလေးပြီးမှနဲ့ ရင်ခွင်ပိုက် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို မထားခဲ့ရက်သည့် မိခင်ပမာ သံယောဇဉ် ကြီးရလွန်းသော မသဲဖြူရယ်ပါ။

ဝတ္ထု ပြီးပြန်တော့လည်း အားမရပြန်ဘူး။ လိုနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်၊ ထပ်ဖြည့်ချင် ပြင်ချင်သေးတယ်၊ ထုတ်ဝေသူကို ဝေးလိုက်ရပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း စိတ်က ဒါပဲ စွဲနေတယ်။ ချစ်ခင်လေးစားရပါသော စာဖတ်သူတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ကြ ပါစေ... မကြိုက်သော်မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်သော အဆင့်မျိုး ရှိပါစေ ထု ဆုတောင်းရတာလည်း အမောပါ။

စာဖတ်သူတို့ထံမှ နှစ်သက်ပါသည်ဆိုသော စာလေးများ ရရှိလာလျှင် ဖြစ်ရသော ပီတိက ဘာနှင့်မှ မနှိုင်းသာ။

ပြေမှာ အလုပ်သဘောအရချည်း မဟုတ်မူဘဲ ဝါသနာ ဖြင့်လည်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ စာတွေကို တွေးနေ ရေးနေချင် သူပါ။

ပြေအနေနှင့် ယခုလို စာပေ၌ မွေ့လျော်နေခြင်းသည် “ကြေကွဲမှု ဝေဒနာ” နေရာမှာ ချစ်လှစွာသော ကျေးဇူးရှင် စာဖတ်ပရိသတ်တို့အတွက် “စေတနာ”ကို အစားဝင်ပေးလိုက် ခြင်းဖြင့် နှလုံးသားကို လှည့်စားခွင့်ရသော ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တော့... .

ပြေ ဒီလို တွေးတတ်အောင်၊ ဆွေးတတ်အောင်၊ ရေး
တတ်အောင်၊ ပညာတွေ စတင်ရခဲ့တာ... "ထွန်း" ကြောင့်ပါ။
ခံစားမှု ဝေဒနာဦးကို ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သော ငယ်ချစ်ဦးသို့
တမ်းချင်းများမှ... .

ဆင့်ပွားဆက်နွယ်ပြီး စာရေးသားခြင်း အတတ်ပညာကို
ပြေ တတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဪ... ထွန်းသည်ပင်လျှင် "မသဲဖြူ"ဟူသော
စာရေးဆရာမတစ်ယောက်၏ ဆရာတစ်ဆူ မည်ပါသတည်း။

“မေမေ ဇည့်သည်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး၊ မေမေနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

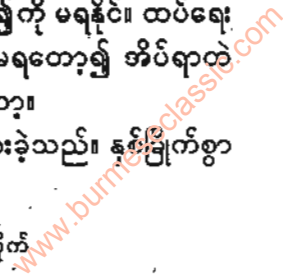
“အေး... . ခဏလေး ထိုင်ပါလို့ ပြောထားလိုက်သမီး”

ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို အာဟာရအဖြစ် နှစ်၍ မျိုချနေရသည်။
သာမှ စားချင်စိတ်မရှိ။ ထောပတ်ဗူးကို ကြည့်ပင် မကြည့်ချင်။

ညက အိပ်တော့ နှစ်နာရီ၊ အိပ်ခါနီးရေးသည့် မင်းသမီး
၏ စွန့်လွှတ်ရသော ဆုံးဖြတ်ခန်းနေရာကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ ယော့နေ
သဖြင့် မကြိုက်၍ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ရေးပြီးသားစာရွက်များစွာကို
ဆွဲဆုပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ဤနေရာကို အစားထိုးဖို့ စဉ်းစား၍ကို မရနိုင်။ ထပ်ရေး
ထပ်ခြစ်ပစ်နှင့် အသစ်အစားထိုးရန် ရှာမရတော့၍ အိပ်ရာထဲ
ဝင်လိုက်ရသော်လည်း အိပ်၍မရနိုင်တော့။

မိုးလင်းခါနီးမှ ခဏ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ

အိပ်စက်ခြင်းမဟုတ်မှီ၍ 'ခေါင်းတစ်ခုလုံး နောက်ကျိ အံ့ခဲနေပါ၏။ အိပ်ယုက်တော့ အစားပါ မစားချင်။ ဤစုကွက ဖြစ်နေကျ။

“ဪ... လွိုင်ကော်မှာတုန်းက အိပ်လိုက်လည်း တုန်းခနဲ၊ မနက် အစောကြီးထပြီး အုန်းသီးမပါသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်း တစ်ပန်းကန်ကြီးကို စားလို့ပင်မဝ”

ယခု ပြေ့ရွေ့မှာ နက်(စ)ကဖီး၊ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဘီစကစ်၊ ပေါင်မုန့် လျှပ်စစ်မီးကင်နှင့် ထောပတ်ဗူး စသည်တို့ကို မစားနိုင်တော့။

ဤဘဝနှစ်ခုအနက် လူ့ဘဝ၌ ဘယ်ဟာက ပို၍ နေပျော်ပါသလဲဟုပင် ပြေ နှိုင်းယှဉ်ချင်လာသည်။

ငယ်ဘဝကို တောင့်တသည် မဟုတ်သော်လည်း ယခုလို တိုက်နဲ့နေ တားစီးပြီး အလုပ်တွေ သောကတွေ တပွေ့ကြီး ပိုက်လျက် မအိပ်နိုင် မစားနိုင်သော ဘဝကို ပြေ စိတ်ကုန်ချင် သလိုလိုပါ။

ဧည့်သည်နှင့် တွေ့ရမည် ဆိုပြန်တော့လည်း ခေါင်းဆုတ်ဖွားကို ဖီးရသေးသည်။ ပခုံးအောက် ဆံပင်တို့ကို ကလစ်နှင့် ညှပ်၊ မျက်နှာကို သနပ်ခါးနဲ့သင်းသော တို့ဖတ်ကလေးသာ ရိုက်ပြီး ထွက်လာတော့... .

“ဪ... ဆရာတို့ပါလား၊ စောင့်နေရတာတောင် ကြာသွားပြီ ထင်ဇာယ်၊ စောစောလေးကမှ အိပ်ရာက ထလိုပါ” ပြေက ပြောရင်း နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီ

တော်နေပြီမို့ အားနာသွားသည်။ ပြေ လေးစားရပါသော စာရေးဆရာတစ်ဦးနှင့် ပြေ၏ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင် ထစ်ယောက်တို့ပါ။

“ဒီနှစ် စာဆိုတော်ပွဲမှာ ဟောပြောဖို့အတွက် ကြိုပြီး သာပြောထားတာပါ။ ဆရာမ တခြားဘယ်မှာ အစီအစဉ်ရှိသေးလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ နှစ်ပွဲပြောဖို့တော့ ပြောထားတာ ရှိပါတယ်။ နေ့ချင်းများ တိုက်နေမလား”

“မတိုက်နိုင်ဘူး၊ ငြင်းလည်း မငြင်းစေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ပါမှာမို့ လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်စေချင်တယ်”

“ဘယ်ကိုပါလဲ ဆရာ”

“ဆရာမ မရေးဖွဲ့ဖူးသေးတဲ့ မြို့လေးပါပဲ၊ လွိုင်ကော်”

“ရှင်”

“လွိုင်ကော်လေ၊ ဆရာမ မရောက်ဖူးသေးဘူး မဟုတ်အား၊ အဲဒီမြို့ နောက်ခံနဲ့ ဝတ္ထု တစ်ခါမှ မရေးသေးဘူးနော်”

ပြေ၏ ဒီဘက်ပိုင်းဘဝကို တောင်ဥက္ကလာမှ စတင်ခဲ့ကြောင်းသာ သိကြသည်။ ထိုဘဝ၏ ရွှေပိုင်းက ပျောက်ဆုံးနေခဲ့၏။ ပြေ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော သောကလမ်းကို ဘယ်သူမှ စောကြောမနေကြတော့။

“ခဲအိုနဲ့ ဖြစ်နေကြမှာပေါ့”

ဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ လှိုင်းဂယက်များကို ယခုအခါ၌ သူ့ဘာသာ ကာကွယ်နေခဲ့ပြီ။ ပြေ၏ အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်း

၄၀၈ ကဏ္ဍ (ပိန္နဲ-သို့)

တာတမံခံနေ၍ ဤလှိုင်းတို့ ကျော်လွှားရိုက်ပုတ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ဪ... အင်အားနည်းလေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ထိုးနှက်မှုကို ခံရလေ၊ အင်အားကြီးလေ ကာဆီးနိုင်လေဆိုသော ဘဝ၏ သင်ခန်းစာများကိုလည်း ပြေ နားလည် ကြေညက်ခဲ့ရပါပြီ။

“စဉ်းစားလှချေလား ဆရာမရဲ့၊ သီပေါ၊ လားရှိုးတောင်တစ်နှစ်က သွားသေးတာပဲ၊ လှိုင်ကော်က သိပ်မအေးပါဘူး၊ အားလုံးလည်း တာဝန်ယူပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဟို... သမီးကို ထားရစ်ခဲ့ရမှာ...”

“ဆရာမ တူမကလည်း ကြီးလှပါပြီလေ၊ အိမ်မှာလည်း အဖော်တွေရှိနေသားပဲ၊ လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ဆောင်းနှင်းဝေကို သမီးလုပ်ထားတာ၊ တကယ်တော့ တူမလေး၊ မသိဖြူဆိုတာ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အောင်မြင်နေတဲ့ အပျိုစင် စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဟု ရင်းနှီးသူတို့က ဂုဏ်သတင်းလွှင့်ကြ၏။ တချို့က ပြေဘဝ အားကျလှချည်ရဲ့ဟု ပြောသူက ပြောတတ်ကြသည်။

တကယ်တော့ ဆုံးရှုံးရခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းဆိုသော သောက ပရိဒေဝမီးတို့၏ အလယ်တွင် ပြေ၏ အသည်းနှလုံး ဦးနှောက်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ စသော ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး လောင်မြိုက်ပြီးကာမှ ရရှိလာခဲ့သော ရင်ကျွတ်မှု၊ အတွေးများမှတစ်ဆင့်...

အရေးအသားရှင် ဖြစ်လာရပါသည် ဆိုသည်များကို မည်သူမှ မသိကြ။

“ပြေက ဟိုတုန်းက သိပ်ဆင်းရဲတာ”

ဟု တစ်ခါတစ်ရံ အမှန်ကို ပြောမိလျှင်ပင်...

“အမယ်လေး... မရှိပါနဲ့”

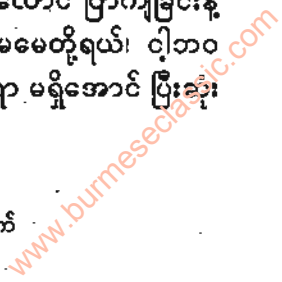
ဟု ငေါ့သလို အပြောခံလာရတတ်၍လည်း ပြေ ဘာမှ မပြောဖြစ်တော့၊ ပြေ သိရှိခဲ့ယူထားသလို အသိုင်းအဝိုင်းတို့ မည်သည် လက်ရှိဘဝကိုပင် လက်ခံလျက် ဆက်ဆံတတ်ကြကြောင်း...

“ကဲပါ၊ သိပ်လည်း စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ လိုက်သာ လိုက်ခဲ့ပါတော့၊ Convoy ယာဉ်တန်းနဲ့ အဆင်ပြေရင်လည်း မော်ချီးမိုင်းအထိ ပို့ပေးပါ့မယ်တဲ့၊ လာဖိတ်တဲ့ ဒေသခံ စာပေဝါသနာရှင်တွေက ပြောသွားပါတယ်”

“မော်ချီးမိုင်း”

ကယားပြည်နယ်စွန်မှ မြန်မာပြည်၏ နာမည်အကြီးဆုံး သတ္တုသိုက်တစ်ခု၊ ပြေ မရောက်ဖူးသေး၊ လှိုင်ကော်မှာ ရှိစဉ်က ဆည်း ဘယ်ကိုမှ လေ့လာရေးအဖြစ်နှင့် သွားရကောင်းမွန်သော်လည်း...

“အင်း... လှိုင်ကော်အိမ်ကြီး မီးလောင် ပြာကျခြင်းနဲ့ အတူ ထွန်း ဆိုတဲ့သူရယ်၊ အဖေတို့၊ မမမေတို့ရယ်၊ ငါဘဝ အသင်းရယ်ဟာလည်း ပြန်ပြီး ရှင်သန်စရာ မရှိအောင် ပြီးဆုံးချင်ပြီမိန်းခဲပြီပဲလေ”

“ငါ့ရဲ့ နေရာဟောင်းလေးကို ခုလို ဖိတ်ကြားခံ ဧည့်သည်
ဘဝနဲ့ ငါ တစ်ခေါက်လောက်တော့ သွားကြည့်ချင်ပါသေးတယ်”
ယင်းအတွေးကြောင့်. . .

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ဟူသော ကတိကို ပြော ပေးလိုက်မိတော့သည်။

ပြော ထင်မှတ်ထားသလို လျှင်ကော်မြေ၌ အစစ အရာရာ
ချုပ်ငြိမ်းပြီးဆုံးခြင်း မရှိသေးကြောင်းကို ပြောသာ ကြိုသိခဲ့ပါလျှင်
ဤကတိကို လုံးဝ ပေးဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။

အစ်ကိုမြင့်အေး၏ ဘေးတွင် ယဉ်ထိုင်နေသော လူကြီး
တို့ မြင်လိုက်ရသည်နှင့်ပင် ပြောစိတ်၌ ထင့်သွားသည်။

“အစ်ကိုမြင့်အေး ထောင်ကထွက်တဲ့နေ့က တားနား
လာပြီး “ပြောဆိုတာ သူလား” လို့ မေးတဲ့ အဘိုးကြီးပဲ”

အပြင်က ပြန်လာသော ပြောသည် သူတို့ကို တစ်ချက်မျှ
ကြည့်ပြီး အတွင်း ဝင်ခဲ့၏။ ဝါသနာပါရာ အနုပညာကို ညှိပိုင်း၌
သာ ပြော ရေးသားနိုင်တော့သည်။ နေ့ခင်းဆို မဂ္ဂဇင်းတိုက်
သွားရ လူမှုရေးကိစ္စတွေ သွားရ။ အိမ်အတွက် သား ငါး အသီး
အရွက်မှ အစ ဆီ၊ ဆား၊ နို့ဆီ၊ သကြားအထိ ဝယ်ပေးရသေး
သည်။ ကြီးကြီးမြက အိမ်၌ လုပ်တတ်သော်လည်း ဈေးမဝယ်
တတ်။

“ပြော. . . ခဏ”

အစ်ကို မြင့်အေး ခေါ်သံကြောင့် ဈေးတောင်းကို စားပွဲ
ပေါ်တင်ပြီး သူတို့ရဲ့ရာသို့ လာထိုင်ရသည်။

“ဒါ အစ်ကိုမြင့်အေးနဲ့ ထောင်ထဲမှာသိခဲ့တဲ့ ဦးလေး အောင်ပဲ၊ နာမည်က ဦးအောင်ထွန်းတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... ဦးလေးအောင် ပြောချင်တာပြောလေ”

ပြေ့ကို အာရုံစူးစိုက်လွန်းစွာ ကြည့်နေသော ထောင်ထွက်ကြီးကို ပြေ့ စိတ်ညစ်ညူးစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ထောင်ထွက်ကြီးဆိုပြီး လန့်မသွားပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို နှောင့်ယှက်မလို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆွေးနွေးဖို့ပါ”

“ရှင်”

“ဦးလေး ပြောချင်တာလေးတွေ ခဏလောက် ပြောပါရစေ”

“ဘာအကြောင်းပါလဲရှင်”

“ဦးလေးဟာ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ပြေ့သည် အစ်ကိုမြင့်အေးသို့ ဒေါသပါသော အကြည့်ဖြင့် မကြည့်စဖူး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြေ့ မသိသော ဒီလူကြီး၏ ပြဿနာကို တကယ်ဆို သူမှတစ်ဆင့်သာ ပြေ့ သိစေသင့်သည်။ ခုလို တိုက်ရိုက်ကြီး ခေါ်လာဖို့ မကောင်း။

“ဦးလေး စကားကို ငါ့တူမ ဆုံးအောင်တော့ နားထောင်ပါ”

“ကဲ... ပြောမှာသာ ပြောပါလေ”

“ဦးလေးဟာ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝင်းထွန်းရဲ့ ဖခင်ပါပဲ”

“ဘယ်သူ”

“ဝင်းထွန်းလေ... မောင်မောင်မြတ် မွေးစားသွားတဲ့ အထွန်းရဲ့ ဖခင်”

“အစ်ကိုမြင့်အေး”

ပြေ့ လေသံက မာ၍ ကျယ်လောင်၏။

“ဘာကိစ္စ ပြေ့ဆီကို ခေါ်လာရတာလဲဟင်”

“အဲဒီကိစ္စကို ဦးလေး ပြောချင်လို့ လာခဲ့ရတာပေါ့ကွယ်၊ ဦးလေးရဲ့ သားဟာ... ”

“ဒီမှာရှင်”

ပြေ့ နှလုံးသားသည် ဆတ်ဆတ်ခုန်လာ၏။

“ဦးလေးရဲ့ သားအကြောင်းကို ဘာကိစ္စ ကျွန်မဆီ ထာပြောဖို့လိုလဲ၊ ပင်းတယက ဒေဝီဆီ သွားပြောပေါ့ရှင်”

“ဒေဝီက တကဏ္ဍထားပါ၊ အခု ဝင်းထွန်းဟာ... ”

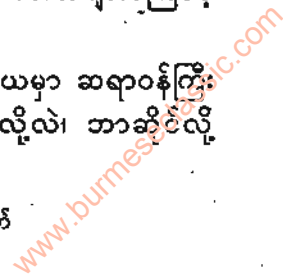
“ဘာလဲ၊ သူ သေသွားပြီလား”

“အို... မဟုတ်တာ”

“ဪ... ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသူမို့ သေလို့ အကြောင်း ထာကြားတာဆိုရင်တော့ ငွေကုမလို့ပါ”

ပြေ့၏ ရိုင်းစိုင်း ရင့်သီးသော စကားသံများကြောင့် အစ်ကိုမြင့်အေးပင် အံ့ဩမဆုံးနိုင်တော့။

“ခုတော့... သူမိန်းမနဲ့သူ ပင်းတယမှာ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဘာဆိုင်လို့

ကျွန်မဆီလာပြီး ပြောနေရတာလဲ။ ဘာလို့ ကျွန်မသိကွာကို ချစ်ချင်ရတာလဲရှင်... ”

ဒေါသတရားသည်လည်း လူသားတို့ကို ရဲရင့်စေ၊ မောက်မာစေသည် ပါလား။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ဦးလေးသားနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ သူက ကျွန်မကို ပစ်ပြီး ဒေဝီကို ယူသွားတယ်။ ဒါဟာ ပြီးပြီပဲ... ဆုံးနေပြီပဲ။ ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေး ကျွန်မဆီကို ရောက်မလာထိုက်ဘူး... ”

“ပြေတလည်းကွယ်”

“အစ်ကိုမြင့်အေး”

“ဟေ... ”

“ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ပြေ ဘယ်လောက် ထိခိုက်ရတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုမြင့်အေး သိရက်နဲ့၊ အို... ပြေ ဘာမှ မပြောချင်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ပြေ့ကို ဘာမှ လာမဆွေးနွေးကြနဲ့”

ပြေ အော်ပစ်လိုက်သည်။ မထင်မှတ်ပါဘဲနှင့် မထိန်းသိမ်းမိ၍ မျက်ရည်တို့က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။

“အစ်ကိုမြင့်အေးက တဆင့်ဆိုရင် ပြေ ပိုစိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ ကာယကံရှင်ကို ခေါ်လာမိတာပါ။ အစ်ကိုမြင့်အေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ပြေ... ”

ကိုမြင့်အေး တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းလွန်းသော မျက်နှာနှင့် နေရာမှ ထပြီး...

“ကဲ... မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့ကို ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ ဦးလေး... လာပါဗျာ၊ ပြန်ကြပါစို့”

အံ့ဩလွန်းသော မျက်နှာနှင့် ပြေ့ကို ကြည့်နေသော အဘိုးကြီးမှာ ကိုမြင့်အေး ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွားတော့သည်။

ပြေသည် မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်စက်များကိုပင် ဒေါသထကြီးနှင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ထွန်းနဲ့ ပတ်သက်လေတိုင်း ဒီမျက်ရည်တ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခံစားရဆဲလဲ၊ မိပြေရယ်... နင့်အသည်းက မာပဲ မမာနိုင်တော့ဘူးလား”

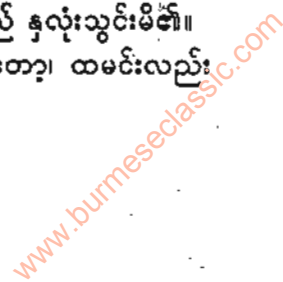
အလကားနေရင်း တိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသထွက်နေမိသည်။ အလုပ်ကလည်း မောလား၊ အဆာကလည်း လွန်နေဆဲမှာ မျက်ရည်ကျစရာ ပြဿနာကြောင့် ပြေ ခေါင်းကိုက်ပြီ၊ မျက်စိကို ဘာဝရ အားပြုရသူမို့ ခေါင်းကိုက်ပြီဆိုလျှင် လှုပ်ရှားချင်စိတ်၊ လှုပ်ရှားနိုင်စိတ်များ မရှိတော့။

“ဒီလူကြီး ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်”

ဟူ၍လည်း သူ့စကား နားမထောင်မိတာ မှားသလားဟု ဆွေးမိသည်။

“အို... ဘာသိစရာလိုလဲ”

ဟုလည်း... ဥပေက္ခာကို ပြန်လည် နှလုံးသွင်းမိ၏။ ထိုနေ့က ပြေ အိပ်ရာမှ မထနိုင်တော့၊ ထမင်းလည်း မစားဖြစ်...

“ယသဲဖြူနှင့် ခရီးသွားဝတ္ထုများ”

ဆိုသော ခေါင်းစဉ်အောက်မှ စာတမ်းကို ပြေ ကြေညစ် အောင် ထပ်ဖတ်၍ ထပ်ပြင်နေသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ခေါင်းစဉ်ရွေးပြီး တွေးသည့်အတိုင်း လည်း ပြောဖြစ်ချင်မှ ပြောဖြစ်သည်။ စင်ပေါ်ရောက်တော့ လည်း စကားဦးတည့်ရာ၊ ပရိသတ်တို့ စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု ထင်ရာအကြောင်းကို ဦးတည်၍ ကြုံသလို ပြေ ဟောပြောသွား နိုင်စွမ်းရှိပါသည်။

ယခုတော့ . . .

ခရီးသွားမှတ်တမ်းပါ ဝတ္ထုများအကြောင်းကို တင်ပြ ဟောပြောမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ရောက်ခဲ့ဖူးသော မြန်မာ့ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း ခရီးနှင့် မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်း အခြေခံဝတ္ထု သုံးပုဒ် အကြောင်းကို ဦးတည်ဟောပြောမည်ဟု ရည်ရွယ်၍ ထိုနယ်မြေတို့၏ ဗဟုသုတရစရာ အသေးစိတ်

အချက်အလက်များကို ပြန်လည်မှတ်သားနေရသည်။ ခရီးသွား ၍ ရေးသော စာများ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း လေးစားစွာ ထင်မြင်မည်။

ပြေ၏ အသည်းနှလုံးတို့ ကြွေရာမြေ တောင်ပေါ်မြို့၊ သွိုင်ကော်၏ စင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ ပင်လယ်ပြင် အကြောင်းများ ထင်မြင်လျှင် ပရိသတ်တို့ စိတ်ဝင်စားတန်ကောင်းပါရဲ့။

“အစ်မပြေ . . . ဖုန်း”

တယ်လီဖုန်း။ မြည်သံတော့ ကြားလိုက်သား။ လာပါများ ထော့လည်း နားမစွင့်အား။ အသိန်းလာခေါ်မှ ပြေ၏ ခရီး ဆောင် သေတ္တာထဲသို့ စာရွက်ထပ်ကို ထည့်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ဆောက်ကိုင်၍ . . .

“အမိန့်ရှိပါရှင် . . . ပြေပါ”

“ဆရာပါ။ သက်ဦးလွင်ပါ”

“ရှင် . . .”

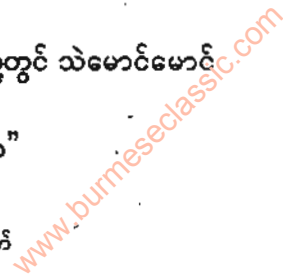
“တစ်ခါက ဆရာ့ဆီ လာကြတယ်လေ၊ ဒေါက်တာ သက်ဦးလွင်ပါ။ မှတ်မိလား”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ မှတ်မိပါတယ်”

“မသဲဖြူနဲ့ ဆရာ ဆွေးနွေးချင်လို့ နက်ဖြန် ဘယ်အချိန် ဆောက်များ အားမလဲ”

ပြေ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရပါ၏။ သူ့တွင် သဲမောင်မောင် ခန္ဓာမှလွဲ၍ တခြားအကြောင်း မရှိနိုင်။

“အကြောင်းထူး ရှိပါသလား ဆရာ”

“အေးကွယ်... ရှိလို့ပေါ့”

“ဟို... မောင်မောင်... ဪ... ကိုကြည်သန့်စင်နဲ့ ပတ်သက်ပါသလား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်”

“သူနဲ့ကျွန်မနဲ့ လုံးဝ အဆက်သွယ်မရှိတော့ပါဘူးဆရာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ ခဏတွေ့ချင်တယ်၊ ဆရာလာခဲ့ရမလား၊ ဆရာ့ဆီ လာနိုင်မလား၊ နက်ဖြန်ကို...”

ပြေ ခဏ ကြောင်သွားပြီးမှ...

“ဟော... ဒါဆို ဝမ်းနည်းပါတယ်ဆရာ၊ နက်ဖြန် ကျွန်မ ခရီးထွက်တော့မလို့”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“မနက်စောစောပဲ သွားရမှာ၊ ကိစ္စရှိရင် ခုပဲ ပြောပေးမဖြစ်ဘူးလား ဆရာ”

“ဆရာ မသဲဖြူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ချင်လို့ပါ ဒါဆိုလည်း သွားလေ၊ ပြန်လာတော့မှ ဆုံကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ဟောပြောပွဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ လွိုင်ကော်ကိုပါ”

“ဘယ်ကို”

“လွိုင်ကော်ကိုပါ”

“ဪ... ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူနဲ့တော့ တွေ့ဖြစ်တော့မယ် မထင်”

သူ့ကြည်သန့်စင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မရဲ့ကူညီမှု ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ ဆရာ”

“ကောင်းပြီ မသဲဖြူ၊ ဒါဆို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာ့ဆီ ဖုန်းကွန်တက်(က်) လုပ်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဆက်ပါမယ်”

“ဒါပဲနော်၊ ဝွတ်ဒီနိုက်(တ်)”

တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို သူ့အိမ်ပေါ် တင်လိုက်ပြီး ပြေ ငြိမ်သက်စွာ တွေးနေမိသည်။

ဤမျှအလုပ်များလွန်းသော ဆရာဝန်ကြီးသည် သေးငယ်သော အမှုကိစ္စအတွက်ဖြင့် ဖုန်းဆက်အားမည်မထင်။

“မောင်မောင် ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

စိုးရိမ်စိတ်သည် လေလို လျင်သော အဟုန်ဖြင့် ရင်၌ ခိုဝင်လာ၏။

ဘဝပျောက်ကို နှစ်ယောက်အတူ ရှာဖွေရာမှ တွေ့ရှိထားရသော ဘဝသည်လည်း ကြေကွဲဆုံးရှုံးခြင်းများဖြင့် နိဂုံးချုပ်ပြီးသားအဖြစ်နှင့် သူ တွေ့ရှိရရှာသည်။

အရာရာ၌ အင်အားမဲ့လွန်းစွာ အားငယ်ရှာနေသော မောင်မောင်ဆိုသည့် ပြေ၏ဘဝထဲသို့ ရောက်ရှိလာသူ

ဆစ်ယောက်ကို ပြေ၏ ဥပေက္ခာ ပြုထားမှုသည် ရက်စက်ထွန်းရာများ တျနေလေသလား...

“အို... သူပဲ နောက်ဆုံးပါလို့ ပြောသွားတာ၊ ငါဘယ်လို

ထုပ်ပြီး ဆက်သွယ်လို့ သင့်လျော်ပါ့မလဲလေ”

ချောမော လှပသော သူ့ရုပ်သွင်ကို ပြန်လည် မြင်တွေ့ရသည့် နောက်ဆုံးနေ့က သူ၏ ခံစားမှုများ၊ လှုပ်ရှားမှုများ၊ စကားလုံးလေးများ၊ မျက်ရည်စများကို ပြေ ပြန်လည် ခံစား ထိတွေ့ရသည်သို့ ရှိမိ၏။

“ဪ... မောင်မောင်ဆိုတာ၊ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက လိုပဲ သိပ်ပြီးအစွဲလမ်းကြီးတတ်တဲ့၊ ချစ်တတ်တဲ့၊ သူတစ်ယောက် ပါလားကွယ်”

“သူ ပြောသွားတဲ့အတိုင်း တကယ်ပဲ ဝေးလွင့်ရာကို ထွက်သွားပြီလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှင်လျက် ရှိပါစေ”

“ရောက်လေရာမှာ အဆင်ပြေပါစေ၊ ချမ်းမြေ့ပါစေ ကွယ်...”

အတိုင်းမသိ စေတနာများဖြင့် မေတ္တာပို့ဝေပြီး...

မနက် စောစောစီးစီး ခရီးထွက်ရမှာ ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ထိုညက ညဉ့်နက်သည့်တိုင် ပြေသည် သဲမောင်မောင်၏ စာဟောင်းလေးများကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုရင်း သူ့အတွက် စိုးရိမ်ခြင်းဝေဒနာတို့ ဖြစ်ထွန်း၏။

မြန်မာပြည်၏ တိုင်းနှင့်ပြည်နယ် ၁၄ ခုအနက် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော “ကယားပြည်နယ်” မှာ ရှမ်းပြည်နယ်၊ တရင်ပြည်နယ် (သံတောင်) တို့နှင့် ထိစပ်လျက်ရှိပြီး မြန်မာပြည်၏ အရှေ့ဘက်စွန်းတွင် တပ်လျက်တည်ရှိတာ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် ရေမြေချင်း ထိစပ်လျက်ရှိပါ၏။

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေပေါင်း ၂၉၅၀ မြင့်လေသည်။

လှိုင်ကော်၊ ဒီမောဆိုး၊ ဖဋ္ဌဆိုး၊ ဖာဆောင်း၊ ရှားတောနှင့် ဓယ်ဆည်နန်ဟူ၍ ၆ မြို့နယ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ပြည်နယ်အစဉ် ဖြစ်ပါ၏။

၄၇၃၀ စတုရန်းမိုင်ခန့်မျှသာ ကျယ်၍ မြန်မာနိုင်ငံအကျယ်အဝန်း၏ ၀ ဒသမ ၇၄ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိလေသည်။ လူဦးရေ ၁၄၉၄၀၀ ကျော် နေထိုင်လျက်ရှိပါ၏။

ကယား၊ ကယန်း၊ ကယော၊ ကင်န၊ ဂေခို၊ ဂေဘား၊ မိုခို၊ ထင်းတလဲ၊ ပအိုဝ်၊ အင်းသား၊ ရှမ်းနှင့် မြန်မာတို့ စုပေါင်းနေထိုင်ကြပေသည်။

ပြည်နယ်အနှံ့ ကျောင်းပေါင်း ၂၀၈ ကျောင်း၊ ဆရာ ဆရာမတ ၉၁၄ ဦး။

တက္ကသိုလ်ကောလိပ် စသော ကျောင်းများ မရှိသေးပါ။

ပြည်နယ်ဆေးရုံကြီး အပါအဝင် ဆေးရုံပေါင်း ၇ ခု၊ တိုက်နယ်ဆေးရုံက ၈ ခု၊ ကျေးလက် ကျန်းမာရေး ဌာနက ၁၅ ခု။

ကယားပြည်နယ်နေ့ကို နှစ်စဉ် ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက် နေ့မှာ ကျင်းပသည်။

ပြေသည် သူ၏ မှတ်စုဝယ်လေးအတွင်းမှ မှတ်သားထား သည်များကို တစုတစည်းတည်း ဖြစ်အောင် စာအုပ်ကြီးမှာ ရေးချလိုက်သည်။

“ကယားပြည်နယ်နှင့် ပတ်သတ်သော အချက်အလက် များ”

ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရှာဖွေခဲ့ရသည်။ နှစ်စဉ်ထုတ် ပြည်နယ်မဂ္ဂဇင်းများ၊ ကယားဟု မခေါ်မီ “ကရင်နီ”ဟု ခေါ်ကြ စဉ်က ရေးသားပြုစုထားသော ရှေးဦးကျမ်းများကို ကိုးကား ညှိနှိုင်းရပါ၏။

သမိုင်းဝင်စာတမ်းများနှင့် ကယားပြည်နယ် ပထမတွဲ ဒုတိယတွဲ။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီမှ ထုတ်ဝေသော တိုင်း ရင်းသား ရိုးရာ၊ ယဉ်ကျေးမှု ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံများနှင့်။

ပြည်နယ်များ၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု (ကယားပြည်နယ်)၊ အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ်နှင့် အလံ စသည်တို့၏ နောက်ခံသမိုင်း ကြောင်းများ။

ပြည်နယ် အစီရင်ခံစာမှအစ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် ဘာသာ နှင့် ထုတ်ဝေခဲ့သော ကယားပြည်နယ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များစွာကို အသေးစိတ် အချိန်ကြာမြင့်စွာ လေ့လာ စိတ်ရှုရပါ၏။

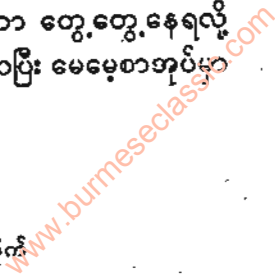
အင်္ဂလိပ်စာမကျွမ်းသော ပြေအတွက် ဘာသာပြန် စာအုပ်များနှင့် ဒေသခံတို့၏ ဆောင်းပါးများ၊ ပညာရှင်တို့၏ ရေးသားချက်များကို လက်လှမ်းမီရာ ငှားရမ်းရသည်။ တချို့ ထည်း ဝယ်၊ တကယ်တမ်း အားအကိုးရဆုံးကတော့ တက္ကသိုလ် များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်ပါပင်။

“မေမေ ပြည်နယ်တွေအကြောင်း ရေးတော့မယ်ဆိုရင် စာအုပ်တွေက တရပ်စာလောက်ရှိတယ်၊ ဟိုကျမ်းကြည့်၊ ဒီကျမ်း ဖွင့်နဲ့ စိတ်ပျက်စရာကြီး”

သမီး ဆောင်းနှင်းဝေ၏ ဝေဖန်သံပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးက စိတ်ပျက်ရုံ၊ မေမေဆို ရူးချင်ရော၊ အဖမ်းအချင်းချင်းမှာပဲ အကွဲအလွဲတွေ၊ ခုနစ်သက္ကရာဇ် ကွာဟမှု တွေ၊ ယူဆချက်ချင်း တိမ်းစောင်းသွားတာ တွေတွေ နေရလို့ အပြစ်နိုင်ဆုံး၊ အနီးစပ်ဆုံးတွေကို တွက်ဆပြီး မေမေစာအုပ်မှာ ရေးရတာ”

“သိပါတယ်”

“မြင်တဲ့အတိုင်း... ဝတ္ထုအုပ်ငါးဆယ်၊ တစ်ရာစာ
လောက် ဖတ်ချပြီး ရေးတော့လည်း လေးငါးမျက်နှာလောက်ပါ”
“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“မေမေရေးတဲ့ အဲဒီ ဗဟုသုတ လေးငါးမျက်နှာဟာလေ
မေမေကသာ တပင်တပန်း ထုတ်နုတ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
လုပ်နေတာ၊ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆို ဘယ်သူမှ ဖတ်ကြတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကျော်ဖတ်ပစ်လိုက်ကြတာ”

ပြေ ပြုံးမိပါ၏။

“သိပါတယ် သမီးရယ်၊ မေမေတို့ ငယ်ငယ်ကလည်း
ဒါတွေပါလာရင် စိတ်ညစ်သွားတာပဲ၊ မင်းသားလေး ဘယ်လို
ဖြစ်မှာလဲ၊ မင်းသမီးလေးနဲ့ ညားမှာလားဆိုပြီး ဒါပဲ အာရုံရောက်
နေတာ”

“ဒါနဲ့ ဘာလို့ ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ ရေးနေရတာလဲ မေမေ
ရဲ့”

“ဪ... သမီး ဆောင်းနှင်းဝေ အသက်ငယ်တော့
လည်း အတွေးရုရှာတယ်”

ဆောင်းနှင်းဝေက ထပ်ဆင့် မကျေနပ်ခြင်းများဖြင့်
ပြေကို ကြည့်နေသည်။

“စာဖတ်သူဆိုတာ တရွယ်တည်း တစိတ်ထားတည်း
ဘယ်မှာ ရှိပါမလဲ၊ ရှစ်တန်း သင်ခန်းစာ၊ ဆယ်တန်း သင်ခန်းစာ
တက္ကသိုလ် သင်ခန်းစာရယ်ဆိုပြီး အရွယ်ပိုင်းခြားလို့ ရပေမယ့်

မေမေတို့လို ခံစားမှုရသစာပေကျတော့ အရွယ်မရွေး ဖတ်ကြ
တာလေ”

“မေမေဟာတွေကို အရွယ်တိုင်း ပျင်းမှာပဲ”

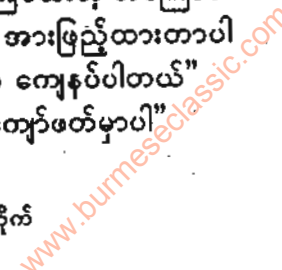
“ပျင်းကြမှာပါလေဆိုပြီး မေမေအနေနဲ့ ကြိုးစား အား
ထုတ်မှု လျော့လို့ မဖြစ်ဘူး သမီး၊ မေမေတို့ အရွယ်မျိုး၊ စာပေကို
အာဟာရလို မှီဝဲလာချင်လာတဲ့ အရွယ်မျိုးကျတော့ ဇာတ်လမ်း
အသားပေးပြီး ဖတ်ချင်တာထက် လွန်ကဲလာပြီ”

“စာရေးသူရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို အဓိကထား ဖတ်တယ်၊
ပြီးတော့... သူဘာပြောချင်တာလဲ၊ သူ့ရဲ့ တင်ပြမှုအတိုင်း
အတာဟာ ဘယ်အထိ ရည်မှန်းထားသလဲ၊ နောက်ပြီး သူ့စာမှာ
အယ်ဟာတွေ မှတ်သားစရာပါလဲဆိုပြီး အဆီအနှစ်တွေကို
ဇွေးချယ်ရှာဖွေတော့တာပဲ သမီးရေ”

“မေမေတို့ စာဖတ်နည်းကလည်း စိတ်မောစရာကြီး”

“ကဲ... ထားပါတော့လေ၊ မေမေအနေနဲ့တော့ ရေးတဲ့
ဇွေးချင်းကို အားရလှတယ် မရှိပါဘူး၊ ဟိုတစ်နေရာလိုနေပြီ၊
ဒီနေရာတော့ ဇာတ်မျောကြီးဆိုပြီး အားတိုမရနိုင်ဘူး၊ ကောင်း
စေချင်လွန်းတဲ့ စေတနာတွေက များလွန်းတော့ ရေးနိုင်အားက
ထိတ်မမိဘူး၊ အဲဒီအခါမှာ မှတ်သားဖွယ်လေးတွေ၊ နယ်မြေသစ်
ရဲ့ ဗဟုသုတလေးတွေ၊ ကြားဖူးပြီး မသိကြသေးတဲ့ အကြောင်း
အရာလေးတွေကို မေမေ့ရဲ့ စာမှာ အားဖြည့်ထားတာပါ
သမီးရယ်၊ ကျော်ဖတ်သွားလည်း မေမေ ကျေနပ်ပါတယ်”

“စိတ်ချ... သမီးတို့ကတော့ ကျော်ဖတ်မှာပါ”

“မေမေရဲ့စာကို ဖတ်ဖို့ ငှားခပေးရ၊ အချိန်ကုန်ခံရ ပြီးတော့ တတွက်ကလေးမှ ကျေနပ်စရာမပါရင် ဖတ်ရသူ အတွက် အများကြီး ဆုံးရှုံးရတာပါလိမ့်မယ်။ မေမေ အားနာတယ်၊ လူငယ်တွေကို သနားတယ်။” ဒါကြောင့် တစ်ထောင့် တစ်နေရာ လေးကပ်ဖြစ်ဖြစ်... ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှုလေးများ ရကြပါစေ ဆိုပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တိုင်းကို ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းများစွာနဲ့ မေမေ ရေးရေးနေတာပါ သမီး”

“ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောတာ၊ မသဲဖြူ ရူးလိမ့်မယ်တဲ့”

“ရှားသွားပါစေတယ်၊ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ စာပေတွေကို ရေးရင်း ရူးရင်လည်း မေမေ ကျေနပ်စွာ ခံယူပါမယ်၊ ရူးတာ လည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ၊ တစ်သက်လုံး ခံစားရတဲ့ သောက တွေကို ဘာမှ မသိနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“မေမေက ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုပဲ၊ ဘာသောကတွေ ဒီလောက်ခံစားနေရလို့လဲလို့ သမီးမေးတာလည်း မပြောဘူး”

“သမီး သိသင့်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ... ကဲ၊ မေမေ စာအုပ်စာတမ်းတွေရွာပြီး မှတ်စုထုတ်လိုက်ဦးမယ်၊ သမီး သွားတော့”

ဆောင်းနှင်းဝေ ထွက်သွားတော့ စာရေးစားပွဲမှာရော၊ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာရော၊ ခုတင်ပေါ်ပါမကျန် ပြန်ကြံဖွင့်လှစ် ညှိနှိုင်းနေဆဲ စာအုပ်စာတမ်းများဆီသို့ ပြန်လည် အာရုံစိုက်ရ ပြန်သည်။

ဒေသတစ်ခု၏ အကြောင်းရာကို ကိုယ်တိုင်မရောက်ဘဲ။ သွားရဘဲ မသဲဖြူ ဘယ်သောအခါမှ မရေးပါဟု ခံယူထားချက် အတိုင်း သွားရုံနှင့်လည်း မပြီးသေး။

တစ်ခါတစ်ရံ ဒေသခံတို့ ပြောကြားသည့် အကြောင်းရာ များသည်ပင်လျှင် မတိမကျ ရှိနေတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း အင်မတန်မှ အဖိုးတန်သော အကြောင်းရာ အချက် အလက်များကို ဒေသခံ လူကြီးပိုင်းများထံမှ ရရှိတတ်ပါ၏။

ဒေသတစ်ခုသို့ မသွားရောက်မီနှင့် ပြန်လာပြီးသည့်အခါ များတွင် တင်ပြစရာများကို ခုလို ညှိနှိုင်းလေ့လာကာ မှတ်သား ရောများကို ထုတ်နုတ်ရပါ၏။

ပြေတို့လို လူငယ်ပိုင်း လက်ခံသော အချစ်ဝတ္ထုရေး ဆရာတို့အတွက် ဇာတ်လမ်းကို ပိုမို၍ အားထားရပါသဖြင့် ဖြစ်ရပ်မှန် ဗဟုသုတများ နည်းနည်းလေး ထည့်နိုင်ဖို့ များများ ကြီး ဖတ်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

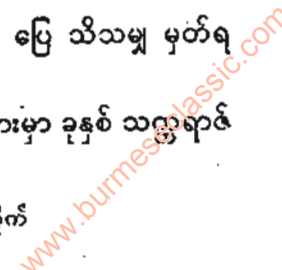
ယခုလည်း...

ကယားပြည်မှာ နေခဲ့ပါလျက် မလေ့လာခဲ့၊ မသိရှိခဲ့သော အကြောင်းရာများကို ပြေ၏ မှတ်စု အနှစ်ချုပ်အဖြစ် ထုတ်နုတ် ခြင်း၊ ဒေသကျမ်းသူများကို မေးမြန်းခြင်းပြုရာမှ...

လှိုင်ကော်မြို့ ဖြစ်လာပုံ...

ကန္တာရဝတီဟု ခေါ်တွင်ပုံများကို ပြေ သိသမျှ မှတ်ရ

သိပြီ။ ကန္တာရဝတီသမိုင်း၏ မှတ်တမ်းများမှာ ခုနှစ် သက္ကရာဇ်

အတိအကျ မတွေ့ရသော်လည်း ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၇၅၂ မှ ၁၈၈၅ ခုနှစ်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံကို စိုးစံသော ကုန်းဘောင် မင်းဆက်များ တန်ခိုးအာဏာရှိချိန်လောက်နှင့် ကိုက်ညီပေလိမ့် မည်ဟု မှတ်တမ်းများကို သုံးသပ်ပြီး ပြေ ယူဆသည်။

ရှေးအခါက ဘော်လခဲမြို့နယ် (ယခု ဖရူးဆိုးမြို့နယ်နှင့် ဖာဆောင်းမြို့နယ်ကြား)သည် စည်ကားခဲ့ပြီး ကရင်နီမင်းဆက် များ အုပ်စိုးခဲ့ပါ၏။

(ယခု ကယားကို ယခင်က ကရင်နီဟု ခေါ်ကြပါ၏) ကရင်နီမင်း ငါးဆက်မြောက် “ဘိုးလှဖြူ” လက်ထက်တွင် မြန်မာမင်းမျိုးနွယ်မှ မင်းသားတစ်ပါးဖြစ်သော “မောင်မောင် ဘုန်း” ဆိုသူသည် ဤဒေသတိုက်သို့ လာရောက် နေထိုင်ခဲ့ ရာမှ...။

နောက်လိုက် နောက်ပါ အခြွေရံများ တစ်နေ့တခြား များပြားလာသဖြင့် ဘိုးလှဖြူက...။

“တစ်ပြည်ထဲတွင် မင်းနှစ်ပါး မင်းမူရန် မသင့်” ဟု ဆိုကာ...။

ပွန်ချောင်း၏ အရှေ့နယ်တစ်ခွင်ကို အုပ်ချုပ်ရန် ခွဲဝေ ပေးလိုက်လေသည်။

မောင်မောင်ဘုန်းက “ဖဖော်ကြီး” ဘွဲ့ခံကာ စောလုံမြို့မှာ ဟော်နန်းစိုက်ထူ စိုးစံခဲ့လေသည်။

ဤ မောင်မောင်ဘုန်း စိုးစံရသော နယ်မြေတိုက် တွင် ယခု လွိုင်ကော်လည်း ပါရှိလေမည်။ သူနယ်ပယ်ကို

“ကန္တာရဝတီ” ဟု အမည်ပေးခဲ့လေသည်။

လွိုင်ကော် မြို့ဦးတွင် ရွှေချထားသော တိုင်ကြီးထိပ်မှာ “ကျွန်ုပ်တို့” ဆိုသော စာတမ်းကို ယခုတိုင် တွေ့မြင်နိုင် ကြပါ၏။

ကန္တာရဝတီ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး လွိုင်ကော် ဖြစ်ပေါ်လာပုံ အကြောင်း အကျဉ်းကို ပြေ မှတ်သားရပြန်သည်။

နှစ်နှင့် နေ့သာ မှတ်တမ်းများ၌ တွေ့၏။ လနှင့် ရက်ကို ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာမရပါ။

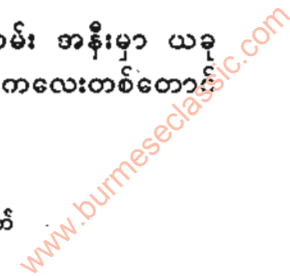
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၀၀-ပြည့် သောကြာနေ့တွင် “ဦးသိရီ” ဆိုသောသူက မြို့အင်္ဂါနှင့်အညီ မြို့ တည်ခဲ့လေသည်။

မြို့အင်္ဂါနှင့်အညီ ဆိုသည့်အတိုင်း မြို့ထောင့်များမှာ ဆီအိုးမြှုပ်ခြင်း၊ သင်္ချိုင်းနေရာရွေးခြင်း စသော မှတ်တမ်းများကို ထည့်လျှင် ပြေ စာဖတ်သူတို့ အိပ်ငိုက်ကြမည်စိုး၍ ပြေပဲ နှုတ်သားသည်။ စာထဲတော့ ထည့်မရေးတော့ပါ။

ကယား-ကရင်နီတို့၏ အသံထွက်များအရ “သိရီ” ကို “သီရီ” ဟု ခေါ်ပြီး “ဒေါ” သည် မြို့ရွာဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါ၏။ သူတို့အခေါ်က ဆီရီဒေါ... ဦးသိရီ၏မြို့ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါ သတည်း။

လွိုင်ကော် ဖြစ်ပေါ်လာပုံကတော့ ယခင်အခေါ် “လွယ်ကော်” သည်...။

ဘီလူးချောင်း အနောက်ဘက်ကမ်း အနီးမှာ ယခု အူတောင်ဟု ခေါ်နေကြသော တောင်ကလေးတစ်တောင် ထိခြား တည်ရှိနေခဲ့လေသည်။

ထိုသီးခြားတောင်ကို ရှမ်းဘာသာအရ “လွယ်ခေါ်” ဟု ခေါ်ရာမှ မြန်မာအသံထွက်နှင့် “လွယ်ကော်”၊ ယခုတော့ “လွိုင်ကော်” ပါတည်း။

ဦးသီရိ တည်ခဲ့သောမြို့ကို မြန်မာ့သက္ကရာဇ် ၁၂၆၅ ခုနှစ် ခန့်က ကန္တာရဝတီ ဖော်ဘွားကြီး “စောလင်” လက်ထက် လွယ်ကော်အမတ်ကြီး “ဦးနီ” က ဒုတိယအကြိမ် ပြင်ဆင်မွမ်းမံ လေသည်။

ဤအကြောင်းများကို ဦးသီရိ၏မြေး အမတ်ကြီး ဦးနီ၏ သားမက် မဟာသရေစည်သူ ဦးစိန်(ကရင်နီ)ကိုယ်တိုင် ရေးပြုစု ထားသော ကျမ်းများကို ပြေ ဖတ်ရှုလေ့လာခွင့်ရရာမှ သိထား ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဦးနီပိုင် လယ်ယာခြံမြေများကို ဈေးကြီးအဖြစ် အသုံးပြု စေခဲ့သည်။

ဦးသီရိလက်ထက်က ဆောက်လုပ်ရန် စီမံထားခဲ့သော ရွှေကျောင်းကြီးကိုလည်း ဟိုခေတ်က ငွေ ငါးသိန်း အကုန်ခံကာ ရွှေသားစစ်စစ်များ အသုံးပြုလျက်၊ မန္တလေးမြို့မှ မင်းသုံး လက်သမားများကို ခေါ်၍ ဆောက်စေခဲ့သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၂ ခုနှစ် ကန္တာရဝတီ ဖော်ဘွား “စောခွန်လီ” လက်ထက်မှာ တတိယအကြိမ် ပြုပြင်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ အဆင့်ဆင့် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သော လွိုင်ကော်မြို့ မှာ...

ခရစ်နှစ် ၁၉၄၅-ခု၊ မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်နှင့်

အမေရိကန်တပ်များက လေယာဉ်နှင့် ဓာတ်ဆီဖျန်းပြီး ဦးလောင်ပုံးကြ၍ တစ်မြို့လုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ကာ ပြာကျခဲ့ရပါတော့သည်။

တစ်ဖန် ပြန်လည်တည်ဆောက်ပြီးစ ကာလ ၁၉၅၀-ခု ခန့်နဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့မှာ သောင်းကျန်းသူတို့ တစ်မြို့လုံး ဦးနှိုးခဲ့ကြပြန်သည်။

ဤသို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နှင့် ပြည်တွင်းမငြိမ်သက်မှုများ ကြောင့် ပြာပုံဖြစ်ခဲ့ရသော မြို့လွိုင်ကော်လေးမှာ...

ယခုအခါတွင် တိုးတက် လှပခြင်းများစွာဖြင့် အေးငြိမ်း နှာ စည်ကားနေပြီဖြစ်ပါ၏။

ကန္တာရဝတီသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ပြေမှာ... လာခါနီး ကာလဆီမှ ဆောင်းနှင်းဝေနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ရပုံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်ပြီး မှတ်စုတိုများကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုနေမိ ဆဲ...

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြရအောင်တဲ့ ပြေ”

“ကန္တာရဝတီ တည်းခိုခန်း”တွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသော မတင်အေး၏ စကားကြောင့် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသော ပြေက ယုံမွေးစွယ်တာကို ထပ်ဝတ်၊ စလင်းဘက်ကို လွယ်ပြီး ထွက်ခဲ့ရ တော့သည်။

ပြေသည် စာပေဟောပြောပွဲအတွက် ဒေသခံ စာပေ ဝါသနာရှင်တို့၏ ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသော အထူးဧည့်သည်တော် အဖြစ် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ပြေနှင့်အတူ ဆရာဦးအောင်မြတ်နှင့် ဆရာဝင်းတို့က လည်း ဟောပြောကြပါမည်။ ဤဆရာနှစ်ဦးလုံးကို ပြေက လေးစားကြည်ညိုသည်။ သူတို့ကလည်း အမျိုးသမီးစာရေး ဆရာမငယ်တစ်ယောက် သူတို့နှင့်အတူ ပါရှိလာ၍ အထူး

စရုစိုက်ကြပါ၏။

“ငါးရက်တစ်ဈေးနဲ့ တိုက်ဆိုင်တော့ အဆင်ပြေလိုက် တာဗျာ”

“ဒီမောဆိုးဈေးနေ့ဟာ ငါးရက်တစ်ဈေး မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ စနေနေ့တိုင်း ရှိပါတယ်”

“ဈေးနေ့ဆိုတော့ ရှမ်းပြည်ထုံးစံအတိုင်း ငါးရက်တစ်ခါ ခုတ်နေတာ၊ သူက အဆန်းပါလား”

“မသဲဖြူက ဝတ္ထု ပြန်ရေးမယ့်သူဆိုတော့ အသေချာ လှေလာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ကဲ... သွားကြစို့”

ပြေတို့အတွက် စီစဉ်ပေးထားသော ကားပေါ်သို့ တက်ပြီး ညှိုင်ကော်မှ ၁၂ မိုင်ဝေးသော...

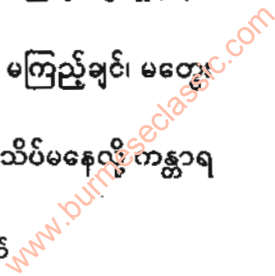
“ဒီမောဆိုးဈေးနေ့”

သို့ ခရီးဦးအဖြစ်နှင့် ပြေတို့ စတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါ၏။

“ကန္တာရဝတီ၏ နှင်းဝေ နံနက်ဦး” ကို ပြေ ကောင်းစွာ ကြည့်ရဲ... အတိတ်ဟောင်း၏ အကြောင်းများသည် နှင်းပွင့်မှုန်များ ဆီမှာ ရှိနေသည်သို့ပါ။

“အို... ပြေ မကြားချင်၊ မသိချင်၊ မကြည့်ချင်၊ မတွေ့ချင်တော့ပါဘူးကွယ်”

“မောဆောင်းလောက် နှင်းတွေထပ်သိပ်မနေလို့ ကန္တာရ

ဝတီ ဆောင်းက ပိုပြီး လှနေသလိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်ကြားတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မသဲဖြူအတွက်လည်း နယ်ခြေ သစ် အခြေခံဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့”

ပြေ၏ အပြုံးသည် ဆောင်းနှင်းပွင့်လို အေးစက်နေပါ၏။ တစ်ချိန်က ပြေ၏ သိမ်ငယ်လွန်းခဲ့ရသော ဘဝသည် ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိချေ၏။

ပြေသည် ငယ်ဘဝအကြောင်းကိုလည်း မပြောမိ၊ လက် အခြေအနေ၌လည်း မွေ့လျော်ခြင်းမရှိလှ၍ ကိုယ့်ဘဝထဲ ဘာတစ်ခုမျှ တင်ပြမနေတော့ပါ။

ရွမ်းရွာနှင့် ပအိုဝ်် ရွာများကို ဖြတ်သန်းပြီး၊ ၆ မိုင် ဝေးတွင် နေရာမှာ စံပြကျေးရွာရှိပါ၏။ ပဒေါင်လူမျိုးများ အနေမှာ သည်။ နွားမွေးခြင်း၊ နွားနို့ပိုခြင်းများ လုပ်ကိုင်သော ဂေါ်ရား ရွာများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဒေါ်ဘူးဝံရယ်ရွာ” ပြီးတော့... ‘ငွေတောင်’ပါ။

ငွေတောင်သည် ရှေးအခါက... ဒွေးမယ်နော်တို့ တိုင်းပြည် ကိန္နရီ ကိန္နရာတို့ ပျော်စရာ ကန်ခုနစ်ဆင့်ရှိသည့် နေရာမှာ ငွေတောင်ပြည်ဖြစ်သည်။ ထိုငွေတောင်ပြည်မှာ ယခု ကယားတို့ငှာနေ ကန္တာရဝတီ ဖြစ်ချေသည်။

ဤငွေတောင်ပြည်တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသော ကိန္နရီ ကိန္နရာ မောင်နှံတို့လူ အချစ်မျိုးကို စံတင်လျက် မေတ္တာတွဲ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးဖွဲ့ဦးမည်ဟု ပြေ စိတ်ကူးပေါ်လာ၍ ကိန္နရီ ကိန္နရာ

ဒွေးမယ်နော်၊ သုခနု၊ ငွေတောင်ပြည် စသည်များကို အသေးစိတ် ရှာဖွေစုဆောင်းကာ ဖတ်မှတ် လေ့လာရပါဦးမည်။

“လိုတာခုသို့ ၁၈ မိုင်”ဟု ညွှန်ပြထားသော စာတမ်းလေး တွေ့ရ၍ လက်လေးလုံးခန့် မှတ်စုငယ်လေးကို ထုတ်ပြီး အသင့် ညှပ်ထားသော ဘောလိပ်ပဲနံနှင့် မှတ်ရပါ၏။

တပ်မတော်သားများသည် ကာကွယ်ရန် သေနတ်အသင့် ရှိရသည်သို့၊ သမားတော်တို့သည် ဆေးကုနိုင်ရန် နားကျပ် အသင့် ရှိရသည်သို့... .

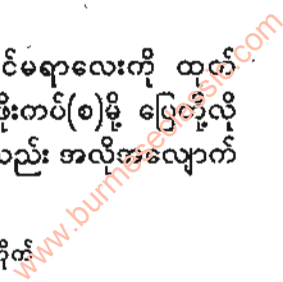
ပြေသည်လည်း အသစ်တွေ့ ဝဟုသုတလေးများကို ရေးမှတ်ရန် စလင်းဘက်၏ ဘေးအိတ်မှ မှတ်စုငယ်နှင့် ဘောလိပ်ပဲနံကို အသင့်ထားရပါ၏။

သို့မှသာ ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိ ထိတွေ့ခဲ့ရသော နေရာကို ဖြတ်မိနိုင်ပါမည်။

တစ်နေရာတည်း မဟုတ်မူဘဲ တခြားတစ်နေရာကို ဆတ်လက်လေ့လာရသည့်အခါ အားလုံး ရောထွေးကုန်တတ် သည်၊ မမှတ်၍ မရ။

“ကဲ... ငွေတောင်သည်မှာ ခဏရပ်ကြရအောင်၊ ခုလို အချိန် ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် သိပ်လှတယ်”

ပြေသည် သူ၏ ခရီးဆောင်ကင်မရာလေးကို ထုတ် နှိတ်သည်။ (Auto Focus) အော်တိုဖိုးတပ်(စ)မို့ ပြေတို့လို ကင်မရာ ပညာမကျွမ်းသောသူအတွက်လည်း အလိုအလျောက်

ချိန်ပြီးသား ပုံတောင်းများကို ရိုက်နိုင်ပါ၏။

“ဘယ့်နဲ့လဲ မသဲဖြူရဲ့၊ ကန် ရှုခင်းနောက်ခံနဲ့ ဆရာတို့ လည်း အမှတ်တရရိုက်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာ၊ ဒါလေးပေါ်အောင် ရိုက်ပြီးရင် ရိုက်ဖေ ပါ့မယ်”

“ဟင်. . . ထောင်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ဘာလို့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာလဲ”

“ဟိုမှာလေ ဆရာ၊ စာတွေဖတ်ကြည့်ပါ”

ငွေတောင်ဆည်။

လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အခြေခံအချက်အလက်များ။

လေပေဒ။

၁-ရေဆင်းဧရိယာ ၂၂ ဒသမ ၁၅ စတုရန်းမိုင်။

၂-တစ်နှစ် ဖျမ်းမျှ ရေဝင်. . .

တမံအလှား၊ တမံအောက်ခြေအကျယ်၊ ရေလှောင်ကန် ကန်ရေပြည့်တွင် ရေ အနက် ၃၀ ပေ၊ အဲဒါတွေကို ခြေ လိုက်မှတ်နေရင် အချိန်မရတော့ဘူးလေ ဆရာ၊ ပြီးတော့ တစ်ဆင့်ကူးယူရတာမို့ တိကျချင်မှ တိကျမယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဓာတ်ပုံတစ်ကွက် ရိုက်ယူပြီး ရန်ကုန် ရောက်မှ ဆေးလိုက်ကူးလိုက်မယ်လေ၊ ဒါမှ ငွေတောင်ဆည် အကြောင်း ရေးတဲ့အခါ အခု မြင်နေရသလို ပြန်မြင်ရအောင် လို့ပါ”

“ကောင်းတယ် မသဲဖြူ၊ မမှားနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ အထိ

အကျ ရတာပေါ့”

“ပြေဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဆရာတို့အသိပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်မသိတဲ့အကြောင်းရာတွေကို ရေးသားတဲ့အခါ မှားသွားမှာ သိပ်ကြောက်ပါတယ်၊ မသိရရင်၊ ခုတိကျရင် လုံးဝ မရေးရဲပါဘူး”

“မှန်တာပေါ့၊ ကိုယ့်စာမှာ ပေါ့ပေါ့ဆဆရေးလိုက်လို့ မှားသွားရင် ဖတ်သူတွေက အထင်တကြီးနဲ့ အမှန်ပဲထင်ပြီး ခုတ်ထားမိရင် စာရေးဆရာမှာ သိပ်အပြစ်ကြီးတာပေါ့”

“ဟုတ်တဲ့ဆရာ၊ အကြောင်းစုံ ဗဟုသုတတွေလည်း ဝါချင်၊ ကိုယ်ကလည်း ပညာမတတ်တော့ ခုလိုကိုယ်တိုင် လေ့လာစာအုပ်များစွာနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးမှ ရေးပါတယ်၊ ဒါတောင် အသေးအမွှား အမှားလေးတွေ ပါကောင်း ပါမယ်ထင်ပါရဲ့၊ ငဲ့ညှာစွာ ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါလို့ တောင်းပန်ရပါတယ်”

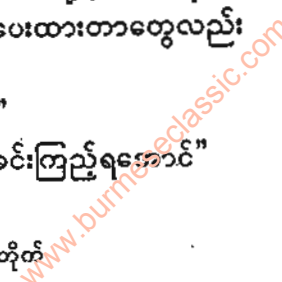
“ကိုယ့်စာကြောင့် အဆိပ်သင့် မသွားဖို့ပဲ အရေးကြီး တာပါ။ ဟိုမှာကြည့်၊ ဆရာက ဒီတစ်ခု ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင် အမြင့်ဟာ ၂၉၀၀ ပေလို့ ဆရာ စိတ်က မှတ်နေတာ၊ မေ့ချင် ခေ့သွားနိုင်တယ်လေ”

“ပြေ ဓာတ်ပုံကူးပြီးရင် ဆရာ့ဆီ လာပို့ပါ့မယ်ဆရာ”

“ပို့ရမှာပဲ. . . ဆရာတို့ကို ရိုက်ပေးထားတာတွေလည်း အများကြီးလေ”

“ဟုတ်တဲ့. . . စိတ်ချပါ ဆရာ”

“ကဲ. . . သွားကြစို့၊ ဈေးနေ့ ရှုခင်းကြည့်ရအောင်”

ငွေတောင်ဆည်သည် ရေပြင်အကျယ်(ပျမ်းမျှ) ၂၂၅၀ ပေသာ ရှိပါ၍ မြန်မာပြည်မှ မြောက်နင်းဆည်လို၊ ကြက်မောက်တောင်ဆည်လို တခြားသော ဆည်ကြီးများနှင့်စာလျှင် များစွာ သေးငယ်သော်လည်း ဤနီးနားဝန်းကျင်မှ သီးနှံစိုက်ခင်းများကိုမူ ရေဝလင်အောင် သောက်သုံးခွင့် ရရှိစေနိုင်ပါ၏။

မိုးပြ ရေကာတာမှလည်း ဧကပေါင်း နှစ်သောင်းကျော် တစ်နှစ်ပတ်လုံး စိုက်ပျိုးနိုင်အောင် ရေရရှိလေသည်။

မိုးပြသည် ဆည်မဟုတ်၊ ရေကာတာသာ ဖြစ်ပါ၏။ လွိုင်ကော်အနီးမှာပင် ရှိပြီး မိုးပြရွာမှ ရေကာတာအရောက် သုံးမိုင် သွားရပါ၏။ ငွေတောင်ဆည် သွားသည့်လမ်းနှင့်သီးခြား ဖြစ်ပါ၏။

မိုးပြ ရေကာတာကြီးကို ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှ စတင်တည်ဆောက်ခဲ့သဖြင့် ၁၉၇၁ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးပါ၏။

မိုးပြရေကာတာ ရောက်ခဲ့စဉ်ကလည်း ကျောက်စာတိုင်လို ခိုင်မာစွာ စိုက်ထူထားသော စာတမ်းများကို ပြေ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူ ကူးဆေးပြီးခဲ့ပါပြီ။

လုပ်သားပြည်သူများအတွက် ဖြစ်ထွန်းမည့် အကျိုးကျေးဇူးများ။

ဆိုသော် စာတမ်းအောက်တွင် လောပိတ ဓာတ်အား

စက်ရုံတွင် (၂၈) မဂ္ဂဝပ် ရှိသော စက် ၅ လုံးကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး ထည်စေနိုင်ခြင်း။

လွိုင်ကော်မှ အင်းလေးအထိ ရေစူး ၄ ပေရှိ ရေယာဉ်များ သွားလာစေနိုင်ခြင်း။

မိုးပြနှင့် လွိုင်ကော်ကြား ဘီလူးချောင်း၏ တဘက် တစ်ချက်ရှိ လယ်မြေများတွင် နှစ်စဉ် ကြုံတွေ့လျက်ရှိသော ရေမြုပ်ခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေးစေနိုင်ခြင်း။

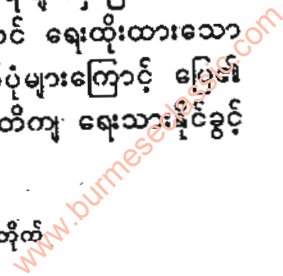
ရေလှောင်ကန်အတွင်း ငါးများကို မွေးမြူစေနိုင်ခြင်း။

စသော အကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိနိုင်ကြောင်း စာတမ်း နှိုက်ထူထားပါ၏။

မိုးပြရေကာတာမှ ရေများ ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ ရေများ ထွတ်ပေးနိုင်ခြင်းများကြောင့် သဘာဝ၏ ဖျက်ဆီးမှုများကို ထူသားတို့၏ အားမာန်ဖြင့် ဟန့်တား ရပ်တန့်စေနိုင်ကြောင်း သတ်သေပါပင်။

ဆက်လက်၍ ရေးထိုးထားသော စာတမ်းများတွင် . . .

ရေကာတာနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးပါသော ဝိသေသများ၊ ဥပမာ . . . ရေမျက်နှာပြင် အကျယ်အဝန်း ၇၆ စတုရန်းမိုင် ရေကျော်တံခါး ၄ ပေါက်၊ ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင် အထက် ၂၈၇၇ ပေ ရှိကြောင်းများ စုံစုံလင်လင် ရေးထိုးထားသော စာတမ်းကို ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံများကြောင့် ပြော၏။ အပေထဲတွင် မမှားမယွင်းအောင် အတိကျ ရေးသားနိုင်ခွင့်

ရရှိပါလေမည်။

တည်ဆောက်သူ အင်ဂျင်နီယာများ၏ အမည်များကို
လည်း တသီးတသန့် ရေးထိုးထားသည်မှာ ၂၉ ယောက် ရှိပါ၏။
ကာလ ဉာဏ လုပ်သားပေါင်း ၂၆၅၆ ဦး ဖြစ်ကြောင်း
လည်း ဖော်ပြထားပေသည်။

ညနေ သုံးနာရီ ရေတံခါးဖွင့်အမိ ကြည့်ရန်ဟု ဆိုကာ
မနေ့ညနေက ရောက်ခဲ့သော အကြောင်းရာများကို ငွေတောင်
ဆည်သို့လာရင်း ပြော တွေးနေမိခြင်းပါ။

ခရမ်းချဉ်သီးများ တင်ပြီး အင်းလေးမှ လှိုင်ကော်
အရောက် စုန်ဆင်းလာသော ခရမ်းချဉ်သီး လှေတစ်စင်းသည်
ရေကာတာမှတစ်ဆင့် ဝင်လာနေပုံကို ပြောတို့ ကြည့်ခဲ့ကြရသည်။

မူလချောင်းက ဆယ့်ငါးပေနက်ပြီးသားကို ၂၇ ပေအထိ
ညီအောင် ရေတံခါးတွေကို ဟိုက်ဒရောလစ်ပါဝါနှင့် ဖွင့်ပြီး
ရေများ ထုတ်လွှတ်ပေးပါ၏။

ရေတံခါးဖွင့်၍ နိမ့်နိမ့်နေသောရေ မြင့်လာအောင် စီးဆင်း
စေပြီး ညီမှ လှေလေးက တံခါးသုံးဆင့်ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်
ဝင်၍ လှိုင်ကော်အထိ သွားရပါ၏။

ရေကာတာကြီး၏ စွမ်းအင်နှင့် လည်ပတ်လှုပ်ရှားမှုများ
ကို အင်ဂျင်နီယာ သဘောတရား ဘာမှ မသိသော ပြည်သူ
အသေးစိတ်ကိုဖြင့် နားမလည်ခဲ့။ ရေလမ်းကြောင်း မညီသည်ကို
ညှိပြီး သွားရသာရသည်ဟုလောက်သာ သဘောပေါက်ပါ၏။

မိုးပြုရေပြင်တပြန်ကြီး၏ နောက်မှာ တောင်တန်းကြီး ရှိပေ

သည်။ ထိုတောင်တန်းကြီးနောက်မှာ ဖယ်ခုံမြို့နှင့် ဖယ်ခုံ
အင်းကြီး ရှိပါ၏။ ရေလမ်းမို့သာ ကြန်ကြာနေခြင်းပါ။ ခရီးကဖြင့်
ပေးလှ။

ရေကာတာ၏ ရွေ့တည်တည့်မှာ အလုပ်သမားများ
နေသော “ထင်းရှူးမြိုင်ရွာ” ခေါ် “ရေလယ်ကျွန်း”ကို အေးချမ်း
ပြန်သက်စွာ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဤကယားပြည်နယ်သည်... .

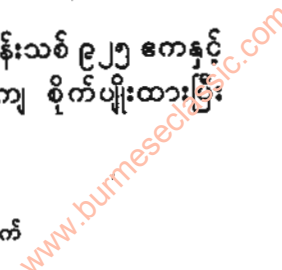
သဘာဝအရ ပေးအပ်ထားသော ရေမြေ တောတောင်
များကို ပိုင်ဆိုင်ရုံသာမက နိုင်ငံတော်အစိုးရအနေဖြင့် တည်
ဆောက်ပေးထားသော ငွေတောင်ဆည်နှင့် မိုးပြု ရေကာတာ၏
အထိမ်းအမှတ်လက်ယာ တူးမြောင်း စီမံကိန်းများကြောင့် သီးနှံစိုက်ပျိုး
ရေး ကိုးသောင်းကျော်အထိ တိုးတက်လာခဲ့ပါ၏။

စတုရန်းမိုင် ၄၅၃၀ ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသော* ကယား
ပြည်နယ်၏ ထက်ဝက်ကျော် ဒေသများမှာလည်း... .

စိမ့်စမ်းများ၊ တောင်တန်းများနှင့် သစ်တောများသာ
ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် သစ်ထုတ်ရေးမှလည်း ၄၅၉ စတုရန်းမိုင်ထိ
တိုးခဲ့ပြီး သစ်တောကြိုးဝိုင်း သတ်မှတ်ရန် အဆိုပြုထားပြီး
ဖြစ်ပါ၏။

မြန်မာ့ရတနာ တစ်ခုဖြစ်သော ကျွန်းသစ် ၉၂၅ ဧကနှင့်
အနီးမှာ ၅၅၀ ဧကကိုလည်း စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားပြီး
ဖြစ်ပါသည်။

ပိတောက်နှင့် ထင်းရှူးများလည်း ထွက်ရှိလေသည်။ ပိတောက်တန်ချိန် ၁၅၀၀ မှ ၂၀၀၀ ခန့်အထိ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါ၏။

ကိုလိုနီခေတ်ကပင် သစ်တောဝန် မစ္စတာအိပ်ချ် ဂျက်ဆင်(Mr. H. Jackson) က...

“နှစ်စဉ် တစ်နှစ်လျှင် သစ်လုံးရေပေါင်းများစွာ ခုတ်ယူစေကာမူ သစ်တောကြီး အနည်းငယ်မျှ ဆုတ်ယုတ်နစ်နာဖွယ်ရာ မရှိ”

တု အထက်မြန်မာပြည် စစ်တမ်း(Upper Burma Gazetteer and The Shan State)တွင် ကယားပြည်(ကရင်နီ) ကျွန်းသစ်များအကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုရေးသားခဲ့ဖူးပါ၏။

“ပြေ ဘာတွေ ကြည့်နေတာလဲ”

“ရှင်... မတင်အေး”

“လမ်းဘေးက တောတောင် ရွှေခင်းတွေက လှလိုက်တာ အရင်လိုပဲ ကြည့်ဦး မှတ်ဦးလေ”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့”

ပြေမှာ ကန္တာရဝတီသို့ မလာမီကပင် ဆုဆောင်းမှတ်သားထားသော အကြောင်းရာများနှင့် ရောက်ပြီးခဲ့သော မိုးဖြူရေကာတာ မှတ်စုများ၊ ဓာတ်ပုံများကို ပြန်သိမ်းပြီး ဘေးပတ်လည်ကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်ရပြန်သည်။

ပြီးတော့ မှတ်စုငယ်ကို ထုတ်ရပြန်ပါ၏။

ဪ... သည်လမ်းမျိုးကို သည်လို့ လာခွင့်ရသော်

သည်း “အန်းပြောနီ” နှင့် “လှလှလှလှ” က ကွာခြားလှ ပါဘိး သာမောဖွယ် သဘာဝနှင့် ထိတွေ့ခွင့်ရသော်လည်း ထူးလာရေးမို့ အပန်းပြေခရီးလို အပန်းမပြေနိုင်ပါလားကွယ်။ ရှမ်းပြည်နယ်၏ ဈေးနေ့ကြီးများလို မစည်ကားလှသော်

သည်း အမြင်ဆန်းသော... “ဒီမောဆိုး ဈေးနေ့ရွှေခင်း”

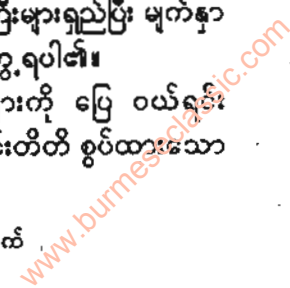
ကို ပြေ ငေးမောပြီးနောက် မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံ ရပါ၏။ ရွှေတောင် ငွေတောင်ဆိုသော တောင်ငယ်များ ဝန်းရံနေသည့် မြေညီကွင်းပေါ်မှာ ခင်းကျင်းထားသော ဈေးဆိုင်များ၊ ဈေးဘေးပတ်လည်တွင် တောင်ယာထွက် သီးနှံမျိုးစုံကို နှားလှည်းများနှင့် လာရောင်းကြသည့် ဈေးသည်များနှင့် ပြည့်ဝိုင်းနေပါ၏။

နှားလှည်းချင်း မနီးမဝေး ညီညီ ရပ်ထားပါသဖြင့် ဈေးငယ်လေးကို လှည်းများဖြင့် ပတ်ဝိုင်းထားသလို ရှိပါ၏။ မြင်းလှည်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အမြင်ဆန်းသည်က “ပဒေါင် အမျိုးသမီး” ဈေးသည်နှင့် ဈေးဝယ်များပါ။

တတ်နိုင် တတ်နိုင်သလို ငွေကွင်းများကို လည်ပင်း၌ အဆင့်ဆင့် စွပ်ထားကြသဖြင့် လည်ပင်းကြီးများရှည်ပြီး မျက်နှာ ခွံရသော ပဒေါင်အမျိုးသမီးများကို တွေ့ရပါ၏။

ဈေးပေါလှသော ငှက်ပျောသီးများကို ပြေ ဝယ်ရမ်း အတ်သန်းလုံးခန့် ငွေကွင်းပေါင်း ၂၁ ကွင်းတိတိ စွပ်ထားသော

ပဒေါင်အမျိုးသမီးကို ခွင့်တောင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့သည်။

သူတို့ ယဉ်ကျေးမှုအရ တစ်မျိုးဆန်းသစ်လှပပါသော်လည်း ပြေသည် ထိုအမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး လည်ပင်းအစ်ချင်သလိုလို၊ ဇက်ကြောတွေ တက်လာသလိုလို ခံစားနေရသည်။

ပြည်ထောင်စုပွဲနှင့် ရိုးရာပွဲများတွင် တွေ့ရသော အယဉ်ဆုံး အဝတ်အစားနှင့် ကယားအမျိုးသမီးလှလှလေးများ ဝတ်ဆင်သည့်အတိုင်းပင်။

ကျေးလက်ဒေသနေ ကယားအမျိုးသမီးတို့၏ ဝတ်ဆင်စုံတူလှပါသော်လည်း..

အနီရောင်မဟုတ်၊ အားလုံး အမည်းချည်းပါ။ လက်ပြတ်နှင့် စောင်တိုလေး စည်းခြုံထားပြီး ဒူးပေါ်-ဂျပ်ခုတ်လုံချည် ဝတ်ဆင်၏။ ဒူးပတ်လည်တွင် အမည်းကွင်းပေါင်းများစွာ အထပ်လိုက် စွပ်ထားသည်။ အထက်အောက် ခြုံထည်အားလုံး အမည်းရောင်သာဖြစ်ပါ၏။ နား၊ လည်ပင်းနှင့် လက်တို့တွင် ရောင်ခုံပုတီးအလုံးများ အများအပြားမှာ ဆွဲထားပါ၏။ သွားထိမည်းနက်နေအောင် ရှောက်သီးစိပ်ကို အကြာကြီးကိုက်ပြီး သစ်ခေါက်ရည်တစ်မျိုး ငုံ့ပြီး ဆိုးလေ့ရှိကြသော “ကယောလူမို့” များကိုလည်း ထိုဈေးနှုန်းတွင် တွေ့ရပါ၏။

“ကဲ... ထမင်းချဉ် စားကြရအောင်”

လိုက်ပို့သော စေတနာရှင် “ဆင့်” ၏ ဖိတ်ခေါ်သံကြောင့် အသင့်ဖြစ်နေသော ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရပါ၏။

ရှမ်းထမင်းချဉ်ပါပင်။ ဆီချက်နိုင်နိုင်၊ ငရုတ်သီး စပ်စပ်၊ အပြစ်တထွေးကြီးနှင့် ကြက်သွန်ဖြူ တို့စားရသော ထမင်းချဉ်ကို အာဆာနှင့် ပြေတို့ အားပါးတရ စားဖြစ်ကြသည်။

ချမ်းသော ရာသီတွင် ကယားပြည်၏ လက်ဖက်ခြောက် နွေးမွှေးနှင့် ရေနှေးကြမ်းကို အဝသောက်ဖြစ်သည်။

ထိုဈေးနှုန်းလေးအကြောင်းကို ပြေ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပုဒ်မှာ နတ်တမ်းတင် ရေးသားရပါလေဦးမည်။

ချီကယ်ရွာ ..

လှိုင်ကော်မြို့မှ ထွက်ပြီးနောက် ပွန်ချောင်းသို့ ၁၉ မိုင် ဆိုသော လမ်းခွဲမှတ်တိုင်မှ ၃ မိုင်မျှ ဆက်သွားရသော ရွာ...

ဒီမောဆိုး ဈေးနေ့မှအပြန် ကားကို အသုံးမပြုတော့ပါဘဲ မြင်းလှည်းလေးနှင့် လာခဲ့ကြသည်။

တံခွန်တိုင်များ စိုက်ထူထားဆဲပါ။ ဤနေရာတွင် နေရာသီအဆုံး၊ မိုးရာသီအစ ကာလများ၌ ဖိုတိုင် မတိုင်တူ သတ်မှတ်ထားသည့် ပေနှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ခန့် သစ်သားတိုင်ကြီးများ စိုက်ထူထားကြပါ၏။ တိုင်ထိပ်တွင် ဖိုတိုင်အဖြစ် လည်းကောင်း မတိုင်အဖြစ်လည်းကောင်း ဆင်ယင်၍...

မိုးကို စောင့်ရှောက်သောနတ်၊ မိုးရေကို ပေးသော နတ်အား ပူဇော်ပသ၍ လယ်ယာသီးနှံများ ကောင်းစွာ ဖြစ်ထွန်းပါစေသတည်းဟူသော ဆန္ဒမှန်များဖြင့် နှစ်စဉ် ကျင်းပထေရ်ရှိသော ကယားရိုးရာပွဲတော်...

“ကူထိုးဘိုး”

ဤသို့ ရိုးရာနတ်ကို ပူဇော်ပသရင်း အဘိုးအဘွား နတ်ထံ အားလည်း ရည်စူးပူဇော်ခြင်းများဖြင့် ကောင်းမြတ်သော အစဉ်

အထောက် ထိန်းသိမ်းခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မိမိတို့ လူမျိုးစုအလိုက်၊ ဒေသအလိုက်၊ လွတ်လပ်ရေးအချမ်းစွာဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ တခုနစ်စားသောက်ခြင်း တစ်မျိုး ဖြစ်ရာ၊ ပါဝင်ကြသော တိုင်းရင်းသားတိုင်း ပျော်ရွှင်ခြင်းမြေခြင်းကို ရရှိနိုင်ကြပါသည်။

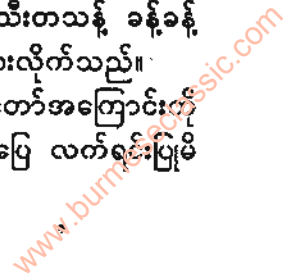
ဤကူထိုးဘိုး ပွဲတော်အတွက် တံခွန်တိုင်များကို ရွာသားများက နတ်ပေဒင်အရ တောတွင်းမှ သွားခုတ်ခြင်း၊ ရွာသို့ သယ်လူလာခြင်း...

နတ်ဟော်၊ ကူထိုးဘိုး ဗျာစယ်ခေါ် တံခွန်တိုင်ပွဲ အကြီးအထီးကြက်ရိုးထိုး၍ ပေဒင်တွက်ပုံ၊ ကြက်ဥဖြင့် ပေဒင်တွက်ပုံ၊ နတ်ဝသရန် သားငါးများ ချတ်ပြုတ်ခြင်း၊ စုပေါင်းစားသောက်သည့် တံခွန် တီးမှုတ်ကြခြင်း။

စသော အကြောင်းရာ အသေးစိတ်ကို ပြောသည်... အသေးပွဲဝင်ခါနီး ကျောင်းသူတစ်ယောက် စာကြေညက်စွာ ချစ်ထားသည်သို့ အလွတ်ရနေ သိနေပါ၏။

ဝတ္ထုထဲကျလျှင်ဖြင့် ဤကူထိုးပွဲတော်တွင် ကရင်၊ ခုန်ရင်း၊ ကရင်၊ ကြသော ကယားအမျိုးသားချင်းဖြစ်စေ၊ မြန်မာနှင့် ကယားဖြစ်စေ၊ လူငယ်တို့၏ ချစ်လမ်းစများကို လှပစွာ ရေးဖွဲ့ခြင်း၊ ကူထိုးဘိုး ပွဲတော်အကြောင်းကို တသီးတသန့် ခန့်ခန့် ပြောသွား တင်ပြပါမည်ဟု စိတ်မှ တွေးထားလိုက်သည်။

အကြီးကျယ်ဆုံး ဤယဉ်ကျေးမှု ပွဲတော်အကြောင်းကို အသင်းပါးများစွာတွင် တွေ့ရှိရပါသည်။ ပြေ လက်ရမ်းပြုမိ

သည်က ရှေးဟောင်း သုတေသန ဌာန၊ တိုင်းရင်းသား ယဉ်ကျေးမှုစာစဉ်(၅)မှ ဦးမင်းနိုင်၊ ပြုစုသည့် ကယားတို့ရိုးရာ ကုထုံးဘိုးဆိုသော ကျမ်းငယ်တစ်စောင် ဖြစ်ပါ၏။ လေ့လာခွင့် ရရှိနိုင်အောင် စေ့ခုံစွာ တင်ပြထားသဖြင့် လေးစားစွာ ကျေးဇူး တင်မိပါသည်။

“ကျတ်ဂူဆိုတာ ဒီနယ်တဝိုက်မှာပဲနော်”

ဆရာမြတ်က လိုက်ပို့သော ဦးခီးရယ်ကို အမေး စသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီ ချီတယ်ကနေသွားရင် ပထမ ရသေ့ရောက်ပါတယ်၊ ပြီးရင် ကျတ်ဂူပါ။ ဆယ့်နှစ်မိုင်လောက် ဝေးမယ်”

“သွားလို့မရဘူးလား”

“မသင့်ဘူး၊ သိချင်တာ ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်၊ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကြားဖူးသူတိုင်း တအံ့တဩ စိတ်ဝင်စားနေကြရတဲ့ ကိစ္စမို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဂူကြီးဟာ သိပ် ရှည်ပါတယ်၊ အထဲမှာ မည်းမှောင်နေလို့ မီးအမျိုးမျိုးနဲ့ သွားကြပေမယ့် အဆုံးထိ မရောက်နိုင်ကြပါဘူး။ ဒီဂူကြီးဟာ ဘယ်နေရာမှာဆုံးမှန် ဘယ်သူမှ အခုထိ မသိကြပါဘူး”

“ကျတ် ဆိုတာ သရဲငယ်လေးလို့ ကျွန်တော်တို့ သိမှတ် နေကြပါတယ်၊ အဲဒီဂူမှာ ခေါင်းတွေ ထားတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့... ခေါင်းလို့ ပြောရမှာလည်း ခပ်ခက်ခက်

ပါပဲ၊ အရှည် ၂ ပေ ကနေ ဆယ်ပေကျော်လောက် ရှိတဲ့ သစ်သားကြီးတွေကို ခပ်ရှည်ရှည် လှုပ်ထားလို့ ခေါင်းပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေတာပါ”

“ဆွေးမြေ့နေတဲ့ အလောင်းတွေ ဘာတွေ မတွေ့ရဘူး လား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်က လူတွေကတော့ အထဲမှာ ထိုးပုံသဏ္ဍာန် ခပ်သေးသေးတွေ တွေ့ရဖူးတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် တို့ လက်ထက်မှာတော့ အမြီးတွေ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ကျောက်ဂူ အတွင်းက ကျောက်သားအဆင့်ဆင့် အထပ်ထပ်တွေမှာ အဲဒီ ခေါင်းပုံပဲတွေ ရှိနေတာတော့ အခုထိပါပဲ၊ ဂူထဲကလည်း အေးစိမ့် မည်းမှောင်နေသော ကျတ်ရယ်လို့ တကယ်ရှိသလား ဧချီသလား၊ ကျွန်တော် မဝေဖန်တတ်ဘူး၊ ကဲ... ရွာထဲ သွားကြရအောင်”

ကြားဖူးသူတို့ကိုပင်လျှင် လန့်ကြောက်စေခဲ့သော ကျတ်ဂူ အကြောင်းကို ပြေတို့ သည်မျှနှင့်သာ တင်းတိမ်လိုက်ရပါ၏။

“တစ်ရွာလုံးလည်း တိတ်လို့ပါလား”

ပဲ ပြောင်း စပါး စသည်များ လှန်းနိုင်ရန် စင်အရှည်ကြီး များ ထိုးထားသည့် ကယားတို့၏ အိမ်ကြီးငယ်များကို ကြည့်ရင်း မေးမိသည်။

“တောင်ယာ အားလုံး သွားနေကြတာ”

ရွာ၏ ရိုးသား အေးငြိမ်းသော ပြယုဂ်ပါ။

“ဪ... စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလို့ပဲတာ၊

တဲတဲခါးတွေ ဒီလိုပဲ ပိတ်သွားကြတာပဲနော်”

“ဒီနယ်မြေက ကလေးတွေဟာ လယ်ယာစပါးသိမ်းချိန် စိုက်ချိန် ပျိုးချိန်တွေမှာ ကျောင်းမလာနိုင်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျောင်းစစ် စာမေးပွဲတွေကို လယ်ယာသီးနှံလုပ်ငန်း နားချိန် မျိုးမှာ စစ်ပေးရပါတယ်။ ဒါမှ ကလေးတွေအတွက်လည်း ပညာရေး မလစ်ဟင်းစေမှာပါ။ ဒါကြောင့် ပြည်မနဲ့ စာသင်ချိန် ကျောင်းပိတ်ချိန်ချင်း တွာဟနေတတ်ပါတယ်”

“ဪ... လယ်ယာကို အဓိကထားကြတဲ့ တိုင်းရင်းသား ကယားမျိုးနွယ်စုတွေအတွက် မိုးလေဝသ မှန်ပါစေ၊ သီးနှံအထွက် တိုးပါစေ၊ သာယာငြိမ်းချမ်းစွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ကြစေသောကွယ်”

“ကဲ... ဒီကျောက်ပြား စက်ရုံကို ဝင်လေ့လာပြီးရင် တော့ လေ့လာရေးကိစ္စ ခဏနားကြပါစို့”

စက်ရုံဝဲတွင် စောင့်ရင်း ဆရာဦးအောင်မြတ်က ပြုံးရွှင်စွာ ဖြင့်...

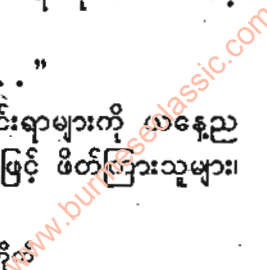
“သူ့ဆန်စား ရဲမှတဲ့ မသဲဖြူရေ ဒီနေ့ည ဟောပြောပွဲ အတွက်လည်း အားလုံး လက်ခံ နှစ်သက်မယ့် စကားမျိုးတွေ နှေးချယ်တင်ပြကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ... စင်ပေါ်က အငြိမ့်သမလေး ပြောသလို ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်အတွက် ရင်နှစ်ခြမ်း ငြန်းခနဲ ထွဲပါစေဆိုတာမျိုးပေါ့”

ပြေ၏ အာရုံတွင်းသို့၊ ဟောပြောရန် စာကြမ်းထုတ်ပြီး သား၊ မှတ်စုငယ်ရေးပြီးသား၊ အကြောင်းရာကိုပင် ထပ်ဆင့် တွေးလာစေသည်။

“မသဲဖြူနှင့် ခရီးသွားဝတ္ထုများ... ”

ခေါင်းစဉ် အောက်မှ အကြောင်းရာများကို ယနေ့ည တြိုးစားပမ်းစား တင်ပြ ဟောပြောရင်းဖြင့် ဖိတ်ကြားသူများ။

နားဆင်ကြသူများ ကျေနပ်နိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒစောနေဆဲ. . .

“ဒါက အိတလီ ကျောက်ပြားပါ”

အဖြူရောင် နို့နှစ်ရောင်တွင် အကွက်အပြောက် မျိုးစုံနှင့် ချောမွတ် အေးစိမ့်နေသော ကျောက်ပြားငယ်တစ်ခုကို ကိုင်ကြည့်မိသည်။

၁၉၆၂-၆၃ ခုက အိတလီ ပါရဂူငါးဦး အကူညီဖြင့် ဖွင့်သော လျိုင်ကော် ကျောက်ပြားစက်ရုံပါ။

လောပိတနားတဝိုက်တွင် သဘာဝအလျောက် ဖြစ်စဉ် နေသော ကျောက်တောင်ကြီးမှ ကျောက်များကို ခွဲဖြတ်ယူပြီး ဤကျောက်ပြားစက်ရုံမှ. . .

ကျောက်စားပွဲ၊ ကျောက်ပန်းအိုး၊ ကျောက်ပြာခံခွက်၊ ဘီလီယက်ခုံ၊ ကြမ်းခင်း ကျောက်ပြား စသည်များကို ထုတ်လုပ်ပေးနေပါ၏။

ကယားပြည်နယ်သည် ငယ်ပင် ငယ်လှသော်လည်း သယံဇာတ ကြွယ်ဝလှချေသည်။

ကျောက်တောင်ပင်လျှင် သုံးမရသော ကျောက်မျိုး မဟုတ်၊ လှပ၍ လူသုံးတုန့်ပစ္စည်းအဖြစ် ထုတ်လုပ်နိုင်သော မာဘယ်လ် ကျောက်အမျိုးစား ဖြစ်တည်ထွက်ရှိနေပေသည်။

လှပလှသော လျိုင်ကော်လေဆိပ်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးက စောလဖော၊ မင်းအား ခိုးမြှင့်သော မော်ကွန်းတိုင်ဖြစ်သည်။ “ကန္တရဝတီမြို့ဝ” ဆိုသော စာတမ်း ထိုးထားသည့် ရွှေတိုင်ကြီးနှင့်. . .

ဖားစည်များ ဝိုင်းဝန်းထားသည့် လွတ်လပ်ရေးကျောက် တိုင်ကြီးကို ကြည့်ရှုပြီး ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

ပြေတို့ လေ့လာရေးခရီးများမှ အပြန်တွင် ဈေးရှေ့ရှိ ဆန္ဒာရဝတီ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသော်လည်း အိပ်ရာ ခေါ်၍ အိပ်ပျော်အောင် မနားနိုင်ပါ။ လေ့လာခဲ့သည်များ မေ့သွားမှာစိုး၍ ထိုင်ရင်း လှဲရင်းက မှတ်သားလာခဲ့သော နတ်စုငယ်မှတစ်ဆင့် ပြေ၏ ခိုင်သာရီအကြီးမှာ အသေးစိတ် ဖော်တမ်းတင်ရသည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ပြန်လည် ညှိနှိုင်းရန် အတွက် ရှာဖွေရမည့် စာပေအမျိုးအစားများကိုပါ မင်နီနှင့် ဆစ်ခါတည်း တေးမှတ်ထားရပါသည်။

ဒေသခံတို့ ပြောကြားသော လေယူ လေသိမ်း အခေါ် အဝေါ်များ၊ အစားအသောက်များက အစ မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားတိုစွင့်ပြီး လေ့လာမှတ်သားခြင်းများ ပြီးဆုံးတော့. . .

ယနေ့ည အကောင်းဆုံး ဟောပြောနိုင်ရန်အတွက် ကြေညက်ပါစေရန် ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။

ပြေတို့၏ အစီစဉ်မှာ မပါသော နောက်ထပ် ဟောပြောခဲ့သစ် တစ်ခုအတွက် ပြေသည်... .

“ကိန္နရီချောင်းခြားအကြောင်း” များကို ဤ ငွေတောင်ပြည်အား အခြေခံလျက် သမိုင်းကြောင်း သုတေသန ရှုထောင့်တင်ပြမည်ဟု ကြံရွယ်ထားပါ၏။

“ကိန္နရီ-ကိန္နရာ”

ကိန္နရီသည် အမ၊ ကိန္နရာသည် အဖိ ဖြစ်ပါ၏။

ငယ်စဉ်က အားကျခဲ့ရသော သူတို့နှစ်ဦး၏ ဂန္ထဝင်အချစ်သစ္စာ၊

ထွန်းကို ကိန္နရာဖို၊

ပြေက ကိန္နရီမလေးအဖြစ်နှင့် အနှစ် ခုနှစ်ရာ မသိသော သော်လည်း နှစ်ပေါင်းခုနှစ်ဆယ် ဝိုရစမ်းပါစေ... .

ကိန္နရီမလေး ငိုရသော နှစ်ပေါင်း ခုနှစ်ရာက အထီးကျန်

အဖြစ်မျိုးမှ မဟုတ်ပါဘဲ တစ်ညကွဲသော မောင်တော်ကို ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိပြီးသည့်နောက်တွင် ကိန္နရာမောင်တော်နှင့် လည်ချင်းယှက်တင် ငိုပွဲဆင်ရသောအဖြစ်ပါ။

သူတို့သက်တမ်းက အနှစ်တစ်ထောင် ရှည်ပါသတဲ့။

ပြေတို့ လူသက်တမ်းက အနှစ်တစ်ရာပဲ ထားပါဦး... .

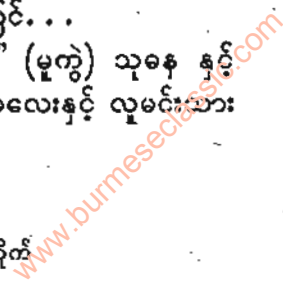
ကိန္နရီမလေး အနှစ်ခုနှစ်ရာ ငိုပါလျှင် ပြေက နှစ်ပေါင်း ခုနှစ်ဆယ်မျှ ထွန်း ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုပြလိုက်ပါမည်ဟု ထွန်းကို မေ့မေ့မှားမှား ချစ်ခဲ့ရဖူးသော ငယ်စဉ်ဘဝက ရူးခဲ့ရပုံများကို တွေးရင်း... .

ဪ... . ခုတော့လည်း တစ်ညတာ ဝေးကွာရခြင်း ဧတုတ်ပါဘဲ တစ်သက်တာ ခွဲခွာရခြင်းပါလား ထွန်းရယ်။

ရင်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသော ကြေကွဲမှု ဝေဒနာ တောင်းများကို တွန်းဖယ်ရင်း ပြေသည် လက်လှမ်းမီရာ တျမ်းများနှင့် ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးခဲ့သော ပျို့နှင့် ရကန်းများကို ပြန်လည်သုံးသပ်နေရပါ၏။

“ကိန္နရီမောင်နဲ့” “စန္ဒကိန္နရီနှင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်း” “ဒွေးမယ် နော်နှင့် ငွေတောင်ပြည်” “ကိန္နရီ ညီမ ခုနှစ်ဖော်မှ အထွေးဆုံး ခလေး ကျော့ကွင်းမိပုံ” စသည်များအပြင်... .

“သူနေမင်းသားနှင့် မနောဟရီ” (မူကွဲ) သုခန နှင့် မနောဟရာ... . စသည်တို့မှာ ကိန္နရီမလေးနှင့် လူမင်းသား တို့၏ ချစ်မေတ္တာဖွဲ့ ဖြစ်သည်။

ဤသည်တို့မှာ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်တည်နေသော ရေကန်များနှင့် ငွေတောင်ပြည် တည်ရှိရာအရပ်၌ စတင်ခဲ့လေသည်ဟု ကယားတို့ ဆိုစမှတ်ပြုကြပါ၏။

ဤကန္တာရဝတီ ငွေတောင်ပြည်၌ ကိန္နရာ ကိန္နရီတို့ နေထိုင်ကြသော မင်းနေပြည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

မြင်းမျက်နှာနှင့်ဆင်သော သဏ္ဍာန်ရှိပြီး လူတို့၏ ခြေလက်အင်္ဂါနှင့် ဆင်သည်။ လှပရွှေချင်ဖွယ် အဆင်းရှိသည်။ ညက်ညောသော အသားရည်ရှိသည်။ လက်နှစ်ဘက်တွင် အတောင်များရှိ၍ ကောင်းကင်မှ ယုံသန်းနိုင်ကြသည်ဟု ဆိုပါ၏။

ဤကိန္နရီ ကိန္နရာတို့ ပျော်စံခဲ့ရာ၊ အုပ်ချုပ် စိုးမိုးခဲ့ရာ ငွေတောင်ပြည်မှ အဆင့်ဆင့် ဆင်းသက် ပေါက်ပွားလာသူများသည် ကယားလူမျိုးများ ဖြစ်သည်ဟု ကယားအမျိုးသားတို့ ယုံကြည်ကြပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကယားအလံတော်၌ ကိန္နရာရုပ်ကို အထိမ်းအမှတ် ထားရှိသည်။

ဟလက'မည်သော မုဆိုး၏ကျော့တွင်းတွင် မိနေသော ကိန္နရီမလေး 'မနောဟရီ' ကို မုဆိုးက 'သုဓနမင်းသား'အမည် ဆက်၏။

သုဓနက ချစ်ခင်စုံမက် မြတ်နိုးလွန်းစွာဖြင့် မိမိ၏ တိုင်းပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်ပြီး တင့်တယ်စွာ လက်ထပ်၍ မိဖုရား မြှောက်၏။ နန်းတွင်းမှ ပရောဟိတ် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကောက်တန်းကြောင့် သုဓနကို စစ်ထွက်စေပြီး ကိန္နရီမ၏ သွေးဖြင့် ထူး

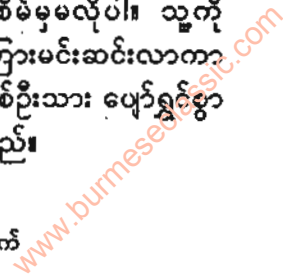
ဗုဇော်ရမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်၏။ ဤတွင် သုဓန၏ မယ်တော်က ချွေးမအား သနားသဖြင့် ငွေတောင်ပြည်သို့ ယုံနိုင်သော အစွမ်းရှိသည့် မနောဟရီ၏ မကိုဋ်ကို ပြန်ပေးလိုက်သဖြင့် မနောဟရီမည်သော 'ဒွေးမယ်နော်' ငွေတောင်ပြည် ပြန်လေသည်။

ဇနီးပျောက် သုဓနမင်းသား၏ ကြေကွဲခန်းက ရင်နှင့် ချော။ တောင်စဉ်ခုနစ်သွယ်၊ တောအထပ်ထပ် ချောက်ကမ္ဘား အတန်တန်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သူဇနီးရှိရာသို့ လိုက်လာခဲ့ရာမှ ငွေတောင်ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ခရီးက ခုနစ်နှစ်မျှ ကြာလေသည်ဟု ဆိုပါ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဇနီးသည် ကိန္နရီမလေးနှင့် ဆွေ့ဆုံပြီး ပျော်ရွှင်စွာပေါင်းရသော ဇာတ်သိမ်းနှင့် နိဂုံးချုပ်၏။

ဤသုဓနာတ်တွင် လူ့ယောက်ျားဆစ်ယောက်၏ မေတ္တာနှင့် အချစ်ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု အားဟန်ကိုပြန်။

စန္ဒကိန္နရီကတော့ သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိန္နရီ ကိန္နရာ ဆောင်နံ့မှ ကိန္နရီမကို လိုချင်၍ ပြုလွှာဖတ်မင်းသည် သူလင် ကိန္နရာကို လေးနှင့်ပစ်ခွင်းကာ ကိန္နရီမကို တောင်ညာစံ သားမည်ဟု ပြောကြားပြီး သိမ်းပိုက်ရန် ကြံစည်အားထုတ်၏။

ချစ်လင်မှလွဲ၍ မည်သည့်စည်းစိမ်မှမလိုပါ။ သူ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့ပါဟု ပြောဆိုလိုက်နေ၍ သိကြားမင်းဆင်းလာကာ ကိန္နရာမိုကို အသက်သွင်းပေးလိုက်၍ နှစ်ဦးသား ပျော်ရွှင်စွာ သိမ်းပိုက်ရသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်လေသည်။

ဤဇာတ်လမ်းမှာ မိန်းမသားတို့၏ ကြီးမားသော သစ္စာတရားကို ပြဆို၏။
ကိန္နရီ ကိန္နရာ မောင်နှံကျတော့ မိုးသက်လေပြင်း
ကျသော ည၌ တစ်ညတာ ကွဲကွာသွားရပြီး ပြန်တွေ့ရသည်တိုင်
နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာ ဝိကြသည်ဟူသော ဂန္ထဝင်အချစ်ဖြင့် ဇာတ်
သိမ်း၏။

ဤဇာတ်လမ်းတွင်ဖြင့် အတုမဲ့ သံယောဇဉ် နောင်ပွဲကို ပြဆို၏။

ကယားမြေ ငွေတောင်ပြည်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြပေသည်
ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသော အကြောင်းများကို “တွင်းသင်းမင်းကြီး”
က ၁၁၅၄ ခုနှစ်တွင် “ဘလ္လာတိယပျို” အဖြစ်နှင့် လည်းကောင်း၊
“ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ”က “သူဇာပျို” အဖြစ်နှင့် လည်း
ကောင်း၊

“ရွှေတောင် နန္ဒသူ”က “ငွေတောင်ရကန်” အဖြစ်နှင့်
လည်းကောင်း ရေးသားစပ်ဆိုထားသည့် စာများမှ တချို့
စာကိုယ်တို့သည် ပြေတို့ဖွဲ့ဆိုနေသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးထက်
သာလွန်၍ အတုယူထိုက်ပါ၏။

သက်ချင်းဝေငှ၊ ချစ်မဝနှင့်
လွမ်းစရှက်တွေ။ ဝေးသည့်ခိုက်ကို၊
တိမ်တိုက်ကသာ၊ ခြိမ်ခြိမ့်ပါအောင်၊
ဘယ်ညာပတ်ခြုံ၊ မှိုင်းတာအံ့လျက်၊
ဆော်လုံမိုးညို၊ အပြုံးသို၍၊
မလိုတမာ၊ ရွာလိုပါလည်း။

ရွှေလှောင်ယိုးယား၊ သခင်သားနှင့်၊
နှစ်ပါးစုံမှာ၊ ရွာပါဘိ။

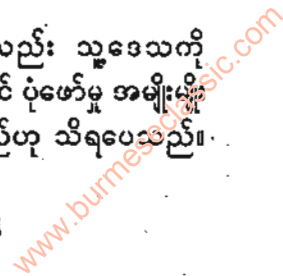
သန္တာတမျှ၊ ရွှေလက်လှနှင့်၊
ယုယပျော်ပြည့်။ စမ်းပါလှည့်လော့၊
မှာကြည့်မှာမျှော်၊ ခေါ်လည်းမကြား၊
သွားလည်းမသာ၊ မြစ်သီဒါသည်၊
ဖီလာတန်တီး၊ ကန့်လန့်ဆီးခဲ့။

ဟူ၍ တွင်းသင်းမင်းကြီး၏ ဘလ္လာတိယပျိုတွင် ကိန္နရီ
မောင်နှံတို့၏ မေတ္တာဖွဲ့ကို ဖွဲ့ဆိုသည်။
ပြေမှာ... “မြစ်သီဒါသည်၊ ဖီလာတန်တီး၊ ကန့်လန့်
ဆီးခဲ့”

ဆိုသော နေရာကို ထွန်းနှင့်သူ၏ အကြားမှ ဘယ်လိုမှ
မသွားနိုင်သော ပညာနှင့် ဂုဏ်ပကာသနဆိုသော မြစ်ကြီး
ကန့်လန့်ဆီးခဲ့သည်ဟု ပြန်လည်တွေးမိစရာ ဖြစ်လာသည်။

ဤသုမန မနောဟရီနှင့် ကိန္နရီ ကိန္နရာတို့၏ ဇာတ်
အကြောင်းများမှာ မြန်မာပြည်တွင်သာ တင်စားဖွဲ့နွဲ့နေကြသည်
မဟုတ်သေး။

အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံများ၌လည်း သူ့ဒေသကို
ခြေခံ၍ သူတို့ရိုးရာစရိုက်နှင့် နီးစပ်အောင် ပုံဖော်မှု အမျိုးမျိုး
ဖြင့် ရေးဖွဲ့တင်ဆက် ကပြ သီဆိုခဲ့ကြသည်ဟု သိရပေသည်။

ကမ္ဘောဒီးယား၊ ထိုင်း(ယိုးဒယား)၊ လောနိုင်ငံ၊ အိန္ဒိယ
တရုတ်၊ တိဗက်၊ နီပေါ၊ မလေးရှား စသော အာရှနိုင်ငံအသီးသီး
၌လည်း “ဒဏ္ဍာရီမှသည်” သမိုင်းဝင်ဇာတ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်နှင့်
ပုံစံအမျိုးမျိုး အသက်သွင်းကာ ရေးဖွဲ့နေကြသည်ဟု အထောက်
အထားများအရ သိရှိရပါ၏။

ရာမဇာတ်တော်ကဲ့သို့ပင် အရှေ့တောင်အာရှတစ်ဝှမ်းမှာ
မြတ်နိုးစွာ လက်ခံကြသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပါပင်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် “မလ္လိကာ” မိဖုရားကြီး၏
အကြောင်းပြုပြီး “ဘလ္လတိယ” ဇာတ်တော်ကို ဟောပြောခဲ့သည်။
ကိန္နရီ ကိန္နရာ တစ်ည ခြားရုံနှင့် နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာ ငိုခဲ့ကြသည့်
အကြောင်း အတိတ်ဆောင်လေသည်ဟု ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးခဲ့
သည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ကိန္နရီ ကိန္နရာတို့၏ ဂန္ထဝင်တွင်သော အချစ်၊ သစ္စာ
သံယောဇဉ်၊ စုံမက်မြတ်နိုးမှု၊ မခွဲခွာနိုင်ခြင်း စသော အကြောင်း
များကို ပြေ တင်ပြပါမည်။

ကယား အမျိုးသား သမိုင်း၏ မူလအစ ဖြစ်ပြီး ကယား
ယဉ်ကျေးမှု၏ အဓိကရ ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ ဤမြေ
ဤအခြေခံအကြောင်းရာကို တင်ပြဟောပြောလျှင် ပရိသတ်
စိတ်ဝင်စားကြပါလိမ့်မည်ဟု ပြေ မျှော်လင့်ပါ၏။

ဪ... ကိန္နရီမောင်နှံတို့လို ခိုင်မြဲ တည်တံ့သည့်
အချစ်သစ္စာမျိုး ဖြစ်ချင်လွန်း၍...

ထွန်းနှင့် ပြေတို့နှစ်ဦးအတွက်...
ကိန္နရီအချစ် ကိန္နရာမေတ္တာ
ဟု တင်စားဖွဲ့ဆိုခဲ့ဖူးပါသော်လည်း...

မေ့လျော့ဖွယ် ခံစားမှုများကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ဆောင်းဦး နှင်းဝေ နံနက်ကို ပြန်လည် မြင်တွေ့ရသည်။

ခွဲခွာခြင်း အဆိပ်ရည်ကို သောက်သုံးရသည့်နေ့မှစ၍ နှလုံးသည်ပွတ်သည် ကွဲကြွေသေဆုံးခဲ့ပါသော်လည်း...

အချိန်ကာလ ဆိုသော သမားတော်၏ ကုစားမှုကြောင့် ခန္ဓာသည်မူ ပြန်လည်ရှင်သန်လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့ပါ၏။

ငွေဝေလာသောနှင်းပွင့်မှုန်လေးများသည် တမ်းတဖွယ် အတိတ်ဆီမှ ငယ်ချစ်ဦး၏ အကြောင်းများကို ဆောင်ကြဉ်းသယ်ယူလာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

ပြေ နေခဲ့ရသော တဲလေးလည်းမရှိတော့... အိမ်ကြီးလည်း မီးလောင်သွားခဲ့ပြီ။

ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော နှစ်များစွာအတွင်း အရာအား...

ပြောင်းလဲခဲ့ချေပြီ။

ပြေသည်ပင်လျှင် မည်သူကမှ မသိကြသော အညွှတ်အဝတ်လျှော်သည်မလေး ဘဝမှသည်...

အထူးဖိတ်ကြားခံရသော ဧည့်သည်တော်တစ်ယောက်အနေနှင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။

လျှိုင်ကော်မြို့၏ စာဆိုတော်ပွဲ စင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ စာပေသဘာရှင် စာချစ်သူများကို ဟောပြောနေရသော နိုင်ငံကျော်အရေးဆရာမတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် အသွင်ပြောင်းကာ တဝဲခဲ့ချေပြီ။

ပြေသည် အရင်လို ညိုညိုပိန်ပိန်လေးမဟုတ်တော့၊ ကိုယ်မှာ ပြည့်တင်းလာ၍ စိတ်ဝင်းသောအသားအရည်နှင့် ရင့်ကျက်သော အလှရှင်လေးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

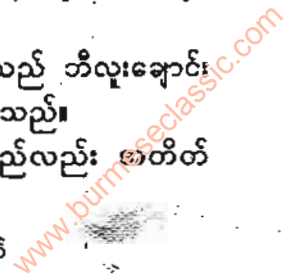
ဪ... လူသားတွေနဲ့ လူသားတွေ ဖန်တီးကြတဲ့အဆောက်အအုံတွေ၊ အခြေနေတွေ၊ အဆင့်အတန်းတွေဟာ မြို့ထိတ်မြင့်လိုက် ပျက်စီးလိုက် ဖြစ်ထွန်းလိုက်နဲ့ မတည်မမြဲနေကြပေမယ့်...

ထာဝရ တည်မြဲနေတဲ့အရာ၊ ထာဝရ သစ္စာရှိစွာ ခရီးဆော်နေရာတဲ့ "ဘီလူးချောင်း"ကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ အစေးခြင်းများစွာကို ဝေမျှရင်း စီးဆင်းမြဲပါလားကွယ်။

ပြေသည် တစ်ယောက်တည်း ဘီလူးချောင်းဘေးမှ သွားလာရင်း "နေရာဟောင်း" လေးများကို တမ်းတစွာ ရှာဖွေနေမိသည်။

ငွေဝေနေသော နှင်းမှုန်လေးများသည် ဘီလူးချောင်းအထွတ်တစ်ခုလုံးကို မှိုင်းမှုန်ဝေသီနေစေသည်။

ပြေ၏မျက်နှာနှင့် မျက်ဝန်းတို့သည်လည်း အတိတ်

ဟောင်းကြောင့် မိုင်းညိုရီဝေလျက်ပါ။

လေးရာကျော်တန် ယုန်မွေးစွယ်တာ အပြာနုလေးထူ
ဝတ်ပြီး တစ်ရာကျော်တန် ဖိနပ်ကို စီးထားသောခြေဖြင့် နှင်းခွတ်
တို့နှင့် နစ်နေသော ရွက်ခြောက်ကြွေများပေါ်မှ ဖြတ်နင်းလျက်
ပြေ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းတက်လာခဲ့သည်။

တောင်ကုန်းငယ်ပေါ် မြယာပင်ကြီးအောက်ဆီသို့ . . .

ဪ . . . ဒီသစ်ပင်ကြီးဟာလည်း ရွက်ဟောင်းတွေထဲ
ခြွေချလိုက်၊ ရွက်သစ်နုတွေကို ဝေစေလိုက်နဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေ
ဆဲပါလား။

ပြေဘဝ၏ အရေးအကြီးဆုံးသော တစ်ခုတည်းသော
မှတ်တိုင်ကြီးအဖြစ်နှင့် မြယာပင်ကြီးမှာ ထီးထီးမားမား ရှိနေ
ဆဲပါ။

ပင်စည်တိုတိုင်ပြီး အပေးကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ နှင်း
မှုန်များလေးတို့သည် ပြေပါးပြင်မှာ ကပ်ငြိခိုတွယ်လာကြသည်။
တင်းကျပ်လာသော ရင်ဝေဒနာကြောင့် ပြေ သက်ပြင်း
မိသည်။

အချစ်၏ ကြီးမားလွန်းသော ထုထည်များကို ပြခဲ့ဖူး
နေရာ . . .

အချစ်ဦး၏ ရင်ခွင်သာမှာ အကြည်နူးဆုံး အပြုံးတွေ
အတိုင်းမသိ ယစ်မှူးခဲ့ရတဲ့နေရာ . . .

အချစ်ဆုံး၏ ပိုင်စိုးမှုဆန္ဒများကို အငြင်းမဲ့ လိုက်လျော
ရသည်နေရာ . . .

နောက်ဆုံး . . .

ပြေ မျက်ရည်များစွာ စီးမျောခဲ့ရတဲ့နေရာ . . .

ပြေ၏ နှလုံးသည်းပွတ်တို့ တစ်စစီ တစ်စစီ ကြွေပျက်
ပြန်ကြခဲ့ရတဲ့နေရာ . . .

“အို . . . ကွယ်”

ပြေ မျက်ဝန်းဆီမှာ မျက်ရည်စက်တို့သည် နှင်းစိုမြေ
ပေါ်သို့ ကြွေကျသွားပြီးကာမှ ပြေ ပြန်၍ ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။
မျက်ရည်တို့ ထပ်မကျဖြစ်တော့၊ ခံစားမှုကို ထိန်းနိုင်
သည့် ရင့်ကျက်ခြင်းကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဤနေရာ
ထေးမှ ပြေ မပြန်ချင်သေး။

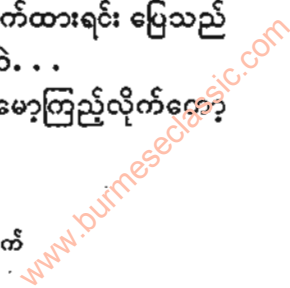
ကိမ့်နို့လုံချည် အဖြူခဲမှာ အပြာရင့်ပွင့် အသစ်နှင့်ပင်
ဖြစ်သည် နှင်းစိုမြေပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ဘယ်သူမှ မမြတ်နိုးကြသော အပြစ်မဲ့ မြက်ပွင့်လေး
အစ်ပွင့်ကို နုတ်ခူးလိုက်ပြီး ရိုးတံစိမ်းလေးမှ ကိုင်လျက် အဓိပ္ပာယ်
အဓိပ္ပာယ် ဝေလှည့်နေမိသည်။

ဝေးဝေးဆီမှ ဘီလူးချောင်း ရေစီးသံသည် အတိတ်၏
အေးတဖွယ် တေးဟောင်းများကို ပြေအား ပြန်လည် သိဆို
ပြုနေသည်သို့ပါ။

မြက်ပွင့်ရိုးတံလေးကို ပါးစပ်မှာ ကိုက်ထားရင်း ပြေသည်
အင်အားမဲ့စွာ ပင်စည်ကိုမှီလျက် ရှိနေဆဲ . . .

လှုပ်ခတ်သံ တစ်ခုကြောင့် ပြေ မော့ကြည့်လိုက်တော့
“အို . . . ပုံရိပ်”။

ပြေ နာကျည်းစွာ ပြုံးမိသည်။

“ဪ... ငါနဲ့ကွယ်၊ ဒီလောက် ရက်စက်သွားသူရဲ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ပြန်ပြီးမြင်နေမိသေးတယ်နော်”

အတွေးထဲမှာ ထွန်း၏ပုံရိပ်ကို လွဲမယ်ပစ်လိုက်ရသည်။ စောစောက ပုံစံအတိုင်း ပြေ ပြန်နေပြီး ခဏကြာမှ...

“ပြေ”

ကြားရပြန်ပြီ၊ ထွန်း၏အသံ၊ အတွေး အမြင် အကြား အာရုံများမှ ထွန်းကို ဖျောက်ပစ်နိုင်ရန် အားထုတ်နေဆဲ...

“ပြေရယ်”

“ပြေ ဒီနေရာကို တကယ်ပဲလာတယ်နော်”

ပြေ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ပြန်လည်မော့ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ “ထွန်း”

ထွန်း၏အသံမျိုး၊ ထွန်း၏ ရုပ်လွှာမျိုး၊ ဒါပေမယ့် ထွန်းမဟုတ်...

“အို... ရှင်... ရှင်ဘယ်သူလဲဟင်”

“ပြေရယ်”

ပြေအတွေးထဲမှာ ပေါ်နေခြင်းမဟုတ်၊ ပြေ့ရှေ့မှ လူစိမ်း တစ်ယောက်ကို ပြေ အလန့်တကြား ကြည့်ပြီး မတ်တတ် ရပ်လိုက်ရသည်။

လူဆင်းရဲတစ်ယောက်...

ဟောင်းနွမ်းနေသော အပေါစား စွယ်တာ၊ အရောင် လွင့်နေသော လုံချည်ဟောင်း၊ ရာဘာဖိနပ်စုတ် တရုတ်

ဆတ်ဆင်လျက် မွဲခြောက်သော အသားအရည်၊ ပိန်ချုံးနေသော နှိပ်ခန္ဓာနှင့် လူ၏မျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်လိုက် တော့...

“ဟင်... ထွန်း”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး လွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ် ဆလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့လိုက်သည်။

“ပြေ့ကို ထွန်း မတွေ့ရဲပါဘူး ပြေ့ရယ်၊ တွေ့လည်း မတွေ့ထိုက်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာဟောင်းလေးမှာ တော့ ထွန်း အမြဲစောင့်နေမိတယ်”

ပြေသည် ‘အံ့ဩလွန် ရောဂါ’ကြောင့် သူများ ရူးသွပ်စွာ ဆွေးထင်မြင်နေလေသလား၊ အမှန်ပဲ ထွန်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုသော အသိဝင်စိတ်နှင့် အသေအချာ ပြန်ကြည့်ရသည်။

“ထွန်းမှ... ထွန်းပါ”

ဒါပေမယ့် မည်းပိန် စုတ်ပြတ်နေသော ဘဝနှင့် ထွန်းမို့...

“ပင်းတယ ဆေးရုံမှာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်လေ... ဒေါက်တာနေမင်းထွန်း ဆိုပြီး သတင်းစာ အတွဲပါတယ်”

“အ... ဟား... ဟား”

ခြောက်ကပ် အက်ကွဲစွာ သူ ရယ်၏။

“ဒေါက်တာ နေမင်းထွန်း တဲ့၊ အဟား... ထွန်း”

တမ်းတခွဲရတဲ့ အဲဒီ နေမင်းကြီးက ထွန်းဘဝကို လောင်ကျွမ်း
စေခဲ့ပါပြီ ပြေ... တခါတလေ ထမင်း နပ်မှန်အောင် မစား
ရတဲ့နေ့တွေ အများကြီးပါ... ”

“အို... ထွန်း... ထွန်း ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး
ပြေပဲ ပြန်နှင့်ပါတယ်။ ထွန်း ကြည့်နေပါရစေ”

ထွန်းပါးစပ်မှ မြန်မာစကားများ ပြောနေပါလျက်နှင့် ပြေ
ဘာမှ နားမလည်၍...

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်... ဆရာဝန် မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ပြေရယ်”

“ဪ... မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံး
ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ဘဝကိုပါ လဲယူသွားတာတောင် ဆရာဝန် မဖြစ်ဘူး
တဲ့လားရှင်”

ထွန်းသည် ပြေ့ကို ဆွေးမြေ့တမ်းတစွာ ကြည့်ပြီး
ဖျက်ရည်တို့ စီးကျလာသည်။ နှုတ်ကမူ ဘာမှမပြော... ”

“မငိုပါနဲ့လေ... တစ်ချိန်တုန်းက ကိုယ့်ခြေသလုံးထို့
ဖက်ပြီး ကိုယ့်ခြေရင်းမှာ ပုံလဲကျသွားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းကြီး
တစ်ယောက်ပဲရှင်...”

“ဒီထက် ပက်စက်တဲ့ စကားလုံးမျိုးနဲ့ ပြောသင့်ပါတယ်
ပြေရယ်...”

“နေစမ်းပါဦး... ထွန်း ဘာဖြစ်လို့ ဆရာဝန် မဖြစ်ရ
တာလဲ”

“မဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ထွန်းအကြောင်း ဘာမှ မပြောရစေပါနဲ့တော့လား
ထွန်း...”

“ဒေဝီရော”

“ရှိပါတယ်”

“ကလေး ရလား”

“ရပါတယ်”

“ထွန်း ဒီမှာရှိနေမှန်းသိရင် ဒီကိုမလာပါဘူး၊ ပင်းတယ
မြို့မှာရှိတယ်ပဲထင်နေတာ”

“ထွန်း ဒီမှာလည်း မရှိပါဘူး၊ ဒီမှာလည်း မနေပါဘူး၊
ပြေဒီကိုလာမယ်ဆိုလို့ ထွန်းလမ်းစရိတ်ရှာပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ။
ဒါပေမယ့် ပြေ့ကို တွေ့ဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြည့်ဖို့ပါ”

ပြေ ထွန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်
သည်။ ပွေ့ရှုပ်နေသော ဆံပင်တို့သည် နဖူးပြင်၌ ကျစဲနေ၏။
သူ့အကြောင်းကို မကြားလိုပါ။ မသိလိုပါ ဆိုသော ပြေ
သည် တကယ်ရင်ဆိုင်ရတော့လည်း လှည့်ထွက်မသွားဖြစ်... ”

ပြေရင်မှ ယခု ခံစားမှုကို စာရေးကျွမ်းသော ပြေသည်
စင်လျှင် စာဖွဲ့ပြတတ်မည်မဟုတ်။

အံ့ဩခြင်းလား၊ စက်ဆုပ်ခြင်းလား၊ ဒေါသလား၊ ကာရု
ဏာလား၊ ရက်စက်နိုင်ခြင်းလား၊ ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ခြင်းလား၊

ရင်ထဲ၌ အားလုံး ရောယှက် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ထွန်း... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဘဝ ရောက်နေရတာလဲ ဆိုသော အချက် တစ်ခုကိုဖြင့် ပြေ သိချင်လှသည်။

“လှိုင်ကော်မှာ မနေဘူးဆိုရင် ဘယ်မှာနေကြလဲ”

“အင်းစိန် ဖော့ကန်မှာပါ”

“ထွန်း... ဘာလုပ်နေလဲ”

သူ ခေါင်းခါသည်။

“ဒါဆို ဒေဝီလည်း ဆင်းရဲနေမှာပေါ့၊ ဒေဝီရော ထွန်းနဲ့ အတူရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်”

“နေပါဦး၊ ဘယ်မှာနေတယ်”

“ဖော့ကန်မှာ... အဖေနဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ”

အစ်ကိုမြင့်အေးနှင့် အတူပါလာသော ထောင်ထွက်ကြီး ဦးအောင်ထွန်းသည် ထွန်း၏ အဖေတို့...

“ညက ပြေ၊ ဟောပြောပွဲကို ထွန်း၊ ရှေ့ဆုံးက လာပြီး နားထောင်နေပါတယ်”

“ဪ... ဪ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီမှာ ထွန်း”

“ပြေ”

“ငါ့မိန်းမထဘီ လျှော်ပေးခဲ့ရတဲ့ ကောင်မတ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် စင်မြင့်ပေါ်တက်လို့ဆိုပြီး ကန်ချမပစ်ချင်ဘူးလား”

ဆင်”

“ပြေရယ်”

“ဆင်းရဲတဲ့အပြစ်ကြောင့် စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတဲ့ ပြေဟာ ဘဝ ပြောင်းသွားပြီဆိုတာ ထွန်း မြင်တယ်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်၏။

“ပြေ ဘဝ၊ ပြေ ရုပ်ရည်၊ ပြေ အခြေအနေတွေ ပြောင်း ထဲနေတာကို မြင်ပြီး ထွန်းတို့ မနာလိုဝန်တိုခြင်းတွေ ဖြစ်ချင် မြင်နေကြမယ်”

“ပြောပါ ပြော ပြောပါ”

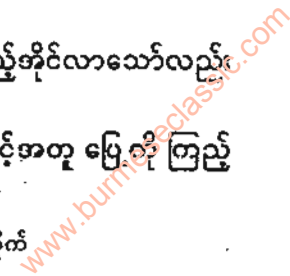
“ဒါပေမယ့် ကျေနပ်ကြပါရှင်၊ ထွန်း ခြေခဲ့တဲ့ ပြေရင်ထဲ က နှလုံးသည်းစွတ်တာတော့၊ ဘယ်သောအခါမှ ရှင်သန်နိုင်ခြင်း မရှိတဲ့ ကြေကွဲခြင်းတွေနဲ့အတူ ခုလည်း ပြေရင်ထဲမှာ ရှိနေဆဲ ဖြစ် ထွန်းရယ်”

နိုးထလာသော ဝေဒနာဟောင်း၏ ဒဏ်ကြောင့် ပြေ သေထဲတွေ တုန်လာသည်။

“အနိုင်စီးရတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဟာ ကြောက်လှ နေသည်ရဲ့ ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ခြေအောက်က “သားကောင်ကို” အမျိုးမျိုး ပြင်းနဲ့ နှိပ်စက်တတ်ကြတဲ့အထဲမှာ ထွန်းရဲ့ နှိပ်စက်နည်းက မဟာ အရက်စက်ဆုံးပါပဲ”

ပြေ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တို့ ပြည့်အိုင်လာသော်လည်း မြစ်အောင် ပြေက ထိန်း၏။

ထွန်းကမူ စီးကျဆဲ မျက်ရည်တို့နှင့်အတူ ပြေတို့ ကြည့်

လိုက်ပြီး . . .

“ထွန်းနဲ့ ပြန်တွေ့ရလို့ ပြေ ပြန်ခံစားနေရပါပြီကွယ်၊ ပြေ ပြန်ပါတော့နော်”

“ရှင် နှင်စရာမလိုဘူး၊ ဒါ လူသားတိုင်း ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မရပ်နေတာ”

လူသားတို့ ဖြစ်ထွန်းအပ်သော ခံစားမှု အမျိုးပေါင်း များစွာ ပြေ့ရင်မှာ တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်ထွန်းနေ၏။

“တစ်ချိန်တုန်းက ‘ကိုကိုထွန်းရေ’ ဆိုပြီး ရှင်ကို ငွေ့ဝယ်သွားနိုင်တဲ့ ဒေဝီရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ”

“ကြိုက်သလိုပြောပါ ပြေ၊ ပြေသာ သတ္တိရှိမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“အခု ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေရလို့လဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်တော့ဘူး ကိုဝင်းထွန်းရေ . . . သိရဲ့လား”

“ထွန်း . . . ပြောချင်တာက ပြေသာ သတ္တိရှိရင် ထွန်းမတစ်ခါတည်း သတ်ပစ်ခဲ့စေချင်တယ်”

“ဘာ”

“ပြေ့ဘဝကို ထွန်း သတ်ခဲ့တယ်၊ ထွန်းအသက်ကို ချေသတ်ပါ”

“တကယ် သေချင်ရင် ဒေဝီကို သတ်ခိုင်းပေါ့ရှင်၊ တရားမဝမှုမှာပါနဲ့၊ ဒီလောက် နှိပ်စက်ရတာ အားမရသေးဘဲ ထောင်ထဲ ဝင်စေချင်သေးလို့လားဟင်”

“ထွန်း . . . ပြေ့ကို ဘာမှမပြောလိုတော့ပါဘူး ပြေ့ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာက ထွန်း မပြန်ချင်သေးဘူး”

သူသည် ပြေ့ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျောခိုင်းလှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြယာပင်မြစ်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ဒူးနှစ်ဘက်ပေါ်တွင် ယုတ်တင်ထားသော ထုတ်ပေါ်သို့ မျက်နှာကို မျောက်ချလိုက်သည်။

ထွန်း ငိုနေလေပြီ။

ဒါပေမယ့် ကျိတ်ခဲထားပုံရ၏။ ရှိုက်သံ၊ ငိုကြွေးသံတို့ သုံးဝ မကြားရ။

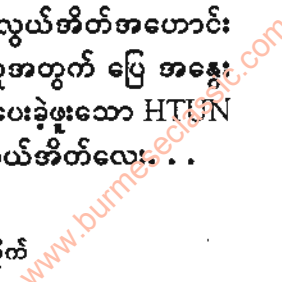
ပြေ့သည် ထိုင်မလိုလုပ်ပြီးမှ ပြန်ရပ်လိုက်သည်။ နာကျည်းနည်း စကားတွေနဲ့ ဆက်လက် ချေပနေရကောင်းမလား။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ ထွန်းဘဝ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ” စသည်ဖြင့် မေးကြည့်ရကောင်းမလား။

ဥပေက္ခာ လက်နက်နှင့်ပင် ပစ်သတ်ခဲ့ပြီး ထွက်သွားရကောင်းမလား။

အို . . . ပြေ့ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့။ သံယောဇဉ်ကြိုးသည် အိုဟောင်းဆွေးမြေ့နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ပြတ်တောက်သွားခြင်း မရှိသေးပါလား။

ထွန်းဘေးမှာ သွယ်ကျနေသော လွယ်အိတ်အဟောင်းများမှာ သူ တက္ကသိုလ်သွားခါနီး ချစ်သူအတွက် ပြေ့ အနွေးသည် အသစ်ကလေးကို ရောင်းပြီး ဝယ်ပေးခဲ့ဖူးသော HTUN အညည်တည့်၍ ယက်လုပ်စေခဲ့သော လွယ်အိတ်ကလေး . . .

အနွေးထည်မရှိ၍ ကန္တာရဝတီ ဆောင်းခက်ကို လှိုင့်ခံရင်း “ထွန်းအတွက်ပဲလေ”ဟု ကျေနပ်စွာ ပြောခဲ့ဖူးသော ပြေ . . .

“ယခုချိန်ထိ ဒီလွယ်အိတ်သည် ထွန်းနှင့်အတူ ရှိနေဆဲ ဆိုပါလျှင် . . .”

ပြေ ဆက်မတွေးချင်တော့။ ဒေဝီ၏ ခင်ပွန်းဆိုသော အသိဖြင့် ထွန်းသည် ပြေကိုလည်း သတိရမနေစေချင်တော့ပဲ။ မမျှော်လင့်သော အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် မြင်တွေ့နေရသော ထွန်း ဘာဖြစ်နေလဲ ဆိုသည်များကို သိလိုသောဆန္ဒက ပြင်းစွာ လာ၍ . . .

“ဒီမှာ . . . ထွန်း”

“ဟင်”

“ထွန်း ဘာလို့ ဆရာဝန် မဖြစ်ရတာလဲ၊ အခု ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဒေဝီနဲ့ ဒေါ်ထိပ်ထားစုတို့ရော . . . ဆိုတာတွေ ပြောပြစမ်းပါ”

သူသည် ငဲ့ထားသည့်ခေါင်း ထောင်မတ်လာသော်လည်း နောက်ဘက်မှ ပြေကို လှည့်မကြည့်ပဲ . . .

“ထွန်း ဘာမှ မပြောပါရစေနဲ့ ပြေ”

ခံစားမှုမျိုးစုံအနက်မှ ဒေါသသည် ထိပ်ဆုံးမှ တက်လာပြီး . . .

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော”

သူလည်း လှည့်မကြည့်၊ ပြေလည်း နေရာမှာ ရပ်နေ

ဆဲ . . .

နှစ်ဦးသား၏ နှလုံးခုန်သံသည် တောလုံးအနှံ့ ဖုံးမည် ဖင်ရ၏။

စုတ်ပြတ်နေသော ထွန်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ရင်နာရသလို . . . စိတ်ကလည်း နာဆဲပင်။

“ထွန်း”

“ပြေ”

“မေးတာမှ မပြောရင်လည်း ဘာလို့ ထိုင်နေသေးလဲ”

“ဒီမှာ ထွန်း လာပြီးထိုင်နေကျပါ”

“ဒါပေမယ့် အခု ပြေ ရောက်လာပြီလေ၊ ထွန်း စွန့်ပစ်ဖန်ထုတ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမက အနားမှာရှိနေပြီပဲ၊ ဘာလို့ ထိုင်နေတာမလဲ”

“ထွန်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ ပြေရယ်”

“ကျွန်မနားမှာ ရှင် မနေပါနဲ့”

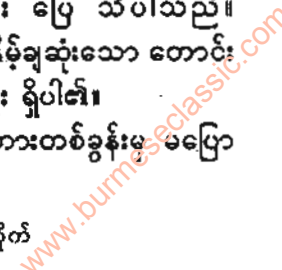
အင်အားမဲ့သူတစ်ယောက် မတန်တဆ ဝန်ကို ထမ်းရသလို သူ လေးကန်စွာ ထသည်။

ပြီးတော့ လှည့်ပြီး ပြေကို တည့်တည့် ကြာမြင့်စွာ ကြည့်သည်။ မျက်ရည်စွန်းနေသော မျက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့် ထွန်း

အားတွေ များစွာပြောနေကြောင်း ပြေ သိပါသည်။ အထိလွန်းသော သူ့မျက်နှာသည် အနိမ့်ချဆုံးသော တောင်း

ခြင်းမျိုးဖြင့် တောင်းပန်နေဟန်လည်း ရှိပါ၏။

သို့သော်လည်း ထွန်းနှုတ်က စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော

တော့ပါဘဲ ပြော့ကို ကျော့ခိုင်းလျက်. . .

တောင်ကုန်းမြင့်၏ အောက်ခြေဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းဆင်းသွားရှာတော့သည်။

ဘီလူးချောင်းစီးသံသည် ဝိုညည်းသံလို ပြေ နားမှာ ချောက်ချားစွာ ကြားလာရသည်။

“ပြေ ပြန်ပါတော့နော်”

“ရှင် နှင်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒါ လူသား တိုင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မ ရပ်နေတာ”

“ထွန်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ ပြေရယ်”

“ကျွန်မနားမှာ ရှင် မနေပါနဲ့”

ပြောခဲ့သော စကားများသည် တောင်နံရံများဆီမှ ပုံတူ သံနှင့် ပြန်လာသလို ကြားနေရသည်။

ထွန်း၏ သိမ်မွေ့ နှိမ့်ချလွန်းသော တိုးညင်းသံသာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်. . .

မောက်မာရင့်သီးသော ပြေ၏ တုံ့ပြန်မှုများ. . .

ပြေ၏စကားကို ဘာတစ်ခွန်းမှ စောဒက မတက်ရှာဘဲ

ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားရှာသော ထွန်း။

တကယ်တော့ သူ အရင်ရောက်နေနှင့်တာပါ။

“ထွန်း. . . ထွန်းရေ”

အို. . . ပြေ ဘာတွေပြောလိုက်မိသလဲ။ ဘယ်လိုအမူရာ ဆွေ့နဲ့ ဆက်ဆံလိုက်မိသလဲ။

မထင်မှတ်တဲ့နေရာမှာ မယုံရဲစရာ ပုံစံနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး ဆွေ့လိုက်ရတော့ ပြေလည်း ဘာတွေလုပ်မိ၊ ဘာတွေပြောလိုက် မိစွန်း မသိတော့ပါဘူးကွယ်. . .

ဪ. . . တစ်ချိန်က ရင်ထဲ ခွဲထည့်ထားချင်လောက် အောင် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မြတ်နိုးလွန်းခဲ့ရတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ။

သူလည်းလေ. . .

တောင်တွဲစေတီမှာ တို့များ ငယ်ငယ်က ဆူတွေ ဆောင်းဖူးခဲ့သလို ‘ပြေ့ကို ထာဝရ ချစ်နေပါရစေ’ ဆိုတဲ့ ဆူ အတိုင်း ငါ့ကို သူ့ချစ်နေဆဲများလား. . .

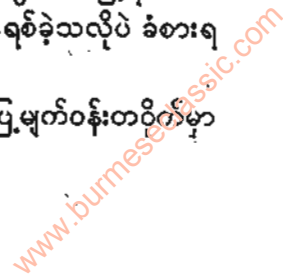
“ငါ ပေးဖူးတဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်လို့”

“အို. . . မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ သူဟာ အစိုရဲ့ ပိုင်ဆိုင်သူ ခင်ပွန်းသည်. . .”

“ငါ တမ်းတပြီး မနေကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်. . . အပေမယ့်. . . ထွန်းရယ်”

“ထွန်း. . . ခြွေခဲ့တဲ့ မျက်ရည်စက်တွေဟာ ပြေ့ရင်ထဲက အိမ်ရာနဲ့ နှလုံးသားပေါ်မှာ ကြွေကျ ကျန်ရစ်ခဲ့သလိုပဲ ခံစားရ သွားကွယ်”

ဆောင်းနှင်းဥလေးများနှင့်အပြိုင် ပြေ့မျက်ဝန်းတဝိုက်မှာ မျက်ရည်တွေ ခိုသီးလာတော့သည်။

နိမ့်ကျတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရောက်နေပြီဆိုတာတော့
ခန့်မှန်း လို့ ရပါပြီ။

အဲဒီလို ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲ။

ထွန်း သိပ် မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ သိပ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ ဆရာတစ်
တစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်တော့တာလဲကွယ်... .

ပြေ သိချင်တယ်၊ ပြေ သိပ်သိချင်တယ်... .

ထွန်း၊ ရေ... .

စင်မြင့်ပေါ်ရောက် ပြေဟာ အောက်ခြေက ထွန်းထံ
မောက်မာစွာ ဆက်ဆံတယ်လို့ ထွန်း ထင်ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်
ပေးပါတော့နော်... .

ဪ... ပြေ့ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ် အသွေးအသက်
အသက်နဲ့ ခန္ဓာတို့ထက် ပိုပြီး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရဖူးတဲ့ မြေရဲ့
ငယ်ချစ်ဦးရေ... .

ခုတော့... .

ဘဝတွေ ခြားနေပြီကွယ်... .

နှလုံးကွဲ ဝေဒနာကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ပြေ့ဘဝဟာ အောက်
မြင်ခြင်းများနဲ့ အခြေကျနေခဲ့ပါပြီ။

ထွန်းလည်း ထွန်းရဲ့ ဒေဝီနဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ဖြစ်ရာ
ဘဝမှာ ပျော်ရစ်ပါတော့လေ... .

ထိုနေ့က... .

နေရာဟောင်းလေးမှာ ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ ပြန်လည်၍ တွေ့ဆုံ
ရပြီး သည်နောက်တွင်... .

မြယာပင်ကြီး၏အောက်မှာ ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေမိသော
ပြေ၏မျက်နှာပြင်၌ နှင်းပွင့်နှင့် မျက်ရည်စက်တို့ ရောယှက်
ပေးသွယ်ကာ စီးဆင်းပါသတည်း။

“တီလူးချောင်းရေကို ချိုးလျှင် လျှိုင်ကော်မှ မပြန်နိုင်” ဟု
ဒေသခံတို့ တင်စားလေ့ရှိသည့် စကားအတိုင်း... .

“တောင်ကွဲစေတီမှာ ချစ်သူတို့ အတူ ဖူးမိလျှင်လည်း
တွဲတတ်သည်” ဆိုသော အရပ်ပြော စကားပင် မှန်နေလေပြီလား
သော်၊ ဒါကို ယုံကြည်စိတ်ကြောင့်ဖြင့် မဟုတ်၊ အခေါက်ပေါင်း
ရေညှိတွက်နိုင်အောင် တက်ခဲ့ဖူးသော စေတီတော်ကို ပြေ
ထောက်ချင်တော့၊ ဝေးဝေးကပင် လှမ်း၍ဖူးရန် ဦးချလိုက်မိ
သည်။ တောင်ကွဲစေတီသည် ပြေ့ထက် နိမ့်ဝပ်သော အရပ်မှာ
ရှိနေသည်။ ယခု ပြေ့ ရောက်နေသည်က... .

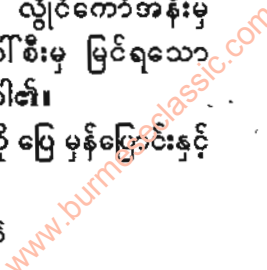
“လွမ်းစေတီ”

သည်အမည်နှင့် ဘုရားပေါင်းများစွာ မြန်မာပြည်
အရပ်ရပ်မှာ ရှိတတ်ကြသည်။ ထိုစေတီကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ကြောင့် လွမ်းတတ်သူတို့ တည်သည်ဖြစ်စေ... . မဖြစ်စေ... .
သည်ရှိနေရာ နေရာတိုင်းမှာ လွမ်းမောဖွယ်ရာချည်းပါ။

ကြည့်ပါဦး... .

လျှိုင်ကော်မြို့၏ လွမ်းစေတီသည် လျှိုင်ကော်အနီးမှ
ဆောင်ကုန်းများတွင် အမြင့်ဆုံး။ အပေါ်စီးမှ မြင်ရသော
လျှိုင်ကော်မြို့သည် အေးငြိမ်းစွာ လှပနေပါ၏။

တောင်ဘက်ဆီမှ ငွေတောင်ဆည်ကို ပြေ့ မှန်မြောင်းနှင့်

ကြည့်တော့ ခပ်နီးနီး မြင်သာလာသည်။ ပေသုံးထောင်ကော်
မြင့်သော တောင်ပေါ်မြို့ လှိုင်ကော်လေးမှာ မြို့ကွက်ကျတော့
တပြင်တပြန့်ကြီးပါ။ လွမ်းစေတီပေါ်မှ ကြည့်ရ၍ လားမသိ
မြင်ရသော ရှုခင်းတိုင်းက လွမ်းချင်စရာ ခေါင်မိုးနီနီ၊ သစ်ပင်
စိမ်းစိမ်း၊ တောင်တန်းညိုညို၊ တိမ်တောင်ပြာပြာ စသော
ရောင်မျိုးစုံဖြင့် ခြယ်လှယ်ထားသည့် လှိုင်ကော်မြို့သည်
အိပ်စက်နေသည်သို့ပင် ငြိမ်သက်နေပါ၏။

လွမ်းစေတီ တည်ရာ တောင်ကတော့ တောင်ကွဲစေတီ
ကျောက်သားစစ်စစ်မဟုတ်၊ မြေနှင့်ရောသော ကျောက်တောင်
ပါ။ . . ထိုတောင်စွန်းပေါ်မှာ အုတ်ခုံသုံးထပ် ခံပြီး ကိုးတော်
စေတီ. . . ထိုးဖွေးဖွေးနှင့် စေတီတော်လေးမှာ အေးငြိမ်းခြင်
အပေါင်းနှင့် ကြည်ညိုစရာကောင်းလှပါတော့သည်။

ပြေမှာ ဉာဏ်တော်မမြင့်လှသော လွမ်းစေတီတော်
ဝေဝပတ်ကြည့်ပြီး ပြန်ခါနီး အဖြစ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြောင်း
ဖူးမြော်၍. . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တပည့်တော်ရဲ့ ချစ်သူဟာ သူ့အိမ်ထောင်
သူမိသားစုနဲ့အတူ ချမ်းမြေ့ခြင်းများကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိနိုင်ပါ
ဘုရား. . .

မိမိအတွက် ဘာဆုမှ ပန်ခြွေခြင်းမပြုမီ၊ ရင်နာစရာ
တွေ့ရသော ထွန်းအတွက်သာ ပြေလည်ပါစေရန် ပြေ အထောက်အကူ
ဆုတောင်းဇီပေးမိသည်။

ထွန်းကိုဖြင့် နောက်ထပ် မတွေ့ချင်တော့ပါ။

ပြေနှင့် ရန်ကုန်တည်းက လိုက်လာသော မတင်အေး
ဆင်းသွားနှင့်ပြီလားမသိ၊ ရှာမတွေ့တော့. . . ကိစ္စမရှိပါ။ နှစ်
များစွာကြာအောင် ကျွမ်းဝင်ထိတွေ့ပြီးသား မြေမို့၊ ပြေ
ညည်းဖြည်းညည်းသာ လိုက်၍ ဆင်းတော့မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး သာမော
သိမ် ရှုခင်းများကို တစ်ပတ် ဝေးကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ
နိပ်ကိုရှာတော့ ထားတဲ့နေရာမှာမရှိတော့. . .

“ဒုက္ခပါပဲ”

ဒီဖိနပ်ဖိုး ငွေသာ ကျပျောက်မည်ဆိုပါလျှင် ပြေ စိတ်ညစ်
ညစ်မဟုတ်၊ ယခုတော့ ခြေဖလားနှင့် ဈေးအထိ သွားရပေဦး
မည်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပြေ ပြန်ထလိုက်တော့ လက်နှစ်ဘက်
လှမ်းလင့်ပေးနေသော ပြေဖိနပ်ဖြူဖြူလေး. . .

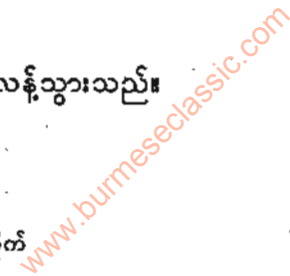
“အို. . . ကန်တော့နော်. . . ဖိနပ် ဘယ်ထားမိမှန်းမသိ
ဘူး၊ ခုနကတော့ ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ပြေက ဖိနပ်ကို လှမ်းယူ၍ တကယ်လည်း အားနာ၊
အထိတ်လည်း ကျေးဇူးတင်စွာ မော့ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ. . .

“အားနာစရာမလိုပါဘူးဗျာ. . . မသဲဖြူဟာ ကျွန်တော့်
အဖေအဖေရဲ့ရှင်ပါ”

“အို. . .”

တကယ်ပင် ရင်ခုန်အောင် ပြေ လန့်သွားသည်။
“မောင်မောင်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မသဲဖြူ ဒီတိုလာတယ်ဆိုလို့ ဒီမှာပဲ တွေ့ချင်တာနဲ့ တမင်လိုက်လာခဲ့တာပါ”

မြတ်စွာဘုရား... ဒီစကားမျိုးအတိုင်း ထွန်းထံမှလည်း ကြားခဲ့ရပါလား။

ပြေ၏ “နုလုံးသားကြွေရာမြေ” မှာ သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ဆုံရမည်ဟုသာ ကြိုသိပါလျှင် ပြေ လာဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။

“ကျွန်တော့်ဘဝ ပြောင်းလဲသွားရပုံတွေ မသဲဖြူတို့ ပြောပြချင်လွန်းလို့ ကျွန်တော့်ကို အချိန်နည်းနည်းလောက် ပေးပါ။ ဒီမှာပဲ ခဏလောက် စကားပြောကြရအောင်ပါနော်... မသဲဖြူ”

“ကျွန်တော့်ဘဝ ပြောင်းလဲသွားရပုံတွေ” သူ့စကား ကြောင့် သူတို့ကြည့်လိုက်တော့ ဂျင်းကုတ်၊ ဂျင်းပဲနံ ဝမ်းဆက်နှင့် ဒန်းလော့(ပ) ဝပ်ကင်းရှုတို့ ကိုင်လျက်။ သူ့လက်မှာလည်း ဆီကိုနာရီအသစ်နှင့်...။

ပြေ နည်းနည်းတော့ စိတ်ညစ်သွားသည်။

တခြားအကြောင်း မဟုတ်ပါ။ လောကကြီးရှိ လူသား တို့၏ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲတတ်ကြပုံကိုပါ။

နက်(က)တိုင် တလွင့်လွင့်၊ ရှုဖိနပ် တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ဆေးရုံ၏ ကော်ရစ်ဒါမှာ လျှောက်နေရမည့် ထွန်းက ရာဘာ ဖိနပ်စုတ်နှင့် အဝတ်နွမ်းနှင့်...။

မိဘမဲ့ ဘဝပျောက်လျက် စားဖို့ပင် အနိုင်နိုင် ဆိုသူက ထောင်ဂဏန်းတန် ပစ္စည်းများကို ဝတ်ဆင်လိုပါလား...။

တချို့လည်း မွေးဖွားပြီးကတည်းက တသမတ်တည်း နည်းငြိမ်စွာ ဆင်းရဲချမ်းသာ မြဲကြသည်။ တချို့ကျတော့လည်း အနိမ့်အမြင့် အပြောင်းလဲ မြန်ကြလွန်းလှပါလား...။

“အခု ဘယ်မှာနေလဲ”

“ရန်ကုန်မှာပါ။ ဒေါက်တာ ဦးသက်လွင်ဦးရဲ့ အိမ်မှာပါ မသဲဖြူ”

“ဝမ်းသာပါတယ်၊ အိမ်က ထွက်သွားတဲ့နေ့က ဘယ်များ သွားပြီလဲလို့ စိတ်ပူမိသေးတယ်၊ နောက်တော့မှ သူ့ဘဝနဲ့သူပဲ ဆိုပြီး...”

“မေ့ပစ်လိုက်ရော ဆိုပါတော့”

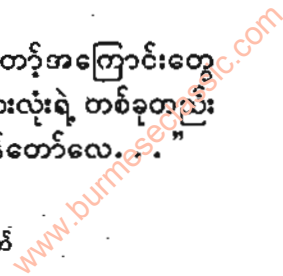
သဲမောင်မောင် ကြားဖြတ်ဝင်ပြောသော စကားကို ဘာမျှ မကြောက် ပြေ ပြုံးနေလိုက်သည်။

လုံးဝ မေ့ပစ်လိုက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ မကြာခဏ သတိရနေမိ ကြောင်းကိုဖြင့် သူတို့ မပြောချင်။

“နောက်ဆုံး ပြောပစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စကားတွေကြောင့် မသဲဖြူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေပါသလားလို့ သိပ်သိချင် သေးသေး”

“အဲဒါတွေ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ စိတ်ဆိုး စရာ မရှိပါဘူးလေ...။”

“ဒါဆို ဝမ်းသာရပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ပြောပြချင်လှပြီ မသဲဖြူရယ်၊ အဲဒါတွေ အားလုံးရဲ့ တစ်ခုတည်း သော ကျေးဇူးရှင်တာ မသဲဖြူပါဗျာ၊ ကျွန်တော်လေ...”

“မောင်မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြေ အချိန်သိပ်မရဘူး၊ အောက်မှာ အဖော်တွေလည်း စောင့်နေလို့ သွားပါရစေတော့”

“ဟာဗျာ... တွေ့ချင်လွန်း၊ စကားပြောချင်လွန်းလို့ ဒီကို လိုက်ခဲ့ရတာ၊ ခဏလေးအချိန်ပေးပါ မသဲဖြူရယ်”

“ရန်ကုန်မှာ နေတာဆို... ဟိုရောက်မှ ပြောလည်း ဖြစ်ရဲ့နဲ့”

“ကျွန်တော်က နောက်မလာတော့ပါဘူးလို့ အပြော နှုတ်ဆက်ထားသူမို့ မလာရဲတာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သင်တန်း လည်း ပြီးအောင် တက်ရပါတယ်၊ မတက်လို့မရဘူးလေ၊ အဲဒီထဲ ပြီးတော့မှ လွိုင်ကော်ပြန်ပြီးတော့ သူတို့ပဲ အလုပ်လိုက်ထုတ် ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်ကို ပြန်ခေါ်သွားကြတာ သိပ်တောင် မကြာသေးဘူး”

“ဪ... ဪ”

ဒီမလာခင်လေးတင် ဒေါက်တာသက်ဦးလွင် ဖုန်းဆက် ခြင်းမှာ သည်အကြောင်းပြောရန်ပင် ဖြစ်လေမည်။

“ဒါဆို ဒေါက်တာသက်ဦးလွင် ဇနီးကလည်း ကျေနပ် တယ် ဆိုပါတော့”

“ကျေနပ်ရုံ သယ်ကမလဲ မသဲဖြူရယ်၊ အို... ပြောပြ စရာတွေ စုံလို့ပါ”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်လေ”

ပြေက သူ့လက်မှ စိတိဇင် ရွှေရောင် နာရီလေးကို ကြည့် ဆိုက်ပြီး...

“ညနေ ခြောက်နာရီ ကျော်ကျော်လောက် ကန္တာရဝတီ ဘည်းခိုခန်းကို လာခဲ့ပါလား၊ သိတယ်နော်”

“သိပ် သိတာပေါ့ မသဲဖြူရယ်”

“တောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း အဲဒီကျမှ စကားပြောကြ တာပေါ့၊ ပြေ သွားတော့မယ်”

“ကျွန်တော် ဒီမနက်မှ ရောက်တာ၊ အိမ်က ကိစ္စနဲ့ ခော်လမြိုင် သွားပေးနေရလို့ မနေ့က သိ၊ ဒီနေ့ လိုက်ခဲ့တာ၊ မသဲဖြူရဲ့ ဟောပြောပွဲတို့ နားမထောင်လိုက်ရတာ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ကျွန်တော်သာ ရှိနေရင် ရွှေဆုံးက လာ နားထောင်ဖြစ်မှာ”

ထွန်းကို ပြန်လည်သတိရစေသော စကားပါလား။ ထွန်း သည်သို့ပြောစဉ်က နာကျည်းဖွယ် တုံ့ပြန်မှုများနှင့် ချေပခံမိ သည်။

“မသဲဖြူ ကန္တာရဝတီကို ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက် နာလဲဟင်”

“ညနေ ထမင်းစားဖိတ်ထားတဲ့ အိမ်ရှိတယ်၊ ဒေါ်မိုးကူး ရပ်မှာ၊ အဲဒီကပြီးရင် ပြန်လာမှာပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်ဗျာ”

“ကဲ... ပြေသွားတော့မယ်နော်”

“ကျွန်တော့်ကို မသဲဖြူ ခုလို လက်ခံစကားပြော

တယ်နော်၊ သိပ်ဝမ်းသာရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လေ...”

“ကဲပါလေ... ဒါတွေအားလုံး ထားလိုက်ပါတော့၊ ပြေစိတ်ထဲမှာ အရင်အတိုင်းပဲ ခင်မင်ဆဲပါပဲ၊ ညနေကျမှစဲ စကားပြောကြရအောင်ပါ၊ ပြေသွားပါရစေတော့”

“ကောင်းပါပြီ မသဲဖြူရယ်၊ ကောင်းပါပြီဗျာ”

လွမ်းစေတီ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာသော ပြေတို့ ကွယ်ပျောက်သည်အထိ ငေးကြည့်နေရာမည့် သဲမောင်မောင်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အမည်ပေးထားသော ကြည်သန့်စင်ကြောင် ခြေလှမ်းများပင် မှားချင်သလိုလို။

တောင်ခြေ၌ စောင့်နေသော မြင်းလှည်းပေါ်၌ မတင်အေးတို့အဖွဲ့ ရှိနေကြသည်။ ဒေသခံတို့သည် တစ်ချိန်တပြေဒီမှာ နေဖူးသည်ဆိုသည်ကို မသိကြ။ အညတရကလေးတို့စဉ်ကလည်း ပြေတို့ ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြ။ ပြေကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင် အဖြစ်မှန်ကို တိမ်မြုပ်လို၍လည်း မဟုတ်ပါ။ ရင်ကွဲစရာ အဖြစ်နှင့် စွန့်ပစ်ခဲ့ရတဲ့မြေမို့ ပြန်လည်၍ ထုတ်ဖော်မနေချင်တော့။

“ဟော်နန်းဟောင်း သွားကြည့်ရအောင်နော်”

ငယ်ငယ်က ပြေတို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးခဲ့သော နေရာ မင်္ဂလာလမ်း ရှည်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို ဦးတိုက်နေသည် ကယားပြည်၏ နောက်ဆုံးစော်ဘွား စိုးစံရာ ဟော်နန်းကြီး... ယခုအခါတွင်...

အရာအားလုံးသည် ဇရာရုပ်သွင်ဖြင့် ဆင်ယင်ထားလေ

ပြေ ပြုပြင်သူမရှိ၍ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းဖြင့် လှပခမ်းနားစွာ ဖွဲ့စည်းထားပါသော ဟော်နန်းအိုကြီးမှာ နေရာတိုင်း အဖိုးပဲ့ယိုယွင်းနေချေပြီ၊ ခြံဝင်း တစ်ခုလုံးလည်း ချဲ့နွယ်တို့ဖြင့် ဝိတ်ဖုံးနေပါ၏။

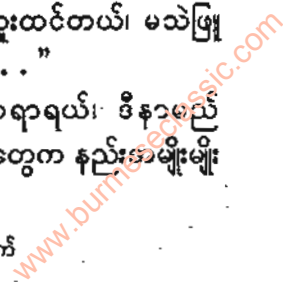
အသက်ကိုးဆယ်နီးပါးရှိသော မဟာဝေဝီကြီးကိုပင် ဆန်တော့ဆောင်မှာ တန်တော့ခွင့်မရ မထနိုင်၍ သူ့အခန်းတွင်းမှာ ကန်တော့ကြရသည်။ လောကခံ၏ သရုပ်ကို ဤဆော်နန်းအိုက ပီပြင်စွာ ဖော်ပြနေ၍ တရားကျဖွယ်ရာပါ ဆတား။

ဟော်နန်းမှအပြန်တွင်တော့ စာပေဟောပြောဖွဲ့သို့ လာသော ပြေတို့ စာရေးဆရာသုံးဦးအား စာပေလုပ်သား အဖွဲ့ဝင် ဦးခီးရယ်အိမ်မှ ထမင်း ဖိတ်ကျွေးခဲ့သည်။ အမျိုးသမီး အရေးဆရာက ပြေတစ်ယောက်တည်းမို့ ပြေတို့ အထူးတလည် အနုတစိုက် ရှိကြ၍ ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။

“စာရေးဆရာဆိုတာ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘယ်သွားသွား ဆင်းစားဖို့ ပူစရာလိုမယ်မထင်ဘူးနော၊ ကျွန်တော်တို့လို ကျွေးချင်လွန်းသူတွေက အများကြီးနေမှာ”

“ဦးခီး ရယ်ပြောတာ ကျွန်တော်တို့လို အဘိုးကြီး စာရေး ဆရာတွေအတွက်တော့ သိပ်မဟုတ်လှဘူးထင်တယ်၊ မသဲဖြူ ဆိုလို ငယ်ငယ်ချောချောဆိုတော့ ပိုပြီး...”

“အမယ်လေး... မထင်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဒီနာမည် အစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး၊ မှောင်ခိုလာချသူတွေက နည်းအမျိုးမျိုး

နဲ့ ဒီလိုပဲ လိမ်နေကြတာပဲဆိုပြီး နယ်ခြားလမ်းတစ်ခုမှာ အဟောတ်ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ စာရေးဆရာဆိုတာ မဟုတ်တာတွေ ရေးပြီး မိန်းကလေးတွေ ရည်းစားထားတတ်အောင် လုပ်တာလို့ အခုချိန်ထိ ထင်တဲ့ သက်ကြီးပိုင်းတွေ ရှိနေပါသေးတယ်နော်။ နေရာတိုင်း ခုလို အစားရ မချောင်ပါဘူး ဆရာရဲ့။”

ပြေ ဖြေစကားကြောင့် ဝါရင့်စာရေးဆရာကြီး ‘ဦးမြတ်အောင်’က သဘောတကျတုနှင့် ရယ်သည်။

ရွေးဟောင်းသူတေသနဌာနမှ ‘ဆရာဝင်း’ကတော့ ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဟောပြောမှုကြောင့် ပို၍ လေးစားကြမည်။

အချစ်ဝတ္ထုသက်သက်သာ ရေးတတ်သော ပြေတို့လို့ စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ မဟာပညာရှင်ကြီး မဟုတ်ရပါ။ ကိုယ်အမြင်၊ ကိုယ့်အတွေး၊ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံအရ လောကထဲ သုံးသပ်မိပုံများကို တင်ပြရင်း ဖျော်ဖြေရေးအပိုင်း ကဏ္ဍအနေနှင့် လူငယ်တို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အလှည့်အပြောင်းများစွာနှင့် သိဖွဲ့နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုစာပေတွင် ပညာတွေ နင့်နေအောင် ပေးနေ၍ လည်း မဖြစ်သေးပါ။ အနုပညာဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုက ခံစားရခြင်းပါ။ တကယ် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ကြီး ရှိရသော ဖြစ်ပုံဝတ္ထုမျိုးမဟုတ်။ စိတ်၏ အာဟာရသာ ဖြစ်ချေသည်။

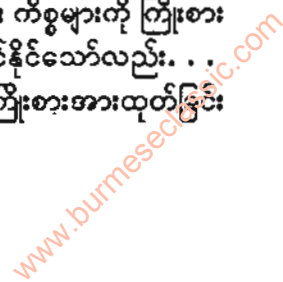
ပညာလိုချင်ရုံသက်သက်ဆိုလျှင်ဖြင့် ပညာရှင်တွေ၏ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ စာပေအမျိုးအစားပေါင်းများစွာ ရှိပါ၏ ကြည့်ကြပါ။

ဝတ္ထုစာပေတွင်ဖြင့် တစ်ဆင့်ခံ ပညာပေးမှုလွဲ၍ အတုံးသိုက် အတစ်လိုက် ပညာပေး၍ မဖြစ်ပါ။ ဪ... ဒီဇာတ်ကောင်ဟာ ဒီလိုဆိုးခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ၊ သူကတော့ သစ္စာကို ဆန်ဖိုးထားလို့၊ ရိုးသား ကြိုးစားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာကို... သူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုဖြစ်တတ် ယှက်တတ်ပါလားဟူ၍ ဖတ်သူတို့ သူသော် ရနိုင်ကောင်းရ၏။

တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ ဝတ္ထုနှင့် အကျုံးဝင်ရာ နယ်မြေဇာတုသုတ၊ နောက်ခံ ရာဇဝင်မှ အစ ပန်းပွင့်၊ သစ်ပင်တို့၏ သမိုင်းကြောင်းလေးများအထိ သိကြပါစေ ဟူသော စေတနာဖြင့် ကြိုးစားရှာဖွေ မေးမြန်းလေ့လာရေးသားထားကြသည့် နုသနောသော စာပေများကိုလည်း ဝတ္ထုစာပေတွင် တွေ့နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

ပြေအနေနှင့် ပြုစုသူ အနုပညာရှင်တိုင်းကို လေးစား၍ ဆားမသိ၊ ပြေစာပေကို လက်ညှိုးထိုးသူ၊ ပစ်ပစ်ခါခါ ဝေဖန်သူတို့ကို မတွေ့ရ၍ ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ အသစ်ဝင် အနုပညာရှင်တိုင်းကိုလည်း အောင်မြင်စေချင်သည့် စေတနာနှင့် ကိုယ်အုန်းစာစိတ် တကယ်ရှိမိပါ၏။

စီးပွားရေးကဏ္ဍ၊ ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ကဏ္ဍ၊ တီထွင်မှုအသည့် လူလောက၏ တော်တော်များများ ကိစ္စများကို ကြိုးစားဆားထုတ်ခြင်းဖြင့် လုပ်ဆောင် အောင်မြင်နိုင်သော်လည်း... အနုပညာဟူသည် လုပ်ယူ၍မရ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့်လည်း မအောင်မြင်နိုင်ပါ။

အောင်မြင်လာပြီ ဆိုသည်မှာ အားပေးသူ များလာခြင်း ဖြစ်၏။ အားပေးသူကို ဆွဲယူ၍ မရ ငွေနှင့်ဝယ်၍ မဖြစ်နိုင်...

ပြုစုသူ၏ ခံစားမှုကို ကူးစက်ဆင့်ပွားကာ ဝေမျှခံစား လာကြသူများသည် အနုပညာရှင်၏ ပရိသတ် ဖြစ်ချေသည်။

အနုပညာရှင်နှင့် သူ၏ ပရိသတ်များ သဟဇာတ မျှစွာ အပေးအယူတည့်ပြီး စာအုပ်များ ရောင်းစွဲနေခဲ့လျှင် အနုပညာ ၏ သဘောတရားဆိုသည်ကို သင့်မျှစွာ နှလုံးသွင်းလျက် မုဒိတာဖြစ်သင့်ပါသည်ဟု ပြော ခံယူမိပါသည်။

ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းအပိုင်း၌လည်း ဘယာဆိုသော ဘေးရန်ကြောင့် ပေးရခြင်းနှင့် စေတနာကြောင့် ပေးရခြင်း သဒ္ဓါတူ၍ နှစ်ပိုင်းရှိ၏။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဘယ်သူ ခြိမ်းခြောက်၍မှ ကြောက်ကြောက် ဖတ်ကြရသည်မဟုတ်။ ကိုယ့်ဆန္ဒ ကိုယ်အကြိုက်ကြောင့် ငှားဖတ်ကြသော ငွေတစ်ကျပ်စ နှစ်ကျပ် စသည် သဒ္ဓါမည် ပါ၏။

ဤသဒ္ဓါသည် အဆင့်ဆင့်ဖြင့် စာရေးသူထံသို့ ရောက် လာခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြင့် စာရေးသူ၏ စားဝတ်နေရေး ဖူလုံအောင် ပေးကမ်းထောက်ပံ့နေကြသူများမှာ သူ၏ပရိသတ်သာ ဖြစ်ချေ သည်။

ဤကျေးဇူးရှင်များ၏ သဒ္ဓါငွေသည် စာရေးဆရာ အတွက် ကောင်းမြတ်သော အသက်မွေးမှု သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်သည်ဟု ပြော ခံယူသည်။

ဤကျေးဇူးတရားကို တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် တစ်ထောင် ဆစ်နေရာကဖြစ်ဖြစ် အမြတ်ရကြပါစေ၊ ဗဟုသုတ ဖြစ်ပါစေ၊ သံဝေဂ ယူနိုင်ပါစေ ဆိုသော စေတနာများဖြင့် ပြောသည် ၏စားပမ်းစား တုံ့ပြန်လျက် ရှိနေပါကြောင်း ချစ်သော ကျေးဇူးရှင်တို့ သိကြပါစေ၊ ပို့ဝေသော မေတ္တာကို ခံယူရရှိနိုင်ကြ ပါစေဟု ပြော ထာဝရ ဆုတောင်းလျက်ပါ။

ပြေ ဆန္ဒတွေကို ဆရာကြီး ဦးမြတ်အောင်က ထောက်ခံ ငြီးချိန်မှာ ဦးခီးရယ်က...

“အနုပညာဆိုတာ ဇာတ်သဘင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စာပေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြလဲ၊ လုပ်သမျှ ကျွန်တော်တို့က လိုက်ဖြစ်နေရင် အောင်မြင်ပြီ”

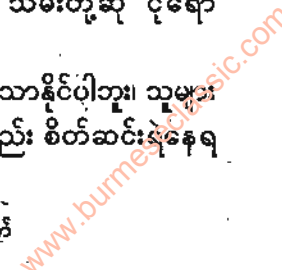
“ဦးခီးရယ်ပြောတာ ကျွန်မ နားမရှင်းဘူး”

“ဒီလို ဒေါ်သဲဖြူရဲ့၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ စာအုပ်ထဲမှာ ပျော်စရာ ဆွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့က ရယ်ကြတယ်ဗျာ။ လူဆိုးဆို ဒေါသ ဆွေ့ ထွက်လို့၊ အဲ... လွမ်းစရာကျတော့ ငိုကြရော”

“ဪ... ကျွန်မ သဘောပေါက်ပြီ၊ ပြုရ လုပ်ဆောင် ဆူထဲက ကူးစက်ဆင့်ပွားတဲ့ ခံစားမှု ဝေဒနာတွေပေါ့”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်သမီးက ပြောတယ်၊ ဒေါ်သဲဖြူက ဆလွမ်းခန်းရေးရင် သိပ်ကောင်းတယ်၊ သမီးတို့ဆို ငိုရော ခိုပါလား”

“ပီတိဖြစ်စရာ ပေမယ့် ကျွန်မ ဝမ်းမသာနိုင်ပါဘူး၊ သူများ ဆွေ့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်လို့ ကျွန်မလည်း စိတ်ဆင်းရဲနေရ

တာ ထင်ပါရဲ့”

“ဝင်ငွေတွေ ဒီလောက် ရနေတာများ စိတ်ဆင်းရဲနေရသေးသလားဗျာ”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တို့ စကားများသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကဲ... စားလို့လည်း ကောင်း၊ စကားပြောလို့လည်း ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မှောင်တောင် မှောင်ပြီ၊ ပြန်ကြမ္မာ ထင်တယ်ဆရာ”

ဆောင်းရာသီမို့ နေဝင်စောသည်၊ ပြေတို့အုပ်စု မြင်လှည်းနှင့်ပင် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဘီလူးချောင်းသည် လှိုင်ကော်မြို့လယ်မှ ဖြတ်စီးသဖြင့် တစ်မြို့လုံးအတွက် တံတားပေါင်း ခြောက်ခု ထားရှိစေရသည်။

အလယ်တွင် မြင်းလှည်း၊ ကား၊ ဆိုက္ကား၊ ဆိုင်ကယ်တို့ ဖြတ်ရန် ခပ်ကျယ်ကျယ်ထားပြီး ဘေးနှစ်ဘက်မှာဖြင့် တလံသာသာ လူသွားလမ်း ထားပေးသည်။ လူသွားလမ်းကို အသွားလမ်း အပြန်လမ်း ထားပေး၍ စနစ်တကျ ရှိလှသည်။ ကားမြည်းလှည်းတို့ကတော့ တစ်စီးဝင် တစ်စီးထွက် ကြည့်ပြန်ရပ်စောင့် ရှောင်ကြရုံသာ။

လှိုင်ကော်မြို့မတွင် ရပ်ကွက်ပေါင်း ၁၃ ခုနှင့် ဖွဲ့စည်းထားပါ၏။

ချောင်း၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ကျောက်ပြားစက်တို့ရှိရာ “ဒေါ်ခွဲရပ်ကွက်” “နောင်ယား က-ရပ်ကွက်၊

ရပ်ကွက်” နှင့် တိုးချဲ့ကွက်သစ် ပါဝင်သော “မင်းစုရပ်ကွက်” “မင်းစု” ရပ်ကွက်နှင့် ယခု ပြေတို့လာသော ဒေါ်နိုးကူရပ်ကွက်” နှင့် ဒေါ်နိုးကူ တံတား။

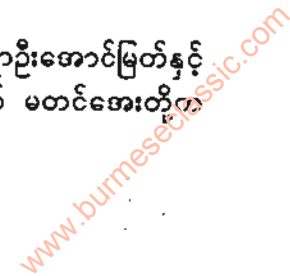
ထိုမှ ကူးလာပြီး အနောက်ဘက်ကမ်း ရပ်ကွက်များကတော့ လောပိတ သွားလမ်း၏ ဟိုဘက် သည်ဘက်မှာ “လောဓမ” နှင့် “ဒေါ်ဓမရပ်ကွက်”၊ ထိုရပ်ကွက်အတွင်းမှာ ပြေသွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့သော လွမ်းစေတီနှင့် ဈေးသစ်ကြီး၊ တောရကျောင်းနှင့် သင်္ချိုင်းတို့ ရှိပေသည်။

ဈေးပတ်ယာဉ်ဂိတ်နှင့် ယာဉ်ကြီးဂိတ်တို့ရှိရာ “ရွှေတောင်ရပ်ကွက်” မှ ရွှေတောင်ဘုရားနှင့်... .

တောင်ကွဲစေတီရှိရာ “မင်္ဂလာရပ်ကွက်” ၏ အနောက်ကမ်းမှာ ပိုးဇာခြံအုပ်စု ရှိပါ၏။ “မိုင်းလုံးရပ်ကွက်” နှင့် မြို့လယ်မှာ ရွှေကြီးရှိရာ “ဓမ္မာရုံရပ်ကွက်” နှင့် ဈေးပိုင်းဖြစ်သော “ဥတ္တရာရပ်ကွက်” တို့ စုပေါင်း ဖွဲ့စည်းထားပါသော ကယားပြည်နယ်၏ မြို့တော် လှိုင်ကော်သည်... .

ပြေ ငယ်စဉ်ကထက် ပို၍ စည်ကားလာသော်လည်း ဘီလူးချောင်း စီးနေပုံ၊ လှေများ၊ တံတားများ၊ သစ်ပင်အုပ်စုများနှင့် စနစ်တကျလမ်းများ တို့ကြောင့် လှိုင်ကော်သည် ခင်လိုပင် သပ်ရပ်စွာ လှပမြပါ။

ကန္တာရဝတီ တည်းခိုခန်းမှာပင် ဆရာဦးမောင်မြတ်နှင့် ရာဝင်းတို့က တစ်ခန်း၊ ပြေနှင့် အဖော် မတင်အေးတို့က တစ်ခန်း တည်းခိုနေကြသည်။

တာဝန်ပြီးလျှင် ဆရာတို့က ပြန်ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း
ပြေတော့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ခရီးတစ်ခုဖြစ်သော Convoy
ယာဉ်တန်းနှင့် ကြုံ၍ မော်ဒါးသို့ လိုက်သွားမည်။ ကူညီပေးပါ
ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။

သို့ပေမယ့်...

သူတို့နှစ်ဦးလုံးနှင့် သည်မြေမှာ ပြန်ဆုံနေရသည့်အတွက်
စိတ်နှလုံးတို့မှာ နာကျင်စွာ လေးလံလှချေသည်။

“ထမင်းစားပြီးခဲ့ပြီပေါ့နော်”

“ဪ... မောင်မောင်ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မနက်တည်းကပါ”

သူ့အဖြေအမှားကို ပြေ ထောက်ပြမနေတော့ပါ။ ညနေဦး
ဆီကပင် သူနှင့် လွမ်းစေတီမှာ တွေ့ခဲ့ပါသေးသည်။ ညနေ
ဆည်းကပါဟု မြေသင့်၏။

“ခဏထိုင်ဦးနော်၊ ပြေ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

“အေးနေပြီ၊ အနွေးထည်လည်း ဝတ်လိုက်ပါဦး...”

“မသဲဖြူ”

ပြေက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြေ၏ အခန်းထဲ ဝင်အံ့ဆဲဆဲ
ထွင်...

“အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီးမှ ထွက်လာပါ မသဲဖြူ
ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာနေတာပါ”

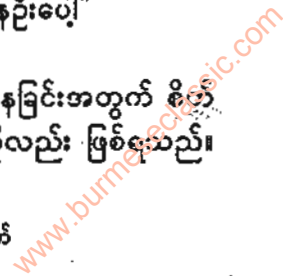
“ဟင်... ဘာ”

“အခန်းနံပါတ်လေးမှာ ကျွန်တော်လည်း တည်းနေတာ၊
ခါကြောင့် မနက်တည်းက ရောက်တာလို့ ပြောတာပါ။ နေ့လယ်
အတော့ ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ အိမ်မှာပါ။ သူတို့ကို အားနာတာ
အစ်ကြောင်း၊ မသဲဖြူလည်း ဒီမှာ ရှိနေလို့...”

“ဪ... ဪ... ဒါဆိုလည်း နေဦးပေါ့”

ပြေ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။

သဲမောင်မောင် သည်မှာ အတူရှိနေခြင်းအတွက် စိတ်
ညစ် သလိုလည်း ရှိသည်။ ဝမ်းသာသလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

ဪ... လူသားတို့၏ အတွင်းစိတ်သည် ဖောက်ပြန်တတ်
ချေ၏။ လူသားအချင်းချင်း၏ အတွင်းစိတ်ကို သိနိုင်ရန် ခက်ခဲ
လွန်းပေမည်။ မိမိ၏ ရင်တွင်းစိတ်သည်ပင်လျှင် နှစ်မျိုးနှစ်စား
ဖြစ်ထွန်းနေတတ်ပါလား။

ပြေသည် တွေးတောခြင်း၊ နွမ်းမောခြင်းများဖြင့် အဘယ်
မျှ ကြာအောင် အိပ်ရာထဲ၌ ခွေလှဲနေမိသည် မသိ။

“မသဲဖြူ နေကောင်းပါရဲ့လားခင်ဗျာတဲ့၊ ကျွန်တော် သူတို့
စောင့်နေတာပါတဲ့”

“ဒီတော့ ဘာပြောလိုက်လဲ မတင်အေး”

“ခေါင်းကိုက်လို့လား မသိဘူး၊ အိပ်ရာထဲမှာ နေတယ်ထင်
ပြောလိုက်တယ်”

အခန်းပြင်မှ ပြန်ဝင်လာသော မတင်အေး၏ စကား
ကြောင့် ပြေ အိပ်ရာမှ ထလိုက်ရသည်။ တကယ်လည်း ခေါင်း
ကိုက်နေပြီ။

ဒါပေမယ့် သဲမောင်မောင်နှင့် ခဏတော့တွေ့မှ ကောင်း
ပါမည်လေ။

ပြေ အိပ်ရာမှထပြီး စွယ်တာကို ထပ်ဝတ်လျက် အခန်း
ပြင် ထွက်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းများ ဟိုဘက်ဒီဘက်ထားပြီး
အလယ်တွင် ဆက်တီကုလားထိုင်တစ်စုံ ချပေးထားသည်။
တခြားသော တည်းခိုသူများနှင့် သူတို့၏ ဧည့်သည်များ စကား
ပြောနေကြပါ၏။ ဆရာမြတ်တို့ ဆရာဝင်းတို့အခန်းမှာ သေ
ပိတ်လျက် တွေ့ရသည်။ အပြင်ထွက်လည်ကြပြီထင်သည်။

ပြေ ထွက်လာတော့ သဲမောင်မောင်က ထ ကြိုသည်။
ဆိုင်စရာက သူထိုင်ခဲ့သည့် ခုံတစ်လုံးသာ လွတ်နေသဖြင့်...
“အပြင်မှာပဲ ထိုင်ကြရအောင်လေ”

ဈေးကြီးကို မျက်နှာစာပြုထားသော ဝရန်တာ၊
အသာဆောင်မှာ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးချပြီး ပြေတို့ ထိုင်မိကြ
သည်။

“မသဲဖြူ နေကောင်းရဲ့လားဟင်၊ ကြည့်ရတာ သိပ်နွမ်းနေ
အလိုပဲ၊ ခရီးပန်းလို့လား”

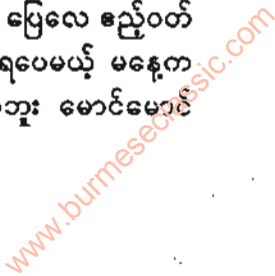
“ဒါလည်း ပါမယ်ထင်ပါရဲ့... ဒါနဲ့ မောင်မောင်
ထယ်တော့ ပြန်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် မသဲဖြူဆီကို လိုက်လာတာပါ၊ တခြား
အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“သိပြီလေ၊ ဒါပေမယ့်... အတူတူပြန်လိုတော့ ဘယ်ဖြစ်
မလဲ၊ ပြေက မော်ချီးသတ္တုတွင်း သွားဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“မပြန်နဲ့ဆိုလည်း မလိုက်ပါဘူး မသဲဖြူရယ်၊ ကျွန်တော်
ထယ်လောက်တွေ့ ချင်တယ်၊ ကျွန်တော် အကြောင်းတွေ
ထယ်လိုပြောပြချင်တယ်ဆိုတာတွေကို မသဲဖြူလို ရေးဖွဲ့ပြတတ်
အင်လိုက်တာ”

“ပြေလည်း သိချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြေလေ ဧည့်ဝတ်
ပြုသူတွေအတွက် အလိုက်အထိုက် နေနေရပေမယ့် မနေ့က
ပြေ နေရတာ ရင်မချမ်းမြေ့နိုင်တော့ဘူး မောင်မောင်
ချ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မသဲဖြူရယ်... နေလို့ရော ကောင်းရဲ့လားဟင်”

“လူက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ပါ”

ပြေက သက်ပြင်းချရင်း... တွေးတွေးငေးငေး ဖြစ်နေသည်ကို သဲမောင်မောင်က မလွဲတမ်း စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလာမည့် စကားများကိုသာ စောင့်စားနေရှာသည်။

“ပြေအကြောင်း အသေးစိတ် မောင်မောင်ကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် မသဲဖြူ ခု ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ပြေက ခဏငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“ပြေ ထွန်းကို ပြန်တွေ့ရတယ်”

“ဟာ”

သူလည်း မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် အံ့အားသင့်ပြီးမှ...

“သူ... သူ ပင်းတယမှာပဲလား၊ ဒီဆေးရုံကို ပြောင်းလာတာလားဟင်”

ပြေသည် လေးတွဲစွာ ခေါင်းယမ်းပြီးမှ...

“သူ ဆရာဝန်မဖြစ်ဘူး မောင်မောင်၊ ဆင်းရဲနေရှာတာပဲကွယ်”

ပြေ၏အသံသည် ကရုဏာလှိုင်းကြောင့် တုန်ခါနေသည်ဟု သဲမောင်မောင် သိမှတ်လိုက်ရသည်။

“မသဲဖြူ”

“ဟင်”

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဟင်”

သဲမောင်မောင်၏ အသံသည်မူ စေတနာ အားမာန်များဖြင့် ပြတ်သားလှချေ၏။

ပြေ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့၊ အကြင်နာမျက်ဝန်းကို တွေ့ရသည်။ ပြေအတွက် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ ဟူသော ခန္ဓာစားနိုင်မှု အင်အားကို သူ့မျက်နှာ၌ ရှာဖွေတွေ့ရှိရပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်မောင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဘာမှလုပ်ပေးလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူးလေ”

“သူ ဒီမှာပြန်နေသလား”

“မဟုတ်ဘူး... မောင်မောင်လိုပဲ ပြေ ဒီလာမယ်ဆိုလို့ ဆိုက်လာတာ”

“ဪ... ”

စိတ်ဆင်းရဲနေသည့် မသဲဖြူ၏နှုတ်မှ ‘မောင်မောင်လိုပဲ’ ဆိုသော သူ၏အချစ်ဆုံးနှင့် နှိုင်းယှဉ်သော စကားကြောင့် သဲမောင်မောင်၏ အကြည့်က တောက်ပဝင်းစိုလာတော့သည်။

“မသဲဖြူ ဒီလို စိတ်ထိခိုက်စေရအောင် သူက ဘာတွေ နား ပြောသွားလို့လဲဗျာ”

“သူက ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ပြေကချည်းပဲ သူ့ကို နစ်နစ်နာနာ ပြောပစ်လိုက်မိတာ”

“ဒီအတွက် နောင်တရနေသလား”

“နောင်တ ဖြစ်လောက်အောင်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့်... စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိတယ်”

“မသဲဖြူ ဖြစ်စေချင်တာတွေ သွားဆွေးနွေး ပေးမယ်လေ ကျွန်တော် ကိုဝင်းထွန်းကိုလည်း သိပ်တွေ့ချင်နေပါတယ်”

“သူ့ကို ဘာမှ ဆွေးနွေးစရာမရှိတော့ပါဘူး၊ သူ့နားနားကလေးဆီ သူ ပြန်သွားပြီလားမသိဘူး၊ မောင်မောင်က ထွန်းကို ဘာလို့ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“အရင်တည်းက ကျွန်တော် တွေ့ချင်နေတာပါ၊ အခြေနေ ပေးရင် ပင်းတယတောင် လိုက်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားမိတာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“တွေ့ချင်လို့ပါ”

“တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်းက... ”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောရင် မသဲဖြူ စိတ်ဆိုးမှာလားဗျာ”

“ပြောပါလေ”

“သူ့ကို ဒေါသဖြစ်မိတယ်၊ ဒီလောက်ချစ်တတ်၊ အနစ်နာခံတတ်တဲ့ မိန်းမကို ဆင်းရဲခြင်း ပြစ်ချက်ကြောင့် စွန့်ပစ်သွားခဲ့ပေမယ့် အခု ခင်ဗျားထက် သာနေပြီ၊ ခင်ဗျားထက် နာမည်ကြီးနေပြီ၊ ခင်ဗျားထက် ဝင်ငွေကောင်းနေပြီဗျာဆိုပြီး သွားခဲ့ပစ်ချင်တာ”

ပြေ၏ အပြုံးယဲ့ယဲ့ကို မြင်ခွင့်ရသည်။

“ခုလို ဆရာဝန်မဖြစ်ဘဲ ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုတော့လည်း စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ၊ သူ ဘာကြောင့် အဲဒီလို ဖြစ်သွားရတာတဲ့လဲ”

“မသိဘူး”

“မေးမကြည့်ဘူးလား”

“မေးတယ်။ သူ့အကြောင်း ဘာမှ ပြောမသွားဘူး၊ ပြေကပဲ ပက်ပက်စက်စက်ပြောပြီး နှင်ပစ်လိုက်တာ”

“ဒီကို လာသလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပြေတို့ တွေ့နေကျ၊ နေရာဟောင်းလေးမှာပါ၊ ပြေ မျက်ရည် ကြွေခဲ့တဲ့နေရာ၊ ဘဝ နွမ်းအိုခဲ့ရတဲ့နေရာ၊ အသည်းနှလုံး ကွဲကြေခဲ့ရတဲ့ နေရာဟောင်းလေးမှာ ပြန်ဆုံရတာ”

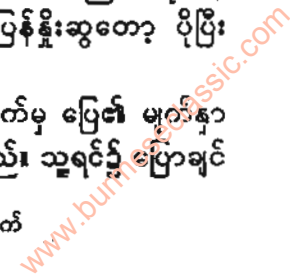
“မသဲဖြူကလည်း အဲဒီကို သွားတယ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ထွန်းအရင် ရောက်နှင့်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် ပြေ နှင်လိုက်တော့လည်း သူ ထွက်သွားရှာပါတယ်”

“မသဲဖြူရယ်... အဲဒီအတွက် သိပ်များ စိတ်ထိခိုက်နေသလားဗျာ”

“အနာပေါ် တုတ်ကျဆိုတဲ့ စကားကြမ်းလိုပေါ့ မောင်မောင်ရယ်၊ ဒဏ်ရာဟောင်းကို ပြန်နှိုးဆွတော့ ပိုပြီး နာကျင်ရတာပေါ့လေ”

မပီပြင်သော အလင်းရောင်အောက်မှ ပြေ၏ မျက်နှာ နွမ်းလေးကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေရှာသည်။ သူ့ရင်၌ ပြောချင်

စရာ အပေါင်းနှင့် ပြည့်နှက်နေသော်လည်း ပြေ ဘာစကားမှ မပြော၍ သူ မပြောရက်။ သူ့အတွက် ပြေ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်။

“ကဲ... ပြောပါဦး မောင်မောင်အကြောင်း”

“ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းထက် မသဲဖြူရဲ့အကြောင်းကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားပါတယ်လို့...”

“ထွန်းနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာကလွဲလို့ အားလုံးဟာ အရင် အတိုင်းပါပဲ။ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိတော့ပါဘူးလေ။ ထွန်းနဲ့ ဆရာဝန်မဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ သိချင်တာကလွဲပြီး ပြေအနေနဲ့ ထွန်းကို ပိုပြီး တမ်းတမနေအပ်တော့ပါဘူး”

“ဗျာ”

“ဪ... သူဟာ သားသည်ဖအော၊ ဒေဝီရဲ့ ခင်ပွန်းလေ။ ပြေတို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဇနီးရှိသူ တစ်ယောက်ကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားအပ်ဘူး မဟုတ်လား”

သဲမောင်မောင် ဘာမှ ပြန်လည်မဆွေးနွေး။ သက်ပြင်းချ သံကိုသာ ကြားရသည်။ ပြေသည် သူ့ကိုကြည့်ပြီးမှ သတိတရား တစ်ခု ရလာသည်။ ပြေအနေနှင့် ထွန်းကို တမ်းတမနေ အပ်သလို...

သဲမောင်မောင်ကိုလည်း ထွန်းကို ဖျော်လင့်စရာ မရှိ တော့ပါဆိုသည့် အကြောင်းများ ပြောကြားမနေအပ်။

ငုတ်လျှိုးနေသော ဝေဒနာ ပြန်ပေါ်လာချိန်မို့ သဲမောင်

မောင်သည် ချစ်ခွင့်ပန်ထားသူ တစ်ယောက်ပါလား ဆိုသည် များကို ပြေ မေ့လျော့သွားခဲ့ခြင်းပါ။

“မသဲဖြူ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် သိပ်တွေ့ချင်၊ စကားပြောချင်လွန်းလို့ နှင့်တောင်းထားတာနဲ့ ထိုင်နေရတာ စိတ်တောင်မကောင်းတော့ ဘူး၊ အခန်းထဲမှာပဲ ပြန်သွားနားနေပါတော့နော်... မသဲဖြူ”

“မောင်မောင်ကို အားနာတာကြောင့်ချည်းမဟုတ်ပါဘူး။ မြန်လာကတည်းက ခေါင်းကိုက်လို့ လွဲနေတာ တစ်နာရီလောက် ခိုသွားပြီ။ အိပ်မရဘဲ ပြန်လွဲမနေချင်သေးလို့ပါ။ ခေါင်းထဲက ယည်း ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေတယ်”

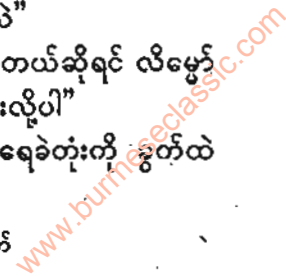
သူ ထိုင်ရာမှ ထသွားသည်။ ပြေ ထိုင်ကျန်ရစ်ရင်း။ နေ့လယ်ထဲက ခေါင်းကိုက်နေပါလျက် မနားရသေး။ သွားစရာ များ သွားပြီး ထမင်းစားဖိတ်သည့်အိမ်၌လည်း ဆွေးနွေးမှုများ ခဲ့သည်။ စားပိုင်း စကားပိုင်း၌ တက်ကြွစွာ ပါဝင်ခြင်းဖြင့် အိမ်ရှင်ကျေနပ်ပါစေရန် ကိုယ့်ဝေဒနာကို ကျိတ်မြှူထားခဲ့ရပါ၏။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် သဲမောင်မောင် ပြန်ရောက် လာသည်။

“ဟာ... ဘယ်က သွားဝယ်လာလဲ”

“ဒီနားတင်ပါ၊ အိမ်မှာ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုရင် လိမ္မော် ရည်သောက်တတ်တာ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးလို့ပါ”

သူက ပလတ်စတစ်အိတ်တွင်းမှ ရေခဲတုံးကို ခွဲကတ်ထဲ

ထည့်ပေးပြီး လိမ္မော်ရည်ထက်ဝက်ထည့်လျက် ကမ်းပေးသည်။
“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

ကိုယ် မခိုင်းစေရဘဲ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။
အတွက် ပြေ တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်မိပြန်သည်။

တကျော့ပြန် ဝေဒနာကြောင့် ရင်နာစရာကိုလည်း ရင်နှိုး
ပျိုးထားမနေသင့်တော့ပါ။ ထွန်းနှင့် ပြေသည် ဘဝခြားခြား
ခြားလျက်မို့ နေပါစေတော့ကွယ်။

“ချစ်ချစ်အေးအေးလေး သောက်လိုက်ရလို့ ခေါင်းထဲ
ကြည်သွားပြီ၊ တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“လိမ္မော်ရည်လေး တစ်ပုလင်းအတွက်တောင် ဒီလောက်
ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ထပ်နေရင် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းထဲ
သွားလောက်အောင် တယ်တင် တူညီခဲ့တဲ့ မသဲဖြူကို ကျွန်တော်
ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေနဲ့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရမှာလဲဗျာ”

“မလိုပါဘူး မောင်မောင်ရယ်၊ ပြေ တူညီခဲ့တာက ကျေးဇူး
တင် ခံချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမယ့်ဗျာ”

“ပြေကို ခင်ရင် ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ထပ်မပြောပါနဲ့
တော့နော်. . . ပြေလေ. . .”

“နှုတ်က ပြောခွင့်မရလည်း သေတဲ့နေ့အထိ ရင်ထဲတဲ
ပြောနေမိမှာပါ မသဲဖြူရယ်”

“ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါတော့၊ မောင်မောင် ဘယ်လို
ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ တစ်ခါတလေ
တော့လည်း တကယ်ပဲ မယုံနိုင်စရာတောင်းလောက်အောင်
ပြောင်းလဲတတ်ပါလားဗျာ”

“မျိုးဆက်သစ် နှစ်ဆင့် သုံးဆင့်လောက်အထိ တည်ငြိမ်
နေသူတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောင်းလဲပြီ
တော့ ဆိုရင်လည်း အတက်အကျ မြန်တတ်ကြပါတယ်လေ၊
ဆဲ. . . ပြောစမ်းပါဦး၊ ပြေဆီက ပြန်ပြီး ဘာတွေဖြစ်လဲ”

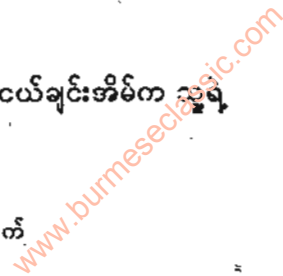
“ခံစားချက်တွေ ပြင်းပျံ့လွန်းလို့ ကျွန်တော် တအား ငိုပစ်
ခဲ့တာ မသဲဖြူ အထင်မသေးဘူးလား ဟင်. . . ၊ ယောက်ျား
ချစ်ရည်ဆိုတာ မများအပ်ဘူးဗျ”

“ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဘဝနာသုခင်းမို့ ပြေ စာနာတတ်
ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်လို ပြေကို
ကျွန်တော် မမြင်နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ကဲပါ. . . ပြေက အမှန်အတိုင်း
ပြောပြောရင်လည်း ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြေဆီက အပြန်မှာ
ဆဲ. . . ကျွန်တော်ဟာ ကန္တာရလွင်ပြင်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သွား
ရသလိုပါပဲ၊ လမ်းလည်းမတွေ့၊ အရိပ်လည်း မတွေ့ရသလိုပဲ၊
သယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ခြေဦးတည်ရာ
အောက်နေမိတာ”

“အင်း. . .”

“ဖြစ်ချင်တော့ ပန်းဆိုးတန်းက သူငယ်ချင်းအိမ်က သူ့ရဲ့
အိမ်တိုနဲ့ သွားတွေ့တယ်”

“ဆေးတိုက်ကအပြန် တစ်ည ပြေ လိုက်ပို့ခဲ့ရတဲ့အိမ်လား...”

“ဟုတ်တယ် မသဲဖြူ... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ပုံစံထဲလည်း အဲဒီနေ့က တစ်မျိုးဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်၊ ညီလေး၊ သင်တန်းမပြန်ဘူးလား မေးပြီး မပြန်ရင် အစ်ကိုနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်လို့ အတင်းခေါ် သွားတာနဲ့ ပါသွားရော”

“တော်သေးတာပေါ့”

“အဲဒီ တစ်ညလုံး အိပ်မရဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘဝ နာကျင်ရတာထက်ကို မသဲဖြူကို မတန်မရာ စကားတွေ ဆိုခဲ့မိတယ် ဆိုပြီး...”

“ဒီအခန်း ဆင်ဆာ ဖြတ်တယ်ကွာ၊ ရှေ့ ဇာတ်လမ်း ဆက်ပြော”

နှစ်ယောက်လုံး ရယ်မောမိကြသည်။ သဲမောင်မောင်၏ အပြုံးက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းမတတ် ကြည်ဝင်းလျက်...”

“အဲဒီနေရာကတော့ တိုတိုပါပဲ၊ အဲဒီ အစ်ကိုက သင်တန်းကို လိုက်ပို့တယ် ဆိုပါတော့၊ ဟိုရောက်တော့လည်း တာဝန်တွေ သင်တန်းရဲ့ သင်ခန်းစာတွေထဲမှာပဲ နှစ်ပစ်လိုက်ပြီး စနေတနင်္ဂနွေ ဆိုလည်း အပြင်မထွက်တော့ဘူး”

“ပေါ်မလာလို့ တကယ်ပဲ ဝေးလွင့်သွားပြီလားလို့တော့ စိတ်ပူနေမိသေးတာ”

“လူချင်လိုက်တာမှ မပြောပါနဲ့တော့ သေချင်အောင် လွမ်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အပြစ်”

တိုယ်မို့ မလာရဲတော့ဘူးလေ”

“ဆက်စမ်းပါဦး”

“စန်းဒေး တစ်နေ့လယ်မှာ ကြည်သန့်စင်အတွက် ဧည့်သည်ဆိုလို့ ဝမ်းသာသွားလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆီ လာမယ့်သူ ဆိုလို့ မသဲဖြူတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ မဟုတ်လား”

“တကယ်လာတော့ ဒေါက်တာသက်ဦးလွင် ဖြစ်နေရောလား”

“သိပ် ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတင် ဘယ်ကမလဲ၊ သူ့ဇနီးပါ သိုက်လာတယ်လေ”

“ဪ... သူ့ကြောင့် မောင်မောင်ဘဝ ဒီလိုဖြစ်ရတယ် ဆိုပြီး စိတ်နာခဲ့ရတဲ့ ဆရာဝန်မပေါ့နော်”

“ဆက် နားထောင်ပါ မသဲဖြူ လူ့ဘဝဆိုတာ မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်တတ်လွန်းပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီနော်”

“ပြေ မှန်းမိပါပြီ၊ အဲဒီမိန်းမက ကလေးမရနိုင်လို့ မောင်မောင်ကို မွေးစားပါတော့မယ်လို့ ပြောလာတယ်မဟုတ်လား”

“စာရေးဆရာမကြီး ဒီတစ်ချို့တော့ အတွေးချော်သွားပြီဗျာ၊ ဘယ်နဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ တောင် တစ်ယောက်ကို သူတို့ရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ အိမ်ထောင်စုထဲကို မွေးစားသားအဖြစ်နဲ့ သွင်းရဲပါ့မလား သဲဖြူ”

“ဟင်... ဒါနဲ့ အခုနေတာ ဆရာတို့အိမ်မှာပဲဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ပြေ မတွေးတတ်တော့ဘူး... မောင်မောင်ပဲ ပြော”

“အဲဒီ ဒေါက်တာ နှင်းလွှာနုဆိုတဲ့ ဒေါ်နှင်းနှင်းဟာ ကျွန်တော့်မိခင် ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ အစ်မအရင်း၊ ကျွန်တော့် ကြီးကြီးအရင်းပဲ မသဲဖြူ”

“ဟာ...”

“မသဲဖြူ အံ့ဩသွားပြီနော်”

“အင်း... ဒီ တစ်ချိတော့ ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်ပြောင်းစုံ လေးက တယ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းနေပါလား”

“ဟုတ်တယ် မသဲဖြူ... ဟုတ်တယ်”

“ဆက်ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လို သိသွားကြ တာလဲဆိုတာ”

“ဘယ်လိုရမလဲဗျာ၊ မသဲဖြူ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲပေါ့”

“လာပြန်ပြီ ဒီကျေးဇူး”

“မပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ကဲပါ... ပြောစမ်းပါ၊ ပြေဝတ္ထုထဲမှာ ဆိုရင် ဇာတ်ရိုက် တက်ရမယ့် အခန်းပဲ၊ ငါ့တူလေးရယ် ဆိုပြီး ဒေါက်တာ ဒေါ်နှင်းနှင်းက မျက်ရည်တွေကာတွေ ဝဲပြီး ဇာတ်ကြောင်းပြန် ရောလား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီအခေါက်က ဘာမှကို ပြောမသွား သေးဘူး”

“ဟင်...”

“လာကြည့်ရုံ လာပြီး လေ့လာရုံသက်သက်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ဗျာ၊ သူတို့ရဲ့ သွေးသားဆိုပေမယ့် တစ်သက်လုံး မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို လေ့လာဦးမှာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် ဆတော့ ဆရာဟာ ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ်မကုန်လို့ လာတွေ့ ရှင်း သူမိန်းမပါ ပါလာတာလို့ ထင်မိတာ”

“ဘယ်လိုက ဘယ်လို သိသွားကြတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ဒီကိစ္စ သိတာ ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဘုန်းကြီးပေါ့ မသဲဖြူ နုသ်”

“ဟင်... မောင်မောင် ဦးလေး ဘုန်းကြီးနဲ့ ဘယ်လို ဆက်စပ်မိသွားကြတာလဲ”

“ဒါကြောင့် မသဲဖြူရဲ့ ကျေးဇူးလို့ ပြောတာပေါ့”

“လာပြန်ပြီ၊ လိုရင်းသာ ပြောစမ်းပါ”

“လိုရင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူက မသဲဖြူကို သူ ဆကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့သလို၊ မသဲဖြူကလည်း ကျွန်တော့် ဆရာအကြောင်းတွေ သူ့ကို ပြောပြခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီမှာ ချိတ်တာသက်ဦးလွင်တို့ ဒေါက်တာနှင်းလွှာနုတို့ အကြောင်း သွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မောင်မောင်၊ ပြေ အစုံ ပြောပြလိုက်တယ်”

“အဲဒါကို ရအောင် ရှာပြီး သွားတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မိခင် ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ မျိုးနွယ်ဆက်တွေကိုလည်း သိတယ်ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတုန်းတည်းက စုံစမ်းထားဖူးတာတဲ့”

“ဪ”

“ဒေါ်နှင်းနှင်းရဲ့အိမ်မှာ ဆရာက လိုက်နေတယ်လေ အခုနေတဲ့ ဝင်ဒါမိယာက အိမ်ဟာ ကျွန်တော့်အဘိုးအဘွားဘိုးဘွားပိုင်မြေမို့ ဒီနေရာမှာ နေခဲ့ကြတာ ကြာပြီပေါ့၊ ကျွန်တော် ဦးလေး ဘုန်းကြီးဟာ ကျွန်တော့်မိခင် အဆက်နွယ်ရဲ့ ခြံကြီးထဲ လည်း ရောက်အောင်သွားတယ်၊ ဒေါက်တာသက်ဦးလွင်ရဲ့ ဆေးတိုက်ကိုလည်း ဝင်တွေ့တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော့်ဦးလေးဟာ ဘုန်းကြီးဘဝ ရောက်တာတောင် ခပ်ကဲကဲ ခပ်ရှည်ရှည်ထဲကပဲ”

“ဟာ... ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမလဲ မောင်မောင်ရေ သူလုပ်တာနဲ့ပဲ အားလုံး ဆက်စပ်မိကုန်ကြရော ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း သူပြုခဲ့တဲ့ မတောင်းမှုကို တွေ့အောင် ပေးဆပ်ရွာတယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပါတော့ကွယ်၊ မောင်မောင် ခုလို ဘဝပြောင်းသွားရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရှာသားပဲ”

“သူ ခုလို ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်ရအောင် မသဲဖြူရဲ့ အပြုအမူ ဉာဏ်နဲ့ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာလိုက်တာက စတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ”

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ မောင်မောင်ရယ်၊ ဘယ်အကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်မောင် ခုလိုဖြစ်သွားတာကို ခင်မင်စွာ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီဘုန်းကြီး မောင်မောင်နဲ့ လာသေးလား”

“ဘယ်နေ့လိမ့်မလဲ မသဲဖြူရယ်၊ သတိန်းကြီးတကားတကား”

“ရောက်လာပြီ၊ အကြောင်းစုံပြောတော့တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

“သူ ပြုခဲ့တာတွေအတွက် ကျေပါလို့လည်း တောင်းပန် ချာတယ်”

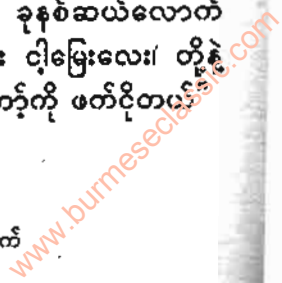
“ခွင့်လွှတ်သင့်ပါပြီကွယ်၊ သူ့ကိုမြင်တော့ မောင်မောင် သယ်လို ခံစားရမလဲ... ဟင်”

“မသဲဖြူတို့လိုတော့ သရုပ်မခွဲတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အိမ်မျိုးကြီးပဲ၊ သူ့ကြောင့် ငါ့မိဘတွေ ဒီလိုဖြစ်ရတာလို့လည်း ချာတည်းမိတယ်၊ ကိုယ်မသိမီက အဖြစ်ပျက်လည်းဖြစ်ပြန်၊ ခုလို ရုတ်တရက်နဲ့ မြင်ရပြန်တော့လည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်သလိုလို့ ရှိလာ ရပါတယ်၊ အားလုံးထဲမှာ အသိသာဆုံးခံစားမှုကတော့ ဝမ်းနည်း ခြင်းပါပဲ”

“ဟုတ်မယ်... ပြေ နားလည်မိပါတယ်၊ ဆက်ပြော သိဦး”

“ဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့ အလာကြတယ်၊ တနင်္ဂနွေကျတော့ ကားလွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်း ဆိုက်ပါတယ်၊ အိမ်ရောက်တော့ အကြောင်းစုံ ပြောပြကြပြီး သွေးသားရင်းတွေပဲဆိုပြီး အားပေးတယ်၊ ကျွန်တော့် အဘွား ဆည်း ရှိသေးတယ် မသဲဖြူ၊ အသက် ခုနစ်ဆယ်လောက် ခန့်ပဲ၊ အဘွားကြီးက အမိုက်မရဲ့သွေး ငါ့မြေးလေး၊ တို့နဲ့ ဆိုက်လို့ ပြန်ရောက်လာပြီဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖတ်ငိုတယ်”

“မောင်မောင်ရော ငိုသေးလား”

“မသဲဖြူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှုထက် ပြင်းတဲ့အရာ ပါဘူးဗျာ၊ မသဲဖြူရှေ့မှာ ကျွန်တော် ငိုပြီးတည်းက ခုချိန်ထိ မငိုဖြစ်တော့ပါဘူး”

“ကံတရားဆိုတာ အမျိုးမျိုး ညှဉ်းဆဲတတ်တယ်လေ လူသားတွေက ကြံ့ခိုင်ဖို့ပဲ လိုတာပါ။ မောင်မောင် ယောက်ျား အားတင်းပေါ့ကွယ်၊ အင်း... ပြောသာပြောရတာ၊ ခုချိန်မှာ မလိုအပ်တော့ပါဘူးနော်။ မောင်မောင်ဘဝ အစစ ပြည့်စုံသွား ပါ။ ပြေ တကယ် ဝမ်းသာရပါတယ်”

“ယုံပါတယ် မသဲဖြူရယ်၊ ကျွန်တော့်ပေါ်မှာ အင်မတန် ဖြူစင်တဲ့ စေတနာတွေ၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းတွေနဲ့ ခင်မင်ဆဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံလွန်းလို့ လေးစားမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ် ရပါတယ်”

“အခု နောက်ဆုံး အခြေနေ ပြောပါဦး”

“ဆရာဘက်က တူတွေ တူမတွေ များတယ်လေ၊ သူတို့ ပဲ ပေးကမ်းထောက်ပံ့ရတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် အမွေအားထဲ လည်း သူတို့ပဲရမှာဆိုပြီး အန်တီတို့ သားအမိနှစ်ယောက်က ဝန်တိုနေချိန်မှာ သူတို့ရဲ့သွေးရင်း ကျွန်တော်ရောက်လာလေ သိပ်ဝမ်းသာနေကြတာပေါ့၊ ဂရုလည်းစိုက် အရေးလည်း ပေး ပါတယ်”

“ဆရာကရော”

“ကြီးကြီးအရင်းက တူအရင်းကို ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာ ပါတယ် ဆိုတာထက်ကို ဆရာက ပိုပြီး ဝမ်းသာနေတယ်”

ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ အခု နေရတဲ့ သုံးယောက်ထဲမှာ ဆရာ က ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီးချစ်တယ်လို့တောင် ထင်မိပါတယ်”

“ဝမ်းသာရပါပြီ မောင်မောင်ရယ်၊ ခုဆို မောင်မောင် ဘဝဟာ ပြည့်စုံခြင်းများစွာနဲ့ ဖြောင့်ဖြူသွားခဲ့ပြီပေါ့နော်”

“ဒါပေမယ့်ဗျာ... ”

“ပြေ ဘာမှမကြားပါရစေနဲ့တော့လား မောင်မောင်”

“ဪ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ခံစားမှုကို သိပ် သိနိုင် မှန်းတဲ့ မသဲဖြူရယ်ဗျာ”

ဟု သဲမောင်မောင်သည် ပြေကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်တွင်း မှာ ပြောကြားနေသော စကားစုပါ။

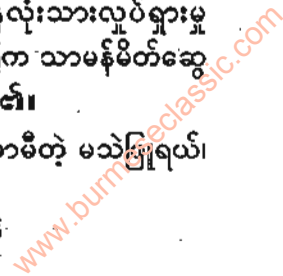
မရနိုင်မှန်းသိသော ပြေထံမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပိုင်ဆိုင် မှုလို့ခြင်း မဟုတ်မူဘဲ...

သူထံ၌ ရှိနေသည့် ချစ်နိုင်သမျှသော မေတ္တာတရား အားလုံး မသဲဖြူ၏ ခြေတော်ရင်းမှာ ချခင်းပေးထားပါရစေ၊ အောက်မယူသော်မှ မသဲဖြူ နင်းလျှောက်လျှင် မောင်မောင် ကျေနပ်ပါပြီဟု ပြောချင်သော စကားများကို ပြောမထွက်၊ ပြောရက်။

“ဒါနဲ့... မောင်မောင်က ဆရာတို့ကို တယ်လိုခေါ်ရလဲ”

စကားသံများ ဆိတ်ငြိမ်နေလေ နှလုံးသားလှုပ်ရှားမှု မရှိလေဖြစ်နေပြီဆိုသည်ကို သိသော ပြေက သာမန်မိတ်ဆွေ မိတ်ဆွေနှင့် စကားစ၍ ခံစားမှုကို ပိတ်ဆို့ပေး၏။

“သူတို့ ခေါ်စေချင်တာက ဒက်ဒီ၊ မာမိတဲ့ မသဲဖြူရယ်၊

ကျွန်တော်ကလည်း မခေါ်တတ်တော့ မခေါ်ချင်ဘူး”

“ခေါ်လိုက်သင့်ပါတယ်လေ၊ တကယ်တော့ မောင်မောင်ဟာ သူတို့ရဲ့သား ဖြစ်ထိုက်သွားပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မသဲဖြူ”

“ပြေစိတ်ထဲမှာ မောင်မောင်လို့ ခေါ်နေရတာလည်း တစ်မျိုးပဲ၊ ဆရာပေးခဲ့တဲ့ မောင်မောင်ရဲ့ ပင်ကိုနာမည် “ကြည်သန့်စင်” ပဲ ခေါ်ရမလား”

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်သိနေတာ ပြေမဟုတ်ဘဲ မသဲဖြူ ဖြစ်သလို၊ မသဲဖြူ သိခဲ့တာဟာလည်း ကြည်သန့်စင် မဟုတ်ဘဲ သဲမောင်မောင်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီလေ”

“ကျွန်တော်ကတောင် ကျွန်တော်လို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မသဲဖြူ မကြိုက်မှာစိုးလို့”

“ဟိုတုန်းကတော့ သိပ်အားငယ်နေချိန်မို့ ပြောချင်သလို ပြောပါစေဆိုပြီး နေခဲ့တာပါ၊ ခုတော့... ဒီလိုပဲ ပြောပါစေ ဒီက ခေါ်ရင်ပဲ တော်ရောပေါ့”

“မသဲဖြူ မောင်မောင်လို့ ခေါ်နေရင်ပဲ ကျေနပ်လှတယ်ဗျာ”

ပြေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

လဆန်းလရောင်သည် မည်းမှောင်နေသော ကောင်းထက် ပြင်ကြီးကို ကြည်သာဝင်းပအောင် ဖောက်ထွင်းလင်းလင်း နှိုင်းခြင်း မရှိပါလား။

လက်ရှိဖြစ်ရပ်နှင့်ယှဉ်၍ အတွေးဝင်နေသော ပြေသည် ကောင်းတင်ပြင်ကို မော့ကြည့်နေ၏။ ရှင်းသန့်သော လည်တိုင်နှင့် ချောပြေလွန်းသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သဲမောင်မောင်သည် ပြေကို ဘယ်လိုသနားမိမှန်း မသိ၊ ဤမိန်းမ လိုအပ်သမျှ အရာများကို သူ့ခန္ဓာ ဆုံးသည်အထိ ကြိုးစားရယူပေးလိုက်ချင်သော စေတနာများစွာ ဖြစ်ထွန်းလာမိသည်။

ဆောင်းလေသည် နှင်းငွေ့မှုန်များကို သယ်ဆောင်လျက် ပြေ၏ မျက်နှာလေးကို တိုက်ခတ် ထိတွေ့လာသည်။

“မသဲဖြူ”

သူ မကြား၊ ထွန်းဆိုသော ငယ်ချစ်ဦးနှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရခြင်း အကြောင်းများကို သူ တွေးနေလေသလားမသိ။ သဲမောင်မောင်သည် တိုးညှင်းနွဲ့ပျောင်းသော အသံနှင့် ထပ်ခေါ်လေမှ... .

“ဟင်”

“အေးလာပြီ၊ ခေါင်းလည်း ကိုက်နေတယ်ဆိုတော့ ဖျားနေပါဦးမယ်၊ သွားနားတော့လေ”

“ပြေကို ပြောစရာကုန်ပြီလား”

သဲမောင်မောင်က အမိဖွယ်ပြည့်သော အပြုံးသစ်ဖြင့် ပြေကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ... .

“မသဲဖြူကိုသာ စကားပြောနေခွင့် ရမယ်ဆိုရင်လေ အစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ဟာ အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော် မသဲဖြူနဲ့ ခုလို တစ်သက်လုံး ထိုင်ပြီး စကားပြောနေ

ချင်တယ်၊ ကြည့်နေချင်တယ်ဗျာ”

“အို”

“ဒါပေမယ့် မသဲဖြူ ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ် မသဲဖြူရယ်”

“ပြေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဒီစကားကို ကျွန်တော်က ပြောရမှာပါဗျာ၊ မသဲဖြူ ခံစားချက် ပြင်းနေပါလျက်နဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်တွေ အများကြီးပေးပြီး နေရရှာတာကို ကျွန်တော်သနားနေမိတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်မောင်၊ ဒါပေမယ့် သနားစရာ မလိုပါဘူးလေ... ပြေ့ဘဝနဲ့ပြေ့ပဲဟာ”

“ဒီလိုသာ ထားနိုင်ကြစတမ်းဆိုရင် မသဲဖြူဟာ တိုဝင်ထွန်း အတွက် ဘယ်ခံစားနေရပါတော့မလဲဗျာ”

“ဪ... ဟိုက ပြေ့ သိပ်ချစ်ခဲ့ရသူကိုရှင်”

“ဪ... ဒီကလည်း ကျွန်တော် သိပ်ချစ်နေရသူပဲဗျာ...” လို့ မသဲဖြူ၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် တကယ်တမ်း သဲမောင်မောင် ပြောဖြစ်သည်က...

“သိပ်အေးလာပြီ... သွားအိပ်ပါတော့နော်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်မောင်၊ ပြေ့သွားတော့မယ်နော်...”

ညှိုးငယ်သော မျက်နှာလေးနှင့်ပင် အားနည်းစွာ ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်ရှာသည်။

ကြေကွဲခြင်း၊ သောက ဝေဒနာသည် အိပ်စက်နိုင်ခြင်း၊ သို့ ရက်စက်စွာ ချိုးဖျက်ချေမှုနိုင်၍ မသဲဖြူအတွက် စိတ်ပူသော နိုင်ဖြင့် သဲမောင်မောင်၏ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်စကားက...

“မသဲဖြူရယ်... ဒီည နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နိုင်ပါစေဗျာ...”

“ဆရာမတို့ မပြန်ကြသေးဘဲကိုး”

“မော်ချီးသွားမလို့ ယာဉ်တန်းထွက်ရက် စောင့်နေရင် လောပိတကို လာကြည့်ကြတာပါ”

“မြန်မာပြည်ကို လိုင်းပေါင်းများစွာနဲ့ အလင်းတွေပေးတဲ့ ‘လောပိတ ရေအားလျှပ်စစ်’ ကိုတော့ အသေအချာ လေ့လာကြပါဗျာ”

မြန်မာပြည်သူပြည်သားများ သိနေကြသော၊ ကြားနေကြသော၊ သုံးစွဲခွင့်ရရှိနေကြသော ‘လောပိတ’ဟူသည့် ကယားပြည်နယ်ရှိ ဘီလူးချောင်းစီးဆင်းရာ လမ်းပေါ် ရေတံခွန်တစ်ခု၏ အမည်သာ ဖြစ်ချေသည်။

ဘီလူးချောင်းသည် အင်းလေးမှ မြစ်ဖျားခံပြီး တောင်ထိမှ ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် ကယားပြည်နယ်ကို သွယ်ယှက် ကူးဆက်နေသော ချောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။

ဘီလူးချောင်းသည် ရှမ်းပြည်မှစ၍ တောင်ပေါ်မြို့လေး လွိုင်ကော်သို့ ရောက်သည့်တိုင် အေးငြိမ်းညင်သာစွာ စီးဆင်းလာခဲ့ရာက လွိုင်ကော်မှ ၇ မိုင်မျှဝေးသော အရပ်တွင် မြေနိမ့်ဒေသကို ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင် ဆုံတွေ့လိုက်ရသည့် အတွက်...

တဟုန်တိုး လျှောကျ စီးဆင်းရာမှ ရေတံခွန်တစ်ခု ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည်။

ထိုဒေသက “မထောတု... ”

ဆက်လက်စီးဆင်းရာမှ ‘လောပိတ’ဆိုသော ဒေသတစ်ခု

ဆို ပြတ်သန်းရပြီး... ထိုနေရာတွင်လည်း နိမ့်ရာသို့ တဟုန် ဆီး စီးဆင်းရာမှ...

လောပိတရေတံခွန် ဖြစ်လာခဲ့ပါ၏။

ထို့နောက် အေးငြိမ်းသော ဘီလူးချောင်းလေးမှာ ဆတ်ထန်ကြမ်းတမ်းစွာ ဒေါမာန်တကြီး စီးဆင်းရာက တတိယ ရေတံခွန်းတစ်ခုကို မွေးဖွားပြီးသည်နှင့် ပြန်လည်တည်ငြိမ်စွာ ဆိုဆက်ခဲ့ရာ၊ ပွန်ချောင်းနှင့် ပေါင်းဆုံပြီး ဘဝပျက်ရာမှ သံလွင် ဖြစ်တွင်းမှာ ဘဝပျောက်ရရှာသော ဘီလူးချောင်း၏...

ဒုတိယရေတံခွန် ဖြစ်ထွန်းရာ လောပိတဒေသတွင်... ရေအားလျှပ်စစ်စက်ရုံကြီးကို...

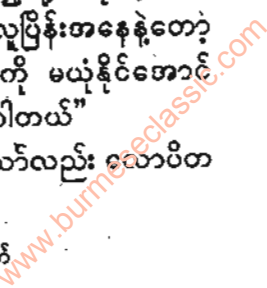
ကျပ်ငွေ ၂၅ ကုဋေ အတုန်ခံ၍ ၇ နှစ်တိုင်တိုင် ဆောက် သည်ခဲ့ရပြီး ၁၉၆၀ ခု၊ မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင် ပြီးစီးခဲ့ပါ၏။

ထို့နှစ် ပြေလမှစ၍ ရန်ကုန်၊ သာယာဝတီ၊ ပြည်၊ ပဲခူး စသော မြို့များသို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ဖြန့်ဝေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဓာတ်အား များကို လောပိတမှ တောင်ငူ၊ တောင်ငူမှ ရန်ကုန်သို့ မိုင် ၂၅၀ နှစ်သော ဓာတ်ကြိုးများဖြင့် သွယ်တန်းပို့ပေးခဲ့ပါ၏။

လောပိတ၏ အနောက်မြောက်ဘက်ပိုင်းကျသော မိတ္ထီ သာမန္တလေးသို့လည်း ကလောမြို့မှ ဖြတ်၍ ပို့ပေးနိုင်ခဲ့ပါ၏။

“ကျွန်မတို့လို ဘာမှနားမလည်တဲ့ လူပြိန်းအနေနဲ့တော့ ရေတနေ မီးတွေထုတ်ယူနေတယ်ဆိုတာကို မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩရပါတယ်။ အဲဒါလေး ရှင်းပြစေချင်ပါတယ်”

ပြေမှာ လွိုင်ကော်၌ အနေကြာခဲ့သော်လည်း လောပိတ

သို့ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးခဲ့၊ သွားစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘယ်သူမှလည်း ပြေ့ကို အရေးတယူ ခေါ်မသွားခဲ့၊ လောပိတမှာ ရေအားလျှပ်စစ်စက်ရုံကြီးတွေ တည်ဆောက်နေတယ် မီးတွေလင်းပြီ၊ စသည်ဖြင့်သာ ကြားဖူးခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ ဒေသခံတို့၏ ဖိတ်ကြားခံရသော ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပြီမို့ သိချင်သည်များကို မေးမြန်း၍ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံ အင်ဂျင်နီယာက ဂရုတစိုက် သေသေချာချာ ရှင်းပြလာပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာမတို့ သဘောပေါက်အောင် အင်ဂျင်နီယာ ဝေါဟာရတွေကိုဖယ်ပြီး နားလည်အောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ရေတနေ မီးတွေ ထုတ်ယူနေတာ မဟုတ်ပါဘူး လျှပ်စစ်ဓာတ်အားထုတ်ယူခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်ဆိုတာ ရေခဲအောင်၊ ပန်တာ လည်အောင်၊ အအေးခန်းတွေ ဖြစ်လာအောင်လည်း လုပ်ပေးနိုင်ရုံမက သာမန်အိမ်တွင်းစက်လေးကအစ စက်ရုံကြီးတွေလည်ပတ်အောင်အထိ လုပ်ပေးနိုင်တဲ့စွမ်းအင် ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပညာတစ်ရပ်ကို ဘာမှမတတ်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက် စွယ်ပြောလိုက်မိခြင်းအတွက် ပြေ့ နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားသည်။

စကားဆိုတာ အလောတကြီးမပြောသင့်ဘဲ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောသင့်သော သင်ခန်းစာကို ယခု အတွေ့အကြုံအရ

ပြေ့ ဆင်ခြင်ပါတော့သည်။

ဟုတ်သားပဲ၊ ရေမှ လျှပ်စစ်မီးထွက်ရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ လျှပ်စစ်စွမ်းအင်ဆိုတာ သာယာတဲ့ တေးသံသာလေးကို နားဆင်နိုင်ဖို့၊ ရုပ်ရှင်၊ ရုပ်မြင်သံကြားတွေ ကြည့်နိုင်ဖို့လည်း ဆုပ်ပေးနိုင်တာပဲ။

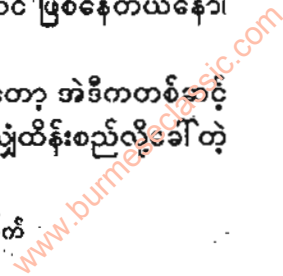
“ဒီ လောပိတစက် စက်ရုံဟာ လျှိုင်ကော်ကနေ ၁၈ မိုင်ခေးပြီး ဒီနေရာဟာ ဘီလူးချောင်း စီးဆင်းရာလမ်းက ၁၄၅၀ပေ အထိ နိမ့်ဆင်းသွားတဲ့အတွက် ရေခွန်ပြင်းတဲ့ ရေတံခွန်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီရေတံခွန်အထက်က စီးကျတော့မယ့် ရေတွေကို ရေလွှဲတံခါးကြီးတွေနဲ့ ပိတ်ပြီး ရေစီးလမ်းကြောင်းကို ကြားမှ ခြိတ်ယူလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီ ရေလွှဲတံခါးမကြီးကနေပြီး ရေသွယ်တံခါးရယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ရေသွယ်တံခါးဆီကို စောစောက ရေတွေလွှတ်ပေးတာ၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် ရေသွယ်လမ်းအတိုင်း အင်္ဂတေရေမြောင်းကြီးတွေကနေ စီးစေပြီး ရေကန်မကြီးဆီကို ပို့ပေးရပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ဒီပတ်လည်မှာ အဆောက်အအုံတွေ၊ အရေးမြောင်းတွေ၊ ပိုက်လိုင်းတွေ၊ ရေလွှဲတံခါးတွေ၊ ရေကန်ကြီးတွေနဲ့ ပြည့်နေတာ၊ ကြည့်မတူနီနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်နော်၊ ဆတ်ပြောပါဦး”

“ရေကန်မကြီးကို ရေတွေရောက်တော့ အဲဒီကတစ်ဆင့် အင်္ဂတေ၊ သံမဏိပိုက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ရေလျှံထိန်းစည်လို့ခေါ်တဲ့

ဟောဟိုတောင်ထိပ်ပေါ်က ရေစည်ပိုင်းကြီးတွေဆီကို လွှတ်ပေးရပါတယ်”

ပြေတို့ထက် မြင့်သောအရပ်မှာ ဆောက်တည်ထားသော စရာမ ရေစည်ကြီးများကို ပြေတို့ မြင်ခဲ့ရပြီးပါပြီ။

“အဲဒီ ရေလျှံထိန်းစည်က တောင်ပေါ်မှာရှိပြီး ဓာတ်အားစက်ရုံက တောင်အောက်မှာရှိတာ မြင်ကြပါပြီနော်”

တောင်ကြား ချိုင့်ဝှမ်းလိုနေရာမှာ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ဆောက်တည်ထားသော ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကြီးကို မြင်နေပေသည်။ အင်ဂျင်နီယာ ဦးတင်မောင်ဆွေက ဆက်လက်၍...

“အဲဒီတောင်ပေါ် ရေလျှံထိန်းစည်ကနေပြီး သံမဏိပိုက်လုံးကြီးတွေ အောက်ကို ထိုးစိုက်သွယ်တန်းထားတာ မြင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“အဲဒီအပေါ်ကနေ ရေတွေဟာ သံမဏိပိုက်လုံးတွေထဲတစ်ဆင့် အချိန်ပြင်းစွာ ဒလဟော စီးဆင်းသွန်ကျစေပြီး “တာဘိုင်း” လို့ခေါ်တဲ့ ရေရဟတ်ကြီးတွေပေါ်ကို တအား တိုးသွန်ကျလာရာက ရဟတ်ကြီးတွေ လည်ပတ်ပြီး ဆက်နွယ်နေစက်ကြီးတွေပါ တစ်ခါတည်း လည်ပတ်စေပြီး လျှစ်စက်ဓာတ်အားတွေ ထွက်လာတော့တာပါပဲ”

“ဪ... ဒါဆို လျှပ်စစ်ဓာတ်တွေ ဖြစ်ထွန်းလာစေအောင် ဒီရေရဟတ်ကြီးတွေက လည်ပတ်ရတယ်ပေါ့နော်၊ အဲဒါ

ရဟတ်ကြီးတွေ လည်စေနိုင်ဖို့အတွက် ပြင်းထန်တဲ့ ရေစီးအားကို ချွေရတယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီသဘောပါပဲ၊ အကြမ်းအားဖြင့်တော့ အဲလိုပဲ သိထားနိုင်ပါတယ်”

“ဘီလူးချောင်းကို တံခါးနဲ့ပိတ်ပြီး ရေတွေ လွဲယူတယ်ဆိုတော့ ဘီလူးချောင်းဟာ ဒီနေရာမှာ ပြတ်သွားရောလား”

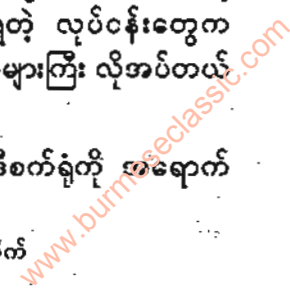
ဆရာဦးအောင်မြတ်၏ အမေးကို ဆက်လက်ဖြေကြားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီနေရာမှာ ပြတ်သွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘီလူးချောင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ စီးလာတဲ့ ရေတွေကို ဖြတ်ယူပြီး ပိုက်လိုင်းတွေကတစ်ဆင့် စီးဆင်းစေတဲ့ သဘောပါ”

“နောက် ရေအားကို အသုံးပြုပြီးတဲ့အခါမှာ ပိုလျှံကျဆင်းလာတဲ့ရေတွေကို ဘီလူးချောင်း ရေဆင်းလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ဆင်းစေဖို့ သွယ်ဆက်ပေးတဲ့လိုင်းတွေ ရှိပါတယ်”

“ဪ... နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်လာပါပြီ။ အချိန်ပြင်းတဲ့ ရေစီးအားကို လမ်းကဖြတ်ယူပြီး ရေရဟတ်ကြီးတွေကို လည်စေရာက လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ထွက်လာစေတယ်လို့ အကြမ်းဖျင်း သိထားရပေမယ့် လုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းတွေက ဘာဘာကျယ်လိုက်တာ၊ နေရာတွေလည်း အများကြီး လိုအပ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... လောပိတကနေ ဒီစက်ရုံကို အရောက်

၆ မိုင်ရှည်လျားပါတယ်။ လှိုင်ကော်နဲ့ လောပိတက ၁၈ မိုင်ဝေး
ချောင်းကနေ ရေကန်မကြီးအရောက် အင်္ဂတေ-မြောင်းအရှည်
က ၂ မိုင် ကျော်ပါတယ်။ ရေကန်မကြီးကနေ ရေလျှံထိန်းစည်
ပေါ်အရောက် အင်္ဂတေပိုက်အရှည်က ၂၅၉၀ ပေ ရှိပါတယ်။
အဝအကျယ်က ၁၄ ပေပါ”

“အဲဒီ အင်္ဂတေပိုက်လိုင်းပြီးတော့ ရေလျှံထိန်း စည်ပေါ်
ကနေ အောက်ကို သွန်ကျစီးဆင်းဖို့အတွက် သံမဏိပိုက်တစ်
အရှည်က ၃၅၆၈ ပေ ရှိပါတယ်”

“ဟိုမှာ မြင်ရတဲ့ ရေလျှံထိန်းစည်ကြီးဟာ ၂၅
ကျယ်ဝန်းပြီး ပေ ၈၀ မြင့်ပါတယ်။ အောက်ခံစင်တိုင်
အမြင့်ကိုပါ ထည့်တွက်မယ်ဆိုရင် ပေ ၂၀၀ အထိ မြင့်ပါတယ်။

“ဪ... လောပိတရေအားလျှပ်စစ်စက်ရုံဆို
စက်ရုံကြီးတစ်ခုတည်း အကြီးကြီးမှတ်တာ၊ ဘေးပတ်လည်
ကိစ္စတွေက ပိုများနေပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ခုလို ရေအားလျှပ်စစ်ကို ယူနိုင်ဖို့ ရေ
ရေသွယ်တံခါးတွေ၊ ရေလှောင်တန်မကြီးတွေ၊ ရေလျှံထိန်း
စည်တွေနဲ့ ပိုက်လိုင်းကြီးတွေ ဆောက်ရရုံမကပါဘူးခင်ဗျာ။ အ
က ဒီလောပိတလမ်းဟာ လှည်းလမ်းကလေးသာ ဖြစ်ပါတယ်။
ကြီးမားလေးလံတဲ့ စက်ပစ္စည်းကြီးတွေကို သယ်ယူနိုင်
လှိုင်ကော်ကနေ စက်ရုံအထိ ၁၈ မိုင် ရှည်လျားတဲ့ ကျေး
လမ်းကို ဖောက်လုပ်ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခါ မီးရထားနဲ့ သယ်လာမယ့် ပစ္စည်းတွေအတွက်
၁၂ မိုင်ရှည်တဲ့ လှိုင်ကော်-အောင်ပန်းလမ်းကို ထပ်မံပြင်ဆင်
ဆီသေးတယ်။ လမ်းပြင်တော့ ချောင်းကူးတံတားတွေပါ
အောင် ပြန်ဆောက်ရတာပေါ့”

“ဪ... အခြေခံပစ္စည်းသယ်ယူနိုင်ဖို့ကိစ္စတွေ လုပ်ရ
အတိုက နည်းတဲ့လုပ်ငန်း မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စက်ရုံကြီးပြီးလို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားသုံးစွဲနိုင်ဖို့
အတွက်လည်း ဓာတ်အားလိုင်းတွေ တည်ဆောက်ရပါတယ်။
ဒီအတွက် မိုင် ၁၂၀ ရှည်လျားတဲ့ လှိုင်ကော်-တောင်ငူလမ်း
နဲ့ အသစ်ဖောက်ရပါတယ်”

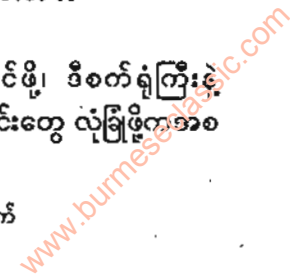
“ဪ... ဒါမှ ရန်ကုန်ဘက်ကို နီးသွားမှာပေါ့နော်၊
အဲဒါ စက်ရုံကြီးပြီးမှ မီးသွယ်ဖို့ လမ်းတွေ ဖောက်တာလား...”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အားလုံး တစ်ချိန်တည်း၊ တပြိုင်
တည်းလို လုပ်ကြရပါတယ်။ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် လုပ်သားပေါင်း
အထောင်ကျော်နဲ့အတူ မြန်မာအင်ဂျင်နီယာ၊ ဂျပန်အင်ဂျင်
နီယာတွေနဲ့ တည်ဆောက်ကြတာပါ”

“ဒီစက်ရုံရဲ့ ကုန်ကျစရိတ် တချို့တဝက်ကို ဂျပန်
အလှော်ကြေးက ရရှိတယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီစက်ရုံရဲ့ လုပ်သားတွေ နေထိုင်ဖို့၊ ဒီစက်ရုံကြီးနဲ့
ဆောက်အံ့အပါအဝင် ဓာတ်အားလိုင်းတွေ လုံခြုံဖို့က အစ

စောင့်ရှောက်ဖို့ ကာကွယ်ရေးဝန်ထမ်းတွေလည်း ရှိရပါတယ်။

“လောပိတ ဝန်ထမ်းတွေနေတာ ရွာတစ်ရွာစာ မပေါ့ဘူး။ မြို့ငယ်တစ်မြို့စာလောက် ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျောင်း၊ ဆေးပေးခန်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေက အစ ထားပေးရပါတယ်။ တပ်တို့ ရဲတို့လည်း သီးသန့်ရှိရပါတယ်။”

“ကဲ... ကြည့်လို့လည်း စုံသလောက် ရှိပါပြီ။ ရေတံခွန်နားမှာ စားဖို့သောက်ဖို့လည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ သွားကြနားကြပါစို့နော်”

ဒေသခံ စေတနာရှင် ဦးထွန်းကြည်၏ စီစဉ်မှုအရ စက်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရသည်။

ပြေတို့ ရပ်နေသည့်နေရာက အပေါ်ထပ် အအေးခန်းများ တပ်ဆင်ထားသည့် ထိန်းသိမ်းရေးစက်များ တပ်ဆင်ထားရာ နေရာ။

ထိုအပေါ်ထပ်က တစ်ဝိုင်းမျှသာ၊ သူ့ရှေ့ ဝရံတာမှ ဝဲကြည့်လိုက်လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးများနှင့် စက်ကြီးများ ၂၄ နာရီ လည်ပတ်နေသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်ပါ၏။

စက်ရုံကြီးတွင် စက်ကြီး ၆ လုံး ထားရှိနိုင်ရန် နေရာအကျယ် ၈၀ ပေနှင့် အရှည် ၃၇၆ ပေ ကျယ်ဝန်းပါ၏။

ပြေတို့စက်ရုံ၏ ပြင်ပသို့ ထွက်လိုက်မှ နားအေးကြတော့သည်။

စက်ရုံဝန်းကျင်တွင် ကောင်းကင်ကြိုးတန်းများကလည်တောင်ပေါ်မှ တောင်ခြေအထိ ဆင်းနိုင်တက်နိုင်ပါ၏။

အဆောက်အအုံများ၏ လုံခြုံရေးအတွက် ပြေတို့လို အပြင်မှ လေ့လာသူများသည် ထောက်ခံချက်နှင့် လာကြရပါ၏။

“ကဲ... ဆရာမရေ၊ အပြင်မှာ စားဖို့ စီစဉ်ရတော့... ထင်းကတော့ ဖြစ်သလိုပဲ”

သူတို့ဖြစ်သလိုကလည်း အားလုံး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပါ။

“ပြေတော့ စားရတာထက်... ဒီနေရာမှာ ထိုင်ရတာကို ခိုပြီး သဘောကျမိပါတယ်”

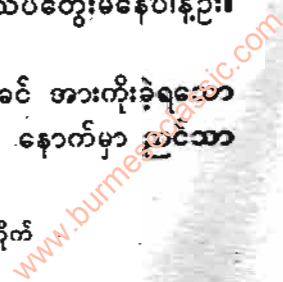
ပြေခြေကို စိမ်နှစ်ထားသော ဘီလူးချောင်းသည် ဤနေရာ၌ အေးငြိမ်းစွာ စီးဆင်းနေပါသော်လည်း ဟိုဝေးဝေးဆီမှာ ရေတံခွန်များအဖြစ်နှင့် တောင်ပေါ်မှ ထိုးစိုက်စီးဆင်းလာနေရရှာသည်။

ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်၊ စိမ်းညိုသော တောင်တန်းများ ကြားမှ ဖွေးဆွတ်နေသော ရေတံခွန်တန်းများ သွယ်ကျနေသည်တို့ ပြေ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ပြေ ထိုင်နေရသည့် နေရာကလည်း လျှင်ကော်ဝန်းကျင်မှ ဖျော်ပွဲစားထွက်လေ့ရှိကြသည့် နေရာပါ။ သစ်ပင်များနှင့် အရိပ်တောင်းလွန်း၍ အလင်းရောင်နွေးများ မကျရောက်သဖြင့် အေးစိမ့်နေပေသည်။

“ဆရာမရေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ သိပ်တွေးမနေပါနဲ့ဦး။ ထမင်းစားကြပါစို့”

ပြုံး၍ ထလာရသည်။ ပြေ ချစ်ခင် အားကိုးခဲ့ရသော ခွင့်လွှတ်ရှင် ဘီလူးချောင်းသည် ပြေ၏ နောက်မှာ ညင်သာ

သည်းခံစွာဖြင့် ဆက်လက်စီးဆင်းလျက်ပါ။

“ဪ... စာရေးဆရာမတစ်ယောက် တွေးနေတော့ စာရေးဖို့ပဲ ထင်ကြတယ်၊ ငေးနေစော့လည်း ဇာတ်လမ်း ရှာတယ်ပဲ ထင်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ စာရေးဆရာမမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ရှိနေပါတယ်ဆိုတာ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

သည်သို့ ပြောတစ်ယောက် လောပိတတွင် စာပေအဖွဲ့ သားများနှင့်အတူ လေ့လာနေခိုက်... .

“သူ ပြောပြောနေတတ်တဲ့ နေရာဟောင်းလေးဆိုတာ နေရာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟော... . တွေ့ပြီ၊ ဟိုတောင်ကုန်းလေး ဆိုမှာ မြယာပင်ကြီး... .”

သဲမောင်မောင်သည် ဘီလူးချောင်းကို ကွေ့ပတ် ဆွဲ၍ဖြတ်လျက် တောင်ကုန်းငယ်ရှိရာသို့ ဖျတ်လတ် သွက် ဆတ်စွာ တက်သွားသည်။

မသဲဖြူ ပြောသည့် ပုံစံနှင့် လူတစ်ယောက် သစ်ပင်ကို လျှောက် ထိုင်နေသည်။ လွယ်အိတ်အနီ အဟောင်းကို ချွတ်လျက်ပါ။ ထိုသူလည်း သားသားနားနားနှင့် ချောချောလှလှ ချွတ်လျက်တစ်ဦး သူ့ထံ လောက်လာနေသဖြင့် အံ့ဩစွာ ကြည့်နေ သည်... .

“ခင်ဗျား... . ကိုဝင်းထွန်း မဟုတ်လား”

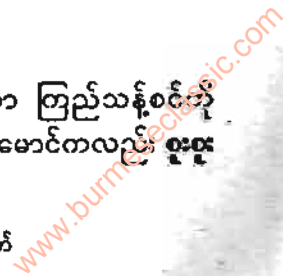
“ဪ... . ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်တာ သုံးနှစ်လောက် နေပြီ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးချင်လို့”

ထွန်းသည် သဲမောင်မောင်ဆိုသော ကြည်သန့်စင်စင် အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်နေသည်။ သဲမောင်မောင်ကလည်း စူးစူး

ကို လည်စင်းခံမယ်ဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ကြောင့်ပဲ ငါ့ညီ”

ဒေါသလည်း မသင့်၊ ပျော့ပျောင်းခြင်းလည်း မရှိသေး စကားများကို ပြောပြီး ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်တက်လာတာ သူ့နေရာဟောင်းမှာ သူ ပြန်ထိုင်နေသည်။

ကြောင်သွားရသူက သဲမောင်မောင်။

ကိုဝင်းထွန်းသည် လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မရိပ်ပယ်သော မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်များ၊ အဝတ်စား အညံ့စား များကြောင့် သူ့သွင်ပြင်က ညှိုးမှိန်နေရုံ မဟုတ်သေး၊ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းပုံမရတော့ကြောင်း သဲမောင်မောင် မြင်နေသည်။

“မင်း... ပြေ့ကို တကယ်ချစ်သလား”

“ဗျာ”

စိမ့်ထွက်နေဆဲ သွေးများကို သုတ်ပြီး စောစောကယ် သက်မဲ့အပြုံးဖြင့် အေးစက်စွာ ပြုံးပြီး သဲမောင်မောင်ထံ ကြည့်လျက်...

“ဖြေလေကွာ”

“ပြေ့ကို တကယ်ချစ်သလားလို့ မေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“တကယ်ဆိုတဲ့ စကားထက် လေးနက်တဲ့ အပြေ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိပါတယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... သိပ်ချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အချစ်ရဲ့

နှိုင်းပြစရာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘာထုထည်မှ မရှိသေးဘူး ကိုဝင်း သွန်း”

“ပြေက ဘာပြောလဲ”

“ခင်ဗျား ခွဲထားလို့ ကွဲကြေနေတဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ သယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်အချစ်ကို ထည့်သို့လိုရမလဲ၊ တုံ့ပြန် နှလုံး သူ့နှလုံးသားက မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူး”

“ဒီမှာ... ဟေ့ကောင်”

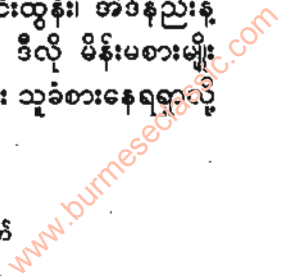
ထွန်းက သူ့ကို သူ့ငယ်နှုပ်စားလေးတစ်ယောက်လို အမြင်မျိုးဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းလည်း စာရေးဆရာမနဲ့ ရင်းနှီးရတာနဲ့ စကားလုံး ဆွေတူ တယ်နုနေပါလား၊ ဒီမှာ... အသည်းတွဲတယ်၊ နှလုံး ကြေတယ်ဆိုတာ တကယ်အသည်းနှလုံးကြီး ကွဲကြေသွားတာမှ ဆိုတာပဲကွ၊ စိတ်ရဲ့ ခံစားမှုပဲ”

သဲမောင်မောင် ဘာမှပြောခွင့်မရမီ သူကပင် ဆက်လက် ပြော...

“လူမသေရင် အသည်းနှလုံးလည်း မသေဘူး၊ အသည်း သေရင် မသေရင် အချစ်ဆိုတာလည်း မသေဘူး၊ ချစ်သင့်ချစ်ထိုက် ဆာတွေ့ရင် ချစ်လာမှာပဲ”

“ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ ‘သီအိုရီ’ပဲ ကိုဝင်းထွန်း၊ အဲဒီနည်းနဲ့ ခင်ဗျား ဒေဝီကို ယူခဲ့ပေမယ့် မသဲဖြူက ဒီလို မိန်းမစားမျိုး ဆိုတာပဲကွ၊ ခုချိန်ထိ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ခံစားနေရတာလို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မုန်းနေတာ”

“သူတစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရတယ်လို့ မင်းတထင်နေတယ်လား”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သိနေတာ”

“အေး... ငါ ဘာလဲလို့ သိလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ မင်းငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်လာမှာပါ”

“ခင်ဗျား ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ခု သိချင်တယ် သိပ်စာတော်တဲ့ ခင်ဗျားဟာ ဘာကြောင့် ဆရာဝန် မဖြစ်ရတာလဲ ဆိုတာကို မသဲဖြူက သိပ်သိချင်နေတာပါ။ ဒီမှာ... ကိုဝင်းထွန်း”

“အင်း”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလားဗျာ”

“စောစောကလိုပင် သူ့ အေးစက်စွာ ပြုံးပြန်သည်။

“မင်းကိုပြောရင် ပြေ့ကို ပြောတာနဲ့ ဘာထူးတော့မှာလဲ ငါ့ဘဝကို ပြေ့ မသိစေရအောင် ဖုံးထားတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ ငါမပြောနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ကျွန်တော် သိပ်သိချင်နေတယ်ဗျာ၊ ပြေ့နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ဟာ ပြန်ပြီး ပြေ့လည်နိုင်တဲ့ အခြေအမျိုး ရှိသလား၊ ဒီစကားဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မေးထားမဟုတ်ဘူး ကိုဝင်းထွန်း၊ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ရသူအတွက် သူ့ဘက်ကနေပြီး မေးတဲ့ စေတနာစကားပါ”

“မင်းကွာ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သိပ်စကားကြောင့်ပါလား”

“ဟာဗျာ”

“ဒီမှာ ကြည်သန့်စင်၊ အဲ... သဲမောင်မောင်ထဲ ထားပါတော့လေ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သိနေတယ်လား”

“ငါ့ကို မင်း မသိပေမယ့် မင်းအကြောင်းကို ငါသိနေပါတယ်ကွာ၊ ဒီမှာ...”

“ပြောပါ”

“မင်း ပြန်ပါတော့ ငါ့ညီ”

“သဲမောင်မောင် ဘာပြောရမှန်းမသိမိ...”

“ငါ့ကို ထိုးလိုက်ရတဲ့အတွက် မင်း ကျေနပ်သင့်ပါပြီ၊ ငါ့အောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းပြန်ပါတော့”

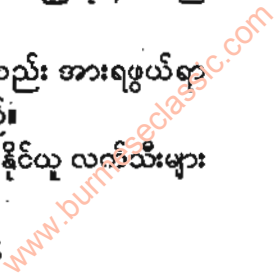
“ကိုဝင်းထွန်း၌ တစ်စုံတစ်ခုသော လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သဲမောင်မောင် သိရှိလာရသည်။

ဒေဝီနှင့် သူ့ အတူရှိနေသည်ဆိုသော်လည်း သူသည် အဲဒီနှင့် သားသမီးများနှင့် အဆင်ပြေနေသူတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ကြောင်းတော့ သိသာလှသည်။

သူ၏ လက်ရှိ နိမ့်ကျနေသော ဘဝဖြင့် ပြေ့နှင့် ထိတွေ့အောင်ခွင့် ရရှိသည့်တိုင်အောင် သူ ရှောင်သွားမည်ဟု နားလည်လာရသည်။

သူ ကျန်းမာရေး ချွတ်ယွင်းမှုသည်လည်း အားရဖွယ်ရာ ဖြစ်ကြောင်း မြင်သူတိုင်း သိသာနိုင်ပါသည်။

သူ့ထက် ခွန်အားကြီးသော မိမိက အနိုင်ယူ လက်သီးများ

၅၃၆ ကလျာ (စု-၁၅)

နှင့် ထိုးနှက်မိခြင်းအတွက် စိတ်မတောင်းနိုင်တော့။ တောင်းပန်စကားဆိုရန် စိတ်ကူနေဆဲ။ သူက ထပ်မံတောင်းပန်လာသည်။

“ငါ့ညီကို အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီနေရာလေးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါစေ... မင်း ပြန်ပါတော့”

သဲမောင်မောင် ဆက်လက်၍ မနေသင့်တော့၊ သူလက်လွန်မှုအတွက် သူ့စကားကို နာခံခြင်းဖြင့်ပင် တောင်းပန်ရာ ရောက်ပါစေတော့...။

ထွန်းနှင့်ပြေတို့ နှစ်ဦးအတွက် “သမိုင်းဝင် ချစ်နယ်ပြေလေးမှ သဲမောင်မောင် ပြန်လှည့်ထွက်ခွာခဲ့ရပါပြီ။

ထွန်းသည်မူ သူ၏ နေရာဟောင်းလေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ...။

မော်ချီးမိုင်း...။

မြန်မာပြည်၏ အဖိုးတန်သတ္တုသိုက်တစ်ခုဖြစ်သော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မော်ချီးမိုင်းသည်...။

၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် မျက်နှာဖြူလူမျိုး “မစ္စတာအိုရိုလီ”သည် သိုင်းရင်းသားများမှ တစ်ဆင့် မော်ချီးဒေသမှ သတ္တုကြောကို ထမဆုံးတွေ့ရှိခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာအိုရိုလီ၏ စီစဉ်မှုဖြင့် ပါရဂူများနှင့် အတူ ဆက်လက်မြို့မြို့မှ သံလွင်မြစ်အတိုင်း မော်တော်ဘုတ်ကလေးဖြင့် ရုတ်ပေါင်းများစွာ ဆန်တက်လာပြီး ခဲမဖြူရွာမှတစ်ဆင့် ဆာလမ်းခရီး၊ တောင်လမ်းခရီးများကို ဖြတ်သန်း၍ မော်ချီးမှာ တင်စမ်းသပ်တူးဖော်ခဲ့လေသည်။

ပြေသည် မော်ချီးမိုင်း၏ သမိုင်းအစကို စာအုပ်စာတမ်းများစွာမှ လေ့လာဖတ်မှတ်ပြီး ကူးယူလာခဲ့သည်။

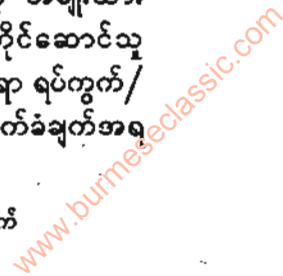
“ကျွန်တော်တို့က ဆရာမ သွားနိုင်လိမ့်မယ်မထင်လို့”

“ဒီ အခွင့်ရေးမျိုးက အင်မတန်မှ ရှုခဲလှတာ၊ ဘယ်...။ ဆက်လွတ်ခံလို့ ဖြစ်ပါမလဲ၊ သွားခွင့်ရအောင် ကူညီပေးသူ အားလုံးကို ကျေးဇူးအထူးတင်လှပါတယ်”

အကြောင်းအရာ။ ။ခရီးသွားခွင့်ပြုခြင်း။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဝင်ဂါမီယာနေ အမျိုးသား မှတ်ပုံတင်အမှတ်( )ကို ကိုင်ဆောင်သူ ပြေခေါ် ခေါ်သဖြူအား သက်ဆိုင်ရာ ရပ်ကွက်/ ကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီ၏ ထောက်ခံချက်အရ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မော်ချီးသို့ ခရီးသွားခွင့် ပြုလိုက်သည်။

ခရီးသွားလာခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဥက္ကဋ္ဌ

မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ
လှိုင်ကော်မြို့။

မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ တံဆိပ်ဝိုင်းပါ ရိုက်နှိပ်ထားသော အညှိရောင် စာရွက်လေးကို ပြေ ကြည့်ပြီး နှစ်သိမ့်နေသည်။ ဤခရီးသွားခွင့်လက်မှတ် ပါပါမှ သွားခွင့်ရှိသည်။ သက်ဆိုင်ရာက စစ်ဆေးလျှင် ထုတ်ပြန်နိုင်ရမည်။

တာချီလိတ်လို့ ကော့သောင်လို့ တမူးလို့ မောင်းတောင် တခြားနိုင်ငံများနှင့် ထိစပ်နေသော မြန်မာ့နယ်နိမိတ်ဆုံး ခရီးများ၌သာ ခရီးသွားလက်မှတ် လိုအပ်သည်။

ပြည်တွင်းခရီးစဉ်မှာဖြင့် မိုးကောင်းမှ ကားမိုင်းသို့ထွက် သော ကချင်ပြည်နယ်နှင့်. . .

လှိုင်ကော်မှ မော်ချီးသို့ သွားသော ကယားပြည်နယ် ခရီးစဉ်များ၌သာ ဤလိုလက်မှတ်မျိုး ပြေ ကိုင်ဆောင်ရပါသည်။

တရားဝင် စိတ်ချမ်းသာစွာ သွားလာနိုင်ရန် စိစစ် စိစစ် ပေးကြသော သက်ဆိုင်ရာများကို လေးစားစွာဖြင့် ကျေးဇူး တင်လျက်ပါ။

“အခု မြင်နေရတဲ့ကားတွေ အကုန်ထွက်မှာလား ဟင်” လှိုင်ကော် တစ်မြို့လုံးနီးပါး တက်ကြွ စည်ကားနေသော တားကြီးကားငယ်များကို ကြည့်ပြီး ပြေ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မော်ချီး သွားတဲ့ ယာဉ်တန်းမှာ အနည်း ဆုံး ကားအစီး ၄၀၊ အများဆုံး ၁၀၀ လိုက်ပါကြပါတယ်”

“အများကြီးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဒီနေ့တော့ (မော်ချီး)မိုင်းကား ၆ စီး၊ R.T.C. ၁၇ စီးနဲ့ အရပ်ကား ၄၈ စီး စုစုပေါင်း ၇၁ စီး တန်းစီပြီး သွားကြမယ့် ယာဉ်တန်းကြီးပါ”

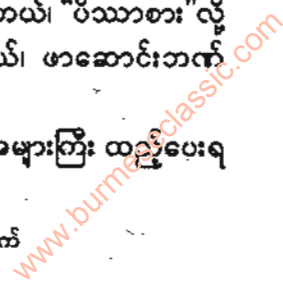
“ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ ရဲတွေ၊ တပ်တွေက အစောင့်ရှောက် ထိုက်မှာနော်၊ သူတို့ကားရော”

“အာရုံတိစိ ကားနဲ့ပဲ လိုက်ကြမှာပါ။ ဒီယာဉ်တန်းမှာ ငွေ သိန်း ၈၀ ကျော်လည်း ပါပါတယ်”

“အမယ်လေး. . . အများကြီးပါလား၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဆရာမ ဟိုရောက်တော့ သိရမှာပါ။ ယာဉ်တန်း တစ်ခါ ထွက်တိုင်း ၄၂ သိန်းခန့်က သိန်း ၁၀၀ အထိ အမြဲပါရှိပါတယ်။ မိုင်းလုပ်သားတွေ၊ အရာထမ်းတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ ရုံးသူ နဲ့သားတွေရဲ့ လစာအပြင် ပုဂ္ဂလိက တူးခွင့်ရကြသူတွေဆီက ခံစေဖြုတ် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ပြန်ဝယ်ပါတယ်။ “ပိဿာစား”လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဝယ်ဖို့ ငွေတွေရယ်၊ ဖာဆောင်းဘက် ထိုက်ခွဲအတွက် ပို့ရမယ့် ငွေတွေရယ်ပါ”

“ဪ. . . ဒါကြောင့် လုံခြုံရေးအများကြီး ထည့်ပေးရ

တာကို”

“ငွေတင်မကပါဘူး ဆရာမ၊ ဝန်ထမ်းတွေအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ မိုင်းရုံးအတွက် လိုအပ်တာတွေ၊ မော်ဘိုကို တာဝန်ကျတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ သမဝါယမပစ္စည်းတွေ၊ ပြီးတော့ ကားအများစုမှာက ပုဂ္ဂလိက ကုန်သည်တွေရဲ့ ပစ္စည်းမျိုးစုံပါ။ မော်ဘိုမှာ မရတဲ့ပစ္စည်း မရှိအောင် စုံစုံလင်လင် ဒီယာဉ်တန်းတွေနဲ့ ပို့ပါတယ်။ ယာဉ်တန်းတစ်ခါတစ်ခါ ထွက်လည်း လနဲ့ချီပြီး စောင့်ရပါတယ်။ အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားရပေမယ့် ထွက်မယ့်ရက် အတိအကျ သိခွင့်မရှိပါဘူးနီးမှ ကပ်ပြီး သိရပါတယ်။ လုံခြုံရေးအတွက်ပါ။ ဒီယာဉ်တန်း ထွက်သွားရင် လျှင်ကော်တစ်မြို့လုံးကို ချောက်ကပ်သွားတာပါ။ တကယ်အရေးပါတဲ့ စုပေါင်းသွားလာမှု ခရီးရှည်ကြီးပါ ဆရာမ”

ပြေတို့ကို လိုက်ပို့ပေးသော ဒေသခံ “ကိုစောနောင်” က ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြရှာပါသည်။

ယခုကဲ့သို့သော(Convoys) ကွန်ပိုင်းခရီးမျိုးမှာ မြန်မာပြည်၏ ပြည်နယ်များ၌သာရှိပြီး အလွန်တရာ ဆုံးမဲ၊ ကြုံမဲ၊ တွေ့မဲ တိုက်ဆိုင်ခဲ့သော ခရီးအမျိုးအစားပါပင်. . .

ပြေ ရောက်လာသည်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံသည် အပြင် သက်ဆိုင်ရာမှလည်း စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ပြေကိုယ်တိုင်က ရန်ကုန်ပြန်ချင်စိတ်လည်းမရှိ၊ စာရေးချင်စိတ်လည်းမရှိ၊ ထွန်းနှင့် ကြုံတွေ့ပြီးကာမှ ဝေဒနာဟောင်း၏ အံ့ကြွမှုကြောင့် ပြေစိတ်တို့ မတည်မငြိမ်. . .

ယင်းအချိန်မျိုးမှာ နယ်မြေသစ်သို့ သွားခြင်းအားဖြင့် အာရုံပြောင်းနိုင်ရုံမက ချစ်လှစွာသော ကျေးဇူးရှင်များသို့ ဆင်ပြုနိုင်ရန် အကြောင်းရာသစ်တစ်ခု ရရှိပေမည်။ မော်ဘိုနှင့် ဖတ်သက်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြေ ရေးဖွဲ့ပြီး စာဖတ်သူများ ဆဲသို့ ဆက်သတင်ပြုနိုင်ပါလေမည်ဟု ပြေ ကျေနပ်နေမိသည်။ ခရီးကြမ်း၍ ပင်ပန်းစမ်းပါစေ၊ ပြေ၏ စာချစ်သူများ အတွက် ပြေ စွန့်စားခဲ့ပါသည်။

“ကဲ. . . ဆရာမတို့ ကားပေါ် တက်ကြပါ။ ကားထွက်ခါ ဆိုပါပြီ။ ကျွန်တော် နောက်ခန်းမှာ ရှိနေပါတယ်။ လိုရင် ပြောပါနော်”

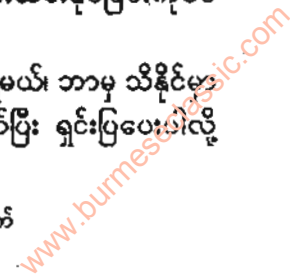
ကုန်းလမ်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့ပိုင် ကားပြာကြီး၏ နောက်မှာ ဆန်အိတ်များ တင်လာသည်။ စနစ်တကျ တင်လာခြင်း ထိုင်ရသည်မှာ ညီညီညာညာပါ။ တခြားသော ခရီးသည် အမျိုးသမီးများလည်း ပါရှိပါ၍ ပြေ အကြံတစ်ခု ရလာသည်။

“ကိုစောနောင်ကို တစ်ခု တောင်းပန်ပါရစေ၊ မတင်အေး၊ နောက်ခန်းမှာထိုင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရွှေခန်းမှာပဲ ပြေနဲ့အတူ ထိုင်ခဲ့ပေးပါ”

“ဗျာ. . .”

သူ၏ အံ့ဩ အားနာဟန်က ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းကိုပင် ခုလျော့သွားစေ၏။

“ပြေနဲ့ မတင်အေးဆိုရင် မြင်ရရုံပဲ ရှိမယ်၊ ဘာမှ သိနိုင်မှာ မထုတ်လို့ ကိုစောနောင် ပြေနဲ့အတူလိုက်ပြီး ရှင်းပြပေးပါလို့

တောင်းပန်ပါတယ်”

“အာ... ရပါတယ်၊ ရတယ်၊ ကျွန်တော်က သွားနေကျ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်၊ ဆရာမ အနေကျ၊ နေမလားလို့ အားနာလို့ပါ”

“ရပါတယ် ကိုစောနောင်ရယ်၊ သိချင်၊ မေးချင်၊ မှတ်ချင် တဲ့ ပြောအတွက် ဒါမှ အဆင်ပြေမှာမို့ပါ”

ယနေ့ မြန်မာအမျိုးသမီးတို့သည် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးပိုင်း ထွင် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်နေပြီဖြစ်၍ ရွံ့သလိုလို၊ မရဲသလိုလို လုပ်နေ၍ မဖြစ်တော့။

ကိုစောနောင်က ဒီရိုင်ဘာ၏ဘေး အလယ်နေရာမှ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ ဝင်ထိုင်ပေးပြီး ပြော့ကို ဘေးမှာနေရာပေး၏။

နံနက် ၇ နာရီ၊ ၇၅ မိနစ် တိတိတွင် ယာဉ်တန်းကြီးမှာ ရွှေတောင်ရပ်တွက်မှ စတင်ခရီးထွက်ပါပြီ။

မြို့တွင်းလမ်းတလျှောက်မှ မြို့သူ မြို့သားတိုင်း လုပ်ဆောင်ဆဲ လုပ်ငန်းများကို ရပ်တန့်ပြီး ယာဉ်တန်းကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့ လျှိုင်ကော်က လူတစ်ရာမှာတစ်ယောက် မော်ချီး မရောက်ဖူးကြပါဘူး။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတွေက ပိုပြီး ရောက်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းကြပါတယ်”

“ရှေ့ကား နောက်ကားတွေမှာ အမျိုးသမီးတွေ မြင်ဖို့ တယ်”

“အများစုက ဈေးသည်တွေပါ၊ သူတို့တွေကတော့

ကျွန်းတော်က လှည့်တန်းတိုင်းလို ပါပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြောက်က ကုန်မကူးတဲ့ အမျိုးသမီးပိုင်းကိုပါ”

“ဒါလည်း ပြောအစွမ်းအစကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံး အဝန်းကူညီကြလို့ပါ။ ဟော... မော်ချီးလမ်းက သီးခြား ဆုတ်ဘဲကို၊ ဒီမောဆိုးလမ်းအတိုင်းပါပဲလား...”

လွန်ခဲ့သည့် စနေနေ့ကပင် ဒီမောဆိုးဈေးနေ့ကို ပြော ဆုတ်ပြီးခဲ့၍ သည်လမ်းက ရင်းနှီးပြီးသား။

“ဟုတ်ကဲ့... တောင်အရပ်တည့်တည့်ကိုသွားပြီး ၅၅ မိုင် ဆုတ်တဲ့ “ဖာဆောင်း” မြို့ကို ရောက်ပြီးမှ အနောက်ဘက်ကို ဆွဲပြီး မတ်စောက်တဲ့ကားလမ်းအတိုင်း ကွေ့ပတ်သွားရပါလိမ့် မယ်။ ဆရာမကြောက်တတ်သလား”

“ချင်းတောင် ပြန်ပါ”

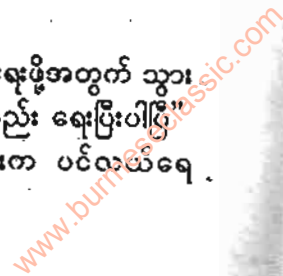
“ခင်ဗျာ”

“ဪ... မြန်မာပြည်မှာ အမြင့်ဆုံးကားလမ်းဖြစ်တဲ့ ဆန်မြို့အတက်က ကားလမ်းဟာ သိပ်ကျဉ်းတဲ့ မြေလမ်းပါ။ အခု ရှစ်ထောင်ကျော် မြင့်ပါတယ်၊ တိမ်တွေက ကိုယ့်အောက် ဆုတ်နေလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တာဝတိံသာများ ရောက်နေသလား ဆင်ခဲ့မိတာ”

“အလုပ်တာဝန်နဲ့လား”

“ပြောမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိပါဘူး။ စာရေးဖို့အတွက် သွား ဆိုတဲ့ ချင်းတောင် အခြေခံဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ရေးပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို ဖြစ်ပါပြီ။ အောက် မော်ချီးက ပင်လယ်ရေ

၅၄၄ ကလျာ (စု-၁၅)

မျက်နှာပြင်မှ အမြင့်ပေ ၁၆၀၀ ရှိပါတယ်။ အထက် မော်ချီးထဲ ပေ ၄၀၀၀ ပါ။ ချင်းတောင်ရဲ့ ထက်ဝက်ပဲရှိလို့ ဆရာမ သွားရဲမှာပေါ့။

“ရောက်ချင်လှပြီ၊ နှစ်ရက်တောင် သွားရမှာ ဆိုတာလား... မိုင်က”

“မော်ချီးအရောက် ၉၆ မိုင်ပါ”

“ဟင်... မိုင်တစ်ရာမပြည့်တဲ့လမ်းကို နှစ်ရက်သွားမယ်လား၊ စိုးဆိုင်မောင် သိဆိုတဲ့ မှုဆယ်-နမ့်(မ)ခမ်း မြောက်ပိုင်းလမ်းထက် ဆိုးနေပြီပေါ့။ သူက မိုင်တစ်ရာစာသာရှိတဲ့လမ်းတစ်နေ့ကုန်အောင် မောင်းကြရတာတဲ့၊ ဒီမှာက နှစ်ရက်ဆိုတော့...”

“ဒါတောင် အားလုံး အဆင်ပြေ ချောမောမှ ပြောတာနော်၊ လမ်းမှာ အခက်ခဲတွေ့ရင်၊ သို့မဟုတ် ကားတစ်စီး နှစ်စင်း ပျက်နေရင် သွားပြီ၊ လေးငါးရက် ကြာချင်ကြာတာပေါ့”

“ကိုယ့်ကား မပျက်ရင်ရော”

“ဟာ... ဒီလို သွားခွင့်မပြုဘူး ဆရာမ၊ ဒီလမ်းပေါ်က ကားတစ်စင်းမှ မထားခဲ့ကြပါဘူး၊ တစ်စင်းပျက်ရင် အားလုံး ဝိုင်းမိကြရပါတယ်”

“ဒါဆို... အခုလာတဲ့ကား ၇၁ စီးလုံး ဘာချွတ်ယူချက်မှ မရှိမိ သွားလို့ရမယ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာမ၊ အခုလည်း ကြည့်လေ၊ မြေပြင်ပဲသွားပြီး ခဏခဏ ရပ်နေတာပဲ၊ ၇၁ စင်းရဲ့ ပြဿနာ”

တိုယ့်ပြဿနာပါပဲ”

လမ်းကွေ့လေးများရောက်တိုင်း ကားတန်းရှည် တမေ့တမောကြီးကို ပြေ ခေါင်းပြုပြု ကြည့်ရသည်က အမောပါ။

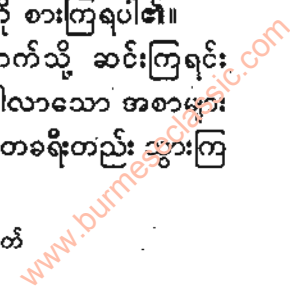
ရှေ့ဆုံးကားမှာ တပ်မတော်မှ စစ်သည်တော်များ၊ နောက်ဆုံးကားမှာလည်း ထိုအတူပါ။ ရှေ့ဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးကားဆုံးမိုင်မျှလောက် ရှည်လျား၍ ရှေ့နှင့်နောက် ကြိုးမဲ့ဆက်သွယ်ရေးစက်များနှင့် စကားပြော အချက်ပြကြလိမ့်မည်ဟု ပြေထင်မိပါ၏။

အလယ်တွင်လည်း အစောင့်အကြပ် ကားများက ခြား၍ ခြား၍ စနစ်တကျ လိုက်ပါကာကွယ်ပေးနေရှာပါသည်။

ငွေတောင်နှင့် ဒီမောဆိုးမြို့များကိုဖြတ်ပြီး ၁၉ မိုင်မှာ ထီးတလူဒေါရွာ၊ “ဒေါ”ဟူသည် ကယား ဘာသာနှင့်... ရွာပါ။ (မြို့ကိုလည်း ခေါ်နိုင်ပါ၏) ၂၅ မိုင် အလွန်မှာတော့ “မခေါ်ရော် ချေရွာ”ကို တွေ့ရပါ၏။ တက္ကရာခင်း ကျောက်လမ်းကောင်းများ ဆုံးပါပြီ။ ယခင်က ခင်းထားသော လမ်းများ ပျက်စီးသွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ထိုနေရာလောက်က အစ မော်ချီးအရောက် အားလုံး တောင်တက်မြေလမ်းကြမ်းများချည်းပါ။

ခေါင်ရည်ကောင်းသော “ထားလဲရွာ”ရောက်မှ ခဏနား၍ ပြေတို့ ပါလာသော ထမင်းထုပ်ကို စားကြရပါ၏။

ကားများ ရပ်သည့်အခိုက် အောက်သို့ ဆင်းကြရင်း ဘစ်ကားနှင့်တစ်ကား သတင်းမေးကြ၊ ပါလာသော အစားအနွေကျွေးကြ၊ ရေတောင်းသောက်ကြနှင့် တခရီးတည်း သွားကြ

သူ ခရီးဖော်ချင်း ရင်းနှီးမှုကို ရရှိလာသည်။

“လမ်းမှာ စစ်သားတွေ ခဏ ခဏ တွေ့ရတယ်၊ စခန်းလေးတွေလည်း ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါ ဒီယာဉ်တန်း တက်မလာခင် အကြောင်းတည်းက ကြိုတင် လုံခြုံဖို့ အစောင့်ချပေးထားတာပါ”

“စခန်းလေးတွေကလည်း ဖြစ်ရုံဆောက်ထားကြတာ ဒီနတ်တော်လကလည်း သေမတတ်ချမ်းတာ၊ လမ်းတွေတောကြား လျှိုမြောင်ကြားမှာ အိပ်ရတာ သနားပါတယ်နော်...”

“တိုင်းပြည်တာဝန် ထမ်းရတဲ့ ရှေ့တန်းရဲဘော်အဖေဟာ ဒီလိုပဲ ဒုက္ခကြီးကြီးမားမားခံပြီး... ဆရာမတို့ ကျွန်တို့တို့ရဲ့ အသက်နဲ့ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးနေကြရပါတယ်”

“ဖရူဆိုမြို့” ကိုတော့ ဖြတ်သန်း၍ပင် သွားရသည့် ကားက မရပ်နား...

ဤယာဉ်တန်းကြီးကို တာဝန်ယူရသော Convoy in charge ကလည်း ရပ်သွားသော ကားတိုင်းကို ဂရုတစိုက် လိုက်ကြည့်နေရသည်မှာ ကားကိုပင် စီးရသည်မရှိ။ တစ်ချိန်လမ်းပေါ်မှာချည်းပါ၊ တာဝန်ကျေလှပါပေသည်။

“ရှေ့ကဟာ “နန်းဖဲရွာ” ပါ၊ ရှမ်းတွေ အနေများပါတယ်”

“ရွာအဝင်မှာ ဝါးတံခါးတွေနဲ့ ပိတ်ထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... အထွက်မှာလည်း ဒီလိုပဲ ပိတ်ထားတယ်၊ အောက်ဆိုတ်တားဆိုရင် လမ်းဆင်းလျှောက်ပြီး ဒီ...”

ထွန်မှ ကားပြန်စီးရပါတယ်”

“ဪ... ယာဉ်တန်းမဟုတ်တဲ့ အပြင် ကားတွေလည်း သွားတာပဲလား”

“အမြဲလို သွားနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ခုလိုတော့ စိတ်ချ လုံခြုံစွာ မသွားရဘူးပေါ့လေ၊ ဓားပြရန် လူဆိုးရန်ကို ခရီးသည်တွေ မကြာခဏ ခံကြရပါတယ်”

“ဒီလောက် အပြစ်မဲ့အောင် လှပတဲ့ နယ်မြေလေးမှာ အမြဲအေးချမ်းနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော်၊ မြန်မာ တစ်ပြည်လုံး သာယာအေးချမ်းကြပါစေလို့ အမြဲ မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဖျက်သမားရန်သာမရှိရင် ဆရာမ ခုလိုတောင် ပင်ပန်းစရာမလိုဘူး၊ တောင်ငူကနေပြီး မော်ချီး ယာလိုက်ရုံပဲ”

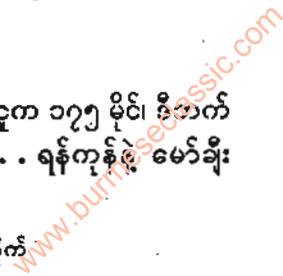
“ဪ... သွားလို့ရတယ်လား”

“လမ်းရှိပါတယ်၊ သွားလို့မရပါဘူး၊ အဖျက်သမားတွေ ကြောင့်ပါ။ ဝဠု၅ ခုနှစ်က ဒီလမ်းကို အင်္ဂလိပ်တွေ စဖောက်ပြီး ဝဠု၆ ခုနှစ်မှာ ဖွင့်လှစ်သွားလာနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ တောင်ငူ၊ သံတောင်၊ မော်ချီးကို အလွယ်တကူ သွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“လမ်းအရှည်ကရော”

“ဥှ မိုင်တည်းပါ”

“ဟာ... ဒါဆို ရန်ကုန်နဲ့ တောင်ငူက ဝ၇၅ မိုင်၊ ဒီအက် ဥှ မိုင်ဆိုတော့ လမ်းသာကောင်းရင်... ရန်ကုန်နဲ့ မော်ချီး”

နေ့ချင်းပေါက် ခရီးကို သွားနိုင်မှာပါလား ရှင်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုတော့ တစ်ပတ်ကြီး ပြန်ပတ်ရတာပေါ့ပေါ့။ ရန်ကုန်ကနေ ရှမ်းပြည်နယ်ကမှ တစ်ဆင့် ကယားပြည်နယ် လျှိုင်ကော်ကမှတစ်ဆင့် အခုလိုလာရတော့. . .”

“တစ်ပတ်လောက်တော့ အသာလေးပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလမ်းလည်းပဲ ၇၄-၇၅ ခုနှစ်လောက်က အတော်လေး ဆိုးရွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကို အေး၊ ငြိမ်းသွားစေ၊ မော်ချီးအနီးမှာ ပြန်ကြံနေတဲ့ ရွာတွေကို စုစည်းစေပြီး ဖြတ်လေးဖြတ်စနစ်နဲ့ တိုက်ထုတ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဒါနဲ့ ညနေတောင် စောင်းနေပြီနော်. . .”

“အင်း. . . ညအိပ်ရပ်နားမယ့် ဖာဆောင်းက ဝေးသေး တယ်။ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ “မယ့်စလောင်းတောင်” စတတ်ပါတော့မယ်”

တောင်အတတ်ကကြမ်းပြီး ချောက်ကမ်းပါးက နတ်က သည်။ မတ်စောက်သော ကားလမ်းခရီးမို့ ကားမောင်းသူက မကျွမ်းကျင်လျှင် မလွယ်ပါ။

“ဟော. . . ဟိုဘေးမှာ စမ်းချောင်းလေးစီးနေတာ လှလိုက်တာနော်”

“အဲဒါ ‘ပွန်ချောင်း’ပါ. . . နမ့်ပွန်ချောင်းလို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်”

“ရှမ်းဘာသာအရ နမ့်(မ့်)ဆိုတာ ရေလို့ခေါ်တာ နော်. . . မြစ်တွေ ချောင်းတွေဆို အမြဲနမ့်ထည့်ခေါ်ကြတာ

တယ်လေ. . . ဒီနားက ပွန်းချောင်းဆိုတာဟာ ‘ထူးချောင်း’နဲ့ ပေါင်းဆုံပြီး သံလွင်မြစ်ထဲ စီးဝင်သွားတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ”

မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင်ပေါ်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် အစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ ကြိုးကြားကာပြီး စီးဆင်းသွားနေသော ပွန်ချောင်းလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ အပူရင်ကို ငြိမ်းစေနိုင်သည့် မြင်ကွင်းလေးပါတကား။

ကယားပြည်နယ်မှ နာမည်ကျော် မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော သော်လခဲမြို့မှာ ပြေတို့ကား အကြာကြီး ရပ်နားရပါ၏။ နိုင်ငံ ခြားသို့ တင်ပို့ရန် ကျွန်းသစ်နှင့် သစ်မာပုံကြီးများကို အားရဖွယ် တွေ့ရှိရလေသည်။

ဖာဆောင်းမြို့။

လွိုင်ကော်မြို့မှ ၇၄ မိုင်။

ကယားပြည်နယ်ရှိ မြို့နယ် ၆-ခုအနက် အကျယ်ဝန်းဆုံး မြို့နယ်ဖြစ်ပါ၏။ စရိယာ ၁၂၉၃ ဒသမ ၈၈ စတုရန်းကီလိုမီတာ အကျယ်ဝန်းပြီး ဤနယ်၏ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းမှာ စိမ်းလန်းဝေသာသော တောတောင်များသာ ဖြစ်နေသည်။ ဖာဆောင်းသို့ သံလွင်မြစ်၏ အနောက်ဘက်တမ်းတွင် ရှိပါ၏။

သံလွင်မြစ်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ မယ်ဆည်နယ်၊ နန်းတော်မြို့နှင့် မယ်စဲ(မဲစဲ)ရွာများ ရှိကြသည်။ မယ်စဲသည် ထိုင်းနိုင်ငံထိစပ်နေသော မြန်မာပိုင် ရွာလေးတစ်ရွာသာ ဖြစ်ပါ၏။

နာမည်ကျော် မော်ချီးသတ္တုမိုင်းသည်လည်း ဖာဆောင်းနယ်မှ ကျေးရွာအဆင့်သာ။

ဝမ်းအောင်း၊ တောင်ပေါ်ရွာ၊ ခဲမဖြူရွာ၊ နမ့်ဟူးကုန်း၊ စကျေးရွာများတွင် သီးနှံများစွာ စိုက်ပျိုးနိုင်၏။

ဖာဆောင်းဆိုသည်မှာ တောင်ပေါ်ပြည်နယ်တစ်ခုဖြစ်သော ကယားပြည်နယ်မှ မြို့ငယ်လေးဖြစ်သော်လည်း ပင်ထူထပ်ထပ်ကမ်းခြေရှိ မြို့ရွာများလို အုန်းသီးပေါ၏။ အညာကျေးရွာများ ဆီးသီးလည်း လှိုင်လှိုင်ထွက်ပါ၏။ “ဖီးဆီ” ချက်ပြီး သကြားဖျော်သောက်လျှင် သဘာဝရသနှင့် ပြည့်စုံသော ဆီးဖျော်မှု ဖြစ်လာပါ၏။ ဖာဆောင်းမှထွက်သော ဆီးဆီမှာ နာမည်ကြီးလေသည်။

ဤနယ်မှ ထွက်သမျှ သီးနှံများကိုလည်း မော်ချီးသို့ ပို့ရပါ၏။ မော်ချီးတဝိုက်၌ ဘာစိုက်ခင်းမှမရှိပါ။

ဖာဆောင်းမြို့ကို ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၆၉ ခုနှစ်တွင် “တိမ်ကျောင်းခမ်း” ခေါ် ကရင်လူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်က တည်ခဲ့လေသည်။ ထိုခေတ်က မြို့တည်ထုံးစံနှင့်အညီ ဆီအိုးငါးလုံးကို မြို့ထောင့်လေးခုနှင့် မြို့လယ်တွင် မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုပါ၏။

ထိုမြို့အနီး သံလွင်မြစ်ထဲတွင် ကျောက်ဖျာတစောင်း တည်နေသဖြင့် ရှမ်းဘာသာဖြင့် ကျောက်ဖျာစောင်း-ဖာဆောင်း ဆို ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

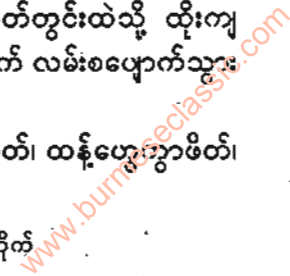
မော်ချီးကျတော့ . . . မော်ချောင်း၏ အဖျားတွင် တည်ရှိသဖြင့် ဒေသခံ ကရင်များက “မော်ချီး မော်ချောင်းဖျားရွာ” ဟု ခေါ်ရာမှ မော်ချီးရွာဟု တွင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စမ်းရေတို့ကို သံပိုက်၊ ဝါးပိုက်များဖြင့် သွယ်တန်း ထူကြသည်။

တောတောင် ရေမြေသဘာဝ၏ ဆန်းပြားပုံ အစုံလင် တို့ ဤကယားပြည်မှာ တွေ့နိုင်ပါ၏။

ဂုတ်တွင်းဆိုသည့် ရေပျောက်တွင်းကြီးများမှာ များစွာ နှုတ်လှသည်။ စမ်းချောင်းများသည် ဂုတ်တွင်းထဲသို့ ထိုးကျ နင်းဆင်းလာပြီး ဂုတ်တွင်းကြီးများအရောက် လမ်းစပျောက်သွား ရလေသည်။

ထန်စန့်ဖတ်၊ ထန်ခေါက်စန့်ဖတ်၊ ထန်ဟော့ရွာဖိတ်၊

မနက် မိုးမလင်းမီ ပြန်ထပြီး ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသော လူအုပ်များကို ရှောင်ရှားပြီး များပြားလှသော ကားများအတွင်းမှ ပြေ စီးခဲ့ရသော TE 11 ကားပြာကြီးကို မနည်းရှာရသည်။ လျှင်ကော်မှ မိတ်ဆွေများ၏ ကူညီမှုကြောင့် ကားရှေ့ခန်းမှ စီးခွင့်ရသည့် အခွင့်အရေးက မနည်းလှပါ။ ခါတိုင်း ယခုလို ကုန်တင်ကားကြီးများနှင့် ခရီးသွားရသည့်အခါ အခွင့်အရေးယူတတ်သော ယောက်ျားများကြောင့် ပြေတို့လို မိန်းမသားများက သွားစမ်း နောက်ခန်းမှာမို့ ကားမြင့်ကြီးများကို မြောက်လို တွယ်တက်ရ ခုန်ချရသည့် ဒုက္ခကို ကြုံရဖူးသည်။

နံနက်ဦး နေခြည်နုအောက်တွင် လှပသော သံလွင်သည် အစိမ်းနုရောင်အသွင်ဖြင့် အကြေဘက်သို့ ညင်သာ အေးငြိမ်းစွာ စီးမျောသွားပေသည်။

မိုင်းမှုန်ဝေသီနေသော တောင်များ၊ စိမ်းညိုနေသော တောတန်းများကို ခံစားမှုဖြင့် ရှုကြည့်နေမိသည်။

စာရေးဆရာတွေအတွက် တစ်ခါလာလည်း သမုဒ္ဒရာရယ်၊ ကောင်းကင်ရယ်၊ တောတွေ တောင်တွေ၊ ရေမြေနဲ့ သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပွင့်ရွက်ကြွေအကြောင်းတွေပဲ ဖွဲ့နေကြတော့ကြာရင် ကုန်သွားမှာပဲနော်ဟု အပြောခံရဖူးသည်။

ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ဤအဆင်းတန်ဆာများကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ခံယူ ခံစားမှုအထွေထွေနှင့် ဖွဲ့နေနိုင်မည့်ကာလမှာ ဤကမ္ဘာ မပျက်သရွေ့ပါ။

“စာရေးဆရာ ဆိုတာ သူများတွေထက် ပိုပြီး ခံစားတတ်တဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်တာပါ”

လို့ ပြောပြောဖူးခဲ့သည်။ ခံယူထားပါသည်။ ယခုလည်း သူ့အသော သံလွင်၏ စီးဆင်းပုံကို ကြည့်လို့ပင်မဝနိုင်။ တွေးလို့ မလို့ပင် မဆုံးနိုင်ခင်မှာ . . .

“ကား ထွက်တော့မယ်”
တန့်လှန့်ကြေညာသံကြောင့် ပြေတို့ ပြေးတတ်ခဲ့ရသည်။ လှပသော ဖာဆောင်းမြို့မှ ထွက်တော့ နံနက် ၇ နာရီ၊ နေ့စိတ်တိ။

ဖာဆောင်းမြို့မှထွက်ပြီး သုံးလေးမိုင်လောက်ပဲ ရှိခဲ့
ထင်သည်။ သံလွင်ကို မမြင်ရတော့။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလမ်းကိုစပြီး မောင်းခါစကဆိုမှ
ချွေးတွေပြန်ပြီး လက်တွေ ခူးတွေကို တုန်လို့”

“ဟုတ်မှာပါ။ လမ်းကလည်း မြင့်မားမတ်စောက်လို့
တာ၊ တောင်ကမ်းပါးယံကို ပတ်တွေ့တက်ရတဲ့ လမ်းကလည်း
သိပ်ကျဉ်းတာပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျဖူးတဲ့ကားတွေလည်း အများကြီးပါ”

“တကယ်စွန့်စားရတဲ့ လမ်းပဲနော်”

ပြေမှာ ကားဆရာကို ပြောလိုက်၊ ကိုစောနောင်
မေးလိုက်၊ မိုက်နေအောင် နက်သော ချောက်ကြီးများကို မရဲထ
ငုံကြည့်ရင်း ရင်တွေ ဖို့ခနဲ၊ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်လိုက်နှင့်ပါ။

“မိုလိုချောင်း” တစ်နေရာမှာ ကားရပ်၍ ပြေတို့ အောင်
ဆင်းကြ၊ ပါလာသော ထမင်းများ စားကြနှင့်ပါ။ လမ်းမှာ ဘာ
ဝယ်စားစရာမရှိ၊ ကင်းစောင့်တပ်များမှလွဲပြီး ရွာမရှိ၊ စခန်းမရှိ
ဈေးဆိုင်မရှိ။

မော်ချီး သတ္တုတွင်းမှ ခဲများ ဆေး၍ ကျလာသော ရေ
ညစ်ညစ်ချောင်းနှင့် တောင်ပေါ်မှ ကျဆင်းလာသော စမ်းရေ
ကန်လန်ဖြတ် ဆုံတွေ့ကြသော နေရာမှာ ပြေတို့ အကြာကြာ
နားကြရ. . . တောတောင် စမ်းရေတို့၏ အသွင်ကွဲအနေထ
များကို ပြေက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသည်။

တောင်စဉ်ခုနစ်သွယ် ဆိုသည်ကို တက်ရသည်သို့

စစ်တောင်မြင်ပြီး နောက်တစ်တောင် တက်ရပြန်သည်။
မီးဘေးမှာ “ဝါးသုတ်တော” များကို တွေ့ရလေသည်။

ဖာဆောင်းနှင့် မော်ချီး အကွာအဝေးမှာ ၂၂ မိုင်မျှသာ။
နံနက် ၇ နာရီ ၅ မိနစ်မှ ထွက်လာသော ပြေတို့ကား
ည နေ့လယ် ၂ နာရီ ၁၀ မိနစ်အတိမှာ. . .

“အမှတ်-၂ သတ္တု တူးဖော်ထုတ်လုပ်ရေးစီမံကိန်း”
ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးနှင့် “အောက်မော်ချီးရွာ” ကို
ရောက်ပါပြီ။

အောက်မော်ချီးက အမြင့်ပေ ၁၆၀၀၊ အထက်မော်ချီး
ထက်ရပ်ဦးမည်။ အထက်မော်ချီး၏ အမြင့်ပေက ၄၂၀၀ ခန့်
အထိမည်။

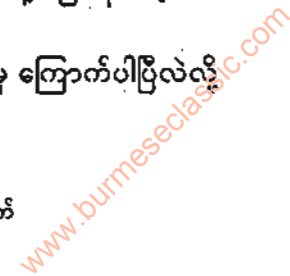
“ဟာ. . . ကားလမ်းကလည်း မတ်လိုက် စောက်လိုက်
တာ၊ ကြောက်စရာပဲနော်. . . ကိုစောနောင်”

“ဒါနဲ့ ဆရာမက ချင်းတောင်ပြန်ဆို”

“ကြားတာလေ၊ ခုတော့ ထိနေပါပြီ၊ ရင်ထဲကို တလုပ်လုပ်
ထိုးထိုးအောက်မှာ တိမ်တစ်ကွက်ပဲ၊ တိမ်ထက်တောင် ပြေတို့က
ညိုနေပြီ၊ အမယ်လေး. . . ဒီတောင်စောင်းကြီးကို ကွေ့ရမှာ
ပဲလည်းယားစရာပဲနော်”

“ဆရာမကို ဆရာအိကြာကွေးစကားနဲ့ ပြောရတော့မယ်
မောင်တယ်”

“ရှင်. . . ဩော် ပြေ သိပြီ၊ ဘာခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲလို့
ထုတ်လား”

ပြေတို့ ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။

တစ်လမ်းလုံး. . .

“ဂျမ်းတုံး. . . ဂျမ်းတုံး”

“ဟာ. . . ဟာ၊ ကားပြန်လိမ့်ဆင်းသွားပြီ”

“အားလုံး ဆင်းကြပါ၊ ဆင်းကြပါ”

ဆိုသော အသံများနှင့် ဖတ်(စ)ဂီယာနှင့်ချည်း တစ်

သဖြင့် ကားသံကြီးများက တဝီဝီ အော်မြည်နေကြသည်။ စတင်

ယာလေးများကလည်း “ဂျမ်းတုံး” ဟု ခေါ်ကြသည့် သစ်သား

ကြီးများကို ကားနောက်ဘီးမှာ ခုပေးရ၊ ကားထွက်တော့

ပြန်ကောက်ရ၊ ကားတက်မရတော့ ပြန်ခုရနှင့် တောင်တက်လျှင်

မှာ ပြေးလိုက်နေရသည်မှာ သနားစရာပါ။

“ပြေတို့လည်း ဆင်းလျှောက်မယ်လေ”

“ဆရာမ ကြောက်လို့လား”

“ပြေ မကြောက်တတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို နေပါ၊ ရှေ့ခန်းက ရပါတယ်”

မော်ချီးအတက် တောင်သည် နိမ့်ရာမှ မြင့်တက်သွား

သည်။ ပြေလျှောသော တောင်တန်းမျိုးမဟုတ်။ မြေပြင်

ကျောက်တုံးကြီး ချထားသလို မြင့်မြင့်မတ်မတ်ကြီးကို ပတ်ထား

ရသော လမ်းဖြစ်ပါ၏။

“ဒီလမ်းပေါ်မှာပဲ အပေါ်ရွာက အောက်ရွာကို တာဝန်

ဆင်းခဲ့ကြတဲ့ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ အပါအဝင် အရာရှိ ၆ ဦး

အဖျက်သမားတွေကချောင်းပြီး ရွတ်တရက် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်

သွားကြပါတယ်။ ဦးဒေးဗစ်ဆိုသူ တစ်ဦးကိုသာ ပြန်လွှတ်ပြီး

“အို”

“အို”

“အဲဒါက ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့ကပါ။

တော့ တပ်မတော်ရဲ့ ကာကွယ်မှုကြောင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်

ကြပါပြီ။”

ပြေသည် စိတ်မကောင်းဖွယ် သတင်းကို ခေါင်းညိတ်ရင်း

အိမ်ထဲကလျှောက်မှာ ပွင့်တူရွယ်တူလို အပင်မျိုးများဖြင့် ရဲရဲနီနီနေ

သော လမ်းကလေးကို ကြည့်နေမိသည်။

“သစ်ပင်လေးတွေက လှလိုက်တာနော်၊ တစ်လမ်းလုံး

အိ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဒါ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်တည်းက စိုက်သွား

တာပါ။ လမ်းဘေးမှာ အလှေတူလို ဖြစ်နေပေမယ့် လှတယ်

နော် ဟောဟိုရှေ့ဟာ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကွေ့

အိုင်နီကွေ့ လို့လည်း ခေါ်တယ်”

ကားကို တောင်စောင်း၊ တောင်ခြေမှ တပ်ကွေ့လို့လည်း

အတော်တော် ကျယ်တော့ မလွတ်၊ ချောက်နှုတ်ခမ်းဘက်မှ

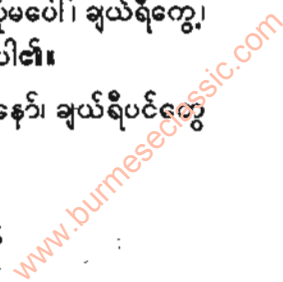
တောင်သာသာ အကွာသာ မြေချန်ပြီး ပတ်ကွေ့တက်ရ

တာမှာ ဒရိုင်ဘာများလည်း အသက်ပင် ရှုရဲ့ပဲမပေါ်၊ ချယ်ရီကွေ့၊

အိုင်ကွေ့များကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း တက်ခဲ့ရပါ၏။

“စောစောက ပြောတာ ချယ်ရီကွေ့ နော်၊ ချယ်ရီပင်တွေ

အိုင်ကွေ့လား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမရေ. . . ဒီက လူတွေ ပြောနေကြတာပဲ၊ တချိန်က ချယ်ရီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးချောချော ဈေးရောင်းသူလေးတစ်ယောက်ဟာ ရှေ့ခန်းကထိုင်ပြီး ဒီရိုင်ဘာနဲ့ ပျော်စရာကြည်နူးစွာ ကပ်ထိုင်လာရာက ဒီရိုင်ဘာလည်း သတိလက်လွှဲဖြစ်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒီနေရာမှာ ကားထိုးကျပြီး နှစ်ယောက်လုံး သေခဲ့ဖူးလို့ ချယ်ရီတွေ့လို့ ခေါ်တာတဲ့. . .”

“ဪ. . . ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ဒါဆို ဝတ္ထုရေးရင် ဒီတွေမှာ ကားထိုးကျပြီး သေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားတာမျိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ဇာတ်လမ်းဆင်ရင် ရပြီ ကိုစောနောင်ရေ. . .”

“ဆရာမတို့မှာလည်း အကြောင်းရာသစ်ကလေး ရလို့ရင် ရေးဖို့ ဖွဲ့ဖို့ပဲ စိတ်ကူးဖြစ်သွားကြတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဇာတ်လမ်းရဖို့လောက်ပဲ တွေးနေမိတယ်အင်း. . . ခုလို တွေးနေဖြစ်တာလည်း ကောင်းပါတယ်လေ. . .”

ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ပြောမိသော စကားကို ကိုစောနောင် နားလည်နိုင်အံ့ မထင်၊

“များများရှာ. . . များများတူး
သန့်စင်ကြိုချက်. . . ပြည်သူ့အတွက်”

ဟူသော စာတမ်း အကြီးကြီး ချိတ်ဆွဲထားသည့် မိုင်း

ရေမှာ ယာဉ်တန်းဝင်ချိန်မှ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ပစ္စည်းတွေကြာ၊ သယ်ကြ၊ ရောင်းကြ၊ ဝယ်ကြနှင့်. . .

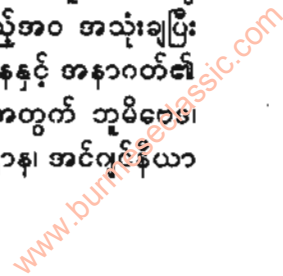
မော်ချီး၌ မြေပိုမရှိ၊ ဤတွက်လပ် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာပဲ ဖြစ်သလို လုပ်ဆောင်နေကြရသည်။ ဝန်ထမ်းများ အတွက် စည်း၊ သက်သာဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်၊ တော်ဖီ၊ မုန့်ဟင်းခါးများ ရောင်းပါ၏။

ပြေတို့ တည်းခိုရမည့် “ရာရှားတုန်း”ခေါ်သည့် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အကျဆောက်ထားသည့် ဘန်ဂလိုနှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာသို့ ခြေလျင် တက်ကြရသည်။

ထိုဘန်ဂလိုတွင် နေသော အမျိုးသမီး အရာရှိနှင့် အဖွဲ့တို့၏ လိုက်လံသော ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် ပြေတို့ အမောပြေရပါပြီ။ သူ၏ စေတနာ၊ သူ၏ ကျွေးမွေးမှု၊ သူ၏ အပင်ပန်းခံ၍ လိုက်ပြုခြင်းများကို ပြေ ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

Convoy ယာဉ်တန်းသည် ရက်များစွာ မနေ၊ နှစ်ရက်ဆုံးရက်မျှသာ ကြာတတ်သည်။ ဤယာဉ်တန်းနှင့်ပင် ပြန်လိုက်ရမည်ဆိုပါ၍ ပြေမနေသာ. . . မနားသာ. . .

ချစ်လှစွာသော စာဖတ်သူများအတွက် ပြေစာဖတ်၍ အမြတ်ကလေး အနည်းငယ်မျှ ရရှိသွားနိုင်ပါစေဟူသော ဆန္ဒများစွာဖြင့် ရရှိသမျှသော အချိန်ကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုဆော်ချီး၏ သမိုင်းကြောင်း၊ လက်ရှိ အခြေနေနှင့် အနာဂတ်၏ ဆုံးတက်နိုင်မှုများကို သိရှိမှတ်သားနိုင်ရန်အတွက် ဘူမိဗေဒ၊ သတ္တုဗေဒ၊ လျှပ်စစ်၊ မြေတိုင်း၊ ဓာတုဗေဒဌာန၊ အင်ဂျင်နီယာ

များ။ သတ္တုသန့်စင်ခြင်း စသော ဌာနပေါင်းစုံမှ အသိပညာများ အတတ်ပညာရှင်၊ လူ့ပိုင်းကျွမ်းကျင်သူများ၊ ကျင်းပိုင်များ ပိသားစားများ။ နေ့စားလုပ်သားများ၊ မိုင်းလုပ်သားများ၊ အားထုတ်သည့် လက်လှမ်းမီသမျှ ပြေမေးရင်း မှတ်ရင်း လက်တွေ့ကြည့်ခြင်းများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

သတ္တုနှင့်ပတ်သက်သော မိုင်းအကြောင်းကို ပြော တစ်စတစ်ပါးမျှ မသိ နားမလည်ပါသော်လည်း...

မော်ချီးနေ စေတနာရှင်တို့၏ ထိုက်ထိုက်တန်တန် အပင်ပန်းခံ၍ အကူညီပေးမှုများကြောင့် မသဲဖြူ ဟူသော စာရေးသူတစ်ယောက်သည်...

သူ ချစ်ပရိသတ်များ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် မော်ချီး ဗဟုသုတအချစ်ဖွဲ့ ဇာတ်ကြောင်းများနှင့် ရော့ဆက် ပေါင်းယှက်ထုတ်ဝေတင်ပြနိုင်ပါတော့မည်။

တဖြည်းဖြည်း ခရီးရောက်လာလေ၊ အသက်ရှူလို့ လေ။ အောက်စီဂျင်နည်းလွန်းပြီး အသက်ရှူမဝသော ဝေဒနာသည် ခါးသီးဖွယ် ဆိုးရွားလွန်းလှချေသည်။

ကျင်းပြို၍ ပိသေရသော လုပ်သားတို့၏ သေအံ့မှုများ အချိန်ကာလ၌ ခံစားရရာမည့် ဝေဒနာကို ပြော နှိုင်းစာ၍ ရှိ

ပြီ။ မကြာခင်က ကျင်းပြို၍ ကျင်းပိ၍ သေကြရသူများ ဤမော်ချီးမှာ အများကြီးရှိသည်ဆို၍ သနားမိ၊ ရင်နင့်မိပါ၏။

“အစ်မ လျှောက်လို့ရပါမလား”

“ရပါလိမ့်မယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုင်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါရစေနော်”

“ပုဂ္ဂလိကကျင်း”ထဲသို့ ပြေ ဝင်ကြည့်နေခြင်းပါ။ ကျင်းသားလေးတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို ခွင့်တောင်း၍ ကိုင်ပြီး လိုက်ရသည်။

ဝင်စက လူတစ်ရပ်စာ ခပ်မတ်မတ်။

နည်းနည်းသွားမိတော့ ခပ်ငုံ့ငုံ့။

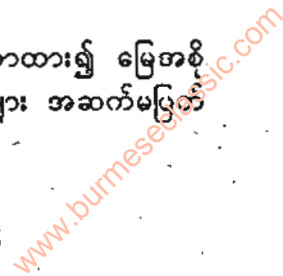
အလယ်လောက်ရောက်တော့ ခါးပါ ကုန်းရသည်။

ကျင်း၏ လေးပုံသုံးပုံခန့် ရောက်သည့်အခါကျတော့ တုန်းစရာကို နေရာမရှိတော့။ လူဆိုတော့ လေးဘက်ထောက်သွား၍ လည်းမဖြစ်သဖြင့် ဆောင့်ကြောင့်ကလေးထိုင်ပြီး တစ်ခွက်ချင်း တစ်လှမ်းချင်း တိုးဝင်ရသည်။

အောက်ခြေ၌ ရွံ့နှစ်ရေလို ဝါညစ်နေသော ရေပူပူများက ခြေသလုံးဝက်လောက်အထိ မြုပ်နေသည်။

ခေါင်းပေါ်မှလည်း မြေစာများတ တဖွဲ့ဖွဲ့ ကျဆင်းနေသည်။

သစ်များနှင့် ဖြစ်သလို ထောက်ကာထား၍ မြေအစိုဓာတ်နှင့် တချို့မြေများ ညွတ်အိပြီး သဲများ အဆက်မပြတ်ကျဆင်းနေပေသည်။

ကိုယ့်နောက်က ပြုပြီး ကျင်းပိတ်သွားရန်နှင့် ကိုယ့်အထိ ကိုပြုပြီး ကျင်းပိတ်လာရန် အန္တရာယ်နှင့် နီးစပ်လွန်းလှနေသည်။

ပြေ ဝင်ကြည့်နေသည့်ကျင်းက “ပုဂ္ဂလိကပိုင်” ပါ။ အထဲမှာ ခဲမဖြူများပါသော မြေစာ(ခဲနှင့် ရောနေသော မြေကြီးများ) များကို အမှိုက်သယ်သည့် လက်တွန်းလှည်းလေးလို လှည်းဖြင့် ကျင်းထဲမှ သယ်ထုတ်သွားရသည်။ ပြီးမှ မြေများကို သန့်စင်ပြီး ခဲမဖြူများကို ထုတ်ယူပေမည်။

ပြေ ရောက်နေသည့် ပေလေးရာလောက် အရှည်နေရာမှာ မွန်းကြပ်ပုလောင်နေပေပြီ။ ပြေ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးများ များစွာဖြင့် နစ်အိုင်နေချေပြီ။

ကျင်းသည်မှ ခဲကြောရှိသမျှ ဆက်တူးသွားမည်ဟု ဆိုပါ၏။

“အစ်မ နေကောင်းရဲ့လား”

နဖူးမှချွေးများ သပ်ချပြီး ငြိမ်သွားသောပြေကို လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရင်း ကျင်းတူးသမားလေး “စိုင်းလွယ်” မေးလိုက်သည်။

“နည်းနည်းမူးလို့ . . .”

“အထဲမှာ လေမရှိဘူးလေ၊ တချို့ဆို မူးပြီး မေ့တောင် သွားတာ၊ အစ်မ ဒီလောက်ရောက်အောင် ဝင်နိုင်တာပဲ တော်တော် ပြီ၊ ကျင်းလည်း ဆုံးပြီ။ လာ . . . ပြန်ထွက်ကြပါစို့”

အမျိုးသမီးထဲက ဝင်ရဲသူ နည်းလှသည်ဟု ဆိုပါ၏။

ဝင်ရဲပြန်လျှင်လည်း ကျင်းပိုင်များက ခွင့်မပြုချင်ကြ။ မိန်းမ ဝင်လျှင် “ကျင်းအက်သည်”ဟု အယူရှိကြသည်။ ယခုတော့ သယ်သူကျင်းမွန်းလည်း မသိ။ ကျင်းသမားလေးကို ပြေလည်အောင် ပြောပြီး ပြေတော့ ကျင်းထဲဝင်ခဲ့ပြီ။

“ဟာ . . . ဆရာမ ချွေးတွေကို နစ်လို့ပါလား”

ခေါင်းကိုပါ ရေလောင်းချထားသလို ဆံပင်ကို ညှစ်၍ ချရသည်။

ပြေ တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ချွေးထွက်သည့်လူကို မမြင်ဖူးခဲ့သေး။ ယခု ကိုယ်တိုင် ခံစားရလေပြီ။

“မူးသလား ဆရာမ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . နည်းနည်းပါ။ ပြေသွားပါပြီ”

ဝေဒနာတွေ ကြေညာနေရမှာ အားနာလို့သာ ပြေ ပြေပြောရသည်။ ခေါင်းထဲက မူး၊ ရင်ထဲက အန်ချင်လာသည်။

“ဘာလို့ ဟိုးအဆုံးထိ ဝင်ကြည့်ရတာလဲဗျာ”

ကိုစောနေောင်က စိတ်မကောင်းသလို ပြောပါ၏။

“ဪ . . . သူတို့ရဲ့ ဘဝအတွေးအကြံကို ကိုယ်ကပါ

ခဏယူပြီး ခံစားကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကျင်းသားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခကို အစ်မက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖွဲ့ပေးပေါ့”

“မင်းသမီးလို့သေးတယ် စိုင်းလွယ်ရဲ့”

“ဒါတော့ မလွယ်ဘူး အစ်မရဲ့”

စိုင်းလွယ်က ပြုံးလျက် မြေစာများကို သူတို့ သန့်စင်မည့်

နေရာသို့ ပို့ပေးပြီး လှည်းလေးကို တွန်းလျက် ကျင်းထဲသို့ ဝင်သွားပြန်သည်။

“အကျင့်ပါနေလို့သာ သူတို့လည်း အသွေးနဲ့ အသားနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာပဲလေ၊ ခံစားရရှာမှာပါ။ လူငယ်မို့သာ မသိသာတာ၊ ဒီလောက် အောက်စီဂျင်ဓာတ် ပြတ်လပ်တဲ့ လေတွေကို ရှူနေရရင် လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ရှည် နေဟာ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲကွယ်”

ပြေသည် စိုင်းလွယ်နှင့် ဘဝတူ ကျင်းသားလေးများထံ စာနာစိတ်နှင့် တွေးနေဆဲ ပြေသိချင်သည်များကို ရှင်းပြပြ သည်။

“တခြားသတ္တုတွင်း၊ ဥပမာ မော်ချီးလိုပဲ ခဲမဖြူထွက်တဲ့ ထားဝယ်နယ်က ဟိန္ဒူး သတ္တုတွင်းဆိုရင် ခုလို ပုဂ္ဂလိက ကျင်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ဒီမှာတော့ အထူးအစိအစဉ်အနေနဲ့ ဖွင့်ပေးထားတာပါ”

“ဒါဆို... သူတို့ရတဲ့ ခဲမဖြူတွေရော”

“နိုင်ငံတော် အစိုးရက လွဲလို့ တခြားမှာ ရောင်းခွင့် မရှိပါဘူး၊ ဒီမှာ အဝယ်ခိုင်ဖွင့်ပြီး ဝယ်ပါတယ်၊ အားလုံးလိုတစ် ခဲကို အရည်မိအောင် သန့်စင်ပြီး လာရောင်းကြပါတယ်”

“ဒီစနစ်ကြောင့်လည်း ခဲပိုထွက်တာထင်ပါရဲ့နော်...”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အစိုးရကျင်းတွေကလည်း တူးနေ လျက်ပါ၊ စော်ကြာ ဆရာမ မြင်ရမှာပါ။ ခုလို “ပိဿာ စားကျင်း” တွေကလည်း တူးကြပြီး နိုင်ငံတော်အစိုးရကပဲ ရောင်း

ကြလို့ ပိုပြီး အထွက်များနေတာပါ”

“ကျင်းသားလေးတွေရဲ့ လုပ်အားခကရော”

“အနည်းဆုံး တစ်နေ့ ၃၅ ကျပ်ပါ”

“ဟာ... မနည်းပါလား”

“ဈေးနှုန်းတွေကလည်း ပြည်မနဲ့ သုံးလေးဆလောက် ကြီးတာကို ဆရာမရဲ့ ထမင်းတစ်ခါစား တစ်ဆယ်လောက်မှ ဝတာ”

“ဟုတ်မှာပဲ... ဈေးထဲမှာတော့ ဆိုင်ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ်လေးတွေမှာ ကုန်တွေက ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဈေးစာလောက် ရှိမယ်၊ ပြည့်သိပ်ပြီး အမျိုးစုံကို ရနေတော့တာပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ နိုင်ငံခြား အရက်ဆိုလည်း လွိုင်ကော်မှာသာ ဝယ်မရရင်ရှိမယ်၊ ဒီမှာတော့ အစုံရတာပါပဲ”

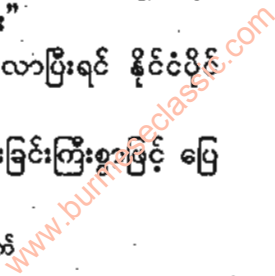
“ပုဂ္ဂလိကကျင်းက ခဲမဖြူကိုတော့ ဘယ်လိုဝယ်ရပါ သလဲ”

“ပြင်ပက ခဲတွေကို စံချိန်မီ မမီ ဓာတုဗေဒနဲ့ စစ်ဆေး ခံရပါတယ်၊ စံချိန်မီပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပိဿာကို ဒီနေ့ ပေါက်ဈေး ၆၉ ကျပ်ပါ”

“ဪ... ရသားပဲ၊ ခဲတစ်ပိဿာဆိုတာ နည်းနည်း လေးရယ်... အလေးချိန် သိပ်စီးတာကိုး”

“ကဲ... ပုဂ္ဂလိက ကျင်းကို လှေလာပြီးရင် နိုင်ငံပိုင် ကျင်းတွေဆီ သွားရအောင်လား”

သူတို့ ဦးဆောင်ရာသို့ စိတ်ဝင်စားခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြေ

လိုက်ခဲ့ရပါပြီ။

ဤခဲ “ကျင်း”များဟူသည်... .

ပြေတို့ သိနေသော “တွင်း” မျိုးမဟုတ်... .

တွင်းဆိုတည်းက မြေကြီးကို အောက်အရောက် ရေတွင်း

များတူးသလို တူးရမည်မဟုတ်လား... .

ဒီက ကျင်းများက ဒီလိုမဟုတ်... .

တောင်စောင်း၊ တောင်နံရံ မတ်မတ်များ၊ ဥပမာ

အိမ်ထဲရံလို နံရံဟုပဲ မျက်စိထဲမှာ မြင်လိုက်ပါတော့... .

အဲဒီ နံရံကို ကန့်လန့်ဖြတ် ဖောက်ဝင်သွားရသော “ဝူ”

ပုံစံမျိုးသာ... .

ခဲကျင်းသည်... . အောက်ထဲသို့ ဆင်းသွားရခြင်းမဟုတ်။

အလျားလိုက် ဖောက်ဝင်သွားရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့်သာ မြေများ ပြိုကျ ပိကျနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါ

လေသည်။

“ဟာ... . ဘာမှလည်း မသိ၊ မတတ်ဘဲနဲ့ ဒီက လုပ်သား
တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေရဲ့ ဝတ်စုံမျိုးဝတ်ရမှာ ခက်လိုက်တာ
မတန်တာတွေ မလုပ်ကောင်းဘူးတဲ့”

ပြေက ရယ်ရယ် မောမော ပြောရင်း ဖိုင်ဘာဦးထုပ်
ခါဝါထိန်ထိန်ကို ဆောင်းလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ဗွတ်ထူသော
အရပ်တွင် ကျောင်းသားငယ်များ စီးလှေရှိသည့် (Top Boots)
ဒီနပ် မည်းမည်းကြီးများကို ပြေ စွပ်လိုက်တော့ ခူးအထိ ရောက်
သည်။

“ကဲ... . ကျင်းထဲ ဝင်ကြည့်ကြစို့”

ဦးစံမောင်၊ ဦးတင်အေးတို့က ဦးဆောင်ပါ၏။ သူတို့လက်
မှာ အလင်းအားကောင်းသော ကာမိုက်မီးခွက်ငယ်များကို
ထိုင်လျက် ကျင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြရသည်။

No.2 Level နံပါတ်တူးလယ်ဗယ်လ် ကျင်းကို စတင်

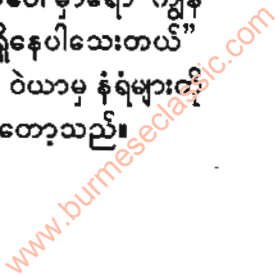
ဝင်ကြသည်။

စောစောက ပြေ ဝင်ခဲ့ရသော ပိဿာစားကျင်းလို ဖြစ်
သလို တူးထားခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ပေပေါင်း လေးထောင့်သုံးရာ
ကျော်အထိ ယခုလိုပင် မတ်တတ်တောက်လျှောက် လျှောက်
သွား၍ ရသည်။

စောစောက ပြေ မှတ်သားထားသလိုပင် တွင်းထဲသို့
ဆင်းရခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ဂူပေါက်လို တည့်တည့်ကြီး ဝင်သွားရ
သော လိုဏ်ဂူလမ်းပါ။

“ဒါက နံပါတ်တူး လယ်ဗယ်လ် အပေါ်မှာရော ကျွန်
တော်တို့ အောက်မှာရော ခုလိုကျင်းတွေ ရှိနေပါသေးတယ်”

ကျင်းအရှည်လိုက်သာ မဟုတ်တော့၊ ဝဲယာမှ နံရံများကို
ဖောက်ပြီး ခဲကြောရှိသမျှလည်း တူးနေကြတော့သည်။

အခိုင်အခန့် တည်ဆောက်ထားသဖြင့် ပြိုကျ ပိကျမည် အန္တရာယ်တို့ ကျရောက်ရန် မလွယ်နိုင်၊ ကျောက်သားများနှင့် မတိုက်မိအောင် ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ရေစိုမြေများကို နင်းရန် ဖိနပ်ရှည်ရှည်စီးထားသဖြင့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးထားပါ၏။

“ဒီမှာ မီးရထားလမ်းတွေနော်”

ပြေက မျှော်ပြိုင်သံလမ်းကြောင်းများကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြောတော့... .

“ဒါ ထရေလာတွေသွားတဲ့ လမ်းကြောင်းပါ၊ ဒီလမ်း အတိုင်း တွန်းထုတ်သွားပါတယ်”

ထရေလာခေါ်သည့် ဂုဏ်ကားနောက်တွဲလို သံခွက်ကြီး များထဲသို့ တူးထားသော မြေစာများ သွန်လောင်းထည့်ပြီး သယ်ထုတ်သွားသည်ကို မြင်နေရပါ၏။

“ကျင်း ကျယ်လို့လားမသိဘူး၊ ဒီမှာတော့ မမွန်းဘူးနော်... .”

“ဟောဒီ ပိုက်လုံးတွေကနေ အောက်စီဂျင်တွေ လွှတ်ပေးနေပါတယ်”

ဦးတင်အေးက ဂူနံရံမှ သံပိုက်လုံးများကို မီးထိုးပြပါ၏။ အလယ်မှာ ဖောက်ဖောက်ပြီး အောက်စီဂျင် လွှတ်ပေးနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရပါ၏။

“တွေ့ရမှမြင်ရ ကြားရတာတွေကတော့ အံ့မခန်းကြီးပါပဲ ဒါတွေသာ အကုန် ရေးပြရရင်တော့ အချစ်ဝတ္ထုမဖြစ်ဘဲ မိုင်း

ဝတ္ထု ဖြစ်သွားတော့မှာ”

“ရေးပေါ့ ဆရာမရဲ့”

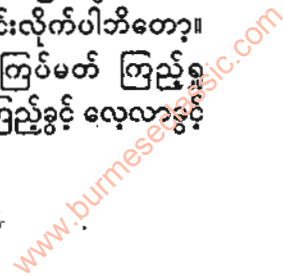
“ရေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုင်းမျိုးက တကယ့် ပညာရှင်မှ ရေးသင့်ပါတယ်၊ ပြေတို့လို ပမ်းတော်ပြေ စာပေ အတွက်တော့ တစ်ကွက်တလေ ဗဟုသုတရရှိသာ ရေးရတာ လေ၊ ပြေတို့စာက ပညာပေးနည်းနည်း၊ ဖျော်ဖြေရေး ဦးစားပေး စာပေမျိုးပါ၊ ပညာလိုချင်ရုံ သက်သက် ဆိုရင်တော့ ပညာရှင်တွေရဲ့ စာအုပ်ပဲ ဖတ်ပါလို့ ညွှန်းပါရစေ၊ ပြေတို့ကတော့ စာဖတ်သူတွေရဲ့ နှမ်းနေတဲ့စိတ်ကို ဖျော်ဖြေ အပမ်းပြေစေရင်းက ဗဟုသုတလေးတွေ ကြားညှပ်ပေးရတဲ့ အဆင့်လောက်ပဲ ဆတ်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

ကျင်းထဲမှာ အသေးစိတ် ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး အပြင်ထွက် ဆာကြတော့ ကောင်းကင်ကြိုးလိုင်းများကို ဦးစံမောင်က ညွှန်ပြ နေ... .

“စောစောက မြေစာတွေကို တစ်တန်လေးတဲ့ခွက်တွေထဲ ထည့်ပြီး အခုမြင်နေရတဲ့ ကောင်းကင်ကြိုးတွေနဲ့ အဆင့်ဆင့် သယ်ပြီး သန့်စင်ကြိုချက်ရုံကို ပို့ရပါတယ်”

ကောင်းကင်ကြိုးများနဲ့ လျှောချပြီး မြေစာခွက်ပေါင်း ၂ ခွက်နှင့် သယ်နေပုံမှာ ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်ပါဘိတော့။

အားလုံးအတွက် ပညာရှင်တို့က ကြပ်မတ် ကြည့်ရှု သိန်းချုပ်ပေးနေကြရသည်ကို အဆင့်ဆင့် ကြည့်ခွင့် လေ့လာခွင့်

ရနေသော ပြေမှာ ကျေနပ်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေရပါ၏။

နတ်လှသော အောက်ထိပ်မှ တောင်ကုန်းနှစ်ခုကို သံကြိုး စတီးကြိုးများဖြင့် သယ်ဆွဲထားသော ကြိုးတံတားပေါ်မှ ပြေလျှောက်ကြရသည်။

ပြေက ရှုခင်းများ၊ မိတ်ဆွေများကို ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ပုံပြီး တစ်ပုံ ရိုက်ယူခဲ့သည်။

ပြေတို့ တက်ခဲ့သောလမ်းမှာ ကားကြုံစောင့်ပြီး အော့အန်မှုမှ ခဲမဖြူများထုတ်လုပ်သောစက်ကို သွားကြည့်ကြရပြန်ပါ၏။

အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ပြေလို လူပြန်းများ နားလည်အောင် တာဝန်ခံတို့က ရှင်းပြကြရှာပါသည်။

တူးထားသော မြေစာများကို ရေဆေး ချလိုက်တော့ မြေသားစင်စစ်များ ရေမှာပျော်ဝင်ပြီး မျောပါသွားသည်။

ခဲရိုသော အတုံးအကြီးအသေးများကို ကြိတ်ခွဲပြီး ဇယားမှာ တင်ကျန်ရစ်ပါ၏။ ထို ခဲစ ခဲတုံးလေးများကို ရေတံလျှောက်လို သားရေပြားကြီးဖြင့် ဖြည်းလေးစွာ လိမ့်ဆင်းစေသည်။

ထိုအတုံးလေးများထဲမှ ခဲမပါသော ရိုးရိုးကျောက်ထုများကို အမျိုးသမီး လုပ်သားများက ဖယ်ထုတ်နေကြပါ၏။ ပြီးတော့ ဇကာနှင့် အဆင့်ဆင့်စစ်၊ ပြီးတော့ သန့်စင် ကြိုချက်ခဲမဖြူ သန့်သန့်များကို အမှုန်ခပ်ကြမ်းလေးများဖြစ်အောင် နောက်ဆုံး ထုတ်လုပ်တော့သည်။ အားလုံး စက်နှင့်ချည်း လုပ်၍ ရေအားလျှပ်စစ်စက်ရုံကိုလည်း တည်ဆောက်ထားရပါ၏။

နိုင်ငံခြားပို့ရန် အဆင့်မီ မမီ ဓာတ်ခွဲ ကြည့်ရပါသေး

သည်။ ၆၅ ရာနှုန်း အဆင့်မီလျှင် နိုင်ငံခြားမှ ဝယ်ပါ၏။ ခုလာသော ခဲမှုန်များကို ဇင်သားပိတ် အိတ်ငယ်များမှာထည့်၊ ဆစ်ပေခွဲလောက်သာ ရှိမည့် ဂုန်အိတ်ငယ်လေးများအတွင်းသို့ ဆို ဇင်သားအိတ်ကို ထပ်ထည့်ပြီး ချုပ်ရသည်။

ထိုဂုန်အိတ်ဆယ်လုံးကို ကြေးနန်းကြိုးနဲ့ ဖောက်သိတွဲပြီး ဆံဆိပ်နှင့် နံပါတ်တပ်၊ ပြီးတော့ ပြေတို့စီးလာသည့် ကားများပေါ်သို့အရောက် တင်ပို့ပေးကြပါ၏။

ဤအတိုင်း ကားလမ်းမှ ရန်ကုန်အရောက် မိုင်ပေါင်းများစွာ သယ်သွားပြီး နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရောင်းချနိုင်ပါပြီ။

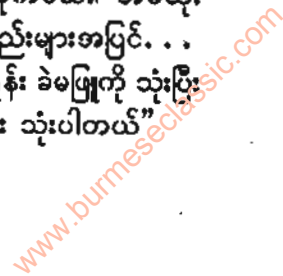
“ဪ... ပြေတို့စီးလာတဲ့ ကားတွေဟာ အလာမှာ အသောက်ကုန်၊ လူသုံးကုန်၊ မိုင်းပစ္စည်းတွေတင်ခဲ့ပြီး အပြန်မှာ ဆန္ဒရတနာတွေ သယ်သွားကြတာကို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ မိုင်းကားနဲ့ R.T.C တွေကပဲ ဆယ်ကြရပါတယ်”

“အဲဒီ ခဲမဖြူကုန်ကြမ်းတွေဟာ ဘာကုန်ချောတွေဖြစ်လာလဲရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခဲမဖြူကို ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ကရား စတဲ့ အိမ်သုံး ပစ္စည်းများ၊ စစ်မြေပြင်သုံး မီးခိုးငဲ့များ၊ ပိုးထည်ဆိုးဆေး၊ ဂဟေဆတ်ခြင်းများ၊ ငွေရောင်စက္ကူများ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ အိမ်သုံး ဆေးပန်းချီဆေးပွဲများ စတဲ့ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများအပြင်... ”

“မီးရထား ဝင်ရိုးထိန်းမှာ ၈၄ ရာခိုင်နှုန်း ခဲမဖြူကို သုံးပြီး အသယာဉ်ဝင်ရိုးစွန်းအတွက် ၉၀ ရာခိုင်နှုန်း သုံးပါတယ်”

“ဪ... အတော်အရေးပါတာပဲနော်၊ ထွက်နှုန်းကတော့ဧရာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံတွေက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အများဆုံး ခဲမဖြူကို ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မော်ချီးဟာလည်း ကမ္ဘာကျော် သတ္တုသိုက်တစ်ခုပါပဲ။ ထွက်နှုန်းကတော့... ”

“၁၉၇၇-၇၈ ခုနှစ်မှာ လျာထားချက် တန် ၅၀၀ ကို ၅၅၀ တန်အထိ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ”

“၇၈-၇၉ မှာတော့ တန် ၇၀၀ လောက်သာ လျာထားထားပေမယ့် ၉၀၇ တန်အထိ ထွက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ”

“၇၉-၈၀ မှာတော့ စံချိန်သစ်ပါပဲ ဆရာမရေ လျာထားချက် တန် ၁၀၀၀ ထက်ပိုပြီး ၁၃၁၇ တန်အထိ အထွက်ထိခဲ့ပါတယ်။ ”

“၈၁-၈၂ ခု တွက် တန် ၁၆၄၇ ဒသမ ၇ တန် ထုတ်ထွက်ပြီးပါပြီ”

“မြန်မာ့သယံဇာတက အားရစရာကြီးပါလား။ ဒါနဲ့ နိုင်ငံခြားငွေတွေ အတော်ရမှာပဲနော်။ ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ပထမသုံးနှစ်တာ နိုင်ငံခြားကို တင်ပို့ရောင်းချခဲ့ပြီးလို့ ရရှိပြီးငွေဟာ ၁၂ ဒသမ ၄၈ ကုဏ္ဍပ်မျှတဲ့ နိုင်ငံခြားငွေတွေ ရရှိခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဟာ... ဒါဆို၊ ဒီမော်ချီးမိုင်းကြီးဟာ ပြေတို့ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ အားထားရာ သူဌေးကြီးတစ်ဦးပါပဲ။ ”

“ဧရာ”

“အမှန်ပါပဲ ဆရာမ၊ ဒီမော်ချီးမိုင်းကို တည်ဆဲ ဈေးနှုန်းနဲ့ ဆန်ဖိုးသင့်ရင် ကုဏ္ဍ ၁၀၀ ခန့် တန်ဖိုးရှိပါတယ်လို့ ပညာရှင်တွေ ခန့်မှန်းကြပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စာရင်းဇယားများအရ ခဲမဖြူ တတန်ရဲ့ ပေါက်ဈေးက ၁၉၀၀၀ ကျပ်ဖြစ်ပြီး ထုတ်လုပ်မှု စရိတ်အားလုံးက ၃၁၀၀၀ ကျပ် ဖြစ်လို့ သတ္တုတစ်တန်တိုင်းမှာ ငွေ ၁၂၀၀၀ ကျပ် အမြတ်ရရှိခဲ့ပါတယ်”

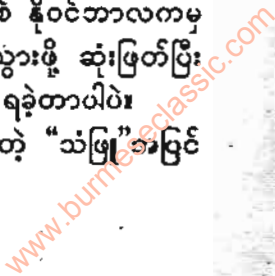
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးစံမောင်”

“မော်ချီးသမိုင်းကတော့ ဆရာမသိတဲ့အတိုင်းပါ။ မျက်နှာမူလှပျိုး အိုရီလီက စတူးခဲ့ပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ “မော်ချီးမိုင်း” ဝိမိတက်” ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ကုမ္ပဏီတည်ထောင်ရတဲ့ အထိ မော်ချီးဟာ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေ မှတ်ထားတာလေး ရှိပါတယ်။ ၁၉၁၀ ခုနှစ်က ဘော်လစ်စော်ဘွားကြီးနဲ့ စာချုပ်ပြီး သူတို့ပဲ တူးတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ချိန်လုံး နိုင်ငံခြားသားလက်ထဲက မလွတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေရတဲ့ မော်ချီးဟာ ၁၉၆၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလကမှ နိုင်ငံတော်အစိုးရအနေနဲ့ ပြန်လည်လုပ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး မော်ချီးတိုင်ခဲ့ရာက အခုလို အောင်မြင်မှုကြီး ရခဲ့တာပါပဲ။ ”

“ဒီ မော်ချီးမိုင်းကနေပြီး ခဲမဖြူဆိုတဲ့ “သဖြူ” အပြင်

အဖြိုက်နက်၊ ရှိုးလိုက် စတဲ့ သတ္တုတွေလည်း ထွက်ရှိပါသေးတယ်။ ကဲ... ဆရာမလည်း မောရောပေါ့”

“ပြေ မမောပါဘူး၊ ဒီအကြောင်း တင်ပြတဲ့အခါမှာသာ ပြေရဲ့ တင်ပြမှု ညံ့ဖျင်းရင် ပျင်းစရာကြီးဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်ပူနေမိပါတယ်”

“မြန်မာပြည်ရဲ့ အစွန်အဖျားမှာရှိပြီး မိုးကောင်းကင်ထိမတတ် မြင့်မားနေတဲ့ တောင်ပေါ်သတ္တုသိုက်အကြောင်း ဗျာ၊ စိတ်ဝင်စားကြမှာပါ”

“ပြေတို့ ငယ်ငယ်ကဆို ဒါတွေ မကြိုက်ဘူး ကိုစောနေတဲ့ ရဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေး မနှစ်သက်တောင်မှ ပြေ့ကို အပြစ်မပြုကြပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပြီး ဒီမှာမှတ်သွားတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြန်လည်စိစစ်ပြီး ပြေ အသေးစိတ် တင်ပြပါတော့မယ်”

“ကဲ... မှတ်ရ သားရတာတွေ မောပါပြီ၊ သဘာဝရှုခင်းလေးတွေ ကြည့်လိုက်ပါဦး”

သူတို့ ပြောတော့မှ အမြင့်ပေပေါင်း ၈၆၀၇ ပေမြင့်သည့် ဆိုသော “နတ်တောင်” အံ့ဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်းပျံ့ကြီးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဤမျှ မြင့်မားသော တောင်ပေါ်တွင် သုံးမကုန်နိုင်သော နတ်ရေကန်နှင့် သီးနှံပန်းမန်များ ဝေဆာနေသည်ဟု ဆိုပါသည်။

“ဘူဝေါခူ”ခေါ် တောင်ဖိုနှင့် “သောသီခူ”ခေါ် တောင်တို့ ပေါင်းစပ်ထားသည့် နတ်တောင်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ပြေ့မှန်ပြောင်းတွင်းမှာ ပေါ်လာသော ရှုခင်းကြောင့်... ”

“မြစ်တစ်ခု နှစ်ဆင့်ကွေ့နေတာ မြင်ရတယ် ကိုစောနောင်ရေ”

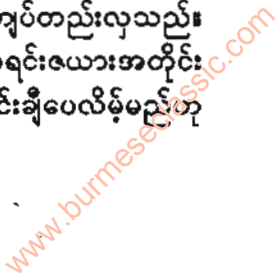
“အဲဒါ သံလွင်ပါ၊ ခုလို သာယာတဲ့ ဆောင်းရာသီမှာ မြင်ရလေ့ရှိပါတယ်”

ပြေတို့အုပ်စု နံနက်စာ စားပြီးကြတော့ ကရင်အမျိုးသားများ နေကြသည့် လိုခါးလိုရွာသို့ သွားကြ၊ ရွာသဲဒို၊ ဘူလိုဘာသော ရွာများနှင့် မင်းမနိုင်၊ လေးအိမ်စု၊ ခေါ်ရခါးရွာများလို့လည်း ခေါ်တဲ့ ၁၃ ကုန်း၊ တောင်ပေါ်ဈေး၊ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်း၊ လိုခါးလိုမှ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၊ နောက်... ကိုးနဝင်းစေတီ၊ တောင်တန်း သာသနာပြုကျောင်းနှင့် မော်ချီးအောက်ရွာနှင့် အထက်ရွာကြားရှိ ဆေးရုံများကို ဝင်ရောက်လေ့လာခွင့် ရခဲ့ပါ၏။

မော်ချီးလို လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲလှသော တောင်ပေါ်မြို့လေးမှာ စာပေဝါသနာရှင်များစွာနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်၊ သွေးနွေးခွင့် ရခဲ့ပါ၏။

ဈေးအတွင်းရှိ အောင်နိုင်သူ စာပေမှာ စာအုပ်မျိုးစုံကို စုစည်း တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

အထက် မော်ချီးမှာ ကျင်းကိုသာ ဦးစားပေး တူးနေကြပြီဖြင့် လူနေအိမ်နှင့် တဲများက ပြတ်သိပ် ကျပ်တည်းလှသည်။ သွားလေရာ လှုပ်ရှောင်နေရ၍ သူတို့ စာရင်းဇယားအတိုင်း ခြွင်းရေ ငါးထောင်ကျော် မဖြစ်နိုင်၊ သောင်းချီပေလိမ့်မည်ဟု ခြေထင်မိပါ၏။

ဒေသခံ ကရင်နှင့် ကယား၊ ရှမ်း၊ ပြည်မ၏ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လာရောက်လုပ်ကိုင်နေကြသော လူပေါင်း ဆုံဆည်းရာ ရွာလေး မော်ချီးမှာ...

ပြေအတွက် နေဖို့၊ စားဖို့၊ လေ့လာဖို့ ပြေလည်ရုံမက အပြန်တွင် လက်ဆောင်များပါ ပေးလိုက်ကြသော မိတ်ဆွေများ၏ ကျေးဇူးတရားကို ပြေ ထာဝရ အမှတ်ရနေပါမည်ဟု စိတ်သိမှတ်ရင်း မော်ချီးညများကို နှစ်သိမ့်ကြည်နူးစွာ အိပ်စက်နိုင်ပါပြီ။

“ဪ... ပြေရင်မှ အပူမီးများကို ခေတ္တမျှ ငြိမ်းအေးစေ၊ မေ့လျော့စေခဲ့သော မော်ချီးရွာလေးရယ်”

တစ်ချိန်က...

ဆုံးရှုံးခြင်းများစွာကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် လျှိုင်ကော်မြို့ကို ခွန်ခွာကျောခိုင်းကာ ဤလမ်းမှပင် ပြေ ပြန်သွားခဲ့ရဖူးသည်။

ယခုတော့...

ဧည့်ဝတ်ကျေလှသော ဒေသခံ စာပေဝါသနာရှင်တို့၏ အထူး ဧည့်သည်တော်အဖြစ်နှင့် နှုတ်ဆက်ရသော အပြန်လမ်းမှာ...

ချိုသာ ကြည်လွင်လှသော နှုတ်ဆက်အပြုံးများ၊ တမ်းတ နှုတ်ဆက် အမှာစကားများနှင့်အတူ ကားပါ စီစဉ်ပေးရုံမက သတ်ဆောင်တွေ တပွေ့ကြီးနှင့် အဆင်ပြေလွန်းစွာ ပြန်ရတော့မည့် ခရီးအတွက် ထိုနေ့မနက်က ပြေသည်လည်း ကျေနပ်ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်းများစွာဖြင့် အားလုံးကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး အပြန်လမ်းခရီးကို စရပါပြီ။

ရင်တွင်း၌ ကြေတွဲမှုဝေဒနာ အဆောက်အအုံကြီး ရှိနေသည်ကို မြင်ရသူတို့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ပြေ၏ အပြုံးက လတ်ဆတ် ရှင်းသန့်လှပါ၏။

၆ နာရီ ၄၅ မိနစ်မှ စထွက်ခဲ့သော ပြေတို့ကားမှာ သျှိုင်လင်လေးသို့ ၇ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှာ ရောက်ပြီးနောက် ချမ်းပြည်နယ်နှင့် ကယားပြည်ကို ဝိုင်းခြားသတ်မှတ်ထားသည့် “ဆီးစခါးရွာ”သို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ ဂိတ်ရွှံ့၍ ပြေတို့တွေ့အားပေါ်မှဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ကြရသည်။ ကားမောင်းသူများ ဆစ်ယောက်သာ မောင်းသွားပြီး ကားရော လူပါ အစစ်ဆေး

ခံရပါ၏။ နယ်မြေနှင့် ခရီးသည်များ လုံခြုံရေးအတွက် ဆိုပါသည်။ ဂိတ်ကြေးလည်း ပေးရသည်။

နောင်မတ်ရွာ၊ နောင်ရင်းရွာများကို ဖြတ်ပြီး နံနက် ၉နာရီတွင် လွိုင်ကော်မှ ၃၈ မိုင်ကွာဝေးသော “ဆီဆိုင်မြို့” သို့ ရောက်ရှိကြပါ၏။ ထိုမြို့မှာပင် နံနက်စာ စားကြရသည်။

ထိုမှ “စိုက်ခေါင်” “တန်းယဉ်” “နောင်မွန်” “လွယ်ဆစ်” စသော ရွာများကိုဖြတ်ပြီး နေ့လယ် ၁ နာရီမှာ “ဟိုပုန်းမြို့” သို့ ရောက်ကြပါ၏။

ရွှေစေတီကြီး၏ အရံစေတီဖြူများစွာ တည်ထားကိုးကွယ်သော ဟိုပုန်းမြို့၏ ကျက်သရေဆောင် “သီရိမင်္ဂလာ ရွှေချိုသာ စေတီတော်ကြီး” ကို ဖူးမြော်ပြီး . . .

ပြေတို့ တောင်ကြီးရောက်တော့ နေ့လယ် ၂ နာရီခန့် မထိုးသေး။

လွိုင်ကော်မှ ဝင်ခဲ့သော တောင်ကြီးမြို့၏ တောင်ဘက် လမ်းမှာ ပြည်မကလာသော လမ်းလောက် အသည်းယားဖွယ် မမြင့်မားလှ။

တောင်ပေါ်မြို့ချင်းမို့ ပေ သုံးထောင်ကျော် မြင့်သော လွိုင်ကော်နှင့် ပေလေးထောင်ကျော်မြင့်သော တောင်ကြီးတို့သည် ပေတစ်ထောင်ကျော်သာ ခြားနားပါ၍ မတ်မတ်ကြီး တက်ရပ်မျိုး မဟုတ်တော့ပါ။

ပြေတို့ တောင်ကြီးမှာ တစ်ညအိပ်ပြီးနောက် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသော မီးရထား၏ အထက်တန်း အိပ်စင်မှ ပြန်ခွင့်

ရခဲ့ကြသည်။

တစ်ချိန်က တောင်ကြီးဈေးထဲတွင် ဗန်းကလေးတစ်ချပ်နှင့် ဈေးထိုင်ရောင်းရသော ပြေ။

ရွှေညောင်ဘူတာတွင် လ သမီးလေးကို ပိုက်ပွေ့လျက် နန်းတန်းမှာ ကျပ်ညပ်စွာ စီးခဲ့ရပုံများ၊ အထင်မှားခံရခြင်းများကို ပြသည် . . .

မိမိကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင် လှုပ်ရှားပြသနေသော ရုပ်ရှင်ကားကို ပြန်လည်ကြည့်ရှု နေရသည်သို့ မောရှမ်းမြေ၏ ထောင်တန်းများကြားမှာ မြင်နေမိသည်။

“စဉ်းစားလှချေလား မသဲဖြူရယ်”

“အာ”

ပြေ တကယ်ပင် လန့်သွားသည်။

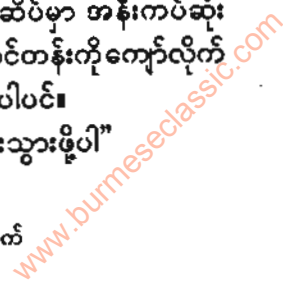
ရထားပြတင်း၏ ပြင်ပသို့ ငေးမောပြီး လိုက်လာရာမှ ဘုည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟင် . . . မောင်မောင် ပြန်ပြီဆို”

“ရထား လက်မှတ်က ဒီနေ့မှရလို့ပါ။ ရွှေညောင်ရထား အထူးတန်း စီးနိုင်ဖို့ရာ ကုသိုလ်ထူးမှ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကြာသွားတာ လွိုင်ကော်ကတော့ လေယာဉ်နဲ့လာခဲ့တာပါ”

လွိုင်ကော်လေဆိပ်နှင့် ဟဲဟိုးလေဆိပ်မှာ အနီးကပ်ဆုံး လေဆိပ်နှစ်ခုပါ။ လေယာဉ်တက်ပြီး တောင်တန်းကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် ပြန်ဆင်းရသော ခရီးစဉ်တစ်ခုပါပင်။

“မသဲဖြူ လမ်းမှာ အမောပြေ စားသွားဖို့ပါ”

ဝင်းမုည့်နေသော လိမ္မော်သီးလုံးကြီးများကို ပြေဘေး
ချပေးပါ၍ . . .

“ပြေ လူမမောပါဘူး”

သဲမောင်မောင်က တည်ငြိမ်နေသော ပြေ၏ မျက်နှာ
ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောရဲ့ . . .

ကန္တာရဝတီ တည်းခိုခန်းမှာလည်း ဆုံဆည်းပြီးခဲ့ကြသေး
ဤလူငယ်နှင့် ရထားတွဲမှာ ပြန်လည်ဆုံဆည်းကြပြန်ပြီဆိုသော
အသိမျိုး သံသယမျိုး မဝင်စေချင်၊ မတင်အေး ရှေ့မှာလည်း
ပြေ၏သိက္ခာ အကျမခံနိုင်ပါ။

“ကျွန်တော်ရောက်လာတဲ့အတွက် မသဲဖြူ အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်သွားလားဗျာ”

“ပြေ . . . ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောချင်ဘူး၊ ဒီခရီးမှာ
စိတ်မချမ်းသာစရာနဲ့ ကြုံလာတယ်ဆိုတာ မောင်မောင် သိ
တယ်လေ”

“ကိုဝင်းထွန်းနဲ့ ကိစ္စကိုလား”

“ဒါပဲပေါ့”

ဘီလူးချောင်းဘေး ဖြယ်ယာပင်အောက်မှ သူ၏
နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ပျက် ထိုးနှက်ချက်များကို ပြေများ သိသွား
လေပြီလား။ ပြေ မပြောလာသမျှ သူ့ဘာမှ မမေးရဲ့။

“ကျွန်တော် တွဲစောင့်နဲ့ ကပ်လျက်အခန်းမှာ ရှိနေ
တယ်၊ ခိုင်းစရာရှိရင် ခေါ်ပါနော်”

“ကောင်းပြီ”

ပြေ မနှစ်ခြိုက်မှန်းသိ၍ သူထရပ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ”

ပြေက မဖြေဘဲ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြေ
အဖော် မတင်အေးတပါ သဲမောင်မောင်ကို ကြည့်လာဆဲ၊ သူကပဲ
ဆက်၍ . . .

“တကယ်လို့ ကိုဝင်းထွန်းကို ဆွေးနွေးချင်တယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော်ခေါ် . . .”

“ဘာ . . . မောင်မောင် ဘာပြောတာလဲ”

“ကိုဝင်းထွန်းလည်း ဒီရထားမှာ အတူပါလာပါတယ်”

“ဟင် . . . ဘယ်အခန်းမှာလဲ”

“ရိုးရိုးတန်းမှာပါ”

“မောင်မောင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲဟင်”

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် . . . သူ့ကို မြင်ဖူးပါတယ်”
ရထားတွဲ ယိမ်းခါသည်သို့ပင် ပြေ၏ နှလုံးသားများ

ယိမ်းခါရပါလေပြီ။

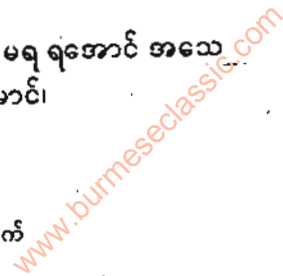
“မောင်မောင်”

“ဗျာ”

“ပြေ . . . သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး”

“ဟုတ်တဲ့”

သူ့ မသဲဖြူနှင့် ရထားတစ်တွဲတည်း မရ ရအောင် အသေ
အလဲ ကြိုးစားထားခဲ့ရသော သဲမောင်မောင်၊
ယခုတော့ . . .

“မောင်မောင်”

အမြတ်နိုးဆုံးမိန်းမ၏ နှုတ်ခွန်းတော်မှ ဘာများ မိန့်ဆိုမလဲဟူသော စောင့်စားစိတ်ဖြင့် ရင်ထိတ်စွာ ကြည့်နေရသည်။

“ပြေ သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို ပြေ သိချင်တယ်ကွယ်”

ခံစားမှုဝေဒနာ၏ လက္ခဏာများကို ပြေ မျက်ဝန်းမှ မြင်ရသည်။

“မသဲဖြူ လိုချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းပါခင်ဗျာ”

“လောလောဆယ်တော့ ပြေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး မောင်မောင် နားလည်ပေးပါနော်”

“နားလည်ပါတယ် မသဲဖြူရယ်၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပြေက လေးငြိမ်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

“သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘဲ သူ့အကြောင်းကိုသာ သိချင်တာ မသဲဖြူအတွက် ကျွန်တော်က တပြန်တလဲ ကူညီပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော် ကိုဝင်းထွန်းအကြောင်းကို အသေးစိတ် စုံစမ်းပေးပါမယ် မသဲဖြူ”

“ကောင်းပါပြီ”

“ကျွန်တော့်ဆန္ဒ ဘာလဲဆိုတာ မသဲဖြူ သိမှာပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မသဲဖြူဆန္ဒအရ ကျွန်တော်သွားပါတော့မယ်၊ ခိုင်းစရာရှိရင် ခေါ်လိုက်နော်”

“ကျေးဇူးပဲ မောင်မောင်”

“စိတ်မချမ်းသာစရာ အတွေးတွေ ဝေးလွင့်ပါစေ မသဲဖြူနော်”

တိုးတိတ် ညှင်သာစွာ ဆုတောင်းပေးလျက် သဲမောင်မောင် ဆိုသော ကြည်သန့်စင်တစ်ယောက် ပြေတို့၏ အခန်းမှ သွက်ခွာသွားပါလေပြီ။

မောရမ်းမြေ၏ ထင်းရှူးတောတန်းများ...

မြေပြန့်ဆီမှ မြေလတ်ဒေသ၏ တပြင်တပြန့် ရွှာခင်းများကို တစ်ချိန်လုံး ကြည့်လာခဲ့သော ပြေမှာ... ရထားပေါ်မှာ တမေးမှ အိပ်၍မရခဲ့။

မိမိနှင့် အဆင့်မီလာသော သဲမောင်မောင်သည် မိမိအတွက် အထက်တန်းတွဲမှာ အတူရှိနေခဲ့တာ...

နှိုင်းတု ယှဉ်စရာမရှိအောင် အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ရသော “ထွန်း”သည်...

ရိုးရိုးတန်း၏ ကျပ်ညှပ်ပိသိပ်နေသော ခရီးသည်များ ကြားမှာ နှမ်းပါးစွာ စီးနင်းလိုက်ပါလာနေသည်။

တစ်ရက်ကျော်ကျော် စီးခဲ့ရသော ရထားပေါ်မှာ တမ်းတခြင်းလား၊ နာကျည်းခြင်းလား၊ ဝေခွဲမရသော စိတ်များဖြင့် ပြေသည်...

“ဒေဝီနေမကောင်း၍ အမြန်ပြန်လာပါ”
ဦးမောင်မောင်မြတ်

နီးကပ်နေသော စာမေးပွဲအတွက် အပြင်းအထန် စာကြိုးစားနေဆဲ ကြေးနန်းရောက်လာ၍ ထွန်းမှာ နံရံ မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်သီးနှင့် တအားထိုးထဲ ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။

မသွားဘဲလည်း မနေရဲ... .

သွားပြန်လျှင်လည်း ကိုယ်သတ်မှတ်သည့်ရက်ကို ပြန်ခဲ့ရချင်မှရမည်။ ဒေဝီက... . ချွဲနဲ့လိုက်၊ စိတ်ကောက်လိုက်၊ မပြောပါနှင့်ဦးလို့ တားလိုက်နှင့်၊ လက်ထပ်ပြီးမှ ခံရသည့်အကြိမ်ထက် များလှပြီ။

ယခုလို မကျန်းမာကြောင်း ဦးလေးဖြစ်သူထံမှ ရိုက်ထားသော ကြေးနန်းကြောင့် ထွန်းမှာ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပြင်ရပါမည်။ ခရီးသွားသူ နည်း၍ပဲလားမသိ၊ ထိုအချိန်က လေယာဉ်လက်မှတ် သည့်လောက် မခက်ခဲသေး... .

ကြေးနန်းရပြီး နောက်တစ်နေ့ လေယာဉ်နှင့် ထွက်လျှင်ကော်သို့ ပြန်ခဲ့ရပါ၏။

လျှင်ကော် လေဆိပ်မြေကို နင်းမိသည်နှင့်... .

“ကိုကိုထွန်းရေ... .”

ဆိုသော ဒေဝီအသံကို စတင်ကြားရသည်။

တောက်ပ ပြောင်လက်သော အဝတ်အစားများနှင့် နှစ်လက်သွက်လက်စွာ ပြေးလာသော ဒေဝီကို ကြည့်ပြီး... .

“ဒါ... . ဒါနဲ့ ဒေဝီ နေမကောင်းလို့ဆို”

“စိတ်ပူသွားတယ်လား”

“အံ့ဩသွားလို့ပါ”

“ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩသွားစရာရှိသေးတယ် ကိုကိုထွန်း... .”

လွန်လွန်ကဲကဲ ပြင်ဆင်ထားပြီး မြူကြွ သွက်လက်နေသော ဒေဝီကို ကြည့်ကာ... .

“ကြေးနန်းရိုက်တာ ဦးလေးကိုယ်တိုင် ရိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့... .”

“ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ”

“ဟင်”

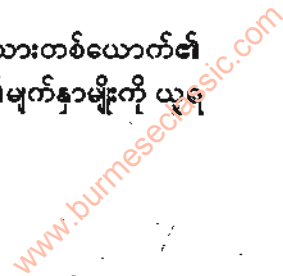
“ဒေဝီတို့ရိုက်ရင် ကိုကိုထွန်း ပြန်လာပါလိမ့်မယ် အားကြီး... . ဒါကြောင့်... . ဖေဖေရဲ့ အာဏာတွေ အပြတ်သုံးပြီး... .”

“ပြန်စကြာ ရိုက်လိုက်ရတာ၊ ဟော... . အခု ကိုကိုထွန်းက... . ရောက်လာပြီ”

ကမ္ဘာပေါ်၌ စိတ်ဓာတ်အကျဆုံး လူသားတစ်ယောက်၏... .

... . နှစ်နှာကို စံချိန်ယူမည်ဆိုလျှင် ယခု ထွန်း၏မျက်နှာမျိုးကို ယူရ... .

... . ဆီမိုမည်။

လဲ”

ဦးမောင်မောင်မြတ်က ဒေါသနှင့် ဟောက်ဟော
ဒေါ်ထိပ်ထားစုက မတ်တတ်ရပ်၍ ခါးထောက်လိုက်ပြီး ခေါ်
မျက်နှာနှင့်. . .

“ကိုကို့သမီးမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေလို့. . .
ကဲ. . . သိပြီလား”

“ဟင်”

ဒေါ်ထိပ်ထားစုက ခြေဆောင်နင်းပြီး အခန်းထဲ
ဝင်သွားတော့၊ ဦးမောင်မောင်မြတ်မှာလည်း သမီးရှင်မို့ မခံ
သော အရှက်ထူးများဖြင့် မျက်နှာများ နီမြန်းလာပြီး သ
မပြောတော့ပါဘဲနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့သည်။

“ကိုကို”

ဒေဝီက ထွန်း၏ပေါင်ပေါ်သို့ စွေခနဲ တက်ထိုင်လိုက်
ထွန်း၏လည်ပင်းတဝိုက်မှာ သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ဝိုင်းထူ
လိုက်ပြီး. . .

“ကိုကိုထွန်း ဝမ်းမသာဘူးလား”

ရင်၌ လှုပ်ခတ်သွားသည်တော့အမှန်။ ဝမ်းနည်းခြင်း
သော်လည်း ဝမ်းသာခြင်းလည်း မမည်ပါ။ စိတ်ညစ်သွားသ
တော့ ရှိမိသည်။

အနောင်အဖွဲ့သည် စောစီးစွာ တင်းကျပ်သွားခဲ့လေ

“ကြည့်. . . ဘာငြိမ်နေတာလဲ၊ ဝမ်းမသာဘူးလား
ဒေဝီမေးနေတာဖြင့် မဖြေဘူး”

“ဝမ်းသာပါတယ်”

“သားလိုချင်လား. . . သမီးလိုချင်လားဟင်”

“သား. . . သမီး. . . ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့. . . သားဖြစ်မလား. . . သမီးဖြစ်မလား၊ တစ်ခုခု
ပဲပေါ့ ကိုကိုထွန်းရဲ့”

“အင်း. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရမှာပေါ့လေ”

“ဒေဝီထက် ပိုချစ်မသွားရဘူးနော်”

“အင်းပါ၊ ကဲ. . . ဒီဘေးမှာ ထိုင်ပါကွယ်၊ လူကြီးတွေ
မြင်ရင် မကောင်းဘူး”

သူနှင့်ယှဉ်လျက် တုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေရသည်။

“ဒေဝီထက် ပိုမချစ်သွားရဘူးနော်”

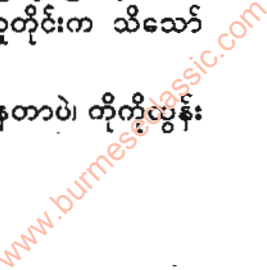
ဆိုသော်လည်း ဒေဝီကို သူတစ်ခါမှ မချစ်ခဲ့မိသေးပါ။
အလိုက်သင့် စကားပြောနေရသော်လည်း ရင်၌ တင်း

ကျပ်မှုက ပြေလျော့မသွားခဲ့။

“ဒေဝီကဖြင့် ကိုကိုထွန်း ဝမ်းသာအောင် တမင်တကာ
ခေါ်ပြောရတာကြီးကိုများ”

ဒေဝီ၏ စကားသံများ၊ ဟန်ပန်များက ကလေးဆန်လှ
ချေသည်။ အမှန်တော့ ကလေးဆန်သည်ဟု ဖြစ်ရအောင်
အမင်လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း မြင်သူတိုင်းက သိသော်
လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကဖြင့် မသိရှာ။

“ကဲ. . . ဒေဝီလည်း နေကောင်းနေတာပဲ၊ ကိုကိုထွန်း
အကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ထွန်းက သူ့ခရီးဆောင်အိတ်တွင်းမှ တမိုက်လော့ထုသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ထိုင်စေ့နေတော့သည်။

သူ့ဘဝတွင် စာကျက်ခြင်းအလုပ်မှလွဲ၍ လုပ်စရာ တခြားလုပ်ငန်းမရှိ။ ဘာမှလည်း မလုပ်ချင်။ ဆေးပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်များကို ထပ်တလဲလဲ လေ့လာနေခြင်းဖြင့်သာ အချိန်များစွာကို ကုန်လွန်နေစေသည်။ ဘာဆိုဘာမှ သတိမပြုနောက်ဆုံး သူ့အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ဆိုသည်ကိုပင် အခါများစွာ မေ့လျော့နေတတ်သည်။

သူ၏ အကြီးမားဆုံးသော မျှော်လင့်ချက် ပန်းတိုင်ကြီးလည်း လှမ်းမြင်နေရပြီ။

သူ ဖြစ်ချင်လွန်းသော “ဒေါက်တာနေမင်းထွန်း” သူ့သူနှင့် မဝေးကွာလှတော့။ သူသည် ဤသို့ ကြိုးစားရင်းမှ သူ့အတွေးဖြင့် တည်ဆောက်အပ်သော ဒေါက်တာနေမင်းထွန်းဘဝတွင်းသို့ သူရောက်၍ ပေါင်းစပ်ပြီး သည်နှင့် ဝင်းထွန်းသံပျောက်ဆုံးစေရတော့မည်။

ဤမျှော်မှန်းချက်၊ ဤဆန္ဒ၊ ဤတောင့်တမှုများဖြင့်သူ့လူ့ဘဝကို ဤတစ်လမ်းတည်းမှ ငုံ့လျှောက်နေမိသော ထွန်းသည်...။

“ကလေး”

ဆိုသော စကားကြောင့် ချောက်ချားဖွယ်သတင်းစကားတစ်ခုလို လူ့ဘဝကြီးကို မော့၍ မျှော်၍ ကြည့်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ကိုကိုထွန်း... ဒေဝီကို ဒီမော့ဆိုး ဈေးနေ ပို့ပေးရမယ်နော်”

“နက်ဖြန် လောပိတသွားပြီး ပျော်ပွဲစားရအောင်၊ မတင်ဆို ထမင်းချက်ခိုင်းပြီးပြီ၊ ခင်မာဝေတို့အုပ်စုနဲ့ သွားဖို့ ချိန်းပြီးပြီ... သိလား”

ဆိုသော လမ်းရှာနေတတ်ရုံ မဟုတ်သေး။

“မီးပူက ပလပ်ကြိုးပြတ်နေတာ ပြင်ပေးစမ်းပါ”

“ထဘီကြိုးတန်းကြီးက လှန်းလိုက်တိုင်း ရော့ရော့ကျနေအယ်၊ တင်းအောင် ကြိုးတန်းပေးစမ်းပါ”

“ဟိုတန်းပေါ်က စွယ်တာယူပေးစမ်းပါ”

စသော အသေးအဖွဲ့လေးကအစ သူ့ မနားရအောင် ခိုင်းနေတတ်သော ဒေဝီ။

“ခေါင်းထဲက မူးလိုက်တာ”

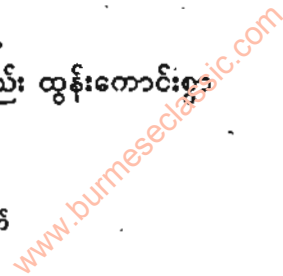
“အမယ်လေး... အန်ချင်လိုက်တာ၊ နှိပ်ပါ၊ နှိပ်စမ်းပါ...။”

ဆိုသော ကိုယ်ဝန်ရှိစ ရောဂါများကို အဖြစ်သည်းလွန်းစွာ ခွဲချင်တိုင်း ခွဲ၊ နွဲ့ချင်တိုင်းနွဲ့နေပါ၍...။

ပြန်ချင်၍လည်း မပြန်ရ။

ပြန်ချိန်တန်၍လည်း မပြန်ရ၍...။

ထိုနှစ်၏ နှစ်လည် စာမေးပွဲကိုလည်း ထွန်းကောင်းစွာ မဖြေနိုင်ခဲ့။

နောက်ဆုံး အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးနှင့် ဒေဝီ၏ မီးဖွားချိန်နှင့်လည်း တိုက်ဆိုင်နေပြန်သဖြင့် . . .

ဆေးတက္ကသိုလ်၏ တတိယနှစ်စာမေးပွဲမှာ ထွန်း ကျွန်းလေးပြီ။

ဆပလီ နှစ်ဘာသာထိ၍ ထိုကျွန်းသော ဘာသာရပ်များကို ပြန်လည်ဖြေဆိုနိုင်ရန်အတွက် ဆရာများနှင့် အနီးတစ်စာကျက်ခွင့်မရ စာတော်သော ကျောင်းသားများနှင့် ဆွေးနွေးဝေးခဲ့သည်။

“ဒေဝီ၏ မီးနေစောင့်ရန် ပြန်လာစေ” ဆိုသော အမိကြောင့် စာအုပ်များ တပွေ့ကြီးပိုက်လျက် ထွန်းတစ်ယောက် လျှင်ကော်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ရပါ၏။

ဤခရီးသည် ဆေးတက္ကသိုလ်ကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာရသည့် ခရီးဖြစ်ကြောင်း ထွန်းကိုယ်တိုင်လည်း မသိရှိခဲ့။

“ကိုယ့်သားမယား ရောဂါလေးလည်း စိတ်ဝင်စားဦးဝင်းထွန်းရဲ့၊ ယောက်ျားဖောင်စီး၊ မိန်းမ မီးနေတဲ့”

ယောက္ခမကြီး၏ မျက်စောင်းကြောင့် စာအုပ်များပိတ်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။ ဒေဝီသည် ယခင်လို မတက်ကြွတော့။ နှမ်းလှစွာ ခွေမှိန်းနေ၏။

“အူဝဲ . . . အူဝဲ . . . ဝဲ . . .”

ဆိုသော ဝိုသ်ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သစ်သား ပုခက်ကို ဖုံးအုပ်ထားသော အနီးပိတ်ဖြူကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ပြီး . . .

“သမီး . . . သမီးငယ်”

ဆိုသော ဖခင်စိတ်ဖြင့် နိနီထွေးထွေး ကလေးလေးကို ချီလိုက်ရသည်။

“ယောက်ျားလေးဖြစ်ရင် ကောင်းမှာ၊ သားလေးပဲ မလိုက်ပါတော့”

ဆိုသော အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားတိုင်း တောင့်တကြည့်ရာ၌ “သား” ကို ထွန်းလည်း တောင့်တမိပါသော်လည်း . . .

သမီးလေးကိုဖြင့် မလိုချင်သော ဆန္ဒမရှိပါ။

သေးစိုအနီးကို မကိုင်တတ် ကိုင်တတ်နှင့် လဲလှယ်ပြီး သူ့ယယ ထွေးပွေ့ထားလိုက်တော့ သမီးလေးသည် သူ့ရင်ခွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“သမီး . . . သမီးလေးရယ်”

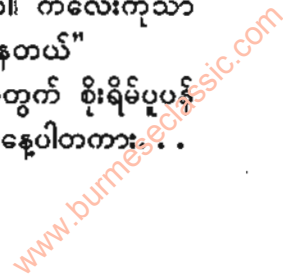
“အိပ်နေပုံလေးက သနားစရာ”

ကရုဏာ နိဒါန်းစသော မိဘတို့၏ မေတ္တာတရားများ နှစ်ရပ်၌ ခိုဝင်ခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ညနေမှာ ဆရာဝန်လာတော့ . . .

“ဒေဝီအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ နို့ကြောင်းပိတ်လို့ အတာပါ၊ မကြာခင် နေကောင်းသွားမှာပါ၊ ကလေးကိုသာ ချီလိုက်ပါ၊ ကလေးက မျက်လုံးတွေပါ ဝါနေတယ်”

ထွန်း၏နှလုံးသားတွင် သမီးလေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဆိုသောခံစားမှု ပထမဆုံးစတင်ရသောနေ့ပါတကား . . .

“သမီးလေး ကျန်းမာပါစေ”

ဆိုသော ထွန်း၏ ဆန္ဒများ မပြည့်ဝခဲ့... .

လူ့ပြည်သို့ရောက်ပြီး ၉ ရက်မြောက်သော နေ့တွင် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားရရှာတော့သည်။

“ဪ... . ဖေဖေတို့နဲ့ မနေထိုက်တဲ့ သမီးငယ်လေး ရယ်... .”

ရင်သွေးငယ်လေးအတွက် နှမြောတသရသောစိတ်... . စာမေးပွဲဖြေဆိုနိုင်ရန်အတွက် ပူပန်ရသောစိတ်တို့ကြောင့် ထွန်း၏တာဝန်များ လစ်ဟင်းခဲ့ရသည်တော့ အမှန်ပါ။

တာဝန်များဆိုရာ၌လည်း ကြီးကြီးမားမား ထမ်းဆောင်ရခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ။ ဒေဝီ ဆာလျှင် ဟောလစ်ကိုယ်ထံ ဖျော်ရသည်။ ဆေးသောက်ရန် ပွေ့ထူပေးရသည်။ အိမ်ထဲတွင်ပို့ရသည်။ အနံ့ဆိုးများကြောင့် မွန်းကြပ်နေသော အခန်းထဲမှ အပြင်မထွက်ရ၊ ဒေဝီ ခိုင်းသမျှ ရေကအစ ခပ်တိုက်ပေးဖို့ အသင့်စောင့်နေရသည်။

ရက်ကြာလာ၍ ဒါတွေကို ထွန်းစိတ်မရှည်တော့... . ဒေဝီ၏ကျေးကျွန်ဘဝ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့သည်ကို ထွန်းထွန်းလှန်၏။

ညဉ့်နက်သည့်တိုင် စာတွေ ဖိကျက်ပြီး နေ့ခင်းကျထေးသိုးနေအောင် အိပ်ပစ်သည်။

“မင်းဟာ... . သားမယားကို ကြင်နာရမှန်း မသိတောင်... . အတ္တသမား”

ဒေါ်ထိပ်ထားစုပေးသော ဘွဲ့ထူးကို ခံယူရင်း နာကျည်းစွာ ပြုံးမိသည်။

“အတ္တသမားတဲ့”

ရိုပါစေ၊ ပြောပါစေ၊ ငါကလည်း ငါ... . ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ အတွက် ဒေဝီကို လက်ထပ်ခဲ့တာပဲကို... .

ကြင်နာရမှန်းမသိတဲ့ကောင်... . ဆိုသော စကားသည်မှ တွေးစရာ ဖြစ်လာသည်။ အကြင်နာဟူသည် သီးခြားဖြစ်ထွန်းလာသော ခံစားမှုမဟုတ်... .

ပင်မမေတ္တာတရားမှ ခက်ဖြာခဲ့ထွက်လာသော ခံစားမှုများစွာထဲမှ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟု ထွန်း ခံယူမိသည်။

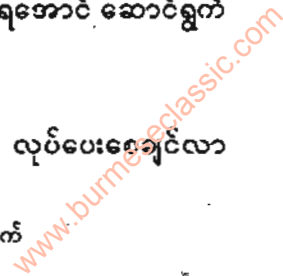
လေးစားခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ အားကိုးခြင်း၊ တမ်းတခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ သစ္စာတရား စောင့်စည်းခြင်း စသော မေတ္တာတရား၏ အစိတ်အပိုင်းများစွာထဲမှ ကြင်နာခြင်းသည် တစ်ခုသော အပိုင်းအစပါ... .

ဒေဝီကို ချစ်လှပါသည်ဆိုသော မေတ္တာ အခြေခံမရှိပါဘဲ နှင့် ဘယ်မှာ အကြင်နာ ဖြစ်ထွန်းပါမလဲ။

အစပိုင်းတုန်းက ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သေးသည်။ ယောက္ခမ၏မျက်နှာကြောင့် စေတနာမပါသော်လည်း ဆောင်ရွက်ဖွယ်တို့ကို မလစ်ဟင်းရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသေးသည်။

ယခုတော့... .

လုပ်ပေးသင့်တာထက် ပိုလွန်၍ လုပ်ပေးစေချင်လာ

သဖြင့် လုပ်မပေးချင်တော့. . .

သမီးလေး သေဆုံးသွားခြင်းအတွက်လည်း ရင်၌ ထိခိုက်စိတ်ဖြင့် ဟိုလူ့ဒေါသဖြစ်ချင်သလိုလို၊ ဒီလူ့ ဒေါသဖြစ်ချင်သလိုလို. . .

ဒေဝီသည် ယခင်ကထက် ဆယ်ပြန် ဆိုးလာလေတော့သည်။ ပထမပိုင်း ခွဲနဲ့ ခွဲ နောက်တော့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လာသည်။ ယခုကျတော့ ဒေါသနှင့် ရိုင်းပျခြင်းချည်းသာ. . .

“ကိုကိုထွန်းနော်. . . ဒေဝီတို့ ထမင်းစား၊ ဒေဝီတို့ရဲ့ ငွေနဲ့ ကျောင်းနေပြီး တိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိပါ၊ အောက်တန်းစားက လူပျားမဝနဲ့”

သည်လောက်အထိ ရိုင်းပျလာတော့ ထွန်းမခံနိုင်။ သောက်နေသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်တော့သည်။

“ခွမ်း”

ဆိုသော အသံနှင့် တဆက်တည်းလို့. . .

“အမယ်လေး. . . လာကြပါဦး”

ဆိုသော ဒေဝီ၏ ကြုံးအော်သံကြောင့်. . .

ဦးမောင်မောင်မြတ်ရော ဒေါ်ထိပ်ထားစုနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်လတ်တို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။

အမှန်တော့ ပန်းကန်တွဲသံကြောင့် ဒေဝီ လန့်အော်လိုက်ခြင်းပါ။

သူမိသားစုသုံးယောက် သူ့ဘက်မှာ ရှိသည်ဆိုသော သေကြောင့် အားတက်ပြီး ထွန်းကို တစ်ခုခု ဒုက္ခပေးချင်စိတ် ဝင်လာတော့သည်။

မာယာဟူသည် မိန်းမတို့ထဲမှာ ထာဝရ ဒွန်တွဲပိုင်ဆိုင်နေဆဲတည်း။ အရေးကြုံသည်နှင့် ချက်ချင်း ထုတ်ယူ အသုံးမပြုတတ်ရုံသာ။

“သမီးကို ပန်းကန်နဲ့ ပိတ်ပေါက်တာ ဒက်ဒီရဲ့၊ သမီးအရှောင်ကောင်းလို့၊ မဟုတ်ရင် သေပါပြီ ဒက်ဒီရယ်”

ဦးမောင်မောင်မြတ် လက်သီး ကျစ်ခနဲ ဆုပ်လိုက်ချိန်မှာ မာယာခတ်နေသော ဒေါ်ထိပ်ထားစုသို့ ကြည့်ပြီး. . .

“မာမိ. . . သမီး သိပ်လန့်သွားတာပဲ၊ ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ လုပ်ပါဦး မာမိရဲ့၊ သမီး မူး. . . မူးလိုက်တာ. . .”

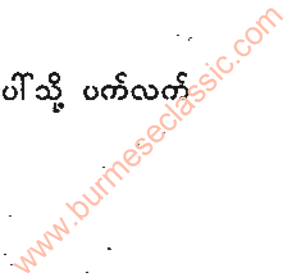
ဒေါ်ထိပ်ထားစု၏ရင်၌ ညွတ်ခွေမိုလဲပြီး မှိန်းနေလိုက်သည်။ အမှန်တော့ ဘာမှမဖြစ်၊ မိဘများကမူ. . .

“အမယ်လေး. . . သမီးလေး သွေးနုနုနဲ့. . . လုပ်ကြည့်ဦး သမီး. . . သမီး၊ ဟင်. . . သတိမရတော့ဘူးထင်ပါရဲ့”

ဒေါ်ထိပ်ထားစု၏ တုန်တုန်ယင်ယင်အသံ၊ သမီး၏ အခြေနေတို့ကိုကြည့်ပြီး ဦးမောင်မောင်မြတ်၏ ဒေါသမီးတို့က နှုန်းခနဲ တောက်လောင်၏။

“ခွေးမသား”

သူ့လက်သီးချက်ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပက်လက်ကျသွားသော ထွန်းသို့ကြည့်ပြီး. . .

“ငါ ကျောင်းထားပေးတဲ့ ကျေးဇူးကိုမှ မထောက်
ကောင်၊ အမျိုးယုတ်”

ဦးလေး၏ လက်သီးချက်ထက် ဦးလေး၏ ရင့်သီးသေ
စကားများက ထွန်းကို ပိုမို၍ နာကျင်စေပါ၏။

“အကြင်နာမဲ့တဲ့ အတ္တသမား”

“ကျောင်းထားပေးတဲ့ကျေးဇူးမှ မထောက်တဲ့ကောင်
“အမျိုးယုတ်”

ဆိုသော ပဲ့တင်သံများက ထွန်းဘေးမှာ ပိုင်းထူ
အော်ဟစ်နေကြသည်။

သူတို့၏ ဒေါသမျက်နှာတွေနှင့် ဒေဝီ၏ မာထ
မျက်နှာကို မရင်ဆိုင်ချင်ရုံမတ. . .

ယောက်ျားတန်မဲ့ ဘာမှ တုံ့ပြန်ထွန်းလှန်နိုင်သေး
အင်အားမရှိ၍ အားလုံးရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့
တော့သည်။

“ငါဟာ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ငါ့ဘဝ
ပေးဆပ်ခဲ့မိတယ်”

“ဒါဟာ သူတို့ပြောတဲ့ အတ္တသမား ငါဖြစ်နေပြီလား”
ကိုယ့်ဘဝအတွက် နာကျည်းမှုမှစသော ပထမဆုံး
မျက်ရည်စက်တို့သည် ထွန်း၏ မျက်ဝန်းမှာ ဝေ၏။

ခြေလှမ်းတို့သည် ထွန်းကိုယ်တိုင်မသိသော အရပ်ဆီ
ဦးတည်သွားနေသည်။

ဖုန်များ ဖုံးနေသော ကြမ်းပြင်လေးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး
ဆိုင်ပုန်းကိုမိ၍ နွမ်းညှိုးစွာ မော့ကြည့်လိုက်တော့. . .

“ပြေ”

ဟုတ်ပါသည်။ ပြေ နေသွားခဲ့တဲ့ တဲအိုလေး။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ပြုံးနေသော ပြေ။

မီးဖိုချောင်မှာ သူ့ကို ထမင်း ထည့်ကျွေးနေသောပြေ။

အိပ်ခန်းဝမှာ သူ့အင်္ကျီစုတ်လေးတွေကို မီးပူတိုက်ပေးနေ

သော ပြေ။

ခွဲခွာခါနီးတိုင်း လွမ်းမျက်ရည်တွေ အလိမ့်လိမ့် ကြွေတတ်

တာသည့်ပြေ။

အလွမ်းမျက်နှာနှင့်ပြေ၊ အကြင်နာမျက်နှာနှင့် ပြေ၊ အချစ်

မျက်နှာနှင့် ပြေ။

“အို. . . ပြေ. . . ပြေရေ ထွန်း. . . ထွန်းလေ. . .”

စကားသံ မထွက်လာတော့။ သစ်သားတိုင်ကို တအား

ဆုပ်ကိုင်ပြီး. . .

ပြေကို တမ်းတသောစိတ်ကြောင့် ပထမဦးစွာ ကျဆင်း

သောထော ထွန်း၏ မျက်ရည်စက်များပါတကား။

“ဟဲ့... အထွန်း၊ နင် ညက ဒီတဲမှာ တစ်ညထဲ အိပ်တယ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမတင်”

“ဒုက္ခပါပဲကွယ်၊ မင်းက ဒေဝီကို တော်ဖိပန်းကန် ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်ဆို”

“မဟုတ်ဘူး မမတင်”

“ဟဲ့... ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ပန်းကန်ကွဲတွေ ငါ့ သိမ်းရတာ”

“ပန်းကန်နဲ့ပေါက်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်... ဒေဝီကို မဟုတ်ပါဘူး၊ နံရံကိုပါ”

ထွန်းက အမှန်ကို အကျဉ်းချုံး၍ ရှင်းပြလိုက်တော့...

“အင်း... နှစ်ဘက်လုံး ကိုယ်ကျိုးရှာဖျက်စိနဲ့ ကြည့်တည်ဆောက်ကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပဲ အထွန်းရဲ့”

မမတင်သည် ပြေဘက်က နာကျဉ်းစိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူဌေးသားမက်မို့ မပြောရဲ၊ ပြောခွင့် မသာခဲ့ရာမှာ

ခုလို အခြေဆိုက် အကွက်ဝင်လာတော့ မမတင်တို့ ထွန်းကို တွယ်နေလေပြီ။

“အထွန်း”

“ခင်ဗျာ”

“မင်း... ပြေ့ကို သတိမရဘူးလား”

“မေးရက်လိုက်တာဗျာ”

ညက မိုးစင်စင်လင်းသည့်တိုင် ထွန်း အိပ်မပျော်ခဲ့၊ သူ့ဘေးမှာ ပြေ၊ သူ့ရှေ့မှာ ပြေ၊ သူ့ဝန်းကျင်မှာ ပြေ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ပြေ။

အထီးကျန် ထိုတစ်ညမှာ အချိန်ကာလများကို ထွန်း၏ ငိုကြွေးခြင်းများဖြင့် ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့ရသည်။

သူတို့ စွပ်စွဲသည့် အတ္တသမားဆိုသည်မှာ ပညာ အတ္တဟု ထပ်ဖြည့်ချင်ပါသည်။

စာမှ စာ။ လိုချင်လိုက်သည့် ပညာ၊ ဖြစ်ချင်လိုက်သည့် ဆရာဝန်။

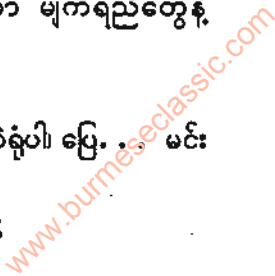
သည်ဆန္ဒလွန် တပ်မက်မှုများသည် ထွန်းရင်ထဲမှ မေတ္တာတရား၊ အကြင်နာများကို ကွယ်ဖုံးစေခဲ့သည်။

ယခုတော့...

“အောင်မယ်... မင်းမျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဝါလားဟင် အထွန်း”

“မမတင်”

“အေး... မင်းက အခုမှ မျက်ရည်ဝဲရုံပါ၊ ပြေ... မင်း

အတွက် ငိုသွားခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေသာ မခန်းစတမ်းဆိုရင်ပေးမင်း လက်ပစ်ကူးနေရပြီ။ သူ့မျက်ရည်ပူထဲမှာ မင်းနစ်မြီးသေလောက်ပြီ အထွန်းရဲ့... သိရဲ့လား”

ဒေါသနှင့် ခံပြင်းမှုများကြောင့် မမတင်၏ အသံထုတ်နံခါမာကြောနေ၏။

သူဌေးသားမက်ဘဝနှင့် အိမ်ကြီးပေါ်မှာ မပြောရဲ့ခဲသမ္မုပြေ၏ တဲအိုလေးအတွင်းမှာတော့ အရင်တုန်းကလိုပင် မမတင်က ရဲ့ရဲ့တင်းတင်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောပုံ ဆိုပုံ ဖြစ်လာသည်။

“သူ... သူ... ပြေ... ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ခဲစားသွားရသလားဟင်... မမတင်”

“ပြေ သိပ်ခဲစားသွားရသလားတဲ့...”

“ဟင်း... ငါ မပြောလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာ အထွန်းပြေဟာ မင်းရှေ့မှာတင် လဲကျသွားတာဆို၊ မင်းရှေ့ကနေ ထွက်ပြေးပြီး တောင်တွဲစေတီပေါ် ပြေးတက်ရာက အမောဆို သွားတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်မနက်မှ ဒီသတင်းကို ကျွန်တော်ကြားလို့ ဆေးရုံလိုက်သွားတော့ အဘညိုက ကျွန်တော့်ရင်က အကူကို ဆုပ်ဆွဲပြီး ထိုးတော့မလိုလုပ်တယ်၊ ပြီးမှ ဆောင့်တွန်းပြီး နှင်ထုတ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြေကို တွေ့ခွင့်မရတော့ပါဘူး မမတင်”

“အေး... ငါကတော့ ပြေကို တစ်ခါတည်း သေသွားလို့ကစေချင်တာ”

“ဗျာ”

“ရင်ကွဲနာကျပြီး လဲသေသွားတာကမှ ခဏပဲ ခံရမယ်၊ ခုတော့ကွယ်... သူ့အသက်နဲ့အမျှ ခံစားနေရရှာမယ့် သေဒနာတွေကို မတော့ပုံဘူး”

ထွန်း ငြိမ်ကျသွားပြီ။

“တော်ရုံတန်ရုံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တကတည်း... ပြေမင်းပေါ် ချစ်လိုက်ပုံများကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ ဆိုက်မမိဘူး... သိရဲ့လား”

“မမတင်... သူ... သူ”

“ဒီလောက် အချစ်ကြီး ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး၊ မင်းကို အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေရှာတဲ့ ကောင်မလေး၊ ပြေသာမက အဘညိုကပါ မင်းကို အားတိုးချင်လွန်းလို့ မျှော်လင့်နေကြ ရတာ အထွန်းရဲ့၊ ခုတော့... ခုတော့...”

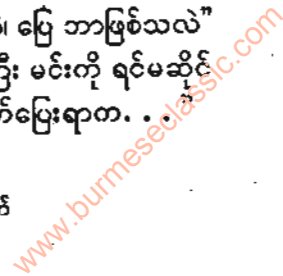
“ခင်ဗျာ၊ ခုတော့... ခုတော့ ဘာဖြစ်သလဲဟင်... မမတင်၊ ပြောစမ်းပါဗျာ”

ဒေါသနှင့် ထွန်းကို ရင်ဖွင့်နေသော မမတင် ငိုချလိုက်တော့ ထွန်း ပျာယာခတ်သွားသည်။

ပြေအတွက် ပူပန်ရသော ရင်မှမီးတောက်သည် ဒီနှောက်ကိုပါ လောင်မြိုက်လာ၏။

“ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ခုတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပြေ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သူဌေး သားမက်ကြီး မင်းကို ရင်မဆိုင် ခုတော့ သားအဖနှစ်ယောက် မေ့ဆီ ထွက်ပြေးရာက...”

“ဟင်... ပြေ... ပြေ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားသလား... ဟုတ်လားဟင်...”

“ပြောပါပကော၊ သေသွားရင် ကောင်းမယ်လို့... ခုတော့ သူက မသေဘဲ မေက သေသွားတယ်”

“ဗျာ... မမမေဆုံးပြီ”

“ဟုတ်တယ်... ကလေးနှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တာ အာဘညိုကလည်း တိုက်တွန်းမှာပေါ့၊ ကလေးတွေအတွက် ထူးခြားတဲ့ ကိုမြင့်အေးကို ပြေ ယူလိုက်ရတာပဲ ထင်တယ်၊ အားရန်ကုန်ပြောင်းသွားကြတယ်တဲ့”

“မမတင်”

“ဘာလဲ”

“ပြေ အစ်ကိုမြင့်အေးကို ယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သိတယ်”

“အေး... မင်းသာ ပြေ့ကိုပစ်ပြီး ဒေဝီကို ယူတာ၊ မင်းရက်စက်တဲ့ လက်နက်ရဲ့ ဒဏ်ချက်ဟာ ပြေ့အသည်းနှလုံးကို တစ်သက်လုံး မကျက်တဲ့ ဒဏ်ရာ... ကုမရတဲ့ အနာဖြစ်နေထွန်းရဲ့”

ပြေ့ဘက်က နာကျည်းလွန်း၍ မမတင်ပင်လျှင် အခု ကျအောင် ရန်တွေ့တတ်နေပြီ။

“ပြေဟာ သနားစရာကောင်းတယ်၊ သိပ်... သနားစရာကောင်းတယ် အထွန်း၊ ငါ့မှာ သူ့စာတွေ ဖတ်ဖတ်ကြည့်မိဖို့ ငိုလိုက်ရတာ”

“သူ့စာတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာစာတွေလဲဟင်... မမတင်”

“သေတ္တာနဲ့တစ်လုံးအပြည့် ရေးထားတဲ့ သူ့ရဲ့ တမ်းတ စာတွေလေ”

“ဗျာ”

“မင်းအတွက် ရေးသွားခဲ့တဲ့ စာတွေ အထွန်းရဲ့၊ အဲဒါတွေ ခုထိ ငါ့လက်ထဲမှာ”

“ပြစမ်းပါဗျာ... ကျွန်တော် ဖတ်ပါရစေ”

“မင်းကို ပြချင်လွန်းလို့ ကျုပ်မှာ ဝှက်ထားရတာ၊ ဒေဝီ သခင်မ မြင်မှာစိုးလို့ မြေတွင်းတူးပြီး ကို မြှုပ်ထားရတာ”

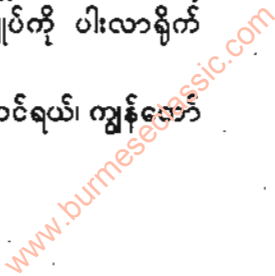
“ဟာ”

“တွေ့ရပါစေမယ်၊ အာဘညိုက မင်းကို ချီးမြှင့်သွားတဲ့ ဆွဲထူးကြီး၊ သေတ္တာပေါ်မှာ သင်္ဘောဆေးနဲ့ကို ရေးသွားတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သိပါရစေ၊ ကြည့်ပါရစေ၊ ဖတ်ပါရစေ မမတင်ရယ်”

“အေး... ဟောဒီတဲအောက်မှာပဲ မြှုပ်ထားတာ၊ မင်းရဲ့ မဟာဒေဝီသခင်မတော့ မသိပါစေနဲ့၊ ကျုပ်ကို ပါးလာရိုက် နေပါဦးမယ်”

“ကြိုက်သလိုသာ ပြောပါတော့ မမတင်ရယ်၊ ကျွန်တော် ရွင်းမနေချင်တော့ပါဘူးဗျာ”

မမတင်ကလည်း အထွန်းကို ချစ်သူခင်သူပါ။ ခြေ
အတွက် ပြောဘက်က နာကျည်းလွန်း၍ သာ ပြောနေမိခြင်းထက်
ထွန်း၏ အင်အားနှင့် ဝိုင်းကူတော့ ဓာတ်မြေဩဇာထည့်
သော နိုင်လွန်အိတ်စွပ်ပြီးသား သံသေတ္တာတစ်လုံးကို ပြန်လည်
တူးဖော်ရရှိသည်။

“ဒါ... ဒါ... ပြေက ကျွန်တော့်အတွက် ပေးခဲ့တာ
လားဟင်”

“ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ”

“ဗျာ”

“ဆေးရုံကနေပြီး အဲဒီသေတ္တာထဲကစာတွေအားထုတ်
မိန့်ပေးပါလို့ပြောတာ၊ သူ့အဖေက မင်းကိုပြုလိုက်ပါဆိုပြီး ငါ့အား
အပ်ခဲ့တာ”

“သူ... သူတို့ ဒီမှာ ပြန်လာနေသေးလား မမတင်”

“ပြေ မင်းကို မတွေ့ရဲရှာတော့ပါဘူး အထွန်းရယ်
ဒါကြောင့် ဆေးရုံကဆင်းပြီး တောင်ကြီးကို တစ်ခါတည်း
လိုက်သွားရှာတာ၊ သူ့ပစ္စည်းလေးတွေတောင် ဖြစ်သလို
ဝိုင်းသိမ်းပေးလိုက်ရတယ်”

“ဪ... ပြေရယ်”

“ပြေ မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆောင်ရွက်သွားတာတွေ
တော့ အများကြီးပေါ့၊ ဒီထဲက တစ်ခုပဲ မမတင် ပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါဦး မမတင်ရယ်”

“သူ့မှာ စွယ်တာတစ်ထည်ပဲ ရှိတာ၊ အဲဒါလေးထဲ

ဆောင်းပြီး မင်းအတွက် လွယ်အိတ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးလိုက်တယ်၊
သူ့ခမျာ လျှိုင်ကော်ဆောင်းကို အနွေးထည်မရှိဘဲ နေသွားရ
တာပါ ထွန်းရယ်၊ တို့ဆီက ဆောင်းဟာ ဘယ်လောက်
အရေးတယံဆိုတာ မင်းအသိ”

ထွန်း ဘာစကားမှ မပြောတော့၊ ငွဲထားသော မျက်နှာ
ခံမှာ မျက်ရည်စမ်းနှစ်သွယ် စီးပါ၏။

“ကဲ... လား ဒါကို တဲပေါ်တင်ရအောင်၊ ဟိုက
ပြင်သွားရင် ငါ့ပါသတ်မှာ”

“ကျွန်တော် စာတွေ ဖတ်နေရစ်မယ်၊ မမတင်သာ
ပြန်နှင့်ပါ”

“မင်း ဒီမှာ အကြာကြီးနေလို့ ဖြစ်မလား၊ ဒေဝီ စိတ်
ဆောက်နေဦးမယ်”

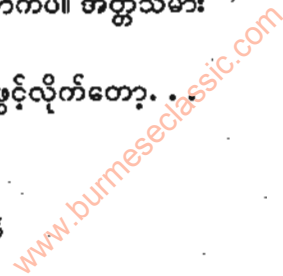
“ဖြစ်တယ် မမတင်၊ ခုတော့ အားလုံးဖြစ်ပါပြီဗျာ”

“ကဲ... အဘညိုပေးခဲ့တဲ့ ဘွဲ့ထူးကြီး ကြည့်ပေတော့”
မမတင်က စွပ်ထားသော အိတ်ကို ချွတ်ပြုလိုက်တော့
သံသေတ္တာစိမ်းလေးပေါ်မှာ...

“သစ္စာဖောက် မြေခွေး ငထွန်းအတွက်”

“သစ္စာဖောက် မြေခွေးတဲ့လား အဘရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊
... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သစ္စာဖောက်ပါ၊ အတ္တသမား
ခံဗျာ၊ ပြောကြပါ၊ ပြောကြပါတော့...”

ထွန်းသည် ပြေ၏ သေတ္တာကို လှစ်ဖွင့်လိုက်တော့...

“ပြေ၏ နှလုံးသားခံစားမှု သိုလှောင်ရုံ”

သို့မဟုတ်

“အချစ်ဦးသို့ အနုစိတ် တိုင်တည်ထားသော

တမ်းချင်းစာတမ်းရှည်များ”

ဆိုသော ခေါင်းစီးစာတန်းများနှင့်အတူ သူ့အတွက် ရည်ညွှန်းရေးသားထားသော စာရွက်ပေါင်းများစွာကို... တစ်ခုချင်း၊ တစ်ရွက်ချင်း၊ တစ်ပိုဒ်ချင်း၊ တစ်ကြောင်းချင်း တစ်လုံးချင်း၊ အသေးစိတ် ဖတ်ကြည့်မိရာမှ...
◆ ◆ ◆

“အစ်ကိုထွန်း... ဆရာက ခဏလာခဲ့ပါဦးတဲ့”

“အစ်ကို နေမကောင်းလို့ မလာပါရစေနဲ့လို့ သွားပြော
အမ်းပါ အစိုး”

“အစ်ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ၊ ထမင်းလည်း လာမစား
...”

အစိုးသည် အိမ်ကြီးပေါ်မှ အထွန်းငယ်စဉ်ကလို အစေ
ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။

“နေမကောင်းလို့ပါကွာ”

“မမဒေဝီလည်း စိတ်ပြေလောက်ရောပေါ့၊ ကြောက်မနေ
အစ်ကိုရ”

“မကြောက်ဘူး အစိုး၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်တော့
ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မကြောက်တော့ဘူးကွ... သိလား”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ” ဟူသော အကြည့်ဖြင့်
အမေလည်စွာကြည့်ပြီး အစိုး လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော နာရီပေါင်းများစွာဆီက ပုံစံအတိုင်း ပြန်ကြ
နေသော ပြေ၏ စာပုံများကြားမှာ ထွန်းသည်...
ပြေ၏ စာလုံးလေးများကို တစ်လုံးစီ ကောက်ယူ၍
သူ့နှလုံးသားမှာ ကပ်နေသည်သို့ စာတစ်လုံးချင်းကို အာရုံစိုက်
နေဆဲ...

“ဝင်းထွန်း”

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဦးလေး ဦးမောင်မောင်မြတ် ကိုယ်တိုင် ပြော နေထိုင်သွားခဲ့သော တဲအိုဟောင်းလေးဆီ လိုက်လာခဲ့ချေပြီ။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦးလေး”

“ထမင်းလည်း လာမစားဘူးဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မစားချင်တော့လို့ပါ”

ဦးမောင်မောင်မြတ်က ထွန်းကို အာရုံပိုမိုစူးစိုက်စွာ ကြည့် လာပြီး...

“လင်နဲ့မယားဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ကွာ”

သူ့ရော ထွန်းပါ ခဏငြိမ်နေကြပြီးမှ...

“ငါ မင်းကိုထိုးလိုက်တာ မင်း စိတ်နာသွားလို့လား”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး ဦးလေး၊ ဒါတော့ လုံးဝမဟုတ် ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထွန်း ဘာမှ မဖြေ၊ ငြိမ်နေ၍ စောစောဆီက စကား အတိုင်းပင် ဦးမောင်မောင်မြတ် ထပ်ပြောသည်။

“လင်နဲ့မယားဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ မင်း ကျတဲ့ ဘာသာ ရပ်တွေ ထပ်ဖြေဖို့ အချိန်လည်း နီးလာပြီလေ၊ ဒေဝီနဲ့လည်း

အဆင်ပြေအောင်နေပါ ဝင်းထွန်း၊ ပြီးတော့လည်း မင်း ရန်ကုန် ပြန်ဖို့လည်း စီစဉ်တော့”

လူကြီးပီသသော အဆုံးအမ၊ ထွန်းဘဝကို ပြန်လည် စင်တင်ပေးစေမည့် စေတနာစကားများဟု ထွန်းနားလည်မိပါ သ်။

တဲရှေ့မှ ပြန်လည်လှည့်ထွက်ခွာခါနီး ဦးမောင်မောင်မြတ် သို့...

“ဦးလေး”

ပြန် လှည့်ကြည့်လာသည်၊ ထွန်း ပြောကြားလာမည့် စကားကို စောင့်စားနေပါ၍...

“ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်မသွားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် သိတ်ပါပြီ”

“ဘာကွ”

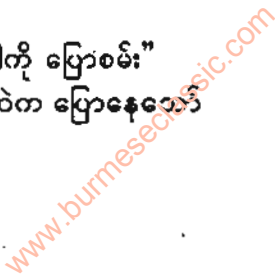
“ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး”

“မင်း ရူးနေသလား၊ ယောက်ျားပဲကွ၊ စိတ်ညစ်စရာ တွေတာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တာလို့ အရှုံးပေးရမှာလဲ”

“မှန်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ် ဦးလေး၊ ဒါပေ သေ့ ကျောင်းပြန် မတက်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် အသေအချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့ပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအတွက်လဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်း”

“မိန်းမနှစ်ယောက်အတွက်”ဟု ရင်ထဲက ပြောနေသော သည်း နှုတ်ကဖြင့် ပြောမထွက်နိုင်။

“ပြောစမ်း ဝင်းထွန်း”

ထွန်း ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။ လေအငွေ့တွင် လွင့်ပြန်သွားသော ပြေစာရွက်ကလေးများကို ရွှေသားရွှေချပ်များ ပျောက်ဆုံးသွားမှာ ကြောက်သလို ထွန်း လိုက်ကောက်နေတော့သည်။

“ဒါ ဘာစာတွေလဲ”

စာရွက်ကလေးများကို စုစည်းဆုပ်ကိုင်၍

“ပြေ ရေးခဲ့တဲ့ စာတွေပါ”

“ဪ... ဒါကြောင့် မင်းကျောင်းထွက်ချင်တာလား”

“ဒါကြောင့်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေး။ ထက်ဝက်ထဲ ဒေဝီကြောင့်ပါ”

“ဘယ်လို”

“တစ်နေ့ကလို့ အပြောမျိုး ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး အပြောခံနေရမှာ ကျွန်တော် မခံစားနိုင်တော့ဘူးဦးလေး ဆရာဝန် မဖြစ်ချင်လည်းနေပါစေ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို စတေးမခံပါရစေနဲ့တော့...”

“မင်းစကားက ကြီးကျယ်လှချေလားကွ”

“ဒေဝီလုပ်ရပ်တွေက ဒီထက်ပိုပြီး ကြီးကျယ်ပါတယ်”

“ငါ့သမီးဆိုးရင် ငါ တစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ။ ငါ့တိုင်ပေါ့...”

“ဦးလေးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ဦးလေးကျေးဇူးကို ကျွန်တော်ပြန်ဆပ်ချင်လှပါတယ်။ ဦးလေးတစ်ယောက်

အတွက်တော့ ကျွန်တော် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရပါ”

“ငါ ပြောတာ မင်းနားမလည်ပါလား။ ဒေဝီဆိုးရင် ငါဆုံးမယ်လို့ ပြောနေတာကွ”

“နားလည်ပါတယ်ဦးလေး။ ဦးလေး ဆုံးမစရာလည်း မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘာပြဿနာမှ မတက်အောင် နေတော့မှာပါ”

“မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်တော့ဘူး။ ဦးလေးအတွက် ခိုင် ကြိုက်တာခိုင်းပါ။ တခြား ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကျွန်တော့် ဦးလေးကို အသုံးမချနိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ ဦးလေး။”

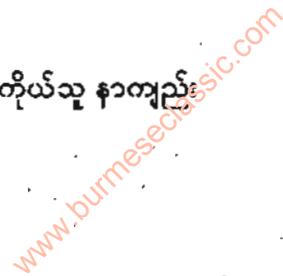
ဦးမောင်မောင်မြတ်က ထွန်းကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် ဥတစ်ယောက်လို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး...

“မင်း သိပ် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ် ဝင်းထွန်း။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ထပ်စဉ်းစားဦး။ ပြီးမှ ငါ့ကို အဖြေပေးပါ။ အဲဒါ ငါသွားမယ်”

ဦးမောင်မောင်မြတ် ထွက်သွားတော့ ထွန်း ပြုံးသည်။ ပြည်နူးချမ်းမြေ့သော အပြုံးမျိုးမဟုတ်၍ သူ့အပြုံးက အကျည်းတန်လှ၏။

နာကျည်းသောအပြုံး။

အားလုံးထဲမှာ အပေါ်လွင်ဆုံးက သူ့ကိုယ်သူ နာကျည်းကြွင်းပါ။

ဒါကြောင့်သာ စောစောဆီက အစိုးကို ငါဘယ်သူတို့
မကြောက်ဘူး၊ “ငါ့ကိုငါလည်း မကြောက်တော့ဘူး” လို့ ခြေ
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အရင်တုန်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကြောက်လိုက်တာ၊
ဆရာဝန် မဖြစ်မှာ . . .

ဆရာဝန်သာ ဖြစ်ရပါစေ၊ ဘာနဲ့ပဲ လဲရ လဲရဟု ကြံစည်
ခဲ့သောသူ . . . တကယ် လဲရသည်က . . .

သူ့ကိုယ် . . . သူ့ဘဝ . . . သူ့အသည်းနှလုံး။

“ကိုကိုထွန်းနော် . . . ဒေဝီတို့ ထမင်းစား၊ ဒေဝီ
တို့ရဲ့ငွေနဲ့ တျောင်းနေပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိပါ”
“အောက်တန်းစားက လူပါး မဝနဲ့”

ဆိုသော ဒေဝီ၏အသံကို မကြာခဏ ပြန်လည်ကြား
ရသည်။

ဒေဝီ၏ ဤစကားသည် သူ့ဘဝကို ထာဝရ စိုးရိမ်
တုတ်နှောင်ထားမည့်စကား . . .

သည်အပြောမျိုးကို တစ်သက်လုံး ခံယူ ခံစားရတော့မည်
အဖြစ် . . .

အမှန်တော့သူသည် သားကောင်မှသားကောင်စစ်စစ်ထက်
မှဆိုး၏ သားကောင်ထက်ဆိုးသော အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ထက်
သားကောင်မျိုးပါ။

အစာတွေ ဝအောင်ကျွေးနေခြင်းသည် အချိန်စီးအောင်
သူတို့ အကျိုးမြတ် ပိုထွက်အောင် လုပ်နေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း
သွန်း နားလည်လာရပြီ။

ဘယ်သောအခါမှ ရုန်းထွက်နိုင်မည်မဟုတ်၊ တစ်နေ့နေ့
တွင် လည်စင်းခံ၍ ဘဝဆုံးရုံသာရှိပါမည်။

ဒေဝီသည် ဘယ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် လုံးဝ သုံးမရ
သော အိမ်ရှင်မမျိုး . . . လင်ယောက်ျား၏ စိတ်အေးချမ်းသာ
နေ့တို့ ဆောင်ရွက်စရာအလုပ်ဟု သူမထင်၊ သူ့ကိုသာ ထာဝရ
ခေါင်းပေါ်တင်ထားစေချင်သော မိန်းမ၊ လင်ယောက်ျားကို
အိမ်ခြံခြင်းများဖြင့် ခြေနှင့်နင်းထားချင်သော ဇနီး . . .

ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်လောနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အသည်း
နှလုံးကို ရောင်းစားခဲ့မိသော ငမိုက်သား ခံစားရသည်ထက် . . .

ကြည့်ပါဦးကွယ် . . .
ပြေ . . . ပြေဆိုတဲ့ မိန်းမမြတ်ကလေး ထွန်းရဲ့ အချစ်ဦး
နယ် . . .

ထွန်းရေ . . . မိုးတွေ တစ်နေ့လုံး ရွာနေ
တယ်၊ ပြေလည်းလေ ထွန်းကို လွမ်းလွန်းလို့
တစ်နေ့လုံး ငိုနေမိတယ် အချစ်ရယ်၊ ထွန်း
ဖြစ်ချင်လွန်းတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်စမ်းပါစေ
တော့ . . .

ပြေ ဆရာဝန်ကတော် ဖြစ်ချင်လွန်းလို့
မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။

ထွန်း ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရပါစေဆိုတဲ့ စေတနာကလွဲလို့ ထွန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြေလေ ဘာမှ မမျှော်လင့်ရိုးအမှန်ပါ ချစ်ရယ်... တကယ်ပါ။

“ဆရာကတော်” လို့ ထွန်းခေါ်သွားသလို မဖြစ်ရလည်း နေစမ်းပါစေ... .

ထွန်းဥယျာဉ်မှူးလုပ်ရင် ပြေက ပန်းသည် မလုပ်မှာ။

ထွန်း တံငါဆို ပြေက ငါးစိမ်းသည် ရှင်... .

အို... ထွန်း ဈေးထမ်းရောင်းရင် ပြေက တတောင်းရွက်ပြီး ထွန်းနောက်က မောင်တထမ်း၊ မယ်တရွက်အဖြစ်နဲ့ ခြေဖဝါး ထက်ကြပ်လိုက်နေ မယ့် ပြေပါ... .

ဘယ်လိုဘဝနဲ့ပဲ နေရ နေရ ထွန်း နောက်က ထွန်းရဲ့ အရိပ်ကလေးအဖြစ်နဲ့ ပြေနေမယ်နော်ထွန်း... .

ထွန်းရဲ့ ဖြစ်ရာဘဝကိုမိုးပြီး ထွန်း စိတ် ချမ်းသာအောင်၊ ပျော်ရွှင်အောင် ပြေကလေ တစ်သက်လုံး ပြုစုယူယနေမှာ ထွန်းရဲ့... .

ထွန်းရေ... .

ကိန္နရီ ကိန္နရီ မောင်နှံတို့ ချစ်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အချစ်ထက်သာတဲ့ မေတ္တာမျိုး လူသားတွေ မှာလည်း ဖြစ်ထွန်းခဲ့ဖူးပါတယ်ဆိုပြီး ပြေက သက်သေပြမှာပါနော်၊ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ... .

ပြေအချစ်ဟာလည်း ဂန္ထဝင်တွင်ရစ်စေရ မယ် ထွန်း... .

အချစ်၏ စာမျက်နှာများ၊ ပြီးတော့... . ပြေ သိကုံးခဲ့တဲ့ ထွမ်းစာလုံးလေးများ... .

ဆောင်းနှင်းတို့ ဝေနေပြီ ထွန်းရေ... .

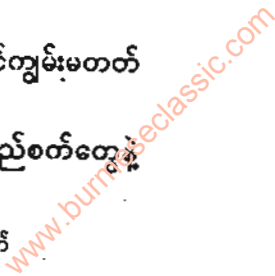
ပြေလေ မြယာပင်ကြီးအောက်မှာ တစ်ယောက်တည်းသွားထိုင်ပြီး အကြာကြီး ငိုနေ မိပါတယ်အချစ်ရယ်... .

လွမ်းလှပြီ ထွန်းရေ... .

ထွန်းရဲ့အရိပ် ထွန်းရဲ့အသံ၊ ထွန်းရဲ့ရင်ခွင် နွေးငွေ့လေးတွေကို ဒီမြယာပင်ကြီးအောက်မှာ ပိုပြီး နီးစပ်စွာ ရှာဖွေတွေ့နိုင်မယ်ဆိုပြီး ပြေ လာလာ ထိုင်နေတာပါ။

လွမ်းရတဲ့ ဝေဒနာဆိုတာ ရင်ကျွမ်းမတတ် ခံစားရပါလား ထွန်းရယ်။

နှင်းပွင့်တွေနဲ့ ပြေရဲ့ မျက်ရည်စက်တွေနဲ့

မနက်က ရောယှက် ကျကြွေခဲ့သလို... . .

လွမ်းစာတွေစီနေတဲ့ ဟောဒီ စာမျက်နှာ
လေးတွေပေါ်မှာလည်း ပြေ့မျက်ရည်တွေ
ကျကြွေနေပါတယ် ထွန်း။

ဒါပေမယ့် ချစ်ရယ်... . .

ပြေ ခံစားနေရတာတွေ၊ ပြေ ငိုနေရတာ
တွေ၊ ပြေ့ရဲ့ အခက်ခဲတွေ၊ ဒေဝီတို့ အနိုင်ယူတာ
တွေကို ပြေ့ မရေးဖွဲ့ရက်ပါဘူးရှင်... . .

ထွန်း စိတ်မချမ်းသာဖြစ်မှာ စိုးလွန်းလို့ပါ။
အလွမ်းဒဏ်တွေကို ပြေ့ တစ်ယောက်တည်း
ကြိုက်မှိတ်ခံစားနေပါတယ်၊ ပြေ့ ငိုနေတာတွေ
ထွန်းမသိစေရပါဘူးကွယ်၊ ထွန်း... . . ပြေလေ... . .
ထွန်းကို အသည်းကျွမ်းအောင် လွမ်းတယ်
ထွန်းရဲ့၊ သိရဲ့လား။

ပြေ့မျက်ရည်များ ကျကြွေခဲ့ရာ နေရာများမှာ မင်စာ
လေးများ ပြန်မျောနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ခြောက်ခန်းနေသော ပြေ၏ မျက်ရည်စက်တို့သည်
ထွန်း၏ နှလုံးသားကို ပူလောင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်
ပါကွယ်။

ဆက်လက်၍ ပြေ၏ အတုမဲ့ မေတ္တာတရား၊ ကြွေ
သော စေတနာများ၊ စမ်းရေလို ကရုဏာနှင့် ကိန္နရီ-ကိန္နရီ

အချစ်မျိုးသာမက... . .

ပြေ၏ ခံစားမှုများကို ပေါ်လွင်အောင် မော်ကွန်း
ဆင်ထားသော ပြေ၏အချစ်များ၊ အလွမ်းများ၊ မျက်ရည်စက်
များကို... . .

ပြေ၏ သိဖွဲ့မှု စာဟောင်းလေးများပေါ်မှာ ထွန်း
ပြန်လည် တွေ့ရှိရလေသည်။

ဪ... . . ပြေ... . . ပြေရယ်၊ ထွန်းလေး၊ ငမိုက်သားကြီး
ထွန်းလေ... . .

ပြေ ငိုခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်ပူတွေထဲမှာ နစ်နေပါပြီ ချစ်ရယ်၊
ထွန်း တစ်ဘဝလုံး နစ်နေပါပြီ။

ပြေ့ကို ထွန်း သနားလှချေရဲ့ကွယ်။

“ထွန်းတိုယ်ထွန်း ရွံတယ် ပြေရေ”

“ဘယ်လိုမှ ထွန်းကိုယ်ထွန်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဒီလောက် ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမမြတ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို

မိတ် လှီးဖြတ်ပြီးမှ ရရှိလာမယ့် အမြတ်”

“ဒေါက်တာ နေမင်းထွန်း”

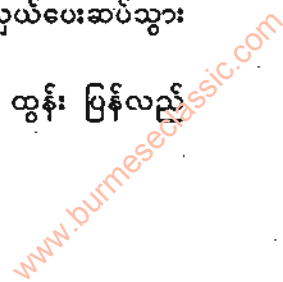
ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို ထွန်း မခံယူရက်တော့ပါဘူး အချစ်ဦး

ထွန်း။

ထွန်း ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ပြေ့ ဘဝနဲ့ လဲလှယ်ပေးဆပ်သွား
တာသလို... . .

ပြေ့ ငိုခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေအတွက် ထွန်း ပြန်လည်

ဆပ်ပါမယ်။

“ထွန်းဘဝကို အဆုံးခံလိုက်တော့မယ် ပြေ”

“ပြေ ဘဝကို နင်းခြေ၊ တစ်စစီ ခြွေပြီး ရရှိလာမယ့် ဒီအမြတ်၊ ဒီရလဒ်ကြီးကို ထွန်း မယူတော့ဘူး ပြေရေ”

ပြေ ငိုခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ထွန်းဘဝကို ဖျော်ပစ်ဖော် သိလား။

တစ်သက်လုံး မောက်မာ အနိုင်ယူနေမယ့် ဒေဝီရဲ့ ဒဏ်ကိုလည်း ထွန်း မခံနိုင်တော့ဘူး။

ဒီမှာ ပြေ . . .

“အချစ်ရဆုံး မိန်းမအတွက်”

“အမုန်းတီးဆုံး မိန်းမအတွက်”

အဲဒီမိန်းမသား နှစ်ယောက်အတွက် ထွန်းဘဝကို ဖျက်ဆီးလိုက်ပါတော့မယ်။ ပြေ ကျေနပ်ပါ။

ထွန်း စာမေးပွဲ မဖြေတော့ဘူး။

ထွန်းဘဝ ဆရာဝန် မဖြစ်စေရတော့ဘူး။

ပြေရေ ထွန်းရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးရယ် . . .

ပြေလို့ပဲ ထွန်းလည်း ရင်ကျွမ်းအောင် လွမ်းတတ်တယ် ဟု။

“ပြောတော့ သက်သတ်လွတ်ပါပဲ၊ လုပ်လိုက်ရတာပေး”

အသက်ပါထွက်တော့မယ်”

“ဆရာရှိန်၏ စားတော်ပွဲ” အံ့တွက် ပြင်ဆင်ရင်းက မတင် ညည်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လပြည့်များမှာမှ လာလေ့ရှိသော ဆရာရှိန်သည် “အရေး ကြီးသော ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာများရှိသည်” ဟု ဆိုကာ ယခု အခါတွင် အိမ်ကြီးပေါ်သို့ တပည့်နှစ်ယောက်နှင့် ပြောင်းလာ နေထိုင်နေတော့သည်။

သူ သက်သတ်လွတ်က မလွယ်။ ပြောင်းဖူးပါရမည်။ အနိမ့်ပါရှိမဖြစ်။ ပဲက တစ်နေ့သုံးမျိုး၊ သုံးခွက် ချက်ပေးရမည်။ အသီးရွက်၊ အကြော်၊ အသုတ်၊ သနပ် စသည်တို့ စုံလင်စေရ မည်။ ဒါတွေ စားပြီးတော့ အချို့ပွဲကြီးက ဟည်းနေအောင် ပြင်ရ ပြန်သည်။

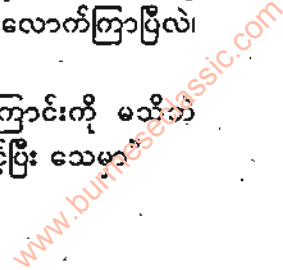
“မမတင်ကလည်း ခင်နုတော့ ကြောက်တယ်၊ မဆူပါ ဆောင်ပါနဲ့”

“ညည်းက ဘာကို ကြောက်တာလဲ”

“အို . . . သူတို့က ပွဲတွေပြင်၊ မန်းကြဲ မှုတ်ကြဲနဲ့ ခင်နု တို့ ဆေးစီရင်လိုက်မှ ဒုက္ခ”

“ဒီမှာ အဲဒီဆရာရှိန်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို ငါတော့ အယုံ အကြည်ကို မရှိပါဘူး။ သူ တုနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဘယ်မှာ ပျောက်လို့လဲ”

“အင်း . . . နော်၊ မေမေကြီး အကြောင်းကို မသိဘဲ နတ်တရက်သာတွေ့လိုက်ရရင် လိပ်ပြာလွင့်ပြီး သေမှာ”

“ဟုတ်တယ်... ပြေရှိတုန်းက တစ်ခါတွေ့ဖူးလို့ လန့်ထွက်ပြေးသွားလိုက်တာ၊ တိုက်နေတဲ့ မီးပူက အဝတ်တွေ အကွက်လိုက် ကျွမ်းကုန်ရော”

“အစ်မပြေ အဖြစ်က သိပ်သနားစရာ ကောင်းတာနော်”

“တော်ပါတော့အေး၊ ဒီအကြောင်းတွေ၊ ဟိုတစ်ယောက်လည်း ခုမှ လှိုမ့်ခဲနေရပြီလေ”

“အစ်ကိုထွန်းလား”

“ဟုတ်ပဲ တော်ပါပြီ၊ ဒီအကြောင်းတွေ”

“မမတင်တလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး၊ သူပဲ ပြောပြီးတော့”

“ဪ... အေး... အေး... ငါလည်း သူတို့တွေ”

ကြည့်ပြီး ရူးချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာပြီအေး၊ က... ပြင်... ပြင် သွားပို့တော့မှ...”

ခြေသုံးချောင်းထောက် ခေါင်းလန်းကြီးပေါ်တွင် သောက်ဖွယ်များ အစုံအလင်တင်ပြီး သုံးခေါက်တိတိပို့တော့ ပြီးဆုံး၏။

ဆရာရှိန်ကလည်း ပိတ်ဖြူနှင့်၊ “ဒေါ်ခင်ပပ” ကလည်း ပိတ်ဖြူနှင့်၊ အထက်အောက်ဆင်တူ၊ နှစ်ယောက် ဆင်ဝတ်ထားပြီး နီးခေါင်းလန်းကြီးမှာ နှစ်ယောက်သား လက်စားနေကြသည်ကို...။

မတင်က ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနှင့် ယပ်ခတ်ရုံဘာများလိုပါသလဲဟု ကြည့်ရှုရ ဖြည့်တင်းရပါ၏။

ဆရာရှိန်...။

မန်း နေပြည်တော်မှဟု ဆို၏။ အရပ် မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် အသားညိုညို၊ မျက်ခုံး ကောင်းကောင်း၊ ဆံပင်ရှည်ကို သျှောင်အစောင်းထုံးထားပြီး သူ့မျက်နှာ သေးသေးလေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးက ပြန်တားနေသည်။

ခန့်ညားအောင် ထားသော်လည်း ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်ဝန်းကြောင်စိစိကြောင့် ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒေါ်ခင်ပပ”

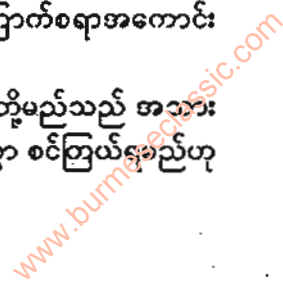
မျက်နှာရုပ်သွင်က မပီပြင်တော့၍ အသက်ကို ခန့်မှန်းရန် ဆက်သော်လည်း ဒေါ်ထိပ်ထားစု၏ မိခင်အရွယ်မို့ ခြောက်ဆယ် ဆော်ခန့်တော့ ရှိလေမည်။

ခေါင်းကို ခေါင်းတုံးရိတ်လိုက်ရ၍ ပြန်ပေါက်လာသော ဆံပင်ဖြူ ဆံပင်နက်တို့က ကျိုးကျိုးကျဲကျဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ဆခုတော့ စုစည်းပြီး ဘီးပတ်၍ ရပြီ။

ပြေတို့ မြင်ရစဉ်က ဆံပင်များ သိမ်းမရချိန်၊ ဘီးဆံပတ်ပတ်၍ မရချိန်မို့ ဆံဖြူ ဆံနက်တို့က ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပြန်ပြန်ကားကားကြီး ဖြစ်နေ၍ သတ္တဝါတစ်ကောင်ဟု ထင်မှတ် နားခဲရခြင်းပါ။

မျက်နှာကဖြင့် ယခုအချိန်အထိ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အခြေနေမှာ ရှိနေဆဲပင်။

မြင့်မြတ်သော မဟာမျိုး မဟာနွယ်တို့မည်သည် အသားအရည်၌ ရောဂါကင်းရှင်းရမည်။ သန့်ရှင်းစွာ စင်ကြယ်စွာမည်ဟု

ထာဝရ ခံယူရုံမက လူတွေ့တိုင်း ပြောကြားခဲ့ဖူးသော ဒေါ်ခင်ပပ. . .

ခရုသင်းတစ်ကွက် ထွက်ခဲ့သည်။ ပျံ့နှံ့မှုနွေးသော အပူပြားရောဂါတစ်မျိုးကို ကြောက်ရွံ့ဖောနှင့် ဆေးပေါင်းစုံ စားခြင်း၊ လိမ်းခြင်းကြောင့် ပျံ့နှံ့မှု မြန်ခဲ့ချိန်မှာ. . .

“ဒီဆရာက သမင်ဖြူ၊ သမင်နီ၊ ခရုသင်းရောဂါပေါင်းစုံ ပါရဝဲပဲ၊ တစ်ခါတည်း အမြစ်ပါပြုတ်ရစေမယ်”

ဆိုသော မျက်နှာလုပ်ချင်သူ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး ဆရာတုတစ်ယောက်နှင့်ပေါင်းမိပြီး ကုသခြင်း စတော့သည်။

ဘာမှ နားမလည်သော ဆရာက အရည်ပြားထဲ စားဆေးတင်လိုက်မည်။ အသားများ စားသွား၍ အနာဖြစ်ထေ့မှ အနာပျောက်အောင် ပြန်ကုယူမယ်။ သမင်ဖြူ ခရုသင်းကွက်များတော့ ပျောက်ရစေမည်ဆိုသော သေးသိမ်သော အတွေးများဖြင့် စားဆေးကို လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ပေးနေသည်။

ဒေါ်ခင်ပပကလည်း ပျောက်ချင်ဖောနှင့် ရောဂါရှိသော နေရာများသာမက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကူးစက်လျှင် အခပ်ဆေး ကြိုတင်ပြီး လိမ်းထားမှဆိုသော ဆန္ဒစော စိတ်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နားရွက်၊ လည်ပင်းတို့ပါ လိမ်းကျပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင်. . .

“အမယ်လေး. . . လာကြပါဦး”

“ကယ်ကြပါဦး”

ဆိုသော အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြားအော်ပြီး ကြမ်းပြင်မှာ နန်းပုန်းလဲကာ လူးလှိမ့်အော်နေချိန်မှာ ဆေးဆရာလည်း တချိုးဆည်း လစ်ပြေးပါလေတော့သည်။

ဆေးရုံတင်လိုက်ရပြီး မနည်းကုကာ မျက်နှာကို စည်းဆားသည့် ပတ်တီးများ ဖြေလိုက်သည့်အခါတွင်. . .

ဒေါ်ခင်ပပသည် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲ၌ ကြည့်ပြီး မေ့မြောဆဲကျသွားရှာတော့သည်။

သူ ပြန်လည် သတိရချိန်မှစ၍. . .

သူ့ဘဝ သူ့မျက်နှာကို ပျောက်ဆုံးစေလိုက်တော့သည်။

ဘယ်သူမှ မသိတဲ့နေရာ. . .

ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တဲ့နေရာ. . .

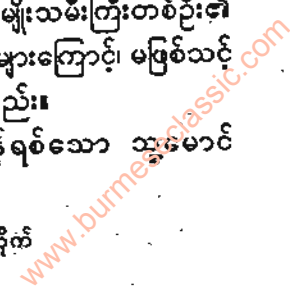
ကို ပို့ပေးကြပါ။ ရှက်လှချေရဲ့၊ ဝှက်ပေးကြပါဆိုသော စကားများကိုသာ ဆက်တိုက်ပြောကာ အချိန်ပြည့် ငိုနေ၊ ဒေါသဖြစ်နေ၍. . .

သူစင်တင်ပေးခဲ့သော သားမက်က သူ၏စီးပွားရေး ခြေကုပ်တစ်နေရာဖြစ်သော ဤလွိုင်ကော်မှာ ဒြဲကြီးတစ်ဒြဲ ဝယ်ပြီး လာရောက်ပုန်းအောင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အမှန်တော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။

အိမ်ထောင်ဦးစီး ငွေကြေးရှင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ သဘာဝကို လွန်ဆန်သော အတွေးဆန်းများကြောင့်၊ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသတည်း။

ယခုလည်း မန္တလေးတွင် ကျန်ရစ်သော သူ့မောင်

ဝမ်းကွဲက လွတ်လိုက်၍ လိုက်လာရသည်ဟုပြောကာ ရော့
လာသော ဆရာရှိန်။

ဇာတ်ကျသည့်ကာလက လပြည့်ည...။

ပွဲပြင်၊ ရေမန်းတိုက်၊ လိမ်းဆေးပေးပြီး မေတ္တာဇာတ်
ကုမည့်ဆရာကြီး...။

ပျောက်ကင်း စေရမည်ဟု ရဲရဲကြီး အာမခံနိုင်သော
ပျောက်စေဆရာ ဆရာရှိန်...။

ဒေါ်ခင်ပပ၏ မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာများမှာ လုံးဝ အတင်း
သေ ပျောက်ကင်းခြင်း မရှိသေးသော်လည်း၊ ခေတ်မီ ဆေးပညာ
နှင့် သူ လုံးဝမတူသချင်။

သူယုံကြည်သည်က “ပြည်တော်ဝင်စေသတည်း” ဆို
သည့် ပျောက်စေဆရာသာ။

ဆရာရှိန်သည်...။

လူသားတို့နှင့် ဝေးရာအရပ်၊ အသား၊ ငါး စသော
သတ္တဝါများ၏ အသက်ကို သတ်ဖြတ်စားသောက်တတ်ကြသည့်
လူသားတို့နှင့် ကင်းဝေးရာအရပ်မှာမှ သူ၏ သမထဈာန်ဝင်
သည်။ ၃၁ ဘုံသားတို့အား မေတ္တာတရား ပွားများနိုင်သည်
ဆိုပြီး...။

လွိုင်ကော်အနီးရှိ ဘီလူးချောင်းနံဘေးက နမ့်ကွမ်
ရွာလေးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ယာယီတဲဆောက်လျက် တပည့်
နှစ်ယောက်နှင့် နေထိုင်ကြသည်။

လပြည့်ညများမှာမှ ပိတ်ဖြူ ဝတ်ရုံရည်ကြီးကို ဝတ်လျက်

ဆန်တော့ပွဲကိုပိုက်လျက် ရောက်ရောက်လာတတ်ပြီး ဆေးစီရန်
ဒေါ်ခင်ပပ၏ အသုံးအဆောင်များကို သူ ဆေးသေတ္တာ ရှည်
မျောမျောကြီးအတွင်းမှာ ထည့်ယူကာ အခြံအရံများနှင့် သူ၏
ယာယီတဲနန်းသို့ ညကြီးမင်းကြီး ပြန်သွားတတ်လေသော
ဆရာရှိန်။

မတင်သည် ပဲဟင်းရေများ နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ ပေနေသော
ဆရာရှိန်ကို စက်ဆုတ်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...။

“သူ့ကိုယ်သူတော့ ဟုတ်လှပြီထင်ပြီး ဟိတ်ဟန်လုပ်
နေတာ... ဟင်း”

စိတ်မှသာ ကျိတ်၍ ကြုံးဝါးရသည်။ သူ့ခင်ပွန်း ကိုအေး
အ အတန်တန်ထား၍ နှုတ်ပိတ်ရေငုံနေရခြင်းပါ။

“သူတို့ ဒီလောက်ကြည်ညိုနေတာ တို့သွားပြောရင် တို့
ဆင်မယား ဒီအိမ်ရိပ်တောင် ကပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး မယ်တင်ရေ၊
ငေးပါးစပ် ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်းပါကွာ”

ဆိုသော ခင်ပွန်းသည်ကြောင့်သာ ငြိမ်နေရသည်။
အမှန်တော့...။

ဆရာရှိန်သည် သူ၏ ယာယီတဲနန်းအတွင်းမှာ အမဲသား၊
ဝက်သားနှင့် တောကောင်များကို အရက်နှင့် မြည်းနေတတ်
သော ဆရာတုဆရာယောင်တစ်ဦးသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

အယ်သောအခါမှ ရောက်မလာနိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်ထားရှာတဲ့ ပြေလေ... ”

“ရုတ်တရက်ကြီး ထွန်းကို စွန့်လွှတ်ရတော့ “ခွဲခွာခြင်း ဆိုတဲ့ အဆိပ်ရည်” ကြောင့် အချစ်ရယ်... အဘယ်မျှ ခံစား ရရှာလေမလဲဆိုတာ ထွန်း စာနာနားလည်ပါပြီကွယ်”

“ဒီမှာ ပြေ... ”
“ပြေကို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး စွန့်ပစ်လိုက်တာ ထွန်း ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့နော်... ”

“ပြေနှလုံးသားတွေ ကွဲကြွေပြီး အသည်းတွေ ကြွေစေခဲ့ တာ ထွန်း ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့နော်... ”

“ပြေ သိပ်ပျော်ခဲ့တဲ့ ဒီ အေးရိပ်ငြိမ်လေးကို စွန့်ခွာပြီး ဆုံးရှုံးခြင်းများကို ရင်ဝယ်ဖိုက်ပြေးခဲ့ရတာ ထွန်း ဆရာဝန် ဖြစ်ဖို့နော်... ”

“ဘဝ ပျောက်ခဲ့ရတဲ့ ပြေ၊ ဘဝ ပျက်ခဲ့ရတဲ့ ပြေ၊ အသည်း နှလုံးတွေ ကွဲကြွေခဲ့ရရှာတဲ့ ပြေအတွက်... ” ထွန်းဘဝနဲ့ ပြန်လည်ပူဇော်ပါမယ် ပြေ”

“ပြေ စိတ်ချ... ”
“ထွန်းဘဝ ဘယ်သောအခါမှ ဆရာဝန် မဖြစ်စေရဘူး”

“ပြေဘဝနဲ့ ညီမျှစေရအောင် ထွန်းရဲ့ဘဝကို ချေဖျက် လေးပါ့မယ်... ”

“ထွန်း အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ပထမအချက်အနေနဲ့ ပြေအတွက်နော်... ”

“ဒီစာတွေကို အားလုံးမီးရှို့ခိုင်းခဲ့တာ၊ ဦးလူညိုက မင်း စိတ်နာလွန်းလို့ အဘိုးကြီးအတွေးနဲ့ ရေးခဲ့တဲ့ သံသေတ္တာပေါ်မှာ စာလေ၊ ငါကလည်း ပြေကို သနားလွန်းလို့ တမင်ဝှက်ပေးထား တာ၊ ပြေဟာ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရရှာတယ် ဆိုတာတွေကို မင်းသိစေချင်လွန်းလို့ အထွန်းရဲ့ ဒီမှာ... ”

“တော်ပါတော့ မမတင်ရယ်၊ တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့ဗျာ”

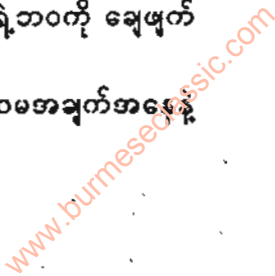
ပြေစာ တစ်ထပ်ကြီးကို ကျုံးပွေ့လိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိတ် ချကာ ထွန်း ငိုရွှိတ်ရှာလေပြီ။

မမတင်လည်း သည့်ထက်ပို၍ မပြောရက်တော့။ ထွန်း ထံပါးမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။ ထွန်းမှာဖြင့်... ”

“ပြေ... ပြေရေ၊ ထွန်း ဘယ်လိုဖြေလို့မှ ပြေနိုင်တော့ မယ် မထင်ပါဘူး ငယ်ချစ်ဦးရယ်”

“ထွန်းကို ပြေ သိပ်ပြီး မျှော်လင့်နေရှာတယ်၊ စောင့်စား ခြင်းကြီးစွာနဲ့ မျှော်လင့်နေရှာတယ် ဆိုတာတွေ မတွေးခဲ့မိဘဲ ထွန်းမိုက်ရယ်ပါ ပြေရယ်”

“ပြေနဲ့ ထွန်း ကြားမှာ “ခွဲခွာခြင်း” ဆိုတဲ့အရာ

“ခုတိယအချက် ရှိပါသေးတယ်. . .

“အဲဒါကတော့ ဒေဝီတို့ သားအမိအတွက်ကြောင့်ပါ. . .

“သူတို့ ပျိုးထောင်လို့ ဖြစ်လာရမယ့် ဘဝဘောင်တို့ လေးထဲမှာ ထွန်း မနေနိုင်တော့ဘူး ပြေရေ သူတို့ငွေနဲ့ ကျောင်း နေပြီး ဖြစ်လာရမယ့် ဆရာဝန်မို့ သူတို့ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ထွန်းဘဝ ထာဝရ အနင်းခံနေရမယ့်အဖြစ်ကိုလည်း ထွန်း မလိုလားတော့ပါဘူးကွယ်. . .

“ဒါကြောင့်. . .

“အချစ်ရဆုံး မိန်းမအတွက်. . .

“အမုန်းတီးဆုံး မိန်းမအတွက်. . .

“ထွန်းရဲ့ဘဝကို ဖဲ့ခြွေလိုက်ပါပြီ ပြေရေ. . .

“ရောက်ရာနေရာကနေပြီး ကျေနပ်ပါတော့လို့ ထွန်းက ပြေ့ကို တောင်းပန်ပါတယ်။

“တောင်းပန်ပါတယ် အချစ်ဆုံးရယ်. . .

“ထွန်းလည်းလေ. . .

“ပြေ့ကို ပြေ့တုန်းကလိုပဲ အသည်းကျွမ်းမတတ် လွမ်းထွေး ပါပြီဗျာ

“ဒါပေမယ့် ပြေ့ရယ်. . .

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မနီးနိုင်တော့မှန်း ထွန်း သိပါတယ် ဒါကြောင့် အလွမ်းတွေကို ထာဝရ ထွန်းရင်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ပြေ့ကို. . . ပြေ့ကိုလေ. . . ထွန်း. . .”

အတွေးကိုပင် မဆက်နိုင်တော့။ ပီသိပ်နေသော ခံစားမှု

အ နှလုံးသားမှ လျှံကျလာသည်။

ရင်ဝေဒနာကို သက်သာစေငြားအံ့ ဟူသောစိတ်ဖြင့် ပြေ့ စာတထွေးကြီးကို ထွန်းရင်မှာ ဖိကပ်ပိုက်ပွေ့ပြီး ထွန်း ငိုရွှက် နေဆဲ. . .

“ဝင်းထွန်း”

ခေါ်သံကြောင့် စာများ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရင်မှခွာပြီး ကွဲရှု အတ်သော ရတနာလို ယုယုယယလေး ဖေးမပြီး သေတ္တာတွင်း သို့ ပြန်ထည့်ပြီးမှ. . .

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“မင်း ငိုနေသလား”

“အခု မငိုတော့ပါဘူး”

“ယောက်ျားဆိုတာ မငိုရဘူးကွ”

“နှလုံးသားနဲ့ မတန်မျှတဲ့ ဝေဒနာ ခံစားရသူတိုင်း ခြေရပါတယ်။ ရယောက်ျားရယ် မိန်းမရယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ. . . ထားစမ်းပါတော့ကွာ၊ မင်းရဲ့ နှလုံးသားတွေ၊ ဝေဒနာတွေ. . . ဒီမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျောင်းပြန်မတက်တော့ဘူးဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ သံမဏိ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးကို မပြင်တော့ဘူးလား”

“မပြင်တော့ပါဘူး ဦးလေး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို မင်းပြောခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိလား”

“ဘာကိုပါလဲ ဦးလေး”

“ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်လို့ ငါခိုင်းရင် ဘာမဆိုလုပ်ပေးပါမယ် ဆိုတဲ့စကား မင်းပြောဖူးတာ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“ဒါဆို ငါ့ကိုစွဲကို မင်းကူညီနိုင်မလား”

“ဘာပဲခိုင်းခိုင်း ဦးလေးအတွက်ဆို ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ငါ့အတွက် ခရီးထွက်ပေးစမ်းပါ။ ငါ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေ သယ်ပေးစမ်းပါ”

“ကျွန်တော် ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာက ဦးလေး ညွှန်ကြားပါ”

“ဒီလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ငါနဲ့ ဒီမော့ဆိုး ခဏလိုက်ခဲ့၊ ဟိုကျမှ သွားရမယ့် ခရီးရယ်၊ လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေရယ်ကို ငါပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး... ခဏလေး”

ထွန်းက စာသေတ္တာလေးကို ပြန်ပိတ် သော့ခတ် အတွင်းခန်းထောင့်လေးမှာ သွားသိမ်းပြီး ပြန်ထွက်လာတော့... . . .

“ဒါ ဘယ်ကစာတွေလဲ”

“ပြေ ရေးခဲ့တာတွေပါပဲ ဦးလေး”

ထွန်းက ပြတ်သားစွာ ဖြေတော့ ဦးမောင်မောင်မြတ် အံ့အားသင့်လျက် သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမဟုတ်

ပြော။

ချက်ချင်း အသွင်ပြောင်းသွားသော အစိမ်းရောင် အကြည့်များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြီဆိုသည်ကို ထွန်း မသိလိုက်။

နှစ်များစွာ အတူတကွနေလာခဲ့ကြသော်လည်း ဦးမောင်မောင်မြတ် ဘာလုပ်ငန်းလုပ်နေမှန်းကို ထွန်းမသိ။

မန္တလေးဘက်တွင် သစ်စက်များ ပိုင်ဆိုင်သည်ဟုသာ ကြားဖူး၏။

ဒီကယားမြေတစ်ဝိုက်မှာ ဦးမောင်မောင်မြတ်နှင့် အဖွဲ့အစည်း အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မစုံစမ်းခဲ့မိ။

ယခုတော့ . . .

“ကဲ . . . အဲဒီကားသုံးစီးကို ဦးဆောင်ပြီး ကိုဝင်းထွန်းခေါ်သွားပါ။ မိတ္ထီလာရောက်ရင် တော်ပြီ . . . ဟိုမှာ လူချင်းကားချင်း ချိန်းပါလိမ့်မယ်”

“ဗျာ . . .”

“မိတ္ထီလာအထိ တာဝန်ယူရုံပါ။ ဟိုရောက်ရင် ဟိုအဖွဲ့တာဝန်ခံအဖွဲ့က လက်ပြောင်းယူကြပါလိမ့်မယ်”

“ဒီကားသုံးစီးတိုက်ပစ္စည်းတွေက ဘာတွေမို့လဲ”

“ကိုဝင်းထွန်းနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ယောက္ခမပစ္စည်း ခင်ဗျားမသိရင် ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲဗျ”

တဟားဟားနှင့် ပိုင်းရယ်ကြတော့ ထွန်း ကြောင်

သည်။ သူတို့မျက်နှာမှာ အပြုံးကိုယ်စီရှိနေသော်လည်း နှစ်လိုယ် အပြုံးမျိုးမဟုတ် . . .

လူသားချင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးစေသော သင်္ကေတပြုမှုသည် အပြုံးပါ။

ထိုသင်္ကေတမျိုး ပြသော အပြုံးမျိုးမမည်။ လှောင်ပြောင်နေသော မျက်နှာမှ ရရှိသော အပြုံးသည် တန်ဖိုးမရှိ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုအတွက် အသုံးမဝင်သဖြင့် ထွန်း သူတို့နှင့် စကားဆက်မပြောချင်တော့ . . .

ကားသုံးစင်းအနက် ရှေ့ဆုံးကား၊ ရှေ့ဆုံးအခန်းကိုင်ဘာ၏ဘေး၌ သူ့ကို လိုက်ပါရန် စီစဉ်ထားသော နေရာမှာ ထိုင်လိုက်တော့သည်။

“ဆရာ ဒီတစ်ခေါက်ပဲ လိုက်ဖူးတယ်နော်”

ကားဆရာက ကားမောင်းရင်း နှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြော၏။

“ခါတိုင်း ဒီလောက် ပစ္စည်းများများစားစား ဆိုရင် ဆရာတိုယ်တိုင် လိုက်တာ”

ကားဆရာ၏ စကားထဲ၌ ဆရာချင်း ရှုပ်နေသည်။ ပထမဆရာက ထွန်းကို၊ ဒုတိယ ဆရာက ဦးမောင်မောင်မြတ်ကို ခြည့်ဆွန်းခြင်း ဖြစ်လေမည်။

“ခုလည်း ဦးလေးက လမ်းထက်ဝတ် တွေနှင့်နေနှင့်မယ်၊ မင်း ဦးဆောင်ပြီး ကားသုံးစင်းကို ခေါ်လာခဲ့လို့ အသွားတာပဲ”

လေပြီ... .

တောင်ဆင်းလမ်းမို့ ကားပေါ်က ခုန်ဆင်း၍လည်း မဖြစ်။ သူ့ကိုလည်း ရပ်ပေးတော့မည်မဟုတ်။ ကားမောင်းသူ၏ ခါးကြား မှာ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်နှင့်... .

ထွန်းက ဘယ်လိုမှ ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဟု သူ့ကိုယ်သူ သိနေပါပြီ။

ကြောက်လန့် ချောက်ချားခြင်းများစွာ၊ စိတ်ပျက်ခြင်း ကြီးမားစွာဖြင့် သူ၏ တောင့်မတ်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြေလျှော့လိုက်ကာ ကားနောက်မှီမှာ လှန်လှဲချလိုက်မိတော့ သည်။

ကားမီးတန်းကြီး နှစ်ခုတ စူးစူးဝါးဝါးကြီး အလင်းပြန်နေ သည်။

ထိုအလင်းရောင်အောက်မှာ ရွပ်သဏ္ဍာန်တို့ ပီပြင်လာ ပြီ။ အားလုံး လက်တား၍ ကားကို ရပ်ခိုင်းနေသော... .

“... ရဲတွေ... . ရဲတွေ”

ကိုတင်အေး ဆိုသော ဒရိုင်ဘာက ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်ပြီး ဝိယာကို ချိန်း၍ လီဗာကို တအားနင်းလိုက်တော့ ကြောက်မက်ဖွယ် အလျင်နှုန်းနှင့် ကားက ရဲများကြားမှ ဖြတ်ထွက်လာနိုင်သည်။

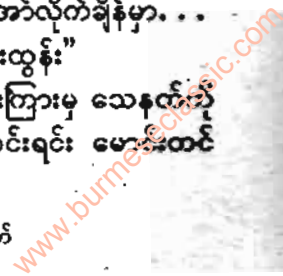
“ဟေ့လူ... . ရပ်ပေးလိုက်”

“ရပ်ပေးလိုက်”

ဆူညံနေသော ကားသံကြောင့် အနီးကပ်ထိုင်သူချင်း ကြားသာအောင် ထွန်းက ဒေါသနှင့် ကြားအော်လိုက်ချိန်မှာ... .

“ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ် လိုက်ခဲ့ပါ ကိုဝင်းထွန်း”

ကျင်လည်စွာ မောင်းရင်းက သူ့ခါးကြားမှ သေနတ်သံ ဖြတ်ချိန်လိုက်သည်။ ကားကို ထိန်းမောင်းရင်း မောင်းထင်

ထားသော သေနတ်ကို ထွန်းဘက်သို့ ချိန်တွယ်ထားရင်းက သူ့
မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေချိန်မှာ...

“ဟိတ်”

“အား...”

“ရပ်... ရပ်”

ဆိုသော အသံများက ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထွက်လာတော့
သည်။ သူ့ကို ချိန်းထားသော သေနတ်ကို ထွန်းက ဝင်လှတော့
ကားက ပရမ်းပတာ ဖြစ်ပြီး...

“ခိုင်း...”

“ခိုင်း...”

ဆိုသော သေနတ်နှစ်ချက်ကလည်း ဆင့်ထွက်သွားတော့
သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ မထိမိ။

အဖြစ်ပျက်က စက္ကန့်ပိုင်းပါ။

ထွန်းက သေနတ်ကို ဆုပ်မိချိန်မှာ ကားပြတင်းမှ လွှင့်ခတ်
လိုက်ပြီး လမ်းဘေးသို့ ကားစတီရာရင်ကို ဆွဲကွေ့ချလိုက်
တော့...

“ဝုန်း...”

ဆိုသော ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးနှင့်အတူ လမ်းဘေး
မှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိ၍ ကားခေါင်းတစ်ခု
မှစွဲမကြေလျက် မီးတောက်များ ထွက်လာတော့သည်။

ကြောက်အား လန့်အားနှင့် ထွန်းရော ဖရိုင့်ဘာ
ကားပေါ်က ခုန်ချလိုက်ကြသော်လည်း ပြေညီပေါ်မှာမတူ

တောင်စောင်းမှ ကစဉ်ကလျား လိမ့်ကျသွားကြပြီး
ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ဓာတ်ဆီတိုင်ကီပေါက်၍ ကားသည် ကုန်းမြင့်ပေါ်၌
မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လျက် ရှိချေပြီ...

တစ်ချိန်က ဦးလူညို သတင်းပေးခဲ့ဖူးသော်လည်း
ဦးမောင်မောင်မြတ်က ငွေနှင့် ပိတ်ဆို့ခဲ့လေသည်။ ယခုတော့
တာဝန်ကျေ ဝန်ထမ်းများက သတင်းအရ ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်း
နေကြသည်။ စခန်းအသီးသီးမှ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး
အချိန်မီ ရောက်ရှိလာကြ၍...

လူလည်း တစ်ယောက်မှ မသေ၊ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း
နိုင်ငံတော်ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရမိလိုက်ကြလေတော့
သည်။

စီးပွားရေးစီမံကိန်းကြီးကို ဖျက်ဆီးပြီး မသမာနည်းနှင့် ကြံစည်အားထုတ်ကာ စီးပွားရှာနေကြောင်း ထင်ရှား၍ ဦးမောင်မောင်မြတ်အား ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်...

အပေါင်းပါများအား ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်မှ ငါးနှစ်အထိ အသီးသီး အားလုံး အလုပ်ကြမ်းနှင့်ချည်း။

ထွန်း...

ထွန်းသည် အခြေနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြနိုင်ခဲ့ရုံမက ဒရိုင်ဘာကို တိုက်ခိုက်ပြီး ကားကို လမ်းဘေးသို့ ကွေ့ချင်အောင် ကြောင်း ထင်ရှားသည့်အတွက် အချုပ်ရက် သုံးလခန့် ကြာပြီး သည့်နောက်တွင်...

အမှုမှ လုံးဝလွတ်ကင်းခဲ့ပါတော့သည်။

ဦးမောင်မောင်မြတ်နှင့် ထွန်းတို့...

ဤသို့ ပြစ်နေချိန်မှာ...

လှိုင်ကော်အိမ်ကြီးပေါ်၌ မင်းမူနေသူက ဆရာရှိန်...

“ပန်းပေါင်းတစ်ရာနဲ့ ရေချိုးရမယ်”

ဟု သူက မိန့်ခွန်းတော်မြွေလျှင် မတင်တို့ လျှာထွက်တတ် ပန်းမျိုးစုံ ရှာကြရသည်။

“အင်ကြင်းရွက်နဲ့ ဓာတ်ကျတယ်”

ဆိုလျှင် အင်ကြင်းပင် မြင့်မြင့်ကြီးကို ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ဆတ်ရပြီ။

“သရဖီပန်းကို အမှုန့်ကြိတ်ပြီး ဆေးနှင့်လိမ်းရမည်”

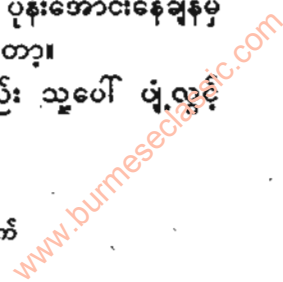
ဟု ပြောလျှင် ညဘက် မီးခွက်လေးနှင့် သရဖီပန်း ရှာကြပြန်သည်။ ညဘက်ခူးမှ ဆေးမြှုပ်သည်ဟုသော သူဝါဒ အရပါ။

ဘာမှလည်း မဟုတ်၊ သက်သက်မဲ့ ပုံကြီးချဲ့နေကြောင်း ဒေါ်ထိပ်ထားစု သိရှိလာသော်လည်း မိခင်ကြီးကို ကြောက်ရသူမို့ ဘာမှမပြောရဲရှာ။

ဒေါ်ခင်ပပသည်...

မန္တလေးမြို့မှ ထွက်လာပြီး သည်မှာ ပုန်းအောင်းနေချိန်မှ စ၍ သူ့မျက်နှာကို တစ်ခါမှ မှန်မကြည့်တော့။

ဆရာရှိန်၏ အာဏာစက်တလည်း သူပေါ် ဖျံ့လှင့်နေပြန်ပါ။

သူ တုမည်။ ဆေးစွမ်းကောင်းများ၊ ရေမန်းများ၊ အထက်က ဆရာ ဆရာကြီးတို့၏ အမိန့်များအတိုင်း သူကုမည်။

ပျောက်ရမည်။

လုံးဝ ပကတိအတိုင်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာစေရမည်။ နဂို အသားအရည်အတိုင်း ဖြစ်ရမည်ဟု သူ အာမခံ၍ ကုမည်။ ပျောက်ကင်းသည့်အခါ ဒေါ်ခင်ပပသည် မန်းနေပြည်တော်သို့ ပြန်စေရမည်။

“ပြည်တော်ဝင်စေရမည်”

ဆိုသော စကားများကို အာဘောင်အာရင်း သန်သန်နှင့် ပြောကြားနေသမျှ ဒေါ်ခင်ပပက ယုံကြည်နေပေသည်။

အမှန်တော့ ဒေါ်ခင်ပပသည် . . .

သူကိုယ်သူ ချမ်းသာသည့် မဟာမျိုး မဟာနွယ်ဖြစ်သည်။ သာမန်လူများနှင့်မတူ ဆိုသော လူတန်းစားခွဲမှုမှ အခြေခံလျက် တဝင်မြင့်ရာမှ . . .

စိတ္တဇရောဂါ စွဲတပ်နေသော ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ချေသည်။

လုံးဝ သတိလက်လွတ်အောင် ရူးသွပ်နေသူထော့မဟုတ်။ စိန်ထုပ် ရွှေထုပ်များကို ကိုင်ထားဆဲ၊ ဩဇာညောင်းဆဲ၊ ဤမိသားစုအပေါ်တွင် သူလုပ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေလေထော့သည်သာ။

လကွယ် တစ်ညဦး . . .

ဆရာရှိန်တို့ အပိုင်ကြံမည့် ညတစ်ည။

ဒေါ်ခင်ပပ၏ မီးခံသေတ္တာထဲတွင် စိန်ရွှေများ ရှိနေကြောင်း သိသဖြင့် ယနေ့ည၌ အရယူမည်။

အိမ်မှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြသော ယောက်ျားများ အားလုံးတို့ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ခိုင်းစေထားလိုက်ပြီး ဒေါ်ခင်ပပ၊ ဒေါ်ထိပ်ထားစု၊ ဒေဝီနှင့် မတင်၊ မခင်နုတို့သာ ရှိချိန်မှာ . . .

ဆရာရှိန်တို့ လုပ်ငန်းစလေပြီ။

မတင်နှင့် မခင်နုကို အိမ်ကြီးပေါ်သို့ မတက်ရ၊ နောက်ဘက် မီးဖိုဆောင်၌ အိပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး . . .

ဒေဝီလည်း မလာစေရ၊ သူ့အိပ်ခန်းမှာသာ ရှိစေရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်၏။

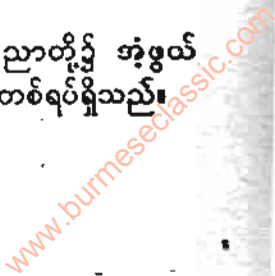
လပြည့်ညမှာ ဆေးစွမ်းသည် ဆေးကုမည်ဟု ဆိုရာမှ ဆုတော့ . . .

“လကွယ်ည သန်းခေါင်ချိန်”

မှာ သူ၏ “ဇီဝကဆေး”နှင့် နောက်ဆုံး ကုတော့မည်။ ဇုတ်နှာမှ အမာရွတ်များ၊ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်၌ ယုံ့နှံနေသော သမင်ဖြူကွက်၊ ခရုသင်းကွက်များ ကွင်းလုံးကျွတ် ပျောက်စေရမည်ဟု ဆို၏။

ဆရာတု ဆရာယောင်၊ လူလိမ်လူညာတို့၌ အံ့ဗွယ်တောင်းလောက်အောင် တော်သော ပညာတစ်ရပ်ရှိသည်။

စကားပြော ကောင်းခြင်းပင်။

၆၄၈ ကလျာ (စုံ-သို့)

ကျလောက်အောင် ပြောနိုင်သော ပညာရပ်ကို လူတို့ မတတ်။

ဒေါ်ခင်ပပလို တစ်စုံတစ်ခုကို ဆန္ဒဇောကြီးလွန်းသူမျိုး သဘောနုသူမျိုး၊ အလွန်လောဘကြီးသူမျိုးကို ညာ၍ လွယ်ကူသည်။

ဆရာတု ဆရာယောင်တို့သည် အထက်ပါ ပျော့တွင်းတို့ကို နင်းပြီး လိမ်ညာစားခဲ့ကြပေါင်း များလှပြီ။

ဝိဝက ဆေးကြီး၏ အာနိသင်ကို အကြီးအကျယ် ဖော်ညွှန်းပြီး သားအမိနှစ်ယောက်လုံးကို တိုက်လိုက်သည်။

အမှန်တော့ ကိုယ်ရေးပြားရောဂါ ပျောက်ကင်းစေသော စွမ်းရည်တစ်ခုမှမရှိ။ ဖိနီအိပ်ဆေးများကို အမှန်ကြိုက် မြန်မာဆေးနှင့် ရောတိုက်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

ကန်တော့ပွဲကြီးပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ကြည့်ခိုင်းထားရာမှ ဖိနီအိပ်ဆေး၏ တန်ဖိုးလေပြီ။ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး အတုံးအရုံး အိပ်ပျော်သူချိန်မှာ...

ထုံးစံအတိုင်း ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ကြီးဝတ်ထားသော ဆရာရှိန်မှာ အခန်းတွင်းမှ မီးခံသေတ္တာကြီးကို မနိုင်မနင်းသယ်လာတော့သည်။

မီးခံသေတ္တာသော့က ဒေါ်ခင်ပပ၏ခါးကြားမှ ကြောင်း သို့၍ ရှာကြည့်သော်လည်း မတွေ့။ လူကထည့်တုန်လှုပ်နေ၍ ကြာရှည် မရှာဖြစ်။ သားအမိနှစ်ယောက်

သွားမှာလည်းစိုး၍ အမြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။

မန္တလေးမှ မီးခံသေတ္တာသာဆိုလျှင် လူလေးယောက်သာက မမှ ကြွနိုင်မည်။ ယခုတော့ သည်မှာလာပြီး ဗုန်းနေ့ကတို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးထားမည်ဆိုသည်တိုင် ဆရာရှိန်နှစ်ယောက် ခါးကျိုးမတတ် မနေရသည်။

“ဟာ... မောင်လိုက်တာလည်း မည်းလို့”

မီးခံသေတ္တာကို အိမ်ရှေ့မှ ချ၍မဖြစ်။ နောက်ဖေးလှည့်ကားမှချပြီး အသင့်စောင့်နေသော တပည့်နှစ်ယောက်၏ သွားပေါ်တင်ပြီး တချိတ်လမ်းရန် ရက်များစွာ အကြံကြီးကြီးထားခဲ့ရာမှ ယနေ့ အကောင်အထည်ပေါ်ခဲ့ပြီ။

“ချောက်”

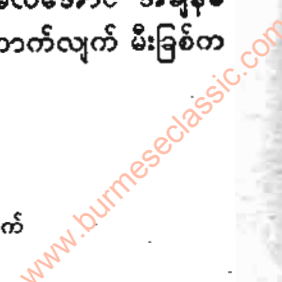
ဆိုသောအသံနှင့်အတူ သူ့လက်မှ ဓာတ်မီးခြစ်ကို ခြစ်ပြီး ဓာတ်ဖေးလှေကားမှဆင်းရန် လမ်းကို ရှာလိုက်သည်။

တံခါးနှစ်ပေါက်အနက် တစ်ပေါက်က လှေကားသို့ ဆင်းနိုင်သည့်အပေါက်၊ နောက်တစ်ပေါက်က မီးဖိုချောင်ခန်းများထားရာ စတိုခန်းသို့ ဝင်နိုင်သည့်အပေါက်။

ဆရာရှိန်မှာ လှေကားပေါက်ကို မမြင်ဘဲ စတိုခန်းပေါက်သို့သာ မြင်ပြီး လှေကားပေါက်အထင်နှင့် ဖွင့်အဆင်း...

ကိုယ်က တစောင်းယိုင်သွား၍ မလဲအောင် အချိန်မီ နန်းလိုက်နိုင်သော်လည်း လက်မှ မီးတောက်လျက် မီးခြစ်က မြင်ကျသွားတော့သည်။

“ဟာ... ဟာ”

မီးခြစ်သည် ရေနံဆိပ်ပေါ် တည့်တည့်ကျ၏။ သူ့ဘေးကားများအတွက်သုံးရန် ဆောင်ထားသော ဓာတ်ဆိပ်ပုံးများ စက်လှေအတွက် ဒီဇယ်ဆီများ၊ အားလုံး လောင်စာတွေ ချည်း...

ပထမ မီးလေးတညွန့် လွန်နေရာမှ ဓာတ်ဆိပ်ပုံးသို့လည် မီးကူးလိုက်ရော...

“ဟုန်း”

ဆိုသော ပွင့်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ မီးတောက်ကြီးက ဝုန်းအရွှိန်ပြင်းစွာ ထဲတောက်တော့သည်။

ဆရာရွှိန်သည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့်မို့ အင်အားနှစ်ဆတိုးလာပြီး မီးခဲသေတ္တာကြီးကို ပြတင်းပေါက်မှ မရှို့ ဝန်လိုက်နိုင်သည်။ လူပါ ခုန်ဆင်းခါနီးတွင်...

“အောင်မယ်လေးဗျ”

ဟူသော အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ ပွင့်ထွက်လာသော ဓာတ်ဆီစက်များ ဖိတ်စဉ်ကုန်သည့် သူ့ကိုယ်ကို မီးဟပ်စွဲလေတော့သည်။

“အ... အ... အား”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

“ကယ်ကြပါဦး”

ဟူ၍ ငယ်သံပါနေသော အော်သံကြီးနှင့်အတူ သွေးသွေးတန်းနှင့် သူ့စွတ်ပြေးပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချလိုက်တော့သည်။

ကြောက်လန့်တကြားနှင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် လေးငါးဝတ် လူးလှိမ့်လိုက်သဖြင့် သူ့ကိုယ်မှ မီးတောက်များ ငြိမ်းသွားပြီး လူလည်း ငြိမ်သွားတော့သည်။

“မီး... မီး... မီး”

“အမယ်လေး... မေမေရေ”

“ပြေး... ပြေး”

“ရှေ့လှေကားကဆင်း... ဆင်း”

“မြန်မြန်ဆင်းကြ၊ မီးတွေ တစ်အိမ်လုံး လောင်ကုန်ပြီ” ဆိုသော မိန်းမသားလေးယောက်၏ အော်သံတို့က ထောင့်ပျက်တော့မလိုပါ။

ဒေါ်ခင်ပပကတော့ မအော်နိုင်ရှာ...

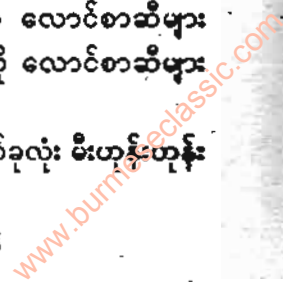
ခံနိုင်ရည်မရှိသော အရွယ်မှာ အိပ်ဆေးလွန်ကြောင့် ဒေါ်ခင်ပပကို မနည်းဆွဲယူ သယ်မ ပြေးကြရသည်။

ဘီလူးချောင်းနှင့်ကပ်လျက် ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းမှာ ဖြစ်ဆော်လည်း မီးသည် ကိုယ့်အိမ်က စလောင်တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်...

မာနကြီးနှင့် သီးခြားနေခဲ့ကြသူမို့ သူတို့ကို ရုတ်တရက် ဆယ်မည့် ကူမည့်သူများ မရောက်လာကြ...

ရေနံဆီ၊ ဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ် စသော လောင်စာဆီများ ဆိုက်ကွဲပြန်ကျကုန်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံးကို လောင်စာဆီများ ဆောင်း၍ မီးတင်ရှို့သည်သို့...

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်း

တောက်လောင်ပြီး မီးစွယ်ညွန့်ကျိုးသွားသည့်အခါ တစ်အိမ်ထဲ
ကုန်းကောက်စရာမကျန်အောင် ဆုံးရှုံးလောင်ကျွမ်းသွားခဲ့
လေပြီတည်း။

ရပ်ရွာလူကြီးများ ရောက်ရှိလာချိန်မှာ သတိမေ့နေသော
ဆရာရှိန်ကို ဖမ်းဆီးရမိပြီး အတွင်းပစ္စည်းတို့ ပါရှိသော ဝိသေ
သေတ္တာကိုမူ အကောင်းပကတိ ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပါ၏။

“အမယ်လေး... ကျွန်မ အမေ... ကျွန်မ အမေတို့
ကြည့်ကြပါဦး။ ခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

ဟူသော ဒေါ်ထိပ်ထားစု၏ အော်သံကြောင့် လူများ၏
အာရုံက ဒေါ်ခင်ပပထံ ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန် မပါသော်
လည်း တတ်ကျွမ်းသူတို့ စမ်းကြည့်၍...

“အသက် မရှိတော့ဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ကြတော့သည်။

ဒေါ်ခင်ပပသည် သာမန်အရေပြားပေါ်မှ ရောဂါ
ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ကာ ကုသနေပြီး...

သူ့ကိုယ်တွင်းမှ သွေးတိုးနှင့် နှလုံးရောဂါကိုမူ လျစ်လျူ
ရှုခဲ့သဖြင့်...

အိပ်ဆေးတွေ သောက်ထားရရာမှ အလန်တကြား နိမ့်
မီးတောက်များကြားမှ ပြေးလွှားခုန်ဆင်းခဲ့ရသဖြင့် ရုတ်တရက်
နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာခြင်းသာ ဖြစ်ပါသေး
သတည်း...

“သူ လွတ်လာရင် ဒေဝီဆီကို မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့၊ သူ့ဟာမဆီပဲ
ဆိုက်သွားပါလို့ ပြောလိုက်ပါမတင်”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ ဒေဝီနဲ့က တရား
ခင် လင်နဲ့မယားပဲ၊ ထွန်း အချုပ်က လွတ်လာခဲ့ရင် ဒေဝီဆီပဲ
ဆိုက်လာမှာပေါ့”

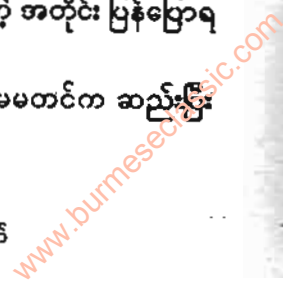
“အို... လိုက်လာလည်း တန်ချမှာပဲ”

“ဒါက ဒေဝီတို့ လင်မယားချင်း တိစ္စပါပဲလေ၊ မတင်
ပြောရဲပါတယ်၊ ပြေဟာ ဒေဝီ ခင်ပွန်းဖြစ်နေတဲ့ ထွန်းကို
သယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“လက်မခံလည်း ဟောဒီလွမ်းစာခွေ သေတ္တာတော်ကြီး
ဆီ ဖတ်ပြီး သေလိုက်တော့လို့ ပြောလိုက်ပါ မတင်”

“တဲ့ အထွန်းရေ... ဒေဝီ မှာသွားတဲ့ အတိုင်း ပြန်ပြောရ
သာပါ...”

အချုပ်မှ လွတ်လာသော ထွန်းကို မမတင်က ဆည်းဖြူ
ပြောပြနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဒေါ်ခင်ပပ၏အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ပြီး ခုနစ်ရက်လည် ဆွမ်းကျွေးပြီးကာမှ သားအမိနှစ်ယောက် မန္တလေးသို့ ပြန်သွားခဲ့ကြတော့သည်။

သူတို့နှင့်အတူ အတွင်းပစ္စည်း တစ်ထုပ်၊ ဂျစ်ထာတစ်စင်းမှလွဲ၍ ဘာမှ သယ်သွားစရာမရှိတော့၍ တစ်မျိုးတော့ဝန်ပေါ့နေ၏။

မတင်၏ခင်ပွန်း ကိုအေးနှင့် ဦးမောင်မောင်မြတ်၏ သစ္စာရှိတပည့်တစ်ဦးတို့က မန္တလေးအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။

မတင်တို့တော့ ပြန်လည် လိုက်ပါမသွားကြတော့။ ခြေရေကာတာမှာ အလုပ်ရ၍ ဤကလေးမြေမှာပင် အခြေချနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၍ပါ။

ဒေါ်ခင်ပပ၏ ဈာပနကို ခြံတွင်း၌ပင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ ဧည့်သည်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဧည့်သည်တော်တို့၏ ဒုက္ခကို မကြည့်ရန် နိုင်ကြသော ဒေသခံတို့၏ ကူညီမှုဖြင့် အသုဘကိစ္စ အားလုံး ပြီးမြောက်နိုင်ခဲ့ကြပါ၏။

ဤရက်များအတွင်းတွင် ဒေဝီတို့ သားအမိမှာ ပြောသွားအဖ နေသွားခဲ့ကြသော တဲဖိုလေးမှာ အိပ်ကြရသည်။ ဤတွင်...

ပြေ၏ နှလုံးသားခံစားမှု ဘဏ်တိုက်ကြီးကို ဒေဝီမှာ တွေ့ရှိသွားသဖြင့် ဆွေဆွေခွန်နေတော့သည်။

အမှန်တော့ ထွန်းအား အဘယ်မျှ ချစ်ရပါကြောင်း

အဘယ်မျှ ကြင်နာရပါကြောင်း၊ အဘယ်မျှ လွမ်းရပါကြောင်း တွေ့ပြေ ရေးဖွဲ့စဉ်ကာလက... ထွန်းသည် ဒေဝီနှင့် လက်ထပ် ခုမည့်သူဟု လုံးဝမတွေးမိ မသိရှိရှာခဲ့သူပါ။

“အဲဒီလိုစကားတွေပြောပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ပြန်သွားကြတာပဲ။ အထွန်းရေ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ” ထွန်း ငြိမ်တွေ့နေ၏။

အမှန်တရားဘက်က ရပ်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း သူ၏ စကားများကြောင့် ဦးမောင်မောင်မြတ်နှင့် အပေါင်းပါတို့ ဆောင်ကျသွားခဲ့ရပြန်တော့လည်း ထွန်း စိတ်မကောင်းနိုင်။

“ခွင့်လွတ်ပါတော့ ဦးလေးရယ်၊ တရားဥပဒေဆိုတာ သယ်လိုလူသားကိုမှ မညှာတာနိုင်ဘူးဆိုတာ ဦးလေး ခံယူရင်း ထွန်းတော့ကို ခွင့်လွတ်ပါတော့ဗျာ”

ထမင်းရှင်း၊ ကျေးဇူးရှင်သို့ တိုင်တည်ပြီး ထွန်း ငြိမ်နေ၍...

“အထွန်း”

“ဗျာ”

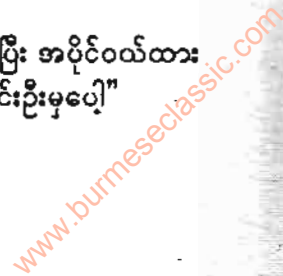
“မင်း... ပြေဆီသွားမလား”

“ဒေဝီ ဆီပဲ သွားမယ်”

“ဟင်”

“သူက ကျွန်တော့်ကို စာချုပ်ကြီးချုပ်ပြီး အပိုင်ဝယ်ထားတာလေ မမတင်ရဲ့၊ သူနဲ့သွားပြီး စာရင်းရှင်းဦးမှပေါ့”

“ရှင်းပြီးရင် ပြေဆီသွားမှာလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ပြေ့ဘဝ၊ ပြေ့ရင်ခွင်ထဲကို တစ်
တည်း တိုးဝင်ပစ်လိုက်ချင်တာပေါ့ မမတင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဗျာ...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ အထွန်း”

“မြင့်မြတ်လွန်းတဲ့ ပြေ့ရဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ ကျွန်တော်
သစ္စာမဲ့တဲ့ကောင်နဲ့ မထိုက်တန်တော့ပါဘူး မမတင်ရယ်”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ ပြေ့ဟာ...”

“စိတ်ချပါ မမတင်၊ ပြေ့ ဘယ်မှာရှိတယ်၊ ပြေ့ ဘာထဲ
နေတယ်၊ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာတွေ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်
နေမှာပါဗျာ၊ အနားကပ်ခွင့်မရလည်း ပြေ့ရဲ့ဘဝ အငွေ့
တွေကို ကျွန်တော် အဝေးကနေပြီး ခံယူထိတွေ့နေမှာ
မမတင်ရယ်”

“ဒေဝီဆီသို့ လိုက်သွားမည်”

ဆိုသော်လည်း ပြေ့၏ စာလေးများကို တစ်ခွက်ချက်
ထပ်စီထုပ်ပိုးပြီး စာတစ်ထုပ်ကြီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် နှုတ်ဆက်
ထွက်ခွာသွားသော ထွန်းသည်... .

ယနေ့ထက်တိုင်အောင် မမတင်တို့ဆီသို့ သူ တစ်ခေါင်
ပြန်ရောက်မလာတော့ပါ

ထွန်းဘဝ ဘယ်သို့ရှိသည်၊ ဘာဖြစ်သွားသည် ဆိုသည့်
များကို မမတင်တို့ သိရှိနိုင်ဖို့ လက်လှမ်းမမီတော့ပါချေ။

ညဉ့် ဆယ့်တစ်နာရီ

တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။

အိပ်ပျော်နေကြသော အိမ်သားများ နိုးသွားမှာစိုး၍
အိမ်ချက်မြည်သည်နှင့် ပြေ့ တောက်ကိုင်၍ ထူးလိုက်တော့... .

“မသဲဖြူလား ဟင်”

“ဪ... မောင်မောင်”

“မအိပ်သေးဘူးထင်လို့ ဆက်လိုက်တာ၊ မအိပ်သေးပါဘူး”

“အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်သွားလား”

“ဒီလောက် စိုးရိမ်စိတ်တွေများနေလည်း ဘာလို့ ဆက်ရ
သွယ်”

သူဘက်က တစ်ချက်ငြိမ်သွားပြီးမှ... .

“ကျွန်တော့်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လွန်း
ပါဗျာ”

“အရင်တုန်းက ပြောဖူးတာ မှတ်မိလား”

“ဘာလဲဟင်”

“ကျွန်တော်ကပဲ မသဲဖြူကို အမြဲအနှောင့်အယှက်လေး
အာပဲဆို”

သူ ရယ်၏။

၆၅၀ ကလျာ (စု-သိ)

“မောင်မောင် မအိပ်သေးဘူးလား”

“စာကျက်နေရတယ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကော်ရက်စပေါ့ခဲနဲ့တွေ့ထားစာမေးပွဲနီးပြီနော်”

“အင်းဗျာ... ဘွဲ့ရပြီးသား ဖြစ်ရလောက်မယ့် အရွယ်မှာ စာပြန်ကျက်နေရတာ စိတ်ညစ်စရာပဲ”

“ပညာဆိုတာ အရွယ်မရွေး ယူသင့်ပါတယ်၊ ပြောမဟိုတုန်းက ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ရင် ပြန်ဖြေဖြစ်မှာပါ”

“ခုတော့လည်း မလိုတော့ပါဘူးလေနော်”

“မလိုတော့ဘူးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်... ခုခိုန့်မှာ ပြော ဘာကိုမှ တောင့်တ တပ်မက်တဲ့စိတ် မရှိတော့ပါဘူး မောင်မောင်ရယ်”

“မသဲဖြူ”

“ဟင်”

“အကြောင်းစုံတွေ သိရှိပြီးလို့ မသဲဖြူ ခံစားနေရသလောက် သိပ်စိတ်ညစ်နေသလားဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ကြည့်တာပါ”

“အင်း... ဒီအကြောင်းတွေ မောင်မောင်ဆီက သိရတည်းက စာရေးလို့ကို မရတော့ဘူး”

“စာရေးလို့ မရအောင် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် စိတ်သိပ်ညစ်သွားပြီလို့ ကျွန်တော် နားလည်ရပါတယ်၊ မသဲဖြူ သိချင်တာဆိုလို့ လျှိုင်ကော်မှာ အခြေချနေတဲ့ မမတင်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သွားစုံစမ်းမေးမြန်းပြီး ပြန်ပြောမိတာ မှားပြီလား”

“မမှားပါဘူး၊ ပြော သိချင်နေတာတွေ သိအောင် လှုပ်လေးခဲ့လို့ မောင်မောင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီလိုကြေကွဲမှု ဝေဒနာတွေကို ခံစားလာခဲ့ရတာ ကြာလှပါပြီလေ”

“မသဲဖြူ”

“ဟင်”

“ကိုဝင်းထွန်းကို တွေ့ချင်နေသလားဟင်”

“မတွေ့ချင်ဘူး၊ သိချင်တာလို့ပဲ ပြောခဲ့ပြီပဲ... မောင်မောင်”

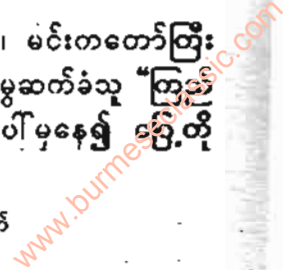
“မသဲဖြူ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်တော် လုပ်ပေးချင်လှပါတယ်ဗျာ၊ ခုတော့”

“မောင်မောင် စုံစမ်းပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မောင်မောင်ရဲ့ ကူညီမှုက ပြီးပြည့်စုံပါတယ်တယ်၊ အဲဒါတွေအတွက် ခံစားရတယ်ဆိုတာကတော့ ပြောဘက်ကအပိုင်းပါ”

“ဒါပေမယ့်ဗျာ... မသဲဖြူရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးနေတာပဲ ကျွန်တော်က ကြည့်ချင် မြင်ချင်ပါတယ်၊ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေသီနေတာမျိုးကို ကျွန်တော် မမြင်ရက်ပါဘူး မသဲဖြူရယ်”

ခုလည်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့ဆိုတာ မောင်မောင် မသိပါစေနဲ့တော့လေ၊

တိုင်းမင်းကြီးဦးလှဘော်၏ မြေး၊ မင်းတော်ကြီး ဧဝါဧဝါသုန်၏ တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံသူ “ကြည့်သန့်စင်” သည် ဝင်ဒါမိယာတိုက်ကြီးပေါ်မှနေ၍ ပြောတို

ဖုန်းဆက်ခွင့်ရနေသော သူ့ဘဝအတွက် ပြေ ကျေနပ်ဝမ်းသာ မှီတားဖြစ်ရသည်အမှန်ပါ။

ပြေကိုယ် ပြေကတော့ ထားပါတော့... .

ခုချိန်မှာ ပြေရင်၌ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိစွာ ရင်နာနေရ သည်က ထွန်း... ထွန်းအတွက်ရယ်ပါ။

သူ့ဘဝကို စွန့်လှူခြင်း နှစ်ပိုင်းအနက် တစ်ပိုင်းက ပါဝင် ခဲ့ရသော ပြေသည်... .

သူ့အတွက် ထွန်းဆရာဝန်မဖြစ်စေတော့ဟူသော ခံထူ ချက်နှင့် ထွန်း၏ခံစားချက်များကို ကြားသိရတော့... .

ထွန်းကို ပြန်လည်၍ တွေ့ဆုံရန် သင့်မသင့် ချင့်ချိန် ရန်ပင် ပြေ မစဉ်းစားနိုင်ခင်မှာ... .

“ပြေနဲ့ လုံးဝမဆုံတွေ့လို့ပါ”

ဆိုသော ထွန်းထံမှ ပြန်ကြားချက်ကို ဦးအောင်ထွန်းနှင့် အစ်ကိုမြင့်အေးတို့မှတစ်ဆင့် ပြေ ရရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မသဲဖြူ”

“မသဲဖြူ”

အတွေးတို့သည် အဝေးသို့ ပျံ့လွင့်နေရာမှ မောင်မောင် အသံကြောင့်၊ ဩော်... သူနဲ့ တယ်လီဖုန်း ပြောနေဆဲပါလား

ဟု သတိရပြန်သည်။

“ပြောလေ... မောင်မောင်”

“မသဲဖြူ တစ်ခုခုကို တွေးနေတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ကိုဝင်းထွန်း အကြောင်းပဲပေါ့နော်”

“ဒီမှာမောင်မောင်”

“ဗျာ”

“ပြေရဲ့ ခံစားမှုအပိုင်းကို မမေးပါနဲ့၊ ဖုန်းဆက်တာဟာ ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ အဲဒါပဲ ပြောပါ”

သဲမောင်မောင် လန့်သွားရပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ မကြာ

ကြာ ကြုံရတတ်သည်က ပြေမှာ ကြည့်တော့ ပျော့ပျော့နဲ့နဲ့

ထေးနှင့်။ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချလိုက်သည့် အခါမျိုးတွင်

သဘက်လူ ငြိမ်ကျသွားရအောင် သူ့စကားများက ထက်မြက်လှ

ချသည်။ “ပြောချင်တာကတော့ အများကြီးပါပဲလေ၊ ဒါပေမယ့်

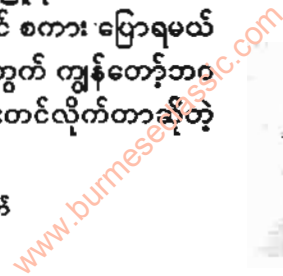
နားဆက်တဲ့ အကြောင်းက ပြေများ သိပ်စိတ်ပင်ပန်းနေသလား

နဲ့ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ၊ အဲဒါတွေ သိချင်

အောင်လို့ပါ” “စိတ်ကတော့ အပင်ပန်းကြီးနဲ့ အပင်ပန်းကလေးပါပဲ၊

ကူညီစရာတော့ မလိုတော့ပါဘူး၊ လျှင်ကော်တစ်ခေါက် ပြန်ပြီး

အိမ်ပေးလာတဲ့အတွက် မောင်မောင်ရဲ့ ကူညီမှုဟာ ပြီးပြည့်စုံ

စကားပဲ အစဉ်မပြတ် ပြောနေရမယ်ထင်ပါရဲ့နော်... ”

“ကဲလေ... ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးကြွေးချင်း၊ ချေလို့ထဲ ကြပါစို့နော်”

“ကျေးဇူးအကြောင်း မသဲဖြူ မပြောနဲ့ဆိုလို့ ကျွန်တော် မပြောခဲ့ဘူးနော်၊ မသဲဖြူကလည်း မပြောနဲ့တော့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်”

“မသဲဖြူ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်က အားနေတဲ့တောင်း၊ မသဲဖြူက သိပ်အထူး များတဲ့သူပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်ရတော့ မလားထင် အလုပ်ပျက်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“အလုပ်ပျက်စရာ အလုပ်မှမရှိတာ၊ ပြေစာရေးလို့ တော သုံးရက်ရှိသွားပြီ”

“ပြေတို့ အလုပ်က သိပ်ပြီး သိမ်မွေ့နက်နဲလှပါတယ်ဗျာ၊ စိတ်ကူးနဲ့ ရေးဖွဲ့ရတာမို့ စိတ်မှာ အနာတရဖြစ်သွားရင် သာလုပ်လို့မရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မောင်”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မသဲဖြူရဲ့ ကြော့ကွဲမှု ဝေဒနာတွေ ကျွန်တော် ပြောင်းယူ ခံစားပေးချင်လှပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ဒါမှသာ မသဲဖြူရဲ့ စာတွေကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေကြရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လို စာဖတ်သူတွေဆီကို မသဲဖြူရဲ့ အနုပညာတွေ

တွေ အမြန် ဖြန့်ဝေ ပြန့်ကျဲပေးနိုင်မှာလေ... ”

“ကြိုးစားမှာပါ မောင်မောင်၊ ကိုယ်ရဲ့ ခံစားမှုတ တစ်ပိုင်း အနုပညာကို မညှိုးရ မနွမ်းရစေအောင် ကြိုးစားမှုတ တစ်ပိုင်းပါ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ပြေ့ရဲ့ စာဖတ်သူတွေအတွက် ပြေ ကြိုးစားရေးဖွဲ့ မှာပါ”

“ဒါကြောင့် လေးစားခြင်းများနဲ့ မြတ်နိုးမိပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးတာပေါ့ မသဲဖြူရယ်”

ပြေဘာမှမဖြေ၊ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မသဲဖြူ”

“ဟင်... ”

“ကျွန်တော် ဘယ်လီဖုန်း ချလိုက်ရတော့မလားဟင်”

“ဪ... မောင်မောင်ရယ်၊ သူပဲဆက် သူပဲပြော၊ ကဲ... သဘောပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဗျာ”

“စိတ်ဆိုးရမယ့်အရွယ်မျိုးမှ မဟုတ်တော့တာမောင်မောင် ရယ်၊ ကဲ... ဒီမှာ၊ ပြောစရာရှိရင် ဆက်ပြော၊ မရှိရင် ဖုန်းချ လိုက်တော့၊ ဒါပဲ မေးမနေနဲ့တော့”

သဲမောင်မောင်ထံမှ ရယ်သံလေး လွင့်ယုံ့လာသည်။ သူကလည်း သူ့မသဲဖြူနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သဲသဲလှုပ်လှုပ်နားသဖြင့် မျှားသင့်တာတွေ များတတ်ခဲ့ဖူးသည်။

“မသဲဖြူ”

“ဟင်”

“မသဲဖြူ”

“အမိန့်ရှိပါရှင်၊ နားဆင်လျက်ပါ”

“ဟာဗျာ... ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

သဲမောင်မောင်၏ ရယ်သံလွင်လွင်ကြည်ကြည်ကို ကြားလိုက်ရပြီး...

“ဘာပြောရမှန်း မသိတာက ပြောစရာမရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောချင်တာတွေများလွန်းလို့ ဘယ်ကစပြောရမှန်း မသိတာကို ပြောတာပါ”

“ဒါဆို စကားတွေကို ဦးစားပေးစနစ်နဲ့ တန်းစီလိုက်ဦးလေ”

“မသဲဖြူ”

“ဘာလဲကွယ်၊ နားထောင်နေမှန်း သိရက်နဲ့”

“မသဲဖြူဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသော သူပါပဲဗျာ၊ အချိန်ပေးနိုင်သလောက် ကျွန်တော်က စကားပြောနေချင်တာ”

“ရပါတယ်၊ ပြေလည်း ဘာအလုပ်မှ လုပ်မရတော့မောင်မောင်နဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် မသဲဖြူရယ်”

“ကိုယ့်ရှင် ဝေဒနာကို ကွယ်ဝှက်ပြီး ပြောရဆိုရတာ ပင်ပန်းလှပါတယ်လေ၊ လူဆိုတာ ရှိတာလည်း ပြောနိုင် မရှိတာ

လည်း ပြောနိုင်၊ စိတ်ထဲက သောကတို့လည်း ဖွင့်ပြောလို့ ရနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေရင်းနဲ့ စကားပြောရတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုသတ်မှတ်တာ ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိဘူး မသဲဖြူရယ်”

“ဪ... ခင်မင်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေလည်း ကြာခဲ့ပြီလေ”

“အေးဗျာ၊ စာထဲမှာ တရင်းတနှီးရှိပြီး တွေ့ခွင့်ရကြရင် စိမ်းများနေမလားလို့ ပထမ ထင်မိတာ”

“မောင်မောင်စိတ်က စိမ်းနေလို့လား”

“ဘယ်စိမ်းပါ့မလဲဗျာ... ကျွန်တော့်ဘဝမှာ စာနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရတာ မသဲဖြူတစ်ယောက်တည်းလေ၊ မသဲဖြူကတော့ ကျွန်တော့်လိုလူစား အများကြီးမဟုတ်လား”

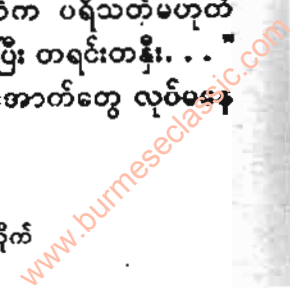
“များပေမယ့် စာထဲမှာ ခင်ရင် အပြင်မှာလည်း ခင်တာပါပဲ၊ မောင်မောင်ကတော့ ဘဝပြဿနာပါ ဖြေရှင်းပေးရလို့ ဦးပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြတာပေါ့၊ မောင်မောင်...”

“ဗျာ...”

“စာဆိုတာ စိတ်ရဲ့ ခံစားမှုလေးတွေကို ရေးဖွဲ့တာပဲလေ၊ စိတ်ထဲရှိတာ စာထဲချရေးလို့ ရေးတဲ့စာအတိုင်း စိတ်ကလည်း ခံစားရတာပဲပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ စင်အောက်က ပရိသတ်မဟုတ်ဘူး၊ ငွေကြည့်ခံရရုံမက စင်ပေါ်ကဆင်းပြီး တရင်းတနှီး...”

“အမယ်လေး၊ စင်ပေါ်တွေ စင်အောက်တွေ လုပ်မနေနဲ့ ခမ်းပါနဲ့”

မသဲဖြူ၏ ဒီဘက်ပိုင်း ဘဝမှာ အခင်မင်ရဆုံး လူငယ် အမျိုးသားသည် သဲမောင်မောင်သာဖြစ်ပါ၏။

အပြင်မှာ ခင်ရသူတို့က အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဆုံရ တာတွေ၊ ကြားခံမိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာတွေအပြင် ပါ။ စိတ်ထဲမှ တိုက်ရိုက်ခင်မင်ရသော သဲမောင်မောင်ကို ပိုမိုနှစ် ရင်းနှီးခင်မင်စိတ် ရှိရုံမက...

သူ့ဘဝ ကိုယ်သိ၊ ကိုယ့်ဘဝ သူ့သိမို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကူညီခဲ့ကြ၍ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုပဲ ရှိရှိ ပြေသည် သဲမောင်မောင်အား အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် သတ်မှတ်ထားပြီးသားပါ။

“မသဲဖြူ”
“ဟင်”

“စောစောက ပြောတယ်နော်၊ လူလူချင်း ဆက်ဆံတဲ့ အပိုင်းမှာ မသဲဖြူရဲ့ ခံယူချက်က...”

“အင်း”

“ကိုယ့်ရင်ဝေဒနာကို ကွယ်ဝှက်ပြီး ပြောရဆိုရတာ ပင်ပန်းလှတယ်လို့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“အဲဒါတွေက ပြောပြီးသားတွေလေ၊ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ ရှိးသားသန့်စင်တဲ့ အဖြူရောင်ခင်မင်မှုကို ဘာလို့ အရောင် ပြောင်းချင်ရတာလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး မသဲဖြူ ကျွန်တော် ပြောချင်နေတာ တစ်မျိုးပါ၊ ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့မိတဲ့အကြောင်းတွေက ကိုဝင်းထွန်း နဲ့ ကျွန်တော်တို့တတွေ မဆုံဖြစ်ကြခင်ကလေ”

“ဟင်”

“ခု တစ်မျိုးပြောင်းသွားပါပြီ၊ မသဲဖြူ နားဆင်ချင်ပါရဲ့ သားဗျာ”

“ပြောပါ... နားထောင်ချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒ၊ ဖြစ်ထွန်းစေချင်လွန်း ဆဲဆန္ဒ ရှိနေပါတယ်”

“မောင်မောင် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး၊ မသဲဖြူကိုပါ”

“အို... ဘာလဲ”

“မသဲဖြူကို သိပ်စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်မောင်၊ ကံကြမ္မာကိုကမ္မ ချက်နာသာမပေးတဲ့ဘဝပဲ မောင်မောင်ရယ်၊ ရှိပါစေတော့လေ”

“မဟုတ်သေးဘူး မသဲဖြူ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာ တွေ အများကြီး၊ ပြောရမလားဟင်”

“ဘယ်နှခါ ခွင့်တောင်းဦးမှာလဲ”

“ဒါဆို ပြောမယ်နော်”

“အင်း”

“ကျွန်တော့်ဘဝထဲ ဝင်လာလို့ မသဲဖြူ စိတ်ချမ်းသာမင်း ချစ်ရင် မသဲဖြူအတွက် ကျွန်တော် မလုပ်ပေးနိုင်တဲ့အရာဆိုတာ

ဒီလောကမှာ မရှိစေရပါဘူးဗျာ၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ သဘာဝကားပါ၊ အသက်ပေးချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ အလတာတင်စားကြတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီ မသဲဖြူရေ... ”

“မောင်မောင်”

“ပြောပါရစေ မသဲဖြူ၊ မသဲဖြူ စိတ်ချမ်းသာမယ် မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်မယ်၊ ထာဝရ ပြုံးပျော်နေမယ် ဆိုရင်လေ တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော့် အသက်ပေးသေပေးရဲပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိပ်ပြီး လေးစားမြတ်နိုးစွာ ချစ်ပါတဲ့ မသဲဖြူရယ်”

“ပြေ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာ မောင်မောင် သိပါတယ်နော်”

“သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်စကား မဆုံးသေးပါဘူး ဆက်ပါရစေဦး”

“အင်း”

“ဒါက ကျွန်တော့်ဘဝထဲ ဝင်လာရင် ပြောတာတိုတကယ်လို့ မသဲဖြူဟာ ကိုဝင်းထွန်းကို ပြန်လည်လက်တွဲဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံနိုင်မယ်၊ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်လေ... မသဲဖြူကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပွေ့ယူပြီး ကိုဝင်းထွန်းရင်ခွင်ထဲ အရောက်ထည့်ပေးနိုင်တဲ့အထိ သတ္တိရှိသူပါဗျာ၊ ဒီမှာ မသဲဖြူ”

“နားထောင်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော် မသဲဖြူကို နှိုင်းတုလို့မရအောင် ချစ်မိနေတာဟာ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ချစ်တာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ယုံပါတော့ မသဲဖြူရယ်”

“မသဲဖြူ ငိုနေတာကို မြင်ရရင် သေချင်အောင် စိတ်ညစ်မိတယ်၊ မသဲဖြူ ပျော်နေ ပြုံးနေရအောင် ကျွန်တော့် အသက်နဲ့ ထဲပြီး ဆောင်ရွက်ပေးချင်တယ်၊ ဒါ... ကျွန်တော့် ဆန္ဒအကုန်ပါပဲ မသဲဖြူ”

“မောင်မောင်မေတ္တာကို ပြေ နားလည်ပါတယ်”

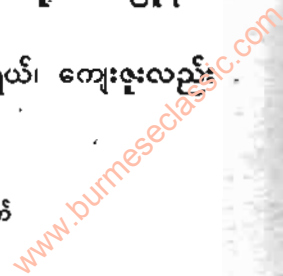
“ကျွန်တော် မသဲဖြူကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ရယူနိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး ပိုက်ထွေးထားချင်တယ်၊ အဲဒီလောက် ချစ်ရတဲ့ မိန်းမကို စွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့ မသဲဖြူရေ... ”

“ဒါပေမယ့်... မသဲဖြူကို စွန့်လွှတ်ရလို့ ကျွန်တော့် ရင်တွေ ကျွမ်းရပါစေ၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်နေပါမယ်၊ မသဲဖြူ ဆည်သာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်ပါ”

“ဪ... မောင်မောင်ရယ်”

“မသဲဖြူရဲ့ ဘဝ လှပပြုံးပျော်နိုင်ပါစေ ဆိုတဲ့ ဆန္ဒက လွဲပြီး ဆခြား ဘာကိုမှ ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး မသဲဖြူရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပါရဲ့လားဗျာ”

“နားလည်ပါတယ် မောင်မောင်ရယ်၊ ကျေးဇူးလည်း ဆင်ပါတယ်”

“မသဲဖြူ ဘာလုပ်ချင်သလဲဟင်၊ ဘာတွေဖြစ်စေချင်သလဲခင်ဗျာ”

“ခုနေတော့ ပြေကိုယ်တိုင် ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘာဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိနိုင်အောင်ပါပဲ မောင်မောင်ရယ်”

“စိတ်အေးအေး ထားပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်မောင်၊ ပြေဘဝနဲ့ အနီးဆုံးနေရာ စေတနာတွေအပြည့်နဲ့ ကူညီဖို့ စောင့်နေရတဲ့ မောင်မောင်ဆိုတဲ့သူ ရှိနေပါတယ်လို့ ပြောအားရှိစွာ တွေးနေပါမယ်၊ ဘာပဲ ဆုံးဖြတ်... ဆုံးဖြတ် မောင်မောင် အရင်ဦး သိစေချင်မယ်လေ”

“မသဲဖြူရယ်”

“ပြောနေတာလည်း ကြာပြီ၊ နှုတ်ဆက်ကြစို့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မသဲဖြူ”

“မောင်မောင်ရဲ့ စေတနာကို ပြေ လေးစားစွာ ခံယူတယ်၊ ဒါပဲနော်”

“ဪ... မသဲဖြူ”

“ဟင်”

“ရင်ပန်းစေမယ့်အတွေးတွေ မဝင်ရေဘဲ နှစ်ခြိုက်အိပ်ပျော်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးနေပါမယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ မောင်မောင်ရယ်၊ မင်္ဂလာညပါတယ်”

“အစ်ကိုမြင့်အေး... မြင့်မြင့်မူတို့ ဘယ်ကျန်ခဲ့လဲ”

“တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ ထားခဲ့တယ်”

“ပြန်တော့ရော”

“သူတို့ဟာသူတို့ ပြန်လာကြလိမ့်မယ်”

“ဟာ... ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကြီးကြီးမြတ် သွားတတ်လာတတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘယ်အပေါက်က ထွက်ရမလဲလို့ ရှာဖွေခဲ့ပြီးရင် သုံးဘီးကားစီးပြီး ပြန်ခဲ့ကြလို့ စိစဉ်ပေးခဲ့ပြီ၊ နေပူရတဲ့အထဲ မလျှောက်ချင်တော့ဘူး”

“သနားပါတယ်၊ အချိန်နဲ့ ချိန်းခဲ့ရောပေါ့၊ ပြေ သွားကြီးဝေးမှာပေါ့”

“ရတယ်... နေပစေ၊ ပြန်ရောက်လာကြမှာပါ”

အိမ်မှာ ဧည့်သည်များ ရောက်နေသည်၊

အစ်ကိုမြင့်အေး၏ နှမဝမ်းကွဲလေးနှစ်ယောက်နှင့်

အဘွားကြီးတစ်ယောက်၊ အဘွားကြီးက ကြီးကြီးကြီးကြီး

ရင်း။ သားမိသုံးယောက်လုံး ရန်ကုန်မရောက်ဖူးကြ၍ အစ်ကို မြင့်အေး မိတ္ထီလာမှအပြန်တွင် ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကြီးကြီးမြကလည်း သူ့ဆွေမျိုးများ ရောက်လာသည့် အတွက် ဖျော်နေရှာသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝတ္တရားတွေ အောင် အိမ်ကို အုပ်ချုပ်ပေးနေသော ကြီးကြီးမြ၏ ကျေးဇူးနှင့် အစ်ကိုမြင့်အေး၏ မျက်နှာကြောင့် ပြေက ညှော်သည်များကို အထူးဂရုစိုက်ပါသည်။

သွားလိုရာ ကားနှင့်ပို့ပေးပြီး အိမ်မှာလည်း လိုလေသော မရှိအောင် ပြုစုထားပေးသည်။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ဒရိုင်ဘာမလာ၍ သူတို့ကို မပို့နိုင် ပြေ အိပ်ရာမှ မထမီမှာပင် ထမင်းကြော်စားပြီး ထွက်သွားကြ သည်ဟု အသိန်းက ပြန်ပြောပါ၏။ သူတို့ကို ဘုရားသို့ ခပ်စောစောပို့ပေးပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ ထားခဲ့ကြောင်း အစ်ကို မြင့်အေးက ပြောပြသည်။

“သမီးရော ပြေ”

“လာခါနီးပါပြီ၊ ရေကူးသင်တန်း သွားတယ်လေ”

“ဘယ်သူနဲ့ ပြန်လာမှာလဲ”

“ပြေ မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာလှထွန်းတို့ ကားနဲ့ ပြန်လာမှာ ပါ။ ဒေါက်တာလှထွန်း ဇနီးကိုယ်တိုင် ရေကူးကန်ကို လိုက်စော့ ပေးနေပါတယ်။ သူ့သမီးက ဆောင်းနှင်းဝေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ဘဲ သူတို့ပို့ရမှာ၊ တခြားရက်ဆို ပြေ ကားနဲ့ သွားကြတာပါ”

“သိပ် အလိုမလိုက်နဲ့ပြေ၊ သူ ပူဆာသမ္မု လုပ်ပေးမနေနဲ့ ပေါ့၊ သူ့အတွက် ငွေသိပ်ကုန်နေတာ အားနာတယ်ကွယ်”

“အစ်ကိုမြင့်အေးကလည်း... ပြေမှာ ကုန်စရာဆိုလို့ သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ပြီးတော့ ရေကူးတာ ကိုယ်ခန္ဓာ သည်း လှ၊ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း ကောင်းတာပေါ့”

“အင်း... မေ မရှိပေမယ့် သမီးဟာ ပြေလက်ပေါ်မှာ ကြီးရတာ ကံကောင်းပါတယ်လေ၊ ရေကူးသင်တာတောင် အခမ်းတနား၊ ပြေတို့ မေတို့ဆို ဘီလူးချောင်းထဲမှာ ဟိုယက် နီကန်နဲ့ ရေကူးတတ်သွားကြတာပဲ မဟုတ်လား”

ကန္တာရဝတီ၏ ပိုင်ဆိုင်မှု ရတာနာဖြစ်သော ဘီလူးချောင်း အကြောင်း ပါလာ၍ ပြေ၏စိတ်တို့ ဖွံ့လွင့်ရပြန်သည်။ အတိတ် ဆီမှ လှိုင်းဂယက်သည် ရင်၌ လာရောက် ရိုက်ခတ်ပြန်ပါ၏။

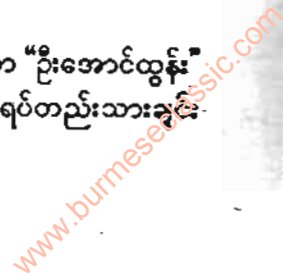
“ပြေ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အကြီးတို့ သန်ဘက်ခါ ပြန်ကြတော့မယ်လေ။ နက်ဖြန် အောက်ကန်လိုက်ပို့ရဦးမယ်၊ ပြေ ဘာမှာချင်သလဲ”

မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးနှင့်သာ ကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဝိုင်နေသော ပြေကို ကြည့်ပြီး အစ်ကို မြင့်အေးပင် သနားသွားတော့သည်။

ကြီးကြီးမြနှင့် သူ့အစ်မ ကြီးကြီးလှတို့မှာ “ဦးအောင်ထွန်း” နှင့် ဆွေရိပ်မကင်း မျိုးရိပ်မကင်းသော တစ်ရပ်တည်းသားချင်း သွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရုံမက...

ကြီးကြီးလှနှင့် ကြီးကြီးမြတ်တို့၏ ညီမ၊ မနှင်းစိန်မှာ ဦးအောင်ထွန်းနှင့် အကြောင်းပါခဲ့ဖူး၍ ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြသည်။ ကိုမြင့်အေးနှင့် ဦးအောင်ထွန်းက အစက မတွေ့ဘူး မသိဖူးခဲ့ကြ။ ထောင်တွင်းရောက်မှ အိပ်ဆောင် တစ်ဆောင် တည်းကျ၍ စကားစပ်မိရာမှ ခင်မင်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင့် ကိုယ့်အကြောင်း ပြောပြရာမှ ကြီးကြီးမြတ်တို့ ဦးအောင်ထွန်း၏ မရိုတော်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ကြောင်း ဆက်စပ်မိသွား ကြတော့သည်။

“ပြေ . . .”

တွေးနေသော ပြေ့ကို အစ်ကိုမြင့်အေး ခေါ်လေမှ သူ မေးထားသော မေးခွန်းကို ပြေ့ သတိရမိသည်။ ပြေ့ မဖြေရ ခင် . . .

“မှာမနေပါနဲ့တော့လေ၊ ဒီအကြောင်းတွေလည်း သိပ် မတွေ့နဲ့တော့ . . . သူနဲ့ပြေက အခြေနေချင်း သိပ်ကွာနေပြီ လေ”

ထွန်း၏ နှမ်းပါးမှုကို ရည်ညွှန်းပါ၏။ အစ်ကိုမြင့်အေး သည် ထွန်းကို ပြေ့အတွက် နာကျည်းနေဆဲ ရှိပုံရသည်။

သဲမောင်မောင် စုံစမ်းပေး၍ မမတင်မှတစ်ဆင့် သိလာခဲ့ ရသော ထွန်း၏ ခံစားမှုအပိုင်းကို အစ်ကိုမြင့်အေး မသိသေး သိအောင် ပြောပြနေဖို့လည်း မလိုအပ်ပါ။

“အစ်ကိုမြင့်အေးတို့ နက်ဖြန် သွားကြမှာပေါ့နော်”

“အေး”

ပြေသည် သက်ပြင်းကို ရှိတ်လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ရပ်ကို ခိုင်မာစွာ ချလိုက်ပြီးမှ . . .

“နက်ဖြတ်ကျရင် ပြေပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

အစ်ကိုမြင့်အေး လွန်ကဲစွာ အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။

“သူက ပြေ့ကို မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် ပြေ့က သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်။ မေးချင်တယ်၊ ပြောချင်တယ်။ အစ်ကိုမြင့်အေးရယ်၊ ပြေ့ ရောက်လာမယ်လို့ သူ မမျှော်လင့်တဲ့ အချိန်မှာ ရုတ်တရက် ဝင်တွေ့ပစ်လိုက်မယ်၊ သူ ဘယ်မှာ နေချိန်ရတော့မလဲ”

“စဉ်းစားဦး ပြေ။ အစ်ကိုမြင့်အေးကတော့ ပြီးတာတွေ ပြီးသွားစေချင်ပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြေ့ သူ့ကို ပြန်တွေ့ချင်သေးတယ် အစ်ကို မြင့်အေးရယ်၊ နက်ဖြန် ပြေ့ လိုက်ခဲ့ပါရစေ၊ မကန့်ကွက်ပါနဲ့နော်”

“ဒါတော့ ပြေ့ သဘောပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါဆို”

“ဒီမှာ ပြေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြေ့မှာ လူကြီးလည်း မရှိတော့ အစ်ကိုမြင့်အေးကပဲ အစ်ကိုကြီးအရာထားပြီး ပြေ့ကို တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ အစ်ကိုမြင့်အေး”

“ပြေ့ . . . ဝင်းထွန်းနဲ့ မဆက်သွယ်ပါနဲ့တော့လားတူလား”

“ရှင်”

“ပြေဆီကို မကြာခဏ လာနေတဲ့ ဟိုဆရာဝန်သားထော
မောင်မောင်ဟာ ပြေ့ကို တော်တော်ပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေ
ရတယ်။ အဲဒီကောင်လေးကိုပဲ ပြေ့ စဉ်းစားပါ”

အစ်ကိုမြင့်အေး ပြေ့ရှေ့မှ ထသွားတော့သည်။

ခဲအိုဆုံသော်လည်း ဖခင်လို၊ အစ်ကိုကြီးလို၊ ပြေ့ပေါ်မှာ
စေတနာထားရှိသူဖြစ်ကြောင်း ပြေ့ နားလည်ပါ၏။

မောင်မောင်ကိုလည်း ပြေ့သည် လှိုက်လှဲစွာ ခင်မင်လှူ
ပါ... .

သို့ပေမယ့်... .

ပြေ့အတွက် ဘဝကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရှာတဲ့ ထွန်း...
ပြေ့ကို ရင်ကျွမ်းအောင် လွမ်းနေပါတယ်ဆိုတဲ့ ထွန်းကိုဖြင့်
ပြန်လည်၍ တွေ့ဆုံချင်မိသည်။

ထွန်းက သူ့ဘဝထဲသို့ ပြေ့ကို အဝင်မခံပါ ဆိုသော
စကားအတိုင်း ပြေ့ကလည်း ဘဝချင်းပေါင်းစပ်ရန်အ
ရည်ရွယ်ရန် မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမယ့် ထွန်းရယ်... .

နောက်ဆုံးတွေ့စဉ်က ပြေ့ရဲ့ ခိုင်းပြမှုတွေအတွက်
တောင်းပန်ရင်း နောက်ဆုံးရဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းအဖြစ်
ဖြစ်ဖြစ် ပြေ့ ထွန်းကို ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချင်ပါသေးတယ်တူ

လှိုက်ကော်မြို့မှ ထွန်း ထွက်သွားပြီးသည်၏ နောက်ပိုင်း
မှာ ထွန်း၏အကြောင်းများကိုဖြင့် ဦးအောင်ထွန်းနှင့် အစ်ကို
မြင့်အေးတို့မှတစ်ဆင့်ပင် ပြေ့ သိရှိခဲ့ရပါ၏။

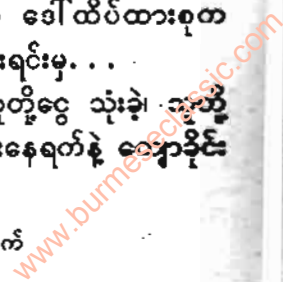
ထွန်းလိုက်သွားတော့ ဒေဝီတို့သားအမိက သူဖော်ကောင်
လုပ်၍ ဦးမောင်မောင်မြတ် ထောင်ကျခဲ့ရသည်ဟု စွပ်စွဲ
ပြောဆိုပြီး... .

ဒေဝီသည် အမုန်းတီးဆုံးသော မျက်လုံးများဖြင့် ထွန်းကို
ကြည့်နေသည့် အကြည့်မှာ လန့်ဖျား ဖျားလောက်ပါသည်။

“ဒီကလည်း ဝတ္တရားရှိလို့ လိုက်လာတာပါ။ ဘာကိုမှ
မြေ့ရှင်းမနေချင်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး
ပြန်ရုံပါပဲ”

ဟု ထွန်း လှည့်ထွက်လာတော့ ဒေါ်ထိပ်ထားစုက
အတင်းတားသည်။ ထွန်းက အတင်းရှုန်းရင်းမှ... .

ဪ... သူတို့အရိပ်မှာခိုခဲ့၊ သူတို့ငွေ သုံးခဲ့၊ သူ့အိမ်
ကျွေးတဲ့ ထမင်းကို စားခဲ့တဲ့ငါဟာ တားနေရက်နဲ့ ငွေအိမ်

ထွက်သွားဖို့ မသင့်ပါဘူးလေ... ဟူသော အတွေးဖြင့် ထွန်းအိမ်ပေါ်ပြန်လှည့်တက်မိသည်။

“တရားဝင်ကွာရှင်းဖို့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပါ”

ဟူသော ကြေညာချက် ကြားရလေမှ... . .

“ဪ... ငါ့ကို နေခိုင်းတာ ဒါကြောင့်ကို”

ဟု ထွန်း သဘောပေါက်ရသည်။

“ရော့... ငွေငါးထောင်၊ မင်းနဲ့လည်း ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ဖြစ်ပြီနော်... နောက်တစ်သက်လုံး တို့နဲ့ ဘာမှလာမပတ်သက်ပါနဲ့”

ဒေါ်ထိပ်ထားစု ကမ်းပေးသော ငွေကို ခေါင်းခါခဲ့ပြီး... ဘာမှ ချေပမနေတော့ပါဘဲနှင့် ထွန်း နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

ယခုဆို ဒေဝီလည်း ဂျီတီအိုင်ကျောင်းဆင်း အင်ဂျင်နီယာလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ပင် ရကာ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီဟု နောက်ဆုံးကြားသိရပါ၏။

ဦးမောင်မောင်မြတ်သည်... . .

လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြောင့် လျှော့ရက်ရပြီး ထောင်က လွတ်လာပါသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျသော ရောဂါ၊ ကျောက်တပ်ရောဂါတို့ကြောင့် အပြင်ရောက်ပြီး ကိုးလအကြာတွင် ဦးမောင်မောင်မြတ် ကွယ်လွန်သွားရှာတော့သည်။

ဦးမောင်မောင်မြတ်၏ နာရေးသတင်းကို ကြားသိရ

ချိန်မှာ ထွန်း နောက်ဆုံး ဂါရဝအနေနှင့် နှုတ်ဆက် တန်တော့ချင်ပါသော်လည်း ဒေဝီခင်ပွန်းနှင့် ဒေဝီတို့ အသိုင်းအဝိုင်းအတွက် သူသည် မလိုလားအပ်ဆုံးသော လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ မသွားဖြစ်တော့ပါ။

ခေတ္တမျှ ခိုနားစရာပင် နေရာမရှိ၍ ထွန်းမပြန်ချင်သော ခြေ... ထွန်းမနေချင်သောနေရာသို့ပင် ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။

တကိုယ်ရည်စာ သုံးနိုင်ခြင်းနှင့် ပေးကမ်းနိုင်ခြင်းများ ဖြူနိုင်သူအတွက် သွားလာနေထိုင်စရာ ပေါများလှပါသော်လည်း... . .

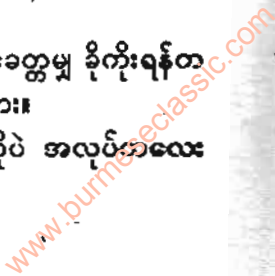
မိုးခိုသူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် သွားရောက်နေထိုင်စရာ နေရာမှာမူ လူသားတို့အတွက် ရှားပါးလှချေသည်တကား။

ရှစ်တန်းနှစ်မှ ဇာတိမြေတို့ စွန့်ခွာထွက်လာခဲ့သဖြင့် နှုတ်မိသော သူဝယ်ချင်းများ၊ ဆွေမျိုးများ နေထိုင်ရာ မိတ္ထီလာသို့ ထွန်း ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆေးကျောင်းသားဘဝ၊ ဆရာဝန်အဖြစ်နှင့် ရောက်လာသည့် ခင်မင်ရင်းနှီးချင်သူတွေ၊ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရ၍ လှိုက်လှဲအမ်းသာစွာ ကြိုဆိုကြမည်သူတွေ၊ များပြားလှမည်ဖြစ်သော်လည်း... . .

ဘဝပျက်လာသော ထွန်းအတွက် ခေတ္တမျှ ခိုကိုးရန်တစ်ခုခု တာရှည်နေထိုင်စရာ နေရာမရှိပါလား။

“ငါ့သား အဖေနဲ့ပဲ လာနေပါ၊ ဒီလိုပဲ အလုပ်အလေး

ဘာလေး ရှာကြတာပေါ့ကွာ”

ဆိုသော ဦးအောင်ထွန်း၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ထွန်း မငြင်းနိုင်တော့။ အဖေ၏ စတုတ္ထမြောက်လောက်ဖြစ်မည့် ဇနီးနှင့် ထွန်းအတူသွားနေရတော့သည်။

အမေဆုံးပြီး မိထွေးနှင့်မနေချင်၊ အဖေကလည်း မှောင်နီမှု တစ်ခုနှင့် ထောင်ကျနေ၍ . . .

“အဖေရော အမေပါ ကွယ်လွန်ပြီ”

ဆိုသော ကြေညာချက်ဖြင့် ဦးမောင်မောင်မြတ်က ထွန်းကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထွန်း၏မိခင်သည် ဦးမောင်မောင်မြတ်၏ နှမ နှစ်ဝမ်းထွဲတော်သည်။ နှမဆုံးပြီး ကျန်ရစ်သော ကလေး ထွန်းထံ စောင့်ရှောက်ဖို့ အခွင့်ကြုံလာသည်။

အလုပ်ကိစ္စနှင့် မိတ္တီလာသို့ ဆင်းလာရင်းက စာတော်သော ထွန်းကို သနားသဖြင့် ခေါ်ယူကျောင်းထားပေးခဲ့သော ဦးမောင်မောင်မြတ်မှာ ကိစ္စပြတ်အောင် မိဘများ သေဆုံးလေပြီဟု ကြေညာခဲ့သော်လည်း ဒေါ်ထိပ်ထားစုတို့က အဖြစ်မှန်ကို သိသွားကြပါ၏။

ယခုတော့ ထွန်းမနေချင်၊ မနေလိုသော မိထွေးဖြစ်သူနှင့် အတူနေရပြန်ပါပြီ။

ထွန်းမှာ သမဝါယမတွင် စာရေးလေးလုပ်ရင်း သူ့ဝမ်းစာကို ဖြည့်တင်းရပါ၏။

ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်ငယ်လေးအတွင်းမှာ မနေချင်၍

ညနေတိုင်မှ ညမောင်သည်အထိ မိတ္တီလာတန်တော်ကြီး၏ တမ်းပါးတွင် သွားရောက်ထိုင်နေမိသည်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ။ ရေကိုမြင်တော့ အေးမြသော အကြင်နာရှင် ပြေ့တို့လွမ်းသည်။

မြေကို မြင်တော့လည်း မြေကြီးဆန်စွာ သစ္စာတရားကြီးမားလှသော ပြေ့ကို နှမြောတသ အောက်မေ့လှပါ၏။

ကောင်းကင်ကိုကြည့်တော့လည်း ပြေ့၏ ခွင့်လွှတ်ဗျက်နှာလေးက အထင်းသား . . .

ရွက်စိမ်းတွေ ရွက်ကြွေတွေကြားမှာ ချစ်တတ်လွန်းသော ပြေ့၏မျက်နှာ . . .

အနစ်နာခံလွန်းသော . . . စေတနာ ထားနိုင်လွန်းသော ပြေ့၏ စကားသံလေးများသည် လေထုထဲတွင် ထာဝရ ရှိနေသည်သို့ ထွန်း ကြားနေရလေသည်။

ထွန်းဘဝ၏ ဆုံးခွဲပြီးသော အချိန်ကာလများစွာအတွင်းမှာ ပြေ့ကို တမ်းတခြင်းများဖြင့်သာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပါ။

ဤ မိတ္တီလာ နယ်မြေထိတ်တွင် . . . ဦးမောင်မောင်မြတ်၏ စီးပွားရေးဝခန်းချနေရာ ဖြစ်သည်။

ပြေ့ဖခင် ဦးလူညို အဝေးပြေးကားမောင်းရင်း ညအိမ်ရပ်နားသော ဒေသဖြစ်သည်။

သဲမောင်မောင်ဆိုသာ ကြည်သန့်စင်၏ဖခင် ဇာတိမြို့လည်း ဖြစ်ပါ၏။

ယခု ပြောနှင့်အတူ နေထိုင်သော အစ်ကိုမြင့်အောင်ကြီးဒေါ် ဒေါ်မြသည် မိတ္ထီလာအနီးမှ ဝမ်းတွင်းမြို့ ဇာတိဖြစ်သည်။

ယခု ထွန်း ပြန်လည်နေထိုင်သည်။

သို့ပါသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်နှင့်တစ်ဦး မသိကြ၊ မကျွမ်းကြ၊ မဆုံဖြစ်ကြပါ။

ထွန်းဖခင် ဦးအောင်ထွန်း နောက်ဆုံးယူထားသော ဇနီးသည် ကုန်စိမ်းရောင်းပြီး အဖေ့ကို ကျွေးရွာသည်။

တစ်နေ့တွင် သူ့ကိစ္စတစ်ခုနှင့် 'တောင်သာ' မြို့အသွား၊ မလှိုင်နှင့် ပန်းအိုင်ကြား၌ ကားမှောက်၍ သေဆုံးသည်။

သူ့ကိုရွာကျွေးနေသော ဇနီးသည်အတွက် ဦးအောင်ထွန်း အတော့ကို ယူတူးမရရှိလှသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျစ အရွယ်လည်း ရောက်ခဲ့ပြီ။

“ဒီမှာနေလို့ အဖေ ဓာာမှလည်း မလုပ်တတ်ဘူး ငါ့အဖေရန်ကုန်က အဖေသူငယ်ချင်း အဆက်သွယ်နဲ့ ဝေညှင်းထုတ်ဖုတ်စက်မှာ အလုပ်ရမယ်တဲ့၊ တို့သားအဖ ရန်ကုန်ပြောင်းပြန်ရင် ကောင်းမလား”

“ကောင်းတယ်အဖေ၊ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ပြောင်းချင်တယ်”

သည်ညို့ဖြင့် မိတ္ထီလာမြို့မှ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှာ နေထိုင်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ရန်ကုန်

ဆိုသည်ကလည်း အိမ်တစ်ခန်းစာအတွက် ယခင်တ သောင်းဝဏန်းရှိမှ၊ ယခု သိန်းဝဏန်းရှိမှ ကပ်နိုင်သောနေရာပါ။

အဖေဖေ နန်း မနှင်းစိန်၏ ထိခိုက်သေဆုံးမှုမှ ရရှိသော အာမခံငွေနှင့်၊ သူ့ကျန်ခဲ့သော ရွှေစလေးများကို ရောင်းချပြီး သားအဖနှစ်ယောက် အင်းစိန်အနီး ဖော့ကန်မှာ ငါးထောင်တန် တဲအိမ်လေးတစ်လုံးကို ဝယ်ယူနေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ထွန်းတွင် အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရှိတော့။

ပုဂ္ဂလိက ခေါက်ဆွဲစက်တစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်လိုက်၊ စက်ရုံရပ်နားလိုက်၊ သံပုံးစက်မှာ စာရင်းကိုင်လုပ်လိုက်၊ စာရင်း တစ်ခါမှား၍ အလုပ်ရှင်က ဖြုတ်လိုက်နှင့်၊ နောက်တော့ ကျဘန်း အလုပ်ဖြင့် ထွန်း ကျင်လည်နေတော့သည်။

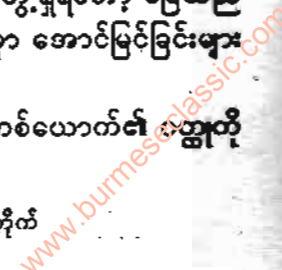
ဆေးကျောင်းထွက်ဖြစ်သော်လည်း ဆွဲရမဟုတ်၍ အလုပ်က ရှားလေပြီ။

ထွန်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘာကိုမှ ကြိုးစား၍ မလုပ်တော့။ ထွန်း ကြိုးစားတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။

“ပြေ့ကို ရှာဖွေခြင်း” သို့သော်လည်း တွေ့ဆုံဖို့မဟုတ်ပါ။

တကယ်တမ်း ပြန်လည် ရှာဖွေတွေ့ရှိရတော့ ပြေ့သည် သူနှင့် အဆင့်များစွာ ကွာသောအရပ်မှာ အောင်မြင်ခြင်းများဖြင့် တင့်တယ်နေလေပြီ။

မသဲဖြူဟူသော စာရေးဆရာမတစ်ယောက်၏ ဝတ္ထုတို

ဖတ်ကြည့်မိရာမှ အတွေးများ၊ အရေးများနှင့် ခံစားမှုစကားထုံးများမှာ ပြေ၏အတွေးမျိုး၊ အရေးမျိုးမို့ လိုက်လံစုံစမ်းကြည့်သည့်အခါ မသဲဖြူသည် သူထင်သော သူရှာနေသော သူ၏ငယ်ချစ်ဦးပြေ ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

ပြေအတွက် ဝမ်းသာရလွန်းလို့ စသိရသော နေ့က ထွန်းမျက်ရည်ကျရပါသေးသည်။

ပြေကို တမ်းတခြင်းများဖြင့်သာ အဝေးကနေပြီး ပြေသတင်းကို နားထောင်ပါမည်။ ပြေကို သူ့အသက်နှင့်အမျှ မတွေ့လို မဆုံလိုတော့ပါဟု ထိုစဉ်တည်းက ထွန်း သန့်ဌာနချထားခဲ့ပြီးပါလေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ပြေအကြောင်းများကို ထာဝရ မျက်ခြေမပြေအောင် ထွန်း စုံစမ်းနေခဲ့ရာမှာ ပြေဘဝ အနီးတွင် သဲစောင်မောင် ဆိုသော သူတစ်ယောက် ရပ်စောင့်နေကြောင်းပါ ထွန်းသိလာရတော့သည်။

ဦးအောင်ထွန်းမှာ စိတ်ဓာတ်သာ ကျသည်။ တစ်သက်လုံး အသုံးဖြုန်းကြီးခဲ့သည့် ဉာဉ်က မလျော့ချင်...။

သားကလည်း အလုပ်ကိုင်မဟန်၊ သူကလည်း သားကကာယလုပ်သားမို့ ငွေမလောက်သဖြင့် အရက်ပုန်းချက်သေအဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တော့သည်။

ထောက်ကြန့်ဘက်မှ အရက်ပုန်းများကို မင်္ဂလာခုံလမ်းမသယ်ဘဲ ခရေပင်လမ်းခွဲမှတစ်ဆင့် သူတို့ဖော့ကန်ကို ဖြတ်

အင်းစိန်လမ်းမှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်ဘက်သို့ သယ်ယူလေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင်...။

သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းဆီးမိတော့ စစ်ဆေးလိုက်သည့်အခါ ဦးအောင်ထွန်းမှာ အရက်ပုန်းချက်သူ၊ သိုလှောင်သိမ်းဆည်းထားသူ၊ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချသူအဖြစ်နှင့် ထောင်ကျလေတော့သည်။

ဤတွင် ကိုမြင့်အေးနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပါ၏။

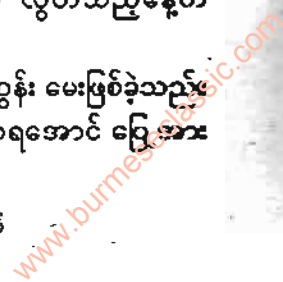
မိတ္တီလာ ဆက်ချင်း စကားစပ်မိကြရာမှ ယခု ကိုမြင့်အေးအိမ်တွင် ရှိနေသော ကြီးကြီးမြဲမြဲ ညီမအရင်းမှာ သူ့အနီးဖြစ်ဖူးခဲ့သည်ဟု သိရှိခွင့်ရရုံမက...။

သူ့သား ဝင်းထွန်းသည်...။

စာတွေ တပွေကြီးကို နေ့စဉ် ဖတ်လျက် အသက်နှင့်အမျှ တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေရသော သူ့သား၏အချစ်ဦး “ပြေ” ဆိုသည့် မိန်းကလေးမှာ ကိုမြင့်အေး၏ ခယ်မလေး၊ ဝင်ငွေကောင်းသော စာရေးဆရာမတစ်ဦး စသည်ဖြင့် ဦးအောင်ထွန်း သိခွင့် ရလာခဲ့ရာမှ...။

ကိုမြင့်အေးထက် အရင်စောပြီး ထောင်မှ လွတ်ခဲ့သော ဦးအောင်ထွန်းက ကိုမြင့်အေး ထောင်မှ လွတ်သည့်နေ့က ဆီးကြိုခဲ့သည်။

“ပြေ ဆိုတာ သူ့လား” ဟု ဦးအောင်ထွန်း မေးဖြစ်ခဲ့သည့် သူ့သား၏အဖြစ်ကို သူ့သား မသိစေရအောင် ပြေအား

လာရောက်ဖွင့်ပြောမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြေတို့အိမ်
သို့ ရောက်လာခဲ့ရာမှ ပြေက လက်မခံ၍ ပြန်ခဲ့ရသော ဦးအောင်
ထွန်းပါ။

ယခုတော့ . . .

မိတ္တီလာမှ ခေါ်လှ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကိုမြင့်အေး၏
ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် ကြီးကြီးလှနှင့် ကြီးကြီးမြတို့ ဦးအောင်
ထွန်းနှင့် ဆုံတွေ့ရန် ဖော့ကန်သို့ သွားကြပေမည်။

တစ်မြို့တည်း တနယ်တည်းတွင် နေကြရစဉ်က မဆုံပြီ
မပြောဖြစ်ခဲ့လေသော ဇာတ်ကြောင်းများသည် . . .

ယခုတော့ ပြန်လည် ဆက်နွယ် ပတ်သက်လာ
မက . . .

ပြေ ကိုယ်တိုင်က ထွန်းနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရန် သွား
ရောက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေပြီတကား။

“မေမေ . . . ဧည့်သည်လာနေတယ်၊ ဟို ဦးမောင်မောင်
ရဲ့ မေမေ ဒေါက်တာနင်းလွှာနဲ့ . . . တဲ့”

“မောင်မောင်ရော ပါလား”

“မပါဘူး၊ မမချောချောလေးတစ်ယောက်ပဲ ပါတယ်”

“ဒေါက်တာ သက်ဦးလွင်ရော”

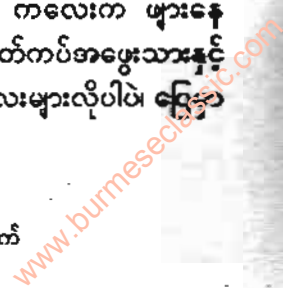
“သူတို့နှစ်ယောက်တည်း မေမေရဲ့”

“ကဲ . . . သမီးပဲ သွားစကားပြောထားလိုက်စမ်း၊
ဧည့်သည်စားဖို့ သောက်ဖို့လေးလည်း စီစဉ်လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မေမေ”

ဆောင်းနင်းဝေ ထွက်သွားတော့မှ ပတ်ကားဘောလံပဲနံ
တို့ နိပ်ပိတ်လိုက်ပြီး ပြေ စာရေးစားပွဲမှ ထရသည်။

နေ့ခင်းက ယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်၊ ကလေးက ဖျားနေ
သော်လည်း ညပိုင်းတွင် ဇာတ်စင်ပေါ်၌ မိတ်ကပ်အဖွဲ့သားနှင့်
ပြုံးပြုံးလေး ကပြနေရသော အငြိမ်းသမလေးများလိုပါပဲ၊ ပြော
လည်း . . .

နှလုံးသား ဝေဒနာတွေကို အသာထားပြီး မဂ္ဂဇင်း အခန်း ဆက် ဝတ္ထုရှည်အတွက် ပြေ အချိန်ကိုလုပ်ပြီး ရေးပေးနေရခြင်း ပါ။ ပြေ ၁၀ ဘယ်လိုပင် အသည်းကွဲနေရသော်လည်း ဝတ္ထုထဲ မှ ဇာတ်လိုက်များ၏ အဖြစ်က ပြုံးစရာ၊ ပျော်စရာ၊ ချစ်စရာ စကားလုံးလေးများစွာနှင့် အဆင်ကို ပြေလိုပါ။

လုံးချင်းဝတ္ထုဆို နည်းနည်း နောက်ကျလည်း ကိစ္စမရှိ မဂ္ဂဇင်းကျတော့ လစဉ်ထုတ် အပြိုင်အဆိုင်မို့ နောက်ကျ၍ မဖြစ်။ ကိုယ့်ဝတ္ထုကြောင့် မဂ္ဂဇင်းအထွက်နောက်ကျခြင်းမို့ မဖြစ်ရလေအောင် မိမိ၏ အိပ်ချိန်များစွာကို အသုံးချပြီး ပြေ စာရေးနေချိန်ပါ။

ဪ... ပြေတို့သည် စင်ပေါ်မှ အနုပညာသည်များထံ ပရိသတ်ရှေ့ မထွက်ရသော်လည်း အချိန်မီ ဖတ်ရှု အပန်းထော် ပြေကြပါစေရန် ကြိုးစားရေးသားရသော ကန့်လန့်ကာနောက် ကွယ်မှ အနုပညာရှင်များပါတည်း။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေ့လျော့ ပျောက်ဆုံးကာ စာထဲ၌သာ နှစ်ထားချိန်မို့ ဧည့်သည်လာသည် ဆိုတော့လည်း ပြေပြေ အောင်ပြင်ပြီး ထွက်လာရပါတော့သည်။

“အနှောင့်ယှက်များ ဖြစ်သွားလား၊ စာရေးနေတယ် ဆို...”

“ဟာ... ရပါတယ်၊ ပြေတို့က အမြဲရေးနေတာပဲ နားလို့ရပါတယ်”

အားနာ ပြေပါစေရန် ပြောလိုက်ရသော်လည်း ပြေ အတွက် တကယ်အနှောင့်ယှက် ဖြစ်ရပါ၏။

ဖြစ်ကာမှ ဖြစ်စေတော့၊ လာကြရတဲ့ ဧည့်သည်ခမျာ လည်း ကိုယ့်ဗိုပဲ အချိန်ကုန်ခံ လာရသူ၊ ခင်မင်၍ လာကြသူ၊ အကြောင်းကိစ္စကြောင့် လာရသူများဟု ပြေ စာနာစွာ နားလည် ပါသည်။

ကိုယ်မအားလို့ဆိုပြီး ကိုယ့်အတွက်သာ ကိုယ်ကြည့်တတ် သော အတ္တသမား မဖြစ်စေရပါ။ ပြေနှင့် ပတ်သက်လာသူတိုင်း စိတ်ချမ်းမြေ့ကြပါစေရန်။

“ဒါက ဥမ္မာဦးတဲ့၊ ကိုသက် တူမအရင်းလေ”

“ဪ... ဟုတ်တဲ့၊ မောင်မောင် ပြောဖူးပါတယ်၊ ဘွဲ့ရပြီးသားမို့ သူ့ကို စာပြပေးနေရတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွယ်တူလောက် ရှိပေမယ့် ဥမ္မာတ ဘွဲ့ရပြီးလို့ ဆရာမကြီး လုပ်နေတာပါ မမပြေ”

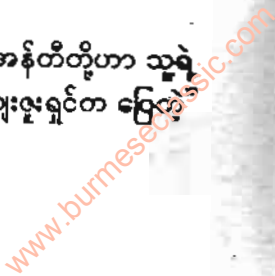
ဥမ္မာဦးက သွက်လက်စွာ ပြောပါ၏၊ ဒေါက်တာက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ကျောင်းထားပေးမယ့်လူ မရှိလို့ အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရတာ”

“ဟုတ်တဲ့ပါ”

“ပြေရေ... ကြည်သန့်စင်ကတော့ အန်တီတို့ဟာ သူ့ရဲ့ နှုတ်ယ ကျေးဇူးရှင်တဲ့၊ သူ့ဘဝရဲ့ ပထမ ကျေးဇူးရှင်က ပြေတဲ့”

“ဟာ... မဟုတ်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမပြေရဲ့၊ သူက မမပြေကို တကယ်လည်း လေးစားတယ်၊ မမပြေ ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်စာအုပ်တွေ ဆိုရင် ဥမ္မာတို့ ခဏယူဖတ်တာတောင် မကြိုက်ဘူး၊ သူ့အသား ဖဲ့ယူရင် ဒီလောက် စိတ်မဆိုးဘူးတဲ့၊ မသဲဖြူရဲ့၊ စာအုပ်စုတ်ရင် တကယ်စိတ်ဆိုးမှာတဲ့၊ အိမ်မှာ အပြတ်ကို ကြေညာနေတာ”

မောင်မောင် တစ်ယောက်ကြောင့် ပြေ စိတ်ညစ်ရပါပြီ။ မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် ခပ်ပြုံးပြုံးလေးသာ လုပ်နေလိုက်ရပါ၏။

ဥမ္မာဦး ဆိုသော ဒေါက်တာသက်ဦးလွင်၏ တူမအရင်း လေးမှာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ ရဲရင့်ပြတ်သားခြင်းများ ရှိသော မိန်းကလေးစားမျိုးပါ။ နှစ်လိုဖွယ် အဆင်းရှိသော မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်ပါ၏။

“ပြေ နာရီဝက်လောက် အချိန်ပေးနိုင်မလား”

“ဟာ... အန်တီနှင့်ရယ်၊ ရပါတယ် ကြိုက်သလောက် နေပါရှင်၊ ဆရာဝန်တွေ ဘယ်လောက် အလုပ်များတယ်ဆိုတာ ပြေ သိပါတယ်၊ ပြေတို့ အလုပ်လို တစ်ရက် နှစ်ရက် သိမ်းထား လို့ရတဲ့ အလုပ်မျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ပြေကို အားမနာစမ်းဖို့ အချိန်ရသလောက် နေပါနော်”

ဒေါက်တာနှင့်လွှာနုနှင့်က ရင်းနှီးပြီးသားပဲ မောင်မောင်ပဲ ဖိတ်ကြား၍ သူတို့အိမ်မှာ သမီး ဆောင်းနှင့်အတူ နှင့်အတူ ထမင်းသွားစားဖူးသည်ကစ၍ ပိုမိုရင်းနှီးလာခဲ့ကြ ခြင်းပါ။

ဥမ္မာဦးနှင့်ဖြင့် မကြုံခဲ့၊ ယနေ့မှစ၍ တွေ့ဖူးသည်။

“ကဲ... ဒါဆို ဥမ္မာ ကုန်းမြင့်သာသာ သွားလိုက်လေး အန်တီနှင့် ဒီမှာ ခဏစကားပြောနေခဲ့ဦးမယ်”

“အို... ကော်ဖီ သောက်သွားပါဦး၊ မုန့်လည်းစားပါ”

ဥမ္မာဦးက တော်ဖီသာသောက်ပြီး မုန့်မစားတော့ဘဲ စားသော့ ကောက်ကိုင်းလျက် နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်တိမော်ဒယ်(လ်) တရိုလာကားကို ကျင့်လည်စွာ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

“အေးအေးဆေးဆေးနေပါ အန်တီရယ်၊ အလည် သက်သက်ပဲ မဟုတ်လားဟင်”

“ပြေနဲ့ ဆွေးနွေးချင်စရာလေး ရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်တဲ့၊ ပြောပါ အန်တီ”

“အန်တီစကားကို မကျေနပ်ခဲ့ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ နော်... ”

“အာ... အန်တီရယ်၊ တောင်းပန်နေရမယ့် လူချင်း ထုတ်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ၊ ပြေ တတ်နိုင်တာမျိုးရှိရင် ဒီဦးပါ”

“ပြေရဲ့ မောင်မောင်အကြောင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူ့မှာ ပြေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါက လွဲလို့ ဘာမှ တခြား မဖြစ်ပါဘူး”

“ရှင်”

“ကဲ... ပြေကလည်း အားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီ

လည်း ဆေးရုံပြန်ရဦးမှာ ဒါကြောင့် တဲ့တိုးပဲ ပြောပါရစေတော့ ပြေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာ... ဘာကိုပါလဲ”

“တူလေးဟာ ပြေ့ကို တကယ်ပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေတာ တာ အန်တီတို့သိလို့၊ အန်တီတို့ကလည်း ‘ကြိုဆို’ပါတယ်ဆို လာပြောတာပါ ပြေ”

“အို”

“အဲဒါကြောင့် ပြေ့ဘက်က စဉ်းစားပေးပါလို့ ပြေ့တို့မ တိုက်ရိုက်လာပြောရတာ အန်တီကို ခွင့်လွှတ်ပါပြေ”

ငယ်စဉ်ဘဝ ရည်းစားစကား လိုက်ပြောခံရသည်ထက် ပင် ပိုမို၍ ပြေ့ ရင်ခုန်သွားရပြီ။

အိမ်ထောင်ရေး စဉ်းစားဖို့ ဦးလေးတင်တို့ ပြောစဉ်က ဆွေးနွေးခြင်းလည်းဖြစ်၊ ရင်းနှီးသူချင်းလည်းဖြစ်၍ ပြေ့ကထဲ ပြန်ပြီး လှောင်လိုက်နိုင်သေးသည်။

ယခုတော့... .

ပြေ့ကို လူကြီးအရာမှာ ထားပြီး လာရောက်တောင်းရန် သည်။ တောင်းရမ်းခံရသူကလည်း ပြေ့ကိုယ်တိုင်မို့ ပြေ့မှာ ကျွဲကြွေပျက်လောက်အောင်ပင် တုန်လှုပ်သွားရပါ၏။

“ကြည်သန့်စင် ပြေ့ကို မြတ်နိုးပုံမျိုးဟာ ယောက်ျား တော်တော်များများမှာ မတွေ့နိုင်ပါဘူး ပြေ့... တူလေးထာ တဲ့ မရတာကလွဲရင် အန်တီတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို သူ့ရရှိမှာ ပြေ့အတွက် အဆင်ပြေရပါစေမယ်... .”

“ဒါတွေမလိုပါဘူး အန်တီရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်တီကိုလည်း အမြင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ နော်”

“ရှင်”

“ဪ... ပြေ့က ပြည့်စုံပြီးသားမဟုတ်လား”

ပြေ့ပိုင် တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ လုပ်ငန်းတွေကို ရည်ညွှန်း ခြင်းပါ။

“ပြေ့ရဲ့ ပြည့်စုံခြင်းတွေကြောင့် ခုလိုလာပြီး ကမ်းလှမ်း တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ တူလေးက အစွဲလမ်းကြီး စွဲလမ်းနေလို့ပါ ပြီးတော့... အန်တီတို့ အနေနဲ့လည်း ပြေ့ကို သဘောတူနိုင် လို့ပါ”

ပြေ့ ငြိမ်သက်စွာ မျက်လွှာချထားမိသည်။

“ရန်ကုန်မှာက မိန်းကလေးတွေ စလိုက်တဲ့ခေတ် ဖြစ်နေ ပြီ ပြေ့ရေ... အန်တီတို့ တျောင်းတက်တဲ့ခေတ်ကဆို ဘယ်ဌာနက အလှဆုံးလဲ ရွေးပြီး ကွင်း(Queen)ဘွဲ့ပေးခဲ့ကြ တာ... ခုတော့ ယောက်ျားလေးကို ကင်း(King)ဘွဲ့ ပေးပြီး သူတို့က လိုက်ကြိုက်နေတယ်ဆိုပါလား”

“ဒါကြောင့် တူလေးဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို အရွေး မှားသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ၊ အဲဒါထက်ကို သူ့အင်မတန်မှ မြတ်နိုးတဲ့ ပြေ့နဲ့ ဆုံဆည်းရစေချင်လို့ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီရဲ့သဘောတို ပြေ့ နားလည်ပါကလေး အန်တီ၊ ပြေ့တစ်သက်မှာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မရည်ရွယ်... .”

“အို... မဟုတ်တာ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ အောင်မြင်နေတာပဲ။ ထိုက်သင့်တဲ့ လူနဲ့တော့ လက်တွဲရမှာပေါ့။ တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့နေမလဲ...”

“ပြေအကြောင်းနဲ့ပြောပါလေ၊ ကဲပါ အန်တီရယ်၊ တခြား စကားပဲ ပြောကြပါစို့၊ အဲဒီ ကိစ္စကိုတော့ ပြေ မောင်မောင်ကိုပဲ အကြောင်းပြန်လိုက်ပါမယ်”

“ဒီအကြောင်း ပြောဖို့လာတာ ပြောစရာလေးတော့ ကုန်အောင် ပြောပါရစေဦး ပြေ”

ဆရာဝန်မမို့ ပိုပြီး ပြတ်သားလေသလားပင်။

“အန်တီ ယောင်းမက အင်မတန်ကိုလည်တာ”

“ရှင်”

“ယောင်းမဆိုတာ ကိုသက်ရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးလေး အန်တီတို့မှာ အမွေဆက်ခံသူ မရှိဘူးဆိုပြီး သူ့သားသမီးတွေထံ ပို့ထားတာ ပြေရဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“အခု တူလေးကြည်သန့်စင် ရောက်လာတော့ သူ့ ကလေးတွေအားလုံး ပြန်ခေါ်သွားပေမယ့် အကြီးဆုံး ဥမ္မာတို့ တမင်ထားခဲ့တယ် တွေ့လား”

“ရှင်”

“ကြည်သန့်စင်နဲ့ နီးစပ်သွားလည်း သူ့သမီး စံစားရတာ ဆိုပြီးတော့ပေါ့”

“ဥမ္မာက လှလည်း လှပါတယ်၊ အရည်ချင်းလည်း ရှိပုံရပါတယ် အန်တီ”

“ဒါပေမယ့် တူလေးကမှ မကြိုက်တာ၊ သူက ဒီတစ္ဆာပေါ်မှာ ပြေတစ်ယောက်တည်းပဲ သူ့ချစ်စရာ မိန်းမ ရှိတယ်လို့ ထင်နေတာ”

“ဪ... အန်တီရယ်၊ ပြေ မေးပါရစေရှင်”

“မေးပါပြေ... မေးပါ”

“တကယ်လို့ ဥမ္မာ့ကို မောင်မောင်ယူမယ်ဆိုရင်ရော သဘောတူမှာလား”

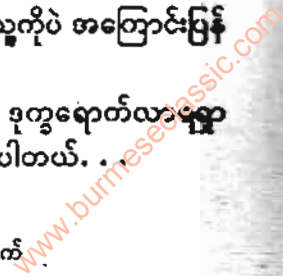
“မှန်တာပြောရရင် သိပ်တော့ မကြိုက်လှဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညီမလေး သင်းသင်းတုန်းကလည်း ဒီလိုခွဲခြားမှုစိတ်တွေကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒုတော့ အိမ်က မာမိရော အန်တီပါ စိတ်လျှော့ ထုန်ကြပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ နှစ်သက်ရင် ကြည်ဖြူပေးမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဥမ္မာကို သူ မချစ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူတို့မှလည်း သူမချစ်ဘူး၊ သူ့အကြောင်း အန်တီ သိနေပါပြီ ပြေ၊ ဒါကြောင့် တူလေး သိပ်စွဲလမ်းနေတဲ့ ပြေကို လာပြီး ခွင့်ပန်နေရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ စောစောကပြောသလို သူ့ကိုပဲ အကြောင်းပြန် ဆိုက်ပါမယ် အန်တီနင်း”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခရောက်လာမှာ ဆို အန်တီတူလေးကို အန်တီ သနားလှပါတယ်...”

“ဒါကြောင့် ပြေရဲ့ အဖြေဟာ သူ စိတ်ချမ်းသာတဲ့ အဖြေပဲ ဖြစ်နိုင်ပါစေလို့ အန်တီ ဆုတောင်းနေပါမယ်”

ဥမ္မာ ပြန်ရောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားကြသည့်တိုင်း ပြေ ဝိုင်တွေ့စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ... .

“အင်း... . ရေးလက်စ ဝတ္ထုကို ပြန်လည် အကွက်ဝင် အဆက်မိအောင် ရေးသားနိုင်ဖို့အတွက် ပြေ ရင်မှ ရှုပ်ထွေးခြင်း အပေါင်းကို တပင်တပန်းကြီး နှင်ထုတ်ပစ်ရပါဦးမည်သာ... .

“ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်တော့မှ ဝင်မပါနဲ့၊ သွားစမ်း”

မအော်စဖူး အော်လိုက်သော ဖခင်၏ ဒေါသသံကြောင့် ဆောင်းနှင်းဝေ မျက်နှာလေးဝယ်၊ မျက်ရည်တွေဝဲပြီး အခန်းဆွင်းသို့ ဝင်သွားရသည်ကို ပြေ စိတ်မကောင်း... .

ဒါပေမယ့် ပြေ ဘာမှမပြောတော့ပါ။

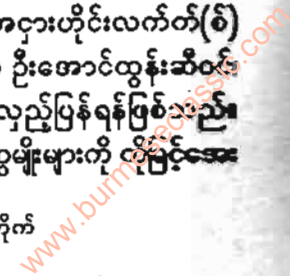
အစ်ကိုမြင့်အေး မျက်နှာညှိုးပြီး စိတ်တိုနေခြင်းမှာ ပြေ အော့ကန်ကို လိုက်ခဲ့မည်ဆို၍ပါ။

ပြေ သွားသည့်နေရာ တော်တော်များများ လိုက်နေကျမို့ ဆောင်းနှင်းဝေက ယခု သူလည်း လိုက်ရမည်အထင်နှင့် မြင့်ဆင်ထွက်လာခိုက် ဖခင်ဖြစ်သူက အော်ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်တော့ ဆောင်းနှင်းဝေက ဓားစာခဲ။

ပြေကို စိတ်တိုနေဆဲမို့၊ ဆောင်းနှင်းဝေကို အစ်ကိုမြင့်အေး ဖိဟောက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ပြေ၏ ဆီဒင်ကားနှင့် မဆုံ၍ အငှားဟိုင်းလက်တ်(စ်) ကားတစ်စီးနှင့် သွားကြမည်။ အစီစဉ်က ဦးအောင်ထွန်းဆီဝင်း အာလိန်ငါးဆင့်သွား၊ မင်္ဂလာခုံဘက်မှ လှည့်ပြန်ရန်ဖြစ်သည်။ မန်ကန်မရောက်ဖူးကြသော တောက ဆွေမျိုးများကို တိုမြင့်အေး

က ဦးဆောင်လိုက်ပို့မည့်အစီစဉ်ထဲတွင် ပြေက ကန့်လန့်ပါး
သည်။

“ပြေ ထွန်းကို သွားတွေ့မည်”

ဟု ကြေညာစဉ်ကပင် ကိုမြင့်အေးက တားမြစ်သည်။
မရ၍ သူ မကျေနပ်။ ယခုအခါ ပြေသည် အိမ်ထောင်ဦးစီး
တစ်ယောက်၊ သူ့ငွေ၊ သူ့ကား၊ သူ့အစီစဉ်များဖြင့် နေရ၍
မပြောသာသော်လည်း...

“ပြေသည် ထွန်းနှင့် မထိုက်တန်”

“ဆက်ဆံရာမလိုတော့”

ဟု ခံလူထားပြီးမို့ ပြေ ယခုလို လုပ်သည်ကို နည်းနည်း
လေးမှ မကျေနပ်မိ။

“ဪ... အစ်ကိုမြင့်အေးဟာ ငါ့ကို နှမထော
တစ်ယောက်လို သဘောထားလို့သာ ခုလို ခံစားနေရတာပါပဲ။
သူစိမ်းလို စိတ်ထားခဲ့ရင် သူ့နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ အ
သာကြီးဆိုပြီး နေလိုက်မှာပေါ့”

“ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုမြင့်အေးရယ်၊ အစ်ကိုမြင့်အေး
သိတာက ပြေကို စွန့်ပစ်သွားတယ်၊ ဒေဝီကို ယူတယ်၊ စာရေး
ကျတယ်၊ ဒေဝီနဲ့ ကွဲတယ်၊ သူ့အဖေဆီမှာ ကပ်နေပြီး က
ကချေ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါလောက်ပဲ သိကြတာပါလေ...”

“အလယ်ပိုင်း ကဏ္ဍမှာ ထွန်း ခံစားရတာတွေကို အစ်
မြင့်အေးတို့ မသိပါဘူး...”

“ရင်ကျွမ်းအောင် လွမ်းနေပါတယ်ဆိုတဲ့ ထွန်း

အကြောင်းကိုလေ... လျှိုင်ကော်မှာ ရွှိနေတဲ့ မမထင်တ
တစ်ဆင့် ပြေအားလုံး သိရှိခွင့်ရအောင် မောင်မောင် စုံစမ်းလာခဲ့
ပေးပါတယ် အစ်ကိုမြင့်အေးရယ်...”

ပြေ သည်သို့သည်နယ် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲတ
ပြောရင်း တွေးနေဆဲ...

“ပြေ လိုက်မှာဆို”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုမြင့်အေး”

“ဆီဒင်နဲ့ပဲလိုက်ခဲ့၊ တို့ ရှေ့ကသွားနှင့်မယ်”

“နေပါစေ”

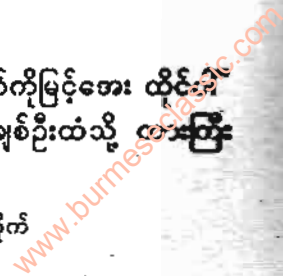
“စီးခဲ့ပါ၊ ပြီးရင် ပြန်နှင့်ပေါ့၊ အားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊
ဒီနိုင်ဘာလည်း ရှိသားပဲ”

ပြေက ခေါင်းခါပြီး အားလုံးရှေ့မှသွား၍ ပစ်ကပ်တား၏
နောက်ဘက်မှ တက်သည်။

ပြေ၏ ဒီနိုင်ဘာသည် ပြေထွက်လာသဖြင့် အသင့်စောင့်
နေရာမှ အငှားကားပေါ် တက်သွားသဖြင့် လှမ်းကြည့်၍ သာ
နေသည်။ ဘာမှမမေး၊ ဒီနိုင်ဘာ ‘ဦးသာအေး’သည်လည်း
ပြေကို သမီးလေး၊ တူမလေးလို ချစ်ခင်လေးစားရှာသည်။
ပြေကလည်း စေတနာအပြည့်ဖြင့် ကူညီရုံမက လေးလေး
စားစား ဆက်ဆံခဲ့သူပါ။

“ပြေ ရှေ့ကထိုင်လေ”

“ဟာ... မဟုတ်တာ... အစ်ကိုမြင့်အေး ထိုင်ခါ
နွမ်းပါး နိမ့်ကျနေရှာသော အချစ်ဦးထံသို့ ထားကြီး

နှစ်စင်းနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရှေ့ခန်းမှ အခန်းသားကြီးနှင့် သော်လည်းကောင်း ပြော မသွားချင်ပါ။

“ပြောက ဝင်းထွန်းကိုတွေ့ပြီးရင် ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်” အစ်ကိုမြင့်အေး၏ အမေးကြောင့်၊ ပြော ရင်ခန့် လှုပ်ရှား စွာဖြင့် . . .

“ကူညီသင့်တာလေး ကူညီရအောင်လို့ပါ”
“ကိုယ့်ဘဝက အခြေကျနေပြီပဲ ပြော၊ သူ့ဘဝနဲ့သူပဲ ရှိနေ စေသင့်တယ်”

“ပြော့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုမြင့်အေးရယ်”
မျက်ရည်လေးဝဲဝဲနှင့် တောင်းပန်ရှာတော့လည်း ကိုမြင့် အေး ဘာမှ ဆက်မပြောရက်တော့ဘဲ လမ်းပြရန် တား၏ ရှေ့ခန်းမှ တက်သွားတော့သည်။

နောက်ဘက်မှ ကြီးကြီးမြတ်မြတ်အုပ်စု တက်လာကြသည်။ သူတို့အမြင်၌ သူဌေးမလေးဖြစ်နေသော အိမ်ရှင် ငြေထ ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ဝတ်မပြုပါဟု ထင်ကောင်းထင်ကြပေမည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ ထင်ချင်ရာသာ ထင်ကြပါတော့။

“ထွန်းကို ပြန်တွေ့ရတော့မယ်”
ဆိုသော အသိက ပြော၏ရင်၌ ငလျင်ကြီး လှုပ်ခတ်နေ ပါပြီ။

အစ်ကိုမြင့်အေး မေးစဉ်က အဆင်ပြေအောင် ဖြေလိုက် ရသော်လည်း . . .

“ထွန်းကို တွေ့ပြီးရင် . . .”

ဆိုသည်၏နောက်မှာ ပြော ဘာလုပ်ရမလဲဟု ဘာဆုံးဖြတ် ချက်မှ မရှိသေး။

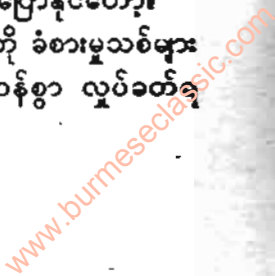
ပြော့ကို မတွေ့လိုပါ ဆိုသော ထွန်းကိုလည်း ကိုယ့်ဘဝ ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါဟု ဖိတ်ခေါ်ရဲသော အင်အားမျိုး ပြော့မှာ ခရီးပါ။

ဒီအထိလည်း မရည်ရွယ်ပါ။
ရင်ကွဲမတတ် စွဲလမ်းတမ်းတခဲ့ဖူးသော ငယ်ချစ်ဦးထံမှ သူလည်း ပြော့ကို ရင်ကျွမ်းအောင် လွမ်းနေရှာပါသည်ဟု သိရ နှိမက ဘဝကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်ဟုပါ ကြားရပါသဖြင့် ပြော နေနိုင်တော့။

ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရစဉ်ကလည်း ပြော၏ ပက်စက် ရိုင်းဖျ သော စကားများကြောင့် ထွန်း အဘယ်မျှ ခံစားသွားရရှာမည် ဆိုသည်ကို တွေးလိုက်မိလျှင် ရင်၌ ကျင်သွားအောင် သနား နေမိဆဲပါ။

သီးသန့်သွားနိုင်ပါလျက် ဒီအုပ်စုနှင့် တမင်သွားခြင်း သား။ ဘာအတွက်ကြောင့် ဧည့်သည်အုပ်စုကြီးနှင့် ရောနှော လိုက်ခဲ့သလဲ ဆိုသည်များကို ပြော့ကိုယ်တိုင် မဖြေတတ်။ ဘာတွေ သုပ်နေမိမှန်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိတော့သလိုပါ။ တစ်လမ်းလုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောနိုင်တော့။

ဝေဒနာ ကျွမ်းခဲ့ပြီး ငြိမ်သက်စ ရင်ကို ခံစားမှုသစ်များ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာတော့ ပိုမို ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ခတ်နေ သည်ပါ။

ကားက နှေးသွား၏။

လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထိပ်မှာ ခေါင်းဦးထိုးဆိုက်လိုက်ပြီး အစ်ကိုမြင့်အေးက ဆင်းလာ၍ . . .

“လာကြ . . . ကားဝင်လို့မရဘူး။ ဒီက ဆင်းလျှောက်ရမယ်”

အားလုံး ဆင်းပြီးမှ ပြောနောက်ဆုံးက လေးကန်စွာ ဆင်းသည်။

လည်ပင်းမှ သွေးကြောလေးများပါ ခုန်တိုးနေအောင် ပြေ၏ နှလုံးခုန်နှုန်းက မြန်လှသည်။

အစ်ကိုမြင့်အေးသည် ပြေ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လမ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ဝင်၍ ရွှေဦးဆောင်သွားတော့သည်။

အောက်ခြေ၌ ရေညစ်များ ရစ်ဝိုင်းနေသော ခြေတံတော် တဲလေးတစ်လုံး ရှိရာသို့ အစ်ကိုမြင့်အေး ဝင်သွားသည်။

ဝါးထရဲများက နေစားထားသဖြင့် ဖြူဖျော့ ကြွပ်ဆင်နေ၍ တချို့နေရာ၌ ကျိုးပဲ့ ပေါက်ပြဲနေသည်။ ခနိမိုးကလည်သုံးနှစ်ခံမဟုတ်ဘဲ ခပ်ကျဲကျဲ မိုးထားသဖြင့် အရွက်များလိပ်ပြီး နေပြောက်များက တဲတွင်းသို့ ကျဆင်းနေ၏။ မိုးဆိုလျှင်လည်ယိုလိုက်မယိုဖြစ်ခြင်း . . .

အတွင်း၌လည်း ဘာပရိဘောဂမှ မရှိ။ ခြေရင်းအိုးသုံးလုံးလောက်နှင့် သံပန်းကန်တို့ မှောက်ထား၏။

ခေါင်းရင်း နှစ်စ မဖြုတ်သော ခြင်ထောင်က လိပ်ထွေ

ဝါးထရဲအနီးမှာ တို့လို့တန်းလန်း ကျနေပါ၏။ ဧည့်သည်နေသော အိပ်ရာပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် အိပ်နေသည်။

ထွန်း များလားကွယ်။

ပြေတို့ ဖုတ်စု၏ အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လူးလွန်၍ နိုးလာသည်။

ထွန်း၏ဖခင် ဦးအောင်ထွန်းပါ။

“ဟဲ့ . . . အို . . . မောင်မြင့်အေးတို့ပါလား”

သူက အိပ်ရာမှ ကြိုးထပြီး မိန်းမတစ်အုပ်ကြီးတို့ အသေချာ မကြည့်တော့ဘဲ၊ ဝါးကပြင်သို့ဆင်း၍ ဒန်ချိုင်တောင်းထစ်လုံးနှင့် ရေခပ်၍ မျက်နှာသစ်၏။ ပြီးတော့ သူပုဆိုးနှင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ သူ့အမြင် ကြည်လင်သွားပုံရတော့သည်။

“အလို . . . အစ်မလှတို့ပါလား . . . ဟင် . . . ဟို ခိန်းကလေးလည်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးအောင် . . . အကြီးတို့ အိမ်ရောက်နေတာကြာပြီ၊ လာချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့ရတာ . . .”

အစ်ကိုမြင့်အေး ဖြေကြားနေစဉ်၊ တဲလေးအတွင်းမှာ သူညီပတ်ရွာနေသော ပြေ၏ မျက်ဝန်းများကြောင့် . . .

“မောင်ဝင်းထွန်းရော ဦးလေးအောင်”

အတိုးကြီးက ငိုငင်တွေ့စွာ ပြေ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

“မကျန်းမာတာ ကြာပါပတော့ကွယ်”

“ရှင်... သူ... သူ... အခု ဘယ်မှာလဲ ဟင်”

ပြေ မနေနိုင်တော့၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် မေးလိုက်မိသည့်အခါ... .

“ဆေးရုံတင်ထားရတာ တစ်လလောက်ရှိရောမယ်”

ပြေက တောင့်မတ်စွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ခံစားမှုလွန်ဝေဒနာကြောင့် ပြေဘာမှ မပြောနိုင်၊ မမေးနိုင်မှန်း ကိုမြင့်အေးသိ၍... .

“ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အင်းစိန်ဆေးရုံမှာပဲ၊ အစာအိမ်ရောဂါတဲ့၊ ခွဲရမှာတဲ့”

“စိုးရိမ်ရသလား ဦးလေး”

သောကဖြင့် လောင်မြိုက်နေသော ပြေကိုယ်စား အစ်ကိုမြင့်အေးကပင် မေးပေးပါ၍... .

“အင်း... . ဗိုတ်မခွဲရင်တော့ စိုးရိမ်ရတယ်တဲ့၊ ခုတော့အားရှိအောင် ထင်ပါရဲ့၊ ဆေးတွေသွင်း၊ ဆေးတွေကျွေးပြီး စောင့်ကြည့်နေလေရဲ့၊ ခက်တာက... .”

ဦးအောင်ထွန်းက စကားရပ်လိုက်ပြီးမှ... .

“သူတို့က ဆေးတွေဝယ်ခိုင်းတာ အများကြီး၊ တစ်ခုမှမဝယ်နိုင်ဘူးလေ၊ ခုဆို ကြက်စုပ်ပြုတ်တောင် မပို့နိုင်တာ ကြာပြီ”

“ဘယ်... . ဘယ်တော့ ခွဲရမယ်တဲ့လဲရှင်”

“ရှေ့အပတ်မှာတဲ့”

ပြေသည် အားလုံးရှေ့မှာပင် ရုတ်ခြည်းထလိုက်ပြီး... .

“ပြေ ပြန်နှင့်မယ် အစ်ကိုမြင့်အေး၊ ပြီးရင် ထားပြန်လွှတ်လိုက်မယ်”

အဘွားကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ထာဘာမှနားမလည်၍ ဟိုလှည့်ကြည့်၊ သည်လှည့်ကြည့် ထုတ်နေကြပါ၏။

“ပြေ ဆေးရုံသွားမှာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ပဲပြန်မှာ”

ပြေက ပြောပြော ဆင်းဆင်း ဆင်းသည်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှုတ်ဆက်တော့၊ အစ်ကိုမြင့်အေးကလည်း ပြန်ဆင်းလိုက်လာပြီး... .

“ပြေ... . စိတ်သိပ်လှုပ်ရှားပြီး ထင်တာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ ဆေးရုံသွားချင်ရင် အစ်ကိုမြင့်အေး လိုက်စို့ပေးပါမယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပြေ တကယ့်ကို အိမ်ပြန်နှင့်မှာပါ၊ အင်းစိန်မှာ တက္ကစိကားရှာပြီး ရတော့မှ... . ဒီကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါမယ်... .”

“ဖြစ်ရဲ့လားကွယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်... . အစ်ကိုမြင့်အေးရယ်... . ပြေ့တို့စိတ်ချနော်”

သဲမောင်မောင်သည် ပြေ့ကို စင်မြင့်ပေါ်မှာတင်ပြီး တစ်သက်လုံး မြတ်နိုးစွာ ပြုစုနေချင်သည်။ အတုမဲ့ တောတာရာတို့ဖြင့် ယုယချင်သည်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။

သို့ပါသော်လည်း...

ချမ်းမြေ့ခြင်းများဖြင့် ပြေ့ ဖျော်ရွှင်နေမည်ဆိုလျှင် သူ့အနေနှင့် ဘာတွေပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ... သူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်ဝင်လဲလှယ်ရပါစေ၊ ပြေ့အတွက် ထာဝရ ပေးဆပ်၍သာ နေချင်ပါ၏။

“ထွန်းကို သွားတွေ့တာ” ဆိုသော ပြေ့စကား ကြားရစဉ် တ သူ၌ ဝန်တိုခြင်း မြဲတမူန်စာ မတပ်ငြိခဲ့ပါ။

“ဒါဆို မသဲဖြူ ဘာလုပ်ချင်သလဲဟင်၊ တွန့်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြောပါဦး မသဲဖြူရယ်”

“မောင်မောင်”

“ဗျာ... မသဲဖြူ”

“ပြေ့ပေါ် စေတနာထားနိုင်လှချေလားရှင်”

“မသဲဖြူရယ်”

“ပြေ့ ထွန်းနဲ့ တွေ့သင့်သလား ဟင်”

သဲမောင်မောင် ငြိမ်တွေ့သွားသည်။ သူ့အနေနှင့် ဘယ်လို အဖြေမျိုး ပေးရမှန်းမသိ။ သိသည့်တိုင်အောင်လည်း မပြောအပ်။ မသဲဖြူသည်သာ စိတ်ချမ်းသာသလို ဆုံးဖြတ်ပါကွယ်ဟု ခီတ်မှ ပြောနေမိသည်။

အမှန်တော့...

“ဟာ... မသဲဖြူ”

လှေကားအကွေ့မှ မြင်ပြီးသည်နှင့် တအံ့တဩကြီး ပြောရင်း ပြေးဆင်းလာသော သဲမောင်မောင်။

“ဧည့်သည်ဆိုလို့ ဆင်းလာတာ၊ မသဲဖြူလို့ မထင်မိဘူး ဘာကိစ္စလဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရောပေါ့ဗျာ”

သဲမောင်မောင်က ဝမ်းသာလှိုက်လှဲလွန်းသော အပြောများနှင့်အတူ ပြေ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီးမှ...

“မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလားဗျာ၊ မသဲဖြူရယ်... ဘာဖြစ်လာလို့လဲဟင်”

“မောင်မောင်”

“ဗျာ... မသဲဖြူ”

“ပြေ့လေ... ထွန်းကို သွားတွေ့တာ”

“ဟာ... ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ လာမခေါ်လဲ၊ တွေ့ရော တွေ့ခဲ့လားဟင်”

ပြေ့က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ပြေ့ မျက်ဝန်းမှာ စွန်းနေသော မျက်ရည်စများ သဲမောင်မောင်က စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေပါ၏။

ပြေ၏ စိတ်အလျင်သည် နွေလေရွေးလို မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေလေသည်။

ခုပဲ ထွန်းကိုသွားတွေ့ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ထွန်း ဆေးရုံမှာ စိုးရိမ်ဖွယ် အခြေနေရှိနေသည်ဆိုသဖြင့် ပူလောင်ပြင်းပြသောစိတ်နှင့် သဲမောင်မောင်ထံ ပြေးလာပြီးမှ မရေမရာစကားများထံ မေးနေမိခြင်းပါ။

ဪ... မသဲဖြူဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမကြီးရယ်လေ။ သူဝတ္ထုထဲမှာဖြင့် အကျပ်အတည်းများအတွင်းမှ ဇာတ်ကောင်များကို တနည်းနည်းဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာပေးတတ်သည် ချည်းပါ။

ယခုတော့... .

သူ့အလှည့်၊ သူ့ခံစားမှု၊ သူ့ကိုယ်တိုင်၏ အကျပ်အတည်းများဖြင့် နှလုံးသားဝေဒနာ ပြင်းထန်လာတော့ မသဲဖြူ တုခရာဆေး မရှိပါတော့ပါချေ။

“မသဲဖြူ”

“မောင်မောင်”

“မသဲဖြူ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာတို့ အရင်စဉ်းစားပါ”

“ပြေ ဘာဆုံးဖြတ်ရမှန်းကို မသိဘူး မောင်မောင်ရေ”

“ခုချိန် ရောက်မှတော့ လုပ်သင့်တာတွေ ဘာတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့လေ၊ လုပ်ချင်တာပဲ စဉ်းစားပါတော့”

“မောင်မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... မသဲဖြူ”

“သူ့ရဲ့ စိုးရိမ်ဖွယ်အခြေနေမှာ ပြေ့ကို ခြင်ရရင် သိပ်ဆိုးသွားမယ်ထင်တယ်နော်၊ ခု ပြေ့ စဉ်းစားနေတာ၊ ယောက်ယက်ခတ် လှုပ်ရှားနေတာတွေဟာ ပြေ့အတွက် တစ်ခုမှ မဝါဝါဘူး မောင်မောင်ရယ်၊ သူ့အတွက်ပါ... ထွန်း အတွက်ပါ”

ပြေ့ မျက်ရည်ဝေတော့ သဲမောင်မောင် ရင်နှင့်ရပါပြီ။

“မသဲဖြူ”

“ပြောပါ မောင်မောင်”

“ကိုဝင်းထွန်းကို မသဲဖြူ သိပ်တွေ့ချင်နေတယ် မတုတ်ထားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ တွေ့ချင်တယ်ကွယ်”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်”

ပြေ့သည် မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ သဲမောင်မောင်ကို ကြည့်နေရှာသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ မသဲဖြူ အင်းစိန်ဆေးရုံကို သွားကြမယ်”

“ဟင်”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော် အရင်ဝင်တွေ့မယ်၊ ပြောသင့်တာတွေ ပြောပြပေးမယ်၊ သူ့ဆန္ဒကို မေးမယ်၊ ပြီးရင် မသဲဖြူတို့ ယာပြောမယ်၊ မသဲဖြူက ဆေးရုံရှေ့မှာပဲ စောင့်နေပါ၊ ဟိုရောက်ခွဲပဲ အခြေနေကြည့်ပြီး လုပ်ဆောင်ကြတာပေါ့နော် မသဲဖြူ”

ပြေ့၏ ခေါင်းညိတ်ဟန်က အင်အားပြည့်လှသည်။

“ဒါဆို ခုချက်ချင်းပဲ သွားကြပါစို့၊ ပြဿနာတို့ မှင်ဆိုင်”

လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မသဲဖြူ ပင်ပန်းလှပါပြီဗျာ”

အကြင်နာ မျက်ဝန်းဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး သဲမောင်မောင် ဖျတ်လတ်စွာ ပြောနားမှ ထသွားတော့သည်။

“ဪ... ကိုကြည့်သန့်စင်ရဲ့ ဧည့်သည်ဆိုလို့၊ တယ်သူ များလဲလို့၊ မမပြောပါလား”

ဥမ္မာဦးက တအံ့တဩပုံစံနှင့် ပြော့ကို ပြောလာသည်။ သူ့အသံ၏ သရုပ်ကို ခွဲမနေနိုင်အားတော့၊ ထင်ချင်ရာ ထင်ပါစေ တော့၊ ဥမ္မာသည် သဲမောင်မောင်ကို အာရုံစိုက်လွန်းနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အရေးထဲမှာပင် အထဲ ခတ်မိပါသည်။

“လာ... မသဲဖြူ... သွားကြစို့၊ မသဲဖြူကိုယ်တိုင် မောင်းလာသလား၊ ဦးလေးအေး ပါလား”

“မပါဘူး ပြေပဲ မောင်းလာတာ”

“ဒါဆို သွားကြစို့နော်... ပြေ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေ တယ်... စိတ်အေးအေးထားပြီး ဘေးကထိုင် ကျွန်တော် မောင်းပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မောင်မောင်ရယ်”

ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီးမှ သူက ကားကို ကွေ့ပတ်၍ စတီယာရင်နောက်မှာ ထိုင်ပြီး ဒြိတွင်းမှ မောင်းကွေ့ထွက်လာ ခဲ့၏။

ဥမ္မာဦးက လည်ဆန့်ကြည့်နေသော်လည်း သဲမောင် မောင် သည်မူ လူတစ်ယောက် သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်ထူ

ဝင် ထင်ပုံမရ။ တစ်ချက်မှ ပြန်လှည့်မကြည့်... .

သဲမောင်မောင်သည် ကားမောင်းရင်းမှ အခွင့်သာတိုင်း စောင်းငဲ့ လှည့်ကြည့်ရုံမှလွဲပြီး ပြေ စကားမပြော၍ သူ့လည်း ဘာမှမပြောရှာ၊ ဆေးရုံရှေ့သို့သာ ရောက်လာသည်။

“နေရိပ်ထဲမှာ ရပ်ခဲ့မယ်၊ ခဏစောင့်နေနော်၊ ကျွန်တော် အရင်သွားမေးပြီး ပြန်လာပြောပါ့မယ်”

သဲမောင်မောင် ဆေးရုံဝင်းထဲ ဝင်သွားပြီး စောင့်စားနေရ ချိန်လောက် တာရှည်သော ကာလမျိုး မရှိခဲ့ဖူးသေးဟု ထင်မိ သည်။

ကြာသင့်တာထက် ပိုကြာလေ... စိုးရိမ်စိတ် ပိုရလေပါ။

“ဟော... သူလာပြီ... ဘုရား... ဘုရား... ကောင်းသတင်း ကြားရပါစေ”

ဆေးရုံ၏ ပြင်ပသို့ ခပ်ဖွဖွလေး ပြေးထွက်လာပြီး ကား ဆံခါးကို ဖွင့်ပေးလျက်...

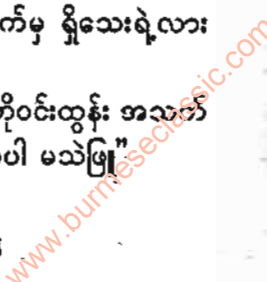
“လာ... မသဲဖြူ ကြည့်လို့ရပါပြီ”

“ဟင်... ထွန်း... ထွန်း... ဘယ်လိုနေလဲ ဟင်”

“လာပါလေ... သွားကြည့်ကြရအောင်ပါ”

“အို... သူ... သူ... အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား ဆောင်မောင်ရယ်... ပြေ မတွေ့ရဲဘူး”

“မသဲဖြူ ဒီလောက်စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုဝင်းထွန်း အသက် ရှင်လျက်ပါ၊ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ လာပါ မသဲဖြူ”

ပြေ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်တွဲယူပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွဲ မပါလျှင် ယိုင်လဲတော့မတတ် သောကမီးရှိုက်ဟပ်နေသော ပြေကလည်း သူ ဦးဆောင်ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ရပါပြီ။ ဆေးရုံခန်းထဲရောက်တော့ . . .

“ဘယ်မှာလဲထွန်း”
“အဲဒါပဲလေ မသဲဖြူ”
“အို . . .”

နှာခေါင်းမှ ပိုက်တန်းလန်းက အစာအိမ်ထဲမှ အရည်များ စုတ်ထုတ်ရန်နှင့် . . .

အားဆေးများ သွင်းနေသည့်ပိုက်က လက်မှာတန်းလန်းက ပြေပင် မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရလေခြင်း ထွန်းရယ်။ အရိုးနှင့် အရေကြားတွင် အသားမှ ရှိပါသေးရဲ့လားထုထင်ရလောက်အောင် ပိန်လို့လွန်းနေသော ထွန်း . . .”

“မောင်မောင် . . . သူ . . . သူ”
“ကောင်းကောင်းသတိမရဘူးတဲ့”

“အို . . . ပြေ . . . ပြေ ဘာလုပ်ရမလဲ မောင်မောင်ရဲ့”
ပြေသည် မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြင့် သဲမောင်မောင်၏ လက်မောင်းကို အားကိုးထကြီး ဖက်တွယ်ပြီး မျက်နှာကိုယ်ဖိကပ်တွယ်ဝှက်မိခြင်းသည် ထွန်းကို မကြည့်ရက်၊ မကြည့်ရဲ “မသဲဖြူရယ်”

ပြေ၏ လှုပ်ရှား ချောက်ချားလွန်းသော ဟန်ပန်လေးကို မမြင်ရက်တော့။

“စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ မသဲဖြူ အခြေနေတာ အဆုံးစွန် ခရောက်သေးပါဘူးတဲ့၊ ဆရာဝန်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ပြီးပါပြီ”

“ပြေသိပါပြီ . . . ပြေသိပါပြီ မောင်မောင်ရယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး မသဲဖြူ မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး၊ မောင်မောင်ကို ကြည့်ပါဦး မသဲဖြူ”

မျက်ရည်တွေနှင့် မော့ကြည့်လာသော သူ၏မသဲဖြူကို အဆုံးစွန်သော အကြင်နာ မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ရင်း . . .

“အခု သူ့ကို ခွဲစိတ်ကုသတော့မှာပါ၊ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်တွေကို ဝင်တွေ့မယ်၊ တန်တော့မယ်ဗျာ၊ ပြီးရင် ဆိုအပ်တဲ့ဆေးတွေ ဝယ်ကြမယ်၊ အထူးသူနာပြုဆရာမ ငှားပေး ကြမယ်လေနော်၊ ပြီးတော့ မသဲဖြူကိုယ်တိုင် ပြုစုခွင့်၊ အနားမှာ နေခွင့်ရအောင် မောင်မောင်စီစဉ်ပေးပါမယ်”

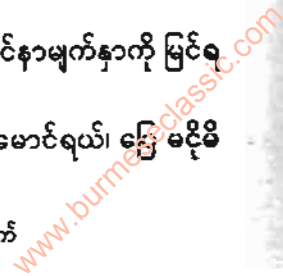
“အင်း . . . အင်းနော်၊ ဆရာကြီး သက်ဦးလွင်ဆို ကူညီ နိုင်မှာ”

“ကူညီခိုင်းမယ်၊ ကဲ . . . မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်ပါ၊ ဧဝိုပါနဲ့တော့နော် မသဲဖြူ မသဲဖြူ ကိုယ်တိုင် အကောင်းဆုံး ပြုစုပါ၊ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကူညီပါမယ်ဗျာ”

ပြေသည် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုင်ပြီး သဲမောင်မောင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

အတုမဲ့ စေတနာရှင်၏ မဟာအကြင်နာမျက်နှာကို မြင်ရ သည်။

“ပြေ ငိုမှာကြောက်လွန်းတဲ့ မောင်မောင်ရယ်၊ ခြေ မငိုမိ

အောင် ကြိုးစားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်လေ... ပြေ ထွန်းကို ပြုစုပါရစေရင်”

စိတ်မှပြောရင်း အားတင်းစိတ်နှင့် ထွန်း ခုတင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားသည်။

ဆေးရုံကြမ်းပြင်တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ခြေဖျားထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဆေးမသွင်းသော လက်ကလေးကို အုပ်စမ်းလိုက်၏။ ပိန်လို့အေးစက်နေသော ထွန်း၏ လက်ကလေးကို အညင်သာဆုံး ဆုပ်ကိုင်ပြီး... ”ထွန်း”

အသိအာရုံ လုံးဝရှိပုံမရဘဲ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မပြု။
“ထွန်း... ထွန်းနားမှာ ပြေ ရှိနေပါပြီကွယ်”

သတိရှိသည့်တိုင် တိုးညှင်းလွန်းသောကြောင့် ထွန်း ကြားနိုင်မည်မထင်။
နွမ်းပါးသော ဘဝတွင် ရောဂါက ဖိစီးထားသဖြင့် ထွန်း၏မျက်နှာမှာ ကြည့်ရက်စရာမရှိတော့။ ပိန်လို့နွမ်းဖျော့နေ ဖြစ်သက်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးများချောက်ပြီး မျက်ဝန်းတို့ ချိုင့်ဝင်နေ၏။
“... တချိန်က...”

သည်နှုတ်ခမ်းမှ စကားသံ၊ သည်မျက်ဝန်းမှ အကြည့်များကို ရှိတ်မတ် မြတ်နိုးလွန်းစွာ ခံယူခဲ့ဖူးသော ပြေပါ။

“ထွန်းကို ပြေ သိပ်စိတ်နာခဲ့မိပါတယ်ကွယ်...
“ဒါပေမယ့်... ထွန်းဟာ ပညာလိုချင်စိတ်နဲ့ ရုတ်တရက်

ဆုံးဖြတ်မိတာသာဖြစ်တယ်... ”

“နောက်ပိုင်း ပြေ့ရဲ့ ခံစားမှုတွေ သိရတော့... ဘဝ မျက်ပေးခဲ့တဲ့အထိ ပေးလျော်ခဲ့တဲ့ ထွန်းရယ်... ”

“ထွန်း... ပြေ့ကို ပေးဆပ်တဲ့ လျော်ကြေးတ များလွန်း လှချေလားကွယ်... ”

“ပြေ မျက်ရည်ကြွေခဲ့တယ်၊ အသည်းနှလုံးကြေခဲ့တယ်၊ ဘဝပျောက်ခဲ့ရပါတယ်... ”

“အဲဒါတွေနဲ့ တန်မျှရုံမကဘဲ ထွန်းရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတ ပိုလွန်း နေပါပြီကွယ်”

“ထွန်း... ထွန်းဆိုတဲ့ ပြေ့ရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးရေ... ”

“ပြေလေ... ထွန်းကျန်းမာလာဖို့အတွက် ငွေတွေရေလို့ ခိုးမယ်၊ ထွန်းကိုယ်ခန္ဓာအတွက် လိုအပ်လာရင်... အသွေးကို ထူပါ။ ပြီးတော့... ပြေ့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုတို့ ခွဲခြွေ ပိုင်းဝေပေးရပါစေ၊ ပြေ ကြည်ဖြူပါမယ် ထွန်းရယ်... ”

“ဆယ်ကျော်သက်ဘဝက ‘ပညာလိုချင်တဲ့စိတ်’ တစ်ခု ထည်းကြောင့် ထွန်း ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာက လွဲလို့ ပြေ့ပေါ်မှာ ထွန်းတာဝန်ကျပါတယ်လေ...။ နှစ်ပေါင်း များစွာ တစ်ယောက်တည်း ကြိုတ်မှိတ်ခံစားလာရှာတဲ့ ထွန်း ရယ်... ”

“ပြေလေ... ထွန်းကို သနားတယ်”

“ထွန်းကို သနားလိုက်တာကွယ်”

“လက်ဆောင်ပေးတာတွေ များနေပြီ မသဲဖြူ မလိုပါဘူး ဘာမှ မပေးလည်း ကုသပေးနေတာ မြင်တဲ့အတိုင်းပါ”

“ဆရာရယ်... လက်ဆောင်လည်း မဟုတ်ရပါဘူး ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ တန်တော့တာပါ။ ဆရာမှရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အခန်းထဲက ဆရာမလေးတွေအတွက်ရော၊ ည ကျွန်တို့ ကျတဲ့ ဆရာဝန်တွေအတွက်ပါ စားစရာ သောက်စရာ ပို့နေတာပါ။ ကုသိုလ်ယူတာပါဆရာ၊ ဒီအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မတောင်းပန်ရပါဘူး၊ ဆရာက အားနာလို့ပါ”

“အားမနာပါနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မရဲ့ လူနာအခြေအကောင်းလာတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီရှင်”

“လူနာတိုင်းကို ဆရာတို့က ကုပေးချင်တဲ့စေတနာ မှီတယ်၊ ကုလည်း ပေးနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ပြည်ထဲ အတိုင်းအတာနဲ့ဆိုတော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းအတွက် ဆေးဝါးက ပြည့်စုံမှုမရှိနိုင်ဘူးပေါ့လေ”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာ”

“ခုလို လူနာရှင်က လူနာ အားရှိမယ့် အစာတွေ၊ လူနာ အတွက် ဆေးရုံမှာ ပြတ်လပ်နေတဲ့ ဆေးတွေကို ဝယ်ပေးနိုင်တော့ ဆရာတို့ရဲ့ ကုသမှုဟာ မြန်မြန်အောင်မြင်နိုင်တာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ နည်းနေပါသေးတယ် ဆရာရယ်၊ တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်တာပါ။ ဒါဆိုရင် ဘယ်တော့လောက် ရွှေ့လို့ရမလဲ ဆရာ”

“လာမယ့် တနင်္လာနေ့မှာ ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

“ရန်ကုန်ထဲကနေ ဒီအင်းစိန်ဆေးရုံကို တစ်နေ့နှစ်ခေါက် ဆာရတဲ့ ဒုက္ခကလည်း မသေးဘူးဆိုတာ ဆရာနားလည်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ခွဲစိတ်မယ်ဆိုတာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်အားလုံး စာရေးပေး စီစဉ်ပေးလိုက်မှာပါ”

သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်လွန်စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြေသည် ထွန်းရှိရာ... ဆေးရုံဝမ်းထဲသို့ သွတ်ဆက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းဝင်လာသည်။

အထူးသူနာပြု ဆရာမလေးက ပြေ့ကို ချစ်ခင်စွာ ပြုံးပြပြီး ထွန်းနားမှ ရှောင်ဖယ်ပေးလေ၏။

“ထွန်း...”

ခုတင်ပေါ်၌ နွမ်းခွေစွာ တစောင်းလှဲနေသော ထွန်း၏ ခုတ်နှာစာဘက်သို့ သွားပြီး တိုးညင်စွာ ခေါ်လိုက်တော့ မှတ်တိုင်နှင့်လာသည်။

“ထွန်း နေသာတယ်နော်”

ထွန်းသည် ပြေ့ကို ဝေးဝေးမောမော ကြည့်နေသည်။

သူ့မျက်ဝန်းမှာ ဘာအင်အားမှမရှိ၊ အရာအားလုံးသည် ဆုံးရှုံးခြင်းအရပ်မှာ တည်ဆဲလို ထွန်း၊မျက်ဝန်းက ညှိုးမှိန် လွန်းလှချေသည်။

“ကြက်ပေါင်းရေ သောက်တယ် မဟုတ်လား ထွန်း ပြေ့ကိုယ်တိုင် ပရက်ရှာကွတ်ကာနဲ့ ပေါင်းပေးလိုက်တာ...”

ညှိုးနေသော မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ လျှံပြည့်လာ သည်။ ပြေ့သည် သူ့ အားရှိပါစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး အပြုံးများ ကိုသာ ဆင်မြန်းထားရပါ၏။

ထွန်းရှေ့မှ ပြေ့သည် စိုပြည်ခြင်း၊ ရင့်ကျက်ခြင်းများဖြင့် ကျက်သရေရှိစွာ လှပနေသည်။ ငယ်စဉ်ကထက်ပင် ပို၍ လှနေ သော ပြေ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော ထွန်း၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည် တို့ စီးသွယ်ကျဆင်းလာတော့သည်။

“ထွန်းကလည်းကွယ်... ဘာလို့ ငိုရတာလဲ၊ ပြေ့ ထွန်းကို ပြုစုခွင့်ရနေပြီလို့...”

“ပြေ့...”

“ဟင်... ဘာလဲထွန်း၊ ပြောလေ”

သူက မျက်ရည်ကိုထိန်း၍ ခေါင်းကို ယမ်းခါရင်းက...

“ဒီနေရာနဲ့ ပြေ့နဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူးကွယ်”

“ဟာ... ထွန်းကလည်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ဒါဆေးရုံပဲဟာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ထွန်း နားမှာ ရှိနေဖို့ မထိုက်တန်ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါပဲ ထပ်ပြောနေရတာလဲ၊ ထွန်း သိပ် အားနည်းနေတယ်ကွယ်၊ စကားမပြောပါနဲ့လား”

“ပြေ့...”

“ဘာလဲ... ထွန်း”

“ပြောပါရစေ... ပြေ့ရယ်”

“ကဲ... ဒါဆို တိုးတိုးလေးပြော”

ပြေ့က ပြုံးပြီး ထွန်းခုတင်ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်၍ ငဲ့ကြည့် နေမိသည်။

“ဒီလောက် သစ္စာမဲ့တဲ့ ဒီလောက် မိုက်မဲခဲ့တဲ့ ကောင်ဟာ ပြေ့မေတ္တာနဲ့ မထိုက်တန်တော့ပါဘူးကွယ်”

“တော်ပါတော့ ထွန်းရယ်... တော်ပါတော့”

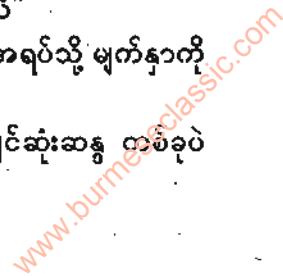
“ပြောပါရစေ ပြေ့ရယ်၊ ထွန်း ပြောပါရစေ၊ အခု ပြေ့ ဘာလို့ ထွန်း ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ပြေ့ရဲ့ ဘူညီမှုကို ရပ်လိုက်ပါတော့၊ ပြေ့ထွန်းဆီ မလာပါနဲ့တော့”

ထွန်းသည် သူ့မျက်ရည်ကို ပြေ့မြင်မှာစိုးရိမ်သည်။ သူ ပြေ့ရှေ့မှာ တကယ်ပင် မျက်ရည်မကျချင်...

“ထွန်းနားက ပြေ့ သွားပါတော့ကွယ်”

ထွန်းသည် ပြေ့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ မျက်နှာကို ဘာညှိလိုက်ပြီး...

“အခုချိန်မှာ ထွန်းအတွက် အလိုချင်ဆုံးဆန္ဒ တစ်ခုပဲ

ရှိတယ်။ ထွန်း သေချင်တယ်။ ထွန်းလို အကုသိုလ်ကောင်တာ လူပြည်မှာ အသက်မရှည်သင့်ဘူး။ သေသင့်ပြီ။ သေသင့်တာ ကြာလှပြီ”

ပြေသည် ထွန်း၏ ပခုံးစွန်းကိုကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် သည်။

“ပြေ”

“ဟင်...”

“ထွန်းနားမှာ မနေပါနဲ့၊ ပြေသွားပါ။ ပြေသွားပါတော့ ကွယ်”

“ဪ... နှင်လှချေလား ထွန်းရယ်”

သိမ့်သိမ့်ရွှက်နေသော ထွန်း၏ ကျောပြင်မှာ လက်ထင် ပြီး...

“အရင်တုန်းကသာ ထွန်းနှင့်လို့ ပြေ ပြေးခဲ့ရတာ၊ ခုထောင့် ထွန်းနှင့်ပေမယ့်လည်း ပြေ မသွားနိုင်တော့ဘူး ထွန်း။ အခု ထွန်း ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာဟာ ကုသခံနိုင်ဖို့ အဆင့်ရှိသေးတယ်။ မကုသရသေးဘူး။ ထွန်းကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ခွဲစိတ်ရဦးမှာ။ အဲဒါတွေ အားလုံး လုပ်ပေးမယ်။ ထွန်း ကျန်းမာလာတဲ့အထိ ပြေ ပြုစုမယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ထွန်းအနားယူဖို့ မရှိစေချင်တဲ့ပြေဟာ ထွန်းအနား မရှိစေရပါဘူး။ ထွန်း စိတ်ချမ်းမသာစရာ ပြေ၏ ရှည်ရှည်လျားလျား စကားများသည် ပြေ၏ ကျောကျော မဟုတ်သော်လည်း နူးညံ့ပျော့ပျောင်း စေသင့်သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား တင်ပြနေသေးသည်။

ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်လို တည်ငြိမ်နေသည်။

ထွန်းက ပြေကို လှည့်ကြည့်လာသည်။ ထွန်း ဘာစကားမှ မပြော၍ ပြေလည်း ဘာမှမပြော။

အလုပ်များစွာလုပ်ပြီး မောမောနှင့် ပြေးလာခဲ့ရပါလျက် နှင့် ထွန်း၏စကားသံများကြောင့် ပြေ ရင်၌ မြက်သွားမိသည်။ အကြင်နာမျှတ်ဝန်းမှာ ရင့်ကျက်ခြင်းများ ရောယှက် ထွက် ပြေသည် ငြိမ်သက်စွာပင် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

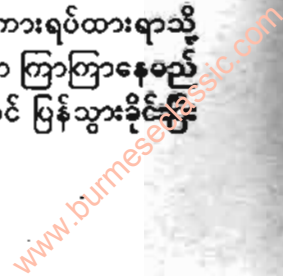
“ထွန်းကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ပြေရယ်၊ ပြေသာ ပြန်ပါတော့လို့ ထွန်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြေ ပြန်ပါတော့”

“ကောင်းပြီလေထွန်း၊ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးတွေ အစားအစာတွေတော့ ကုသမှု ပြီးဆုံးတဲ့အထိ တာဝန်ယူပါရစေ၊ ပြေကို မလိုလားပေမယ့် ပြေ စေတနာကိုတော့ ထွန်းလက်ခံပါ။ ပြေသွားပါမယ်ထွန်း”

အတွေ့ကြုံများစွာကြောင့် ပြတ်သားခြင်းများနှင့် ရင့်ကျက်နေသော်လည်း ထွန်းကို တော့ခိုင်းထွက်ခွာလာရချိန်မှာတော့ ရင်မှာ နာကျင်ပင်ပန်းလှပါတီ။

ဘဝအဆက်ဆက်က ထွန်းအတွက် ဝင့်ကြေးဆပ်စရာ မရှိလာသည်ထင်ပါ၏။

ပြေသည် ထွန်းအခန်းမှထွက်ပြီး ကားရပ်ထားရာသို့ ကျောက်လျှောက် ထွက်လာသည်။ ဆေးရုံမှာ ကြာကြာနေမည် ဆိုရည်ရွယ်စိတ်ဖြင့် ဒရိုင်းဘာ ဦးအေးကိုပင် ပြန်သွားခိုင်းပြီး ပြေကိုယ်တိုင် ကားမောင်းလာခဲ့သည်။

ပြေသည် ကားပေါ်တက်ပြီး လေးလံသော ဝေဒနာ တစ်ရပ် ရင်မှာ သယ်ပိုးထားရသလို ခံစားရင်း ကားကိုအပြန် ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်း၍ ထွက်ခဲ့သည်။

မြို့ထဲမှ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ခဏဝင်လိုက်သေးသည်။ ငယ်စဉ်ကလို ခံစားမှုတွေ ရင်မှာပွေ့ပြီး အိပ်ရာထဲ ခွေမနေအား တော့။ စိတ်ဒ ဝေဒနာကတစ်ပိုင်း၊ စွမ်းဆောင်ဖွယ် ကိစ္စများထံ လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်က တစ်ပိုင်းပါ။

ပြေ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ တူမလေး ဆောင်းနှင်းခေ က...

“မေမေ... ဆေးရုံက ဖုန်းဆက်တယ်၊ နှစ်ခါတော်တော် ရှိပြီ၊ မေမေ ရောက်ရောက်ချင်း ပြန်ဆက်ပါတဲ့၊ ဆရာမ နော်ထူးထူးတဲ့”

အထူးသူနာပြုဆရာမလေး။

“ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

ဟု စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နှင့်အတူ ရှိနေဆဲ

“မေမေ... စောစောက ဆရာမလေးပဲ၊ အရှေ့ကြီးက ခဏ စတားပြောပါရစေတဲ့”

“အေး... အေး၊ အပြင်က ဖုန်းချလိုက်တော့ သင်”

တယ်လီဖုန်း နှစ်လုံးတပ်ဆင်ထားသဖြင့် ပြေက သူ့အထဲ ဘေးမှာတင်ထားသော ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ထူးထူး... မမပြေပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ... မမ”

“ထွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုတော့ သတိပြန်ရပါပြီ၊ မမတို့ သိပ်တွေ့ချင်နေတယ် မမ”

“ဟင်... သတိပြန်ရပြီဆိုတော့ သတိမေ့သွားလို့ထား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ မမရဲ့နောက်ကို လိုက်တာပါ၊ ခဏ ကားပေါ်တက်ပြီး ထွက်သွားတော့ သူ ဆေးရုံထဲက အထင်း ပြေးထွက်လိုက်တာပါ”

“အို”

“အဲဒါ ဆေးရုံပြင်လည်းရောက်ရော တအားပစ်လဲပြီး သတိလစ်သွားတာပါပဲ မမ”

“ဟာ... ခုရော... ခုရော၊ ဘယ်လိုနေလဲ၊ ဆရာ လာကြည့်ရဲ့လား”

“လာပါတယ် မမ၊ ဆေးလည်း ထိုးပေးပြီးပါပြီ၊ မမတို့ တွေ့ပါရစေလို့ပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေပါတယ်”

“အိုကွယ်”

“အဲဒါ မမပြေ မလာရင်တော့ အစ်ကိုဝင်းထွန်းရဲ့ အခြေနေဟာ စိုးရိမ်စရာဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုလုပ်တော့မလို့ပဲ၊ အဲဒါ...”

“ကောင်းပြီ ထူးထူး၊ ခုပဲ လာခဲ့မယ်၊ ထွန်းကိုလည်း ပြောထားနှင့်ပါ၊ မမပြေ လာနေပါပြီလို့”

ပြေသည် ကားကို လေအလျင်နှုန်းနှင့်အပြိုင် မောင်းနှင် လာခဲ့တော့သည်။

ဆေးရုံရှေ့မှာ ကားကို ဖြစ်သလိုရပ်ထားခဲ့ပြီး ထွန်းရီရာ သို့ အပြေးလာခဲ့မိပါ၏။

သတင်းရပြီး၍ စောင့်မျှော်နေရှာသော ထွန်းသည်...

“ပြေ... ပြေရယ်”

“အို... ထွန်း”

ဆေးရုံပေါ်မှာ ဆိုသည်ကို သူ မေ့လျော့သွားပြီ ထင်သည်။ ပြေခါးကို တအားကြိုးဖက်ပြီး ပြေရင်ခွင်မှာ မျက်နှာ အပ်လျက် ထွန်း ငိုရွှိတ်လေပြီ။

ထွန်း ငိုနေပုံက မိခင်ပျောက်ရာမှ ပြန်တွေ့ရသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ရင်း ဝမ်းပမ်းတနည်းဖြင့် ငိုနေရှာသည်။

“ဟာကွာ... ကလေးကျနေတာပဲ ငိုပုံကလည်း ကဲ... လွတ်စမ်းပါဦး”

သူ့လက်ကို ဖြေဖယ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ယှဉ်ထိုင် လိုက်ရသည်။ တခြားလူနာများကိုလည်း ကျောခိုင်းပြီးသား ဖြစ်အောင်ပါ။

“ပြေ”

“ဟင်”

“ထွန်းလေ ပြေ့ကို ချစ်လွန်းလို့ပါ။ ထွန်းလိုကောင်နဲ့ မတန်လွန်းဘူးဆိုပြီး ထွန်းတိုယ်ထွန်း သူ့ရဲကောင်းကြီး လုပ်မိ တာပါ ပြေရယ်”

“တကယ်တမ်း ပြေ ထွက်သွားတော့ အို... ထွန်းလေ စိတ်ထဲမှာ ရူးသွပ်သွားသလိုပါပဲဗျာ၊ ပြေနောက်တို ပြေလိုက် ရာက မဟန်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျ...”

“ထူးထူးပြောလို့ ပြေသိပြီးပါပြီ၊ တော်ပါတော့ ထွန်း မောနေ ပါပြီ”

“ပြေ”

“ထွန်း”

“ထွန်းကို ခွဲမသွားပါနဲ့တော့ ပြေရယ်”

ပြေ၏ လက်ကိုဆွဲယူ၍ သူ့နဖူးမှာ တပ်ပြီး ငဲ့ချလိုက် ဦး...။

“ထွန်းကို ခွဲမသွားပါနဲ့တော့နော်၊ ဒီတစ်ခါ ပြေ့ကို ထပ်ပြီး ဆုံးရှုံးရရင် ထွန်းသေမှာပါ”

“ကဲပါ ထွန်းရယ်”

“ပြေ”

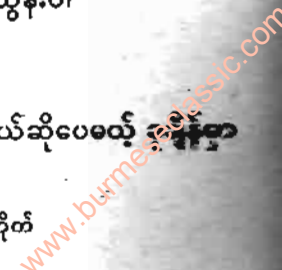
ပြေ့မျက်နှာလေးကို တမ်းတမ်းတတ မော့ကြည့် လာပြီး...

“ထွန်း... ပြေ့ကို စွန့်ခွာသွားစဉ်က ပြေ ဘယ်လောက် ခံစားရမယ်ဆိုတာ ထွန်း သိပါပြီပြေ၊ ထွန်း စာနာတတ်ပါပြီ တကယ်တော့ ပြေ့ဘဝကို ဖျက်ခဲ့တာ ထွန်းပါ”

“ထွန်း”

“ပြေ”

“ပြေ့ဘဝကို ထွန်း ချေဖျက်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ချစ်တာ”

အခြေတကျဖြစ်နေရသက ပြေပါ၊ တကယ်တမ်း ဘဝယုတ်ရ သက ထွန်းပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒဏ်ရာအသီးသီးနဲ့ ရှင်သန်ခဲ့ရတဲ့ ထွန်းတို့ အချစ်ဆုံးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခလမ်းထွေ ပြီးဆုံးပြီလို့ ခံယူပါရစေတော့၊ ပြေနားမှာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ နေရ နေရ ထွန်းနေပါမယ်”

“ပြေရင်ထဲမှာ ဟိုးအရင်နှစ်များစွာကအတိုင်းပါပဲ၊ ပြေ အတွက် ဘဝဖျက်ပေးခဲ့ပြီး အခုလို ထွန်း ဒုက္ခတွေ ရောက်နေရ ရှာတာကို ပြေ သနားနေမိတာပါ”

“ဒါဆို ထွန်းနေကောင်းရင် ပြေ စွန့်ပစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး နော်”

“သွားပါ၊ သူပဲ နှင်ပြီးတော့”

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ရဖူးသေးသော အပြုံးကို ထွန်း၏ မျက်နှာမှာ ပြန်လည်တွေ့ရှိရသည်။

“ထွန်းတို့ ငယ်ငယ်က တောင်ကွဲစေတီမှာ ဆုတောင်း ခဲ့တာ ပြည့်ပါတယ် ပြေရယ်၊ ထွန်းလေ ပြေကို တစ်သက်လုံး ချစ်နေပါရစေဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်သက်လုံးပဲ ချစ်နေမြဲ ချစ်နေ ဆဲပါ”

“ကွက်လပ်တော့ ရှိဦးမှာပါ၊ ဒေဝီနဲ့ လက်ထပ်စကား”

“တော်ပါတော့ ပြေရယ်၊ ဒီနာမည်ကို မကြားပါရစေ တော့... ထွန်း ကျိန်ပါမယ်၊ ခုချိန်ထိ “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ စကား ကို ပြေကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ ထွန်း မပြောဖူးခဲ့ပါဘူး ပြေ

ပြေသည် အကြင်နာတွေနှင့် ရွန်းဝေနေသော အကြည့် ဖြင့် ထွန်းကိုကြည့်ပြီး သူပဲခုံးနှစ်ဘက်ကို ကိုင်၍... .

“ကဲ... ထွန်း လှတော့... အနားယူတော့၊ ထွန်း ပင်ပန်းလှပါပြီကွယ်”

ထွေးပွေတော့မတတ် ညင်သာစွာကိုင်၍ ထွန်းကို ပြေက အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲစေသည်။

“ထွန်း နေကောင်းရင်လေ သိပ်အလုပ်များပါတယ်ဆိုတဲ့ ပြေကို အားလုံး ဝိုင်းကူပေးမယ်နော်... ပြေ... နော်...”

“အင်းပါ... ထွန်းဟာ သိပ်တော်တဲ့ သိပ်အရည်အချင်း ရှိတဲ့သူဆိုတာ ပြေ အသိဆုံးပါ၊ ပြေကို ထွန်း ရှေ့ဆောင်ကူညီ နိုင်မှာပါကွယ်... .

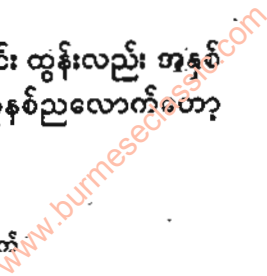
“ပြီးတော့လေ... ပြေ ငယ်ငယ်က တင်စားခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ထွန်းနဲ့ ပြေတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဂန္ထဝင်တွင်မယ့် အချစ် ရှင်တွေ ဖြစ်ရစေမယ်၊ ဒါကြောင့် ထွန်းတို့ ပြေတို့ရဲ့ အချစ်နဲ့ မေတ္တာကို “ကိန္နရီအချစ် ကိန္နရာမေတ္တာ”လို့ ပြေ ပြောခဲ့တာ လေ”

“ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ ထွန်းရယ်”

“အဲဒီ ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ ဖွဲ့ဆိုမှုအတိုင်း ထွန်းလည်း အနှစ် ခုနစ်ရာ မငိုနိုင်ပေမယ့် ပြေရင်ခွင်မှာ ခုနစ်ညလောက်တော့ ဝိုင်းပါရစေ အချစ်ရယ်”

“ထွန်းရယ်ကွယ်... ပြေလည်း ထွန်းလိုပဲပေါ့”

ထွန်း၏ ပြန်လည် ပြည့်ဖြိုးစ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြေလက်ဝါးနုဖြင့် ထွန်း၏ နဖူးလေးကို အုပ်ကိုင်၍ အညင်သာ ဆုံးသော လေသံနှင့် ပြောမိသည်။

ထွန်းက သူ့မေ့ရာအောက်ကို လှန်နေ၍ ပြေပါ ဝိုင်းပြီး ဆွဲယူပေးတော့ စက္ကညီနှင့် စာအိတ်ကြီးတစ်အိတ်။

“ဘာတွေလဲ ထွန်း”

“ပြေ ပေးခဲ့တဲ့ လွယ်အိတ်နဲ့ ပြေ့ရဲ့ စာတအိုပါ”

“အို... ဒါတွေ ဆေးရုံသယ်လာတယ်လား”

“ထွန်းကိုယ်ထွန်း သေမယ်ထင်လို့ အဖေ့ကိုမှာပြီး ယူထားတာ”

“ဟင်”

“ပြေ့ရဲ့ အငွေအသက်ကလေးတွေ အနားမှာ ရှိနေတယ်လို့ ထွန်း ခံယူရင်း သေသွားချင်လို့ပါ”

ထွန်းသည် သူ့အိတ်ထဲမှ စာများကို နှိုက်ပြီး စာရွက်ငယ်လေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ ပြေ့ကို ပြသသည်။

“ဒါ... ဒီဆေးရုံ ရောက်ပြီးမှ ထွန်း အလွတ်ရနေတဲ့ ‘ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ’ရဲ့ ‘သူဇာယျို’ထဲက စာပိုဒ်ကလေးတစ်ပိုဒ်ကို ရေးထားတာ၊ ပြေ ဖတ်ကြည့်နော်”

ထွန်း ကမ်းပေးသော စာရွက်ငယ်လေးကို လှမ်းယူ၍ ပြေ ဖတ်ကြည့်တော့... .

စုံဖက်တော်မူ အတူတကွ ပေါင်းနေရသော်၊ နေကြစိတ်ရှိ အမိတခါ၊ ပြန်ပေါ်လာသို့ မေတ္တာခွေရစ်၊ ရှိသေချစ်၏။

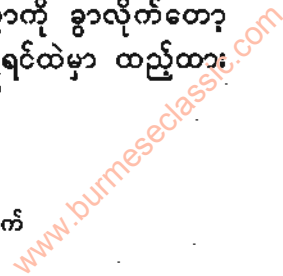
စာဖတ်ပြီး ထွန်းကို ကြည့်လိုက်တော့၊ အရာခပ်သိမ်း အတွက် အားငယ်စိုးရွံ့စွာဖြင့် ပြေ့ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေ ရှာသော ထွန်းရယ်လေ... .

စကားသံနှင့်မဟုတ်ဘဲ... သူ့ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းမှ တစ်ဆင့် သူ့ရင်တွင်းစကားများကို ပြောကြားနေရသည်။

“ပြေရယ်... ထွန်း စိတ်ထဲမှာ ပြေ့နဲ့ခုလို ပြန်ပြီး ဆုံခွင့် ရတာကို တကယ်ပဲ မိခင်တစ်ခါ ပြန်ပေါ်လာသလို ခံစားရပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် ငယ်ဘဝလေးအတိုင်းလည်း မပြောင်းမလဲ ချစ်တယ်၊ အားကိုးဖွယ် မိခင်တစ်ဦးလိုလည်း ရှိသေစွာ ချစ်မိတယ်၊ ပြေဟာ ထွန်းအတွက် ကြင်နာရာ၊ ဖြတ်နိုးရာ၊ အားကိုးရာ အကောင်းဆုံး မိန်းမမြတ်၊ နှလုံးသားနဲ့ထပ်တူ ချစ်ရပါတဲ့ အချစ်ဦး”

ပြေကလည်း မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့်ပင်

“ပြေ ယုံပါတယ် ထွန်း၊ ပြေ့ ရင်ထဲမှာလည်း ထွန်းကို ထင်မှတ်မှားနေတဲ့ နာကျည်းခြင်းအလွှာကို ခွာလိုက်တော့ ဟိုးအရင်တုန်းကအတိုင်း ထွန်းကို ပြေ့ရင်ထဲမှာ ထည့်ထား ချင်လောက်အောင် ချစ်နေဆဲပါပဲကွယ်”

“ကဲပါလေ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်ပန်းလာခဲ့ကြရတဲ့ ပြေတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ အကြင်နာလမ်းလေး ဖြူလို့ပါထွန်း”

“ပြေ”

“ရှင်... ထွန်း”

“ပြေ... ပြေ”

“အို... ဘာလို့ ဒီလောက်ခေါ်နေတာလဲ”

“ခေါ်လို့လည်း မဝဘူး၊ ကြည့်လို့လည်း မဝဘူး၊ ချစ်လို့လည်း ဘယ်သောအခါမှ တင်းတိမ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ပြေ”

“ခေါ်ပြန်ပြီ”

“စောစောကလို ပျောက်သွားမှာ ကြောက်လွန်းလို့ ခေါ်နေပါရစေ၊ ကြည့်နေပါရစေနော်... ပြေ နော်”

“ထွန်းနော်၊ လူက ကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်လည်း အဖြစ်သဲမနေနဲ့ဦး”

ပြေကိုယ်တိုင် ပွေ့ထူပြီး တိုက်ကျွေးသော ဟောလစ် တစ်ခွက်သည် ထွန်းအတွက် အာဟာရ ပြည့်လျှမ်းစွာ ချီးမြှင့်လှ ချေသည်။

“ဪ... အမိတစ်ခါ၊ ပြန်ပေါ်လာသို့၊ မေတ္တာခွေရစ် ရှိသေချစ်ရပါလား ပြေရယ်”

“ဟင်... မောင်မောင်၊ အစောကြီးပါလား”
“မသဲဖြူ ဘုရားရှိခိုးနေလို့ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်စောင့်နေတာပါ”

“ဪ... မောင်မောင်လည်း ပြေအတွက် ဒုက္ခတွေ့ရောက်လှပါပြီလေ၊ ပြေတစ်ယောက်တည်းလည်း သွားလို့ ရနေပြီပဲ၊ မောင်မောင် ဒုက္ခခံပြီး မလိုက်ပါနဲ့တော့လား”

“ဒုက္ခလို ယူဆရင် ကျွန်တော်ဒီလောက် ဒုက္ခမခံပါဘူး၊ မသဲဖြူ နောက်တစ်ခု မေးချင်ပါသေးတယ်”

“မေးပါ မောင်မောင်”

“ကျွန်တော် ဖယ်ပေးရတော့မှာလား”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ခုလိုလိုက်နေတာ မကြိုက်လို့လား”

“ဟာ... မောင်မောင်ကလည်း”

“တကယ် မေးတာပါ မသဲဖြူ မလိုအပ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်နေခဲ့ပါရစေတော့”

“ပြေ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မောင်မောင်ရယ်”

“ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲမှာစိုးလို့ပါ”

“မဟုတ်တာ၊ အထင်မလွဲပါဘူး”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်မလိုက်သင့်တော့ပါဘူးထေ ဒါပေမယ့် မသဲဖြူကို စိတ်မချနိုင်လွန်းလို့ပါ”

“ပြေ နားလည်ပါတယ် မောင်မောင်”

“ဆက်ပြီး နားလည်ပေးပါ မသဲဖြူ”

“ဘာကိုလဲဟင်... မောင်မောင်”

“ကျွန်တော် မသဲဖြူကိုချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်၊ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းပြစရာ မရှိအောင် ချစ်တယ် မသဲဖြူ၊ ဒါပေမယ့် ကိုဝင်းထွန်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျွန်တော်လိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဝင်းထွန်းအတွက် မသဲဖြူ လှုပ်ရှားစွမ်းဆောင်ချင်သမျှ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါစေဆိုတဲ့ တကယ့်စေတနာစစ်စစ်ကြောင့် ခုလို အဖြည့်ခံဘဝနဲ့ နောက်ထပ် လိုက်နေတာပါ”

“ဟယ်... မောင်မောင်ကလည်း”

သဲမောင်မောင်၏ မျက်နှာမှာ အရှက်နှင့်...

မျက်ဝန်းမှာ နာကျင်မှုမျက်ရည်စနှင့်...

“ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖြူရောင်စေတနာဟာ ဘယ်မှာဆုံး သလဲဆိုရင်လေ... မသဲဖြူ”

“ဟင်”

“ကိုဝင်းထွန်းနဲ့ ကျွန်တော် လဲပေးလိုက်ချင်တယ် သိလား မသဲဖြူ”

“အို... မောင်မောင်ရယ်”

“တကယ် လဲပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါမှ မသဲဖြူ စိတ်ချမ်းသာ မှာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က မသဲဖြူ စိတ်ချမ်းသာနေတာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ချင်နေတဲ့ကောင်ပါ၊ ကျွန်တော့် ရင်ထဲက မေတ္တာတရားနဲ့ စေတနာကို မသဲဖြူ နားလည်နိုင်ပါစေ သားဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“အို... မောင်မောင်... မောင်မောင် နေဦးလေ”

တားမရတော့။

သူ ကားကို မောင်းထွက်သွားလေပြီ။

“မောင်မောင် ဒုက္ခခံပြီး မလိုက်ပါနဲ့တော့လား”

ဆိုသော စကားအတွက် သူ စိတ်ဆိုးသွားလေပြီ...။

“မောင်မောင်ရယ်၊ မောင်မောင် ထင်သလို ပြေက ဆင်တာ မဟုတ်ရပါဘူး၊ တကယ်ကို ဒုက္ခတွေ့များလွန်းလို့ အားနာပြီး ပြောမိတာပါ”

ယနေ့ အပူပန်ရဆုံးနေ့။

အစိုးရိမ်ရဆုံးနေ့တွင်မှ...။

အရင်းနှီးဆုံး၊ အခင်မင်ရဆုံး၊ အားကိုးရဆုံး မောင်မောင်

ထ ပြေ အထင်လွဲနေသည်ဟု သူက အထင်လွဲသွားခြင်းပါ။

တကယ်တော့ သူ့ကို ပြေ အထင်မလွဲပါ။

သူ၏ အတုမဲ့စေတနာကို အားနာစိတ်နှင့် ပြောမိပြောရာ ပြောမိလိုက်ခြင်းသာပါ။

ပြေသည် ယနေ့မနက် အစောကြီးထပြီး ထွန်းအတွက် ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးများ ပူဇော်ရင်း ဆုတောင်းပေးနေမိသည်။

ယနေ့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် ထွန်းကို ခွဲစိတ်ကုသမည့်နေ့။

ဤနေ့တွင်မှ မောင်မောင်နှင့် ပြဿနာတက်ရသည့် အတွက် ပြေ စိတ်မကောင်းနိုင်တော့။

တယ်လီဖုန်း နံပါတ် ငါးလုံး လှည့်ပြီး

“ကြည်သန့်စင် ရှိပါသလား”

“အပြင်ထွက်သွားပြီ၊ ဘယ်သူလဲ”

“ပြေပါ... ဥမ္မာလား”

“ဪ... ဟုတ်တယ်၊ မမပြေဆီ သွားတာပဲ၊ မရောထိ သေးဘူးလား”

“ရောက်ပြီမှ ပြန်သွားလို့ ပြန်ဆက်ကြည့်တာပါ”

“ဒါဆို သူ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ မမပြေက ပိုသိမှာပေါ့ ဥမ္မာတို့က ဘေးလူပါ”

“ဒါဆို ဒါပဲလေ၊ ကျေးဇူးပါပဲ ဥမ္မာ”

အရေးထဲ ဥမ္မာက ယိနေသေးသည်။ ချေပ မနေတော့ပါ ဥမ္မာဦးသည် မောင်မောင်ကို အသေအလဲ စိတ်ဝင်စားနေသော်လည်း မောင်မောင်က သူနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ အနေထိုင်

တည်ကြည်လွန်းသူပါ။

“စိတ်ညစ်ရင် ဟောဒီနေရာလေးမှာ ကျွန်တော်လာတာ ထိုင်နေတာ”

ကန်တော်ကြီးစောင်း တစ်နေရာ ကရပိတ်နှင့် တန်တော်ကြီး ဟိုတယ်ကြားမှ အပန်းဖြေစခန်းငယ်လေးတစ်ခုကို သူ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြခဲ့ဖူးသည်။

အချိန်က စောလွန်းသဖြင့် ဒရိုင်ဘာ ဓလာသေး၊ ခြေတိုယ်တိုင် ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ မောင်းချလာခဲ့သည်။

“ဟာ... ဟိုမှာ”

ထင်သည့်အတိုင်း တစ်အပ်တွေ့ပါ၏။ သူ၏ ကော်ဖီလာဘား ရပ်ထားသောနေရာသို့ ကားကို တက္ကိက္ကိ မြည်သွားအောင် ဆအားကွေ့ချလိုက်ပြီး ယှဉ်ရပ်ထားခဲ့သည်။

ကားသံကြောင့် ရေပြင်ကို မျက်နှာမူလျက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော သဲမောင်မောင်က ပြေးထလာပြီး...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟင် မသဲဖြူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို လိုက်လာတာလဲ”

“မောင်မောင် စိတ်ဆိုးသွားလို့ပါ”

“ဟာ... ”

“ပြေ စိတ်ပူပန်နေချိန်မို့ ပြောမှားမိရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါအောင်မောင်ရယ်၊ ပြီးတော့ မောင်မောင် သိပ်ပင်ပန်းနေလို့ ဆကယ့်စေတနာနဲ့ ပြောမိတာပါ။ မောင်မောင်ကို တောင်းပန်ချီးမြှင့်လိုက်လာတာပါ”

“ဟာ... မသဲဖြူရယ်ဗျာ”

သူက ပြောကား၏ ဘေးတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ပြောနှင့် ယှဉ်ပြိုင် ဝင်ထိုင်လာ၍...

“အိမ်တောင် ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ မလာဘူးဆိုတာနဲ့ ဒီကို လိုက်လာခဲ့တာ၊ မောင်မောင် စိတ်ဆိုးတာကို ပြော မခံယူ ပါရစေနဲ့ကွယ်၊ ပြော တောင်းပန်ပါ့မယ်နော်”

“မသဲဖြူရယ်... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒီလောက် အရေး ကြီးတဲ့ နေ့မှာမှ...”

“ထွန်းနဲ့ ခုလို ပြန်တွေ့ဖြစ်အောင်၊ ထွန်းဘဝ အစဆုံး သိရအောင် ကူညီခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော ကျေးဇူးရှင်ဟာ မောင်မောင်ပါ၊ ဒါတင် မကဘူး ပြော မောင်မောင်ကို သိပ်ခင် တယ်၊ အားလည်းတိုးတယ်၊ ထွန်းကလွဲရင် အရင်းနှီးဆုံး ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ပြီးတော့...”

“တော်ပါတော့ မသဲဖြူရယ်၊ တော်ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရတာနဲ့ မတန်မျှအောင် မသဲဖြူ တောင်းပန်နေတယ်နော်၊ စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ဒီလောက်လေး ပြောတာ မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ အသည်းနှလုံးတို့ နာကျင်ပင်ပန်းအောင် လုပ်စေဦး... ကျွန်တော် မသဲဖြူတို့ စိတ်မဆိုးရက်ဘူး၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာများစွာဟာ ကြီးမားမွန်မြတ်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ အကျုံးဝင်ပါတယ် မသဲဖြူရယ်၊ ကဲ... သွားကြပါစို့၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုဝင်းထွန်းဆီ သွားကြပါစို့နော် မသဲဖြူ”

ကားရှိရာသို့ ပြန်ထွက်အံ့ဆဲဆဲ၊ သဲမောင်မောင်၏ လက်ကို ပြောက လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“မောင်မောင်ကို ပြော ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ မသဲဖြူရယ်၊ ကိုဝင်းထွန်း မျှော်နေရော့ဇော်”

“ခဏလေးပါ မောင်မောင်၊ ပြော ပြောပါရစေ”

“ကဲ... ပြောပါ”

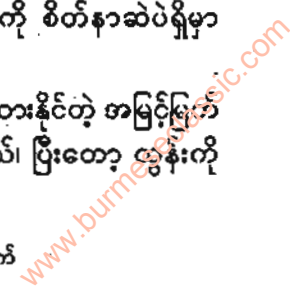
“မောင်မောင်ရဲ့ မေတ္တာတရားလောက် နက်ခွိုင်းတဲ့ မေတ္တာမျိုး ပြောတစ်သက်မှာ ဘယ်သောအခါမှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ မထားရှိနိုင်တဲ့ “မေတ္တာသစ်” တစ်ရပ် ကို မောင်မောင်က အစဦး ဓွေးဖွားခဲ့တာပါ”

“ဗျာ”

“မောင်မောင်ဟာ ပြောကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ပြောက ထွန်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒီတြိဂံအချစ်မှာ မောင်မောင်ဟာ ထွန်းကို ဩဇာပြုနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

“ဒါပေမယ့်... ပြော သိချင်တဲ့ ထွန်းအကြောင်းကို အသေးစိတ် စုံစမ်းပေးခဲ့တယ်၊ မချွင်းမချန် ပြန်ပြောပြခဲ့လို့ ပြော ခုလို ထွန်းကို စိတ်ပြန်လည်ခဲ့ရတာပါ၊ ဒီကိစ္စမှာ မောင်မောင်ဟာ တွယ်ကွယ်ဝှက်ဝှက်ပြောခဲ့ရင် ပြော ထွန်းကို စိတ်နာဆဲပဲရှိမှာ ပါ...”

“ခုတော့... ဘယ်ယောက်ျားမှ မထားနိုင်တဲ့ အမြင့်မြတ် ဆုံး စိတ်ထားတွေနဲ့ ပြောကို ပြောပြခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ထွန်းကို

တွေ့နိုင်အောင် အစွမ်းကုန် ကုသယူနိုင်အောင် အစစ ကူညီပေးခဲ့တဲ့ မောင်မောင်ရယ်၊ ပြေလေ... ”

“ဟင်”

“မောင်မောင်ကို ချစ်ပါတယ်”

“ဟာ... မသဲဖြူ”

“ဒါပေမယ့် တပ်မက်ခြင်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အမျိုးအစား မဟုတ်ပါဘူး မောင်မောင်၊ လူ့လောကကြီးထဲက မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားဆိုတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် လူသားနှစ်ယောက်မှာ တဏှာပါမှ အချစ်ဖြစ်ရရောတဲ့လားကွယ်၊ အင်မတန်မှ သန့်စင်ဖြူလွင်တဲ့ အချစ်နဲ့ ပြေ မောင်မောင်ထံ လေးစားစွာ ချစ်မိပါတယ်... ”

“ဒါပေမယ့် ထွန်းကြောင့် ညစ်နွမ်းခဲ့ပြီးသား ပြေဘဝထံ မအပ်နှံနိုင်သလို မောင်မောင်ကိုလည်း ဘယ်သောအခါမှ မပိုင်ဆိုင်လိုပါဘူးရှင်... ”

“ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေတဲ့ နှလုံးသားဒဏ်ရာဟောင်းကြီးနဲ့ တပတ်နွမ်းခဲ့ရတဲ့ ပြေဟာ မောင်မောင်နဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူး တကယ်တမ်း ဘဝချင်း လဲလှယ်ရမယ့် ချစ်သူဟာ ထွန်းထံ ဒါပေမယ့် စောစောက ပြေ ပြောခဲ့သလို မောင်မောင်ကို ပြေ သန့်သန့်စင်စင် ရှိုးရှိုးသားသားနဲ့ ချစ်ပါတယ်၊ ပြေ မေတ္တာထံ မောင်မောင် နားလည်ပါရဲ့လားကွယ်”

စမ်းရေယဉ်လို ဘာအရောင်မှ မပါသော မေတ္တာနှင့် အေးငြိမ်းစွာ ကြည့်နေသော ပြေ၏ မျက်ဝန်းလေးကို သဲမောင်

မောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ပြေကို နားလည်စွာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့လည်း ပြေ လှိုက်လှဲစွာ တောင်းပန်ပါရစေရှင်”

“မြင်သာပြီး ဝင်လာလို့မရတဲ့ ဘဝနှစ်ခု၊ မှန်နံရံခြားနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကြားမှာ “မကျေနပ်ခြင်း” “ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခြင်း” ဆိုတဲ့အရာတွေ ဘယ်သောအခါမှ ပုံရိပ် မထင်စေရပါဘူး မသဲဖြူ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်မောင်၊ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“မသဲဖြူ... ကျွန်တော်ကို ချစ်တယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် မသဲဖြူရဲ့ဘဝကို ပေးဆပ်လိုခြင်း မရှိ၊ ကျွန်တော်အဝကိုလည်း မသဲဖြူ ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း မရှိတဲ့ မသဲဖြူရဲ့ ရင်ထဲက အဖြူရောင် ‘မေတ္တာသစ်’တစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် မြင်သာလို့ နားလည်ရပါပြီ ဗျာ... ”

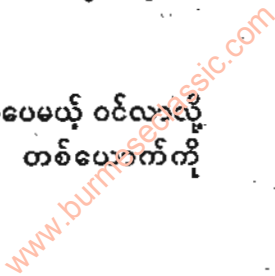
“မောင်မောင်ရယ်”

“ကဲ... သွားကြပါစို့ မသဲဖြူရယ်၊ ကိုဝင်းထွန်း မျှော်လှ ရော့မယ်”

ဆောင်းနှင်းငွေ့ပါသော နံနက်ဦး လေပြည်ညင်းသည် ကန်တော်ကြီးအနီးမှ ပြေတို့နှစ်ဦးထံသို့ ထိတွေ့ တိုးဝင်လာသည်။

ပြေနှင့် မောင်မောင်သည်... ”

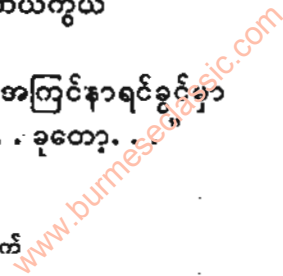
သူ တင်စားခဲ့သည့်အတိုင်း၊ မြင်သာပေမယ့် ဝင်လာလို့ မရသော ဘဝနှစ်ခု၏ သရုပ်အဖြစ်နှင့် တစ်ယောက်ကို

ကားတစ်စင်းစီ ရွှေ့နောက်ယှဉ်၍ မောင်းလာနေကြသည်။
 သဲမောင်မောင်သည် မသဲဖြူအတွက်. . .
 မသဲဖြူဆိုသော ပြေသည် ထွန်းအတွက်. . .
 ဖိုးရိမ်ပုန်ခြင်း ဝေဒနာတွေ ရင်မှာ ပြည့်လှုံစွာဖြင့်. . .
 သူတို့နှစ်ဦးသာ နားလည်ကြသော မေတ္တာသစ်များကို
 တစ်ယောက်မှ တစ်ဦးအတွက် သယ်ပိုးလျက်. . .
 ထွန်းရွှံ့ရာသို့. . .

“နောက်ကျလိုက်တာ ပြေရယ်၊ ထွန်း. . . မျှော်နေတာ
 ကြာလှပြီ”
 “ထွန်းရယ်. . .”
 ထွန်း လက်ကလေးကို ဆွဲယူပြီး ပါးမှာ အပ်ထားလိုက်
 သည်။ နှုတ်က ဘာမှမပြောမိ။
 “ပြေ”
 “ထွန်း”
 “အခု ခွဲစိတ်ကုသမှု မအောင်မြင်ခဲ့ရင်လည်း ထွန်း
 သေပျော်ပါတယ် ပြေရယ်”
 “ဟာ. . . မဟုတ်တာ၊ ထွန်းကလည်း”
 “ဟုတ်ပါတယ် ပြေရယ်၊ ပြေနဲ့ ခုလို တစ်မိနစ်လေး
 နေခွင့်ရလည်း ထွန်း ကျေနပ်ပြီးသားပါ။ ထွန်း မမျှော်လင့်ရဲတဲ့
 ဆန္ဒတွေ ပြည့်ခဲ့ပါပြီ”
 “ဘာလဲ ထွန်း”
 “ပြေ ထွန်းကို ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ပြီးတော့. . . အရင်တုန်း
 က အကြင်နာမျိုးလေးတွေ ထွန်း ပြန်ရတယ်ကွယ်”
 “ထွန်းရယ်”
 “ထွန်းသာ မမိုက်ခဲ့ရင် ပြေရဲ့ အကြင်နာရင်ခွင်မှာ
 တစ်သက်လုံး အေးမြနေရမှာ၊ ခုတော့. . . ခုတော့. . .”

“အို . . . ထွန်း . . . ဘာလို့ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြန်ပြောနေရတာလဲကွယ်၊ ပြီးတော့ . . . တစ်ညလုံး အစာမစားရ၊ ရေမသောက်ရနဲ့ ထွန်း သိပ်ပင်ပန်းနေချိန်ပါ”

“ပင်ပန်းပါစေပြေရယ်၊ ပြေ တစ်သက်လုံး ရင်ပန်းရတာတွေနဲ့ မတန်ဖူးသေးပါဘူး”

“ဝါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ နော် . . . နော် . . . ထွန်း . . . ထွန်းကျန်းမာလာဖို့ ပြေ မနက်က ဘုရားအကြာကြီး ရှိခဲ့ ဆုတောင်းပြီးမှ လာခဲ့တာ၊ ထွန်း ကျန်းမာမှာပါ၊ စကား သိပ်မပြောနဲ့ နော်ကွယ်”

ထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြေလက်ကလေးကို သူ့လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ပေးပို့ကာထားသည်။

အင်းစိန်ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များနှင့် ညှိနှိုင်းပြီး ရန်တုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ယူခဲ့သည်။ သဲမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် အစစ တူညီခဲ့၍ သူတို့နှစ်ဦးလည်း နားလည်စွာ ခင်မင်နေကြပါပြီ။

အခန်းအုပ် ဆရာဝန်ကြီးများထံ အပ်နှံ၍ တစ်နေ့ ငါးဆယ်တန် အခန်းမှာထားလျက် နေ့ည သူ့နာပြုဆရာများကိုပါ ပြေက ငှားပေးခဲ့ရုံမက . . .

တစ်နေ့ကုန် ပြေကိုယ်တိုင် ထိုင်စောင့်ပြီး ပြုစုခဲ့၍ ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ခံယူနိုင်သော အဆင့်ထိ တိုးတက်လာခဲ့ပါ၏။

“ဗိုက်ကို ဖွင့်ကြည့်မှပဲ အခြေနေကို ပိုသိရမှာပါ။ သူ့အတွက်သာ ဆုတောင်းပေးပေါ့၊ သူကပဲ ကျန်တော့တယ်လေ”

ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်ကြီး၏ မှတ်ချက်ပါ။

ယနေ့ ထွန်း၏ အစာအိမ်ရောဂါကို ခွဲစိတ်ကုသပါတော့မည်။ ထွန်းမှာ အပြုရောင် ခွဲခန်းဝတ်စုံနှင့် အသင့်ရှိနေပြီး စောစောခွဲပေးမည်ဆိုသော်လည်း လာမခေါ်သေးပါ။

နွမ်းညှိုးသော မျက်နှာမှ မျှော်လင့်ခြင်း မျက်ဝန်းများဖြင့် ပြေကိုသာ အစဉ်တစိုက် လိုက်ကြည့်နေရာသည့် ထွန်း . . .

ပြေ သူ့ဘေးနားမှနေ၍ ပြုစုပေးသမျှကို ခံယူရင်းက ထာဝရ မျက်ရည်တွေဝဲနေတတ်သော ထွန်း . . .

“ပြေနဲ့ ပြန်လည်တွေ့ခွင့်ရစက ဆေးရုံပေါ်မှာ ထွန်းကိုယ် ထွန်း သတ်တောင် သေတော့မလို့ . . .

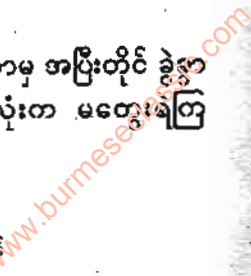
“ခုတော့ ပြေရယ်၊ ထွန်းသေရမှာ ကြောက်လာပြီ . . . “ထွန်းမသေပါရစေနဲ့ ပြေနဲ့ တစ်ခါ ထပ်မခွဲပါရစေနဲ့တော့”

“ထွန်းကို မသေအောင် လုပ်ပေးပါနော် ပြေ”

“ထွန်း မသေချင်ဘူး၊ ပြေနဲ့ နေခွင့် ရပါရစေဦး ချစ်ရယ်”

ဟူသော စကားများကို လွန်ခဲ့သည့်တစ်ပတ်မှစ၍ ထွန်း မကြာခဏ ပြောတတ်ရှာပါ၏။ ပြောလေတိုင်းလည်း ပြေလက်ကို ကိုင်လျက် စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ လျှံလျက်ပါ။

ခုလို ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့် ရရှိပြီးကာမှ အပြီးတိုင် ခွဲခွာကြရမည့် အဖြစ်မျိုးကို အချစ်ဆုံးနှစ်ဦးလုံးက မတော့ကြတော့ . . .

စိုးရိမ်ဖွယ်အခြေနေနှင့် နာမကျန်းစွာ အိပ်ရာထဲ လဲနေသော ထွန်းက ပြေအတွက် စိုးရိမ်လှပါကြောင်းတွေ့သာ အားယူကာ ခဏခဏ တဖွဖွပြောနေတတ်ရှာသည်။

သူ ကျန်းမာလာလျှင် ပြေကို ညည်းပန်းခဲ့သမျှ ဆယ်ဆမက အစားထိုးပြုစုယူလိုက်မည်။ ပြေအလုပ်တွေကို ဘယ်လို ကူညီလိုက်မည်ဆိုသော အားမာန်စကားလေးများ ပြောရင်း အားတက်နေတတ်ရှာသော ထွန်း။

ယနေ့သည် ထွန်း၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ အဆုံးဖြတ်ပေးမည့်နေ့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။

“ပြေ”

“ဟင်... ဘာလဲထွန်း”

“ထွန်း ကျန်းမာလာရင်လေ”

“အင်း”

“လွိုင်တော်ကို ပြန်သွားကြရအောင်နော်”

“သွားမယ်ထွန်း၊ သွားကြမှာပေါ့”

“ဘီလူးချောင်း နံဘေးက ငယ်ငယ်တုန်းက နေရာဟောင်းလေးတွေမှာ ပြေနဲ့အတူ ပြန်နေပါရစေကွယ်”

“ထွန်းရယ်”

“ထွန်းရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့် ကြေကွဲခဲ့ရတဲ့ ထွန်းနဲ့ ခြေအတွက် ဘဝသစ်တွေ တစ်ဖန် မွေးဖွားခွင့် ရနိုင်ပါစေဘာကွယ်”

“ထွန်းရယ်... ပြေကတော့ ဘဝသစ်ကို မမွေးဖွားချင်”

ဘူး။ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ပြေတို့ရဲ့ ငယ်ဘဝဟောင်းလေးတို့ပဲ ပြန်ရချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြေပြောတာ ပိုပြီး သဘာဝကျပါတယ်၊ ဒီမှာပြေ”

“ထွန်းရယ်... မောလှရော့မယ်ကွယ်”

“ပြေ”

“ထွန်း”

“ကန္တာရဝတီရဲ့ စမ်းချောင်းလေးဘေးမှာ စတင်ခဲ့တဲ့ ထွန်းနဲ့ ပြေတို့ရဲ့အချစ်ကို ကိန္နရီအချစ်-ကိန္နရီမေတ္တာလို့ တင်စားခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း ကိန္နရီရဲ့ မေတ္တာမျိုးနဲ့ တစ်သက်လုံး ချစ်နေခွင့် ရရှိနိုင်အောင် ပြေ ဆုတောင်းပေးပါနော်”

ပြေက ထွန်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မသိမသာလေး ငဲ့နှမ်းလိုက်သည်။

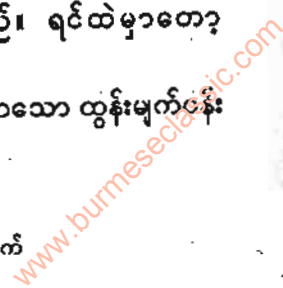
ထွန်းကို သယ်ဆောင်မည့် လူနာတင် ထွန်းလှည်း ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

ခွဲစိတ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခါနီးမှာ...

“ထွန်း၊ သေရမှာ မကြောက်ပါဘူးကွယ်၊ ပြေနဲ့ ခွဲရမှာပဲ ကြောက်လှတယ်၊ ပြေ ဆုတောင်းပေးနေပါနော်”

ပြေ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ပြောစရာတွေက အပြည့်အသိပ်ပါ။

ပြေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဝင်သွားရရှာသော ထွန်းမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေဝဲလို့ပါ။

“ထွန်းရယ်”

“ထွန်း မသေရဘူး... ထွန်း မသေရဘူး”

“ဆရာဝန်ကြီးတို့ရယ်... ကျွန်မချစ်သူရဲ့ အသက်ကို ကယ်ပေးကြပါရဲ့...”

ပြေသည် စိတ်မှ တိုင်တည်ရင်း မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်တော့ ပြေ့ လက်ခုပ်ထဲမှာ မျက်ရည်တို့က အပြည့်။

“မသဲဖြူရယ်... ခဏလေး နားလိုက်ပါဗျာ... လာပါနော်...”

သဲမောင်မောင်က တွဲယူပြီး သက်သက်သာသာ ထိုင်စေသည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ သစ္စာစတားပါ မသဲဖြူရယ်၊ ကျွန်တော် ကိုဝင်းထွန်းနဲ့ လဲလို့ရရင် တကယ်ပဲ လဲပေးပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆိုရင် သေသွားတောင် ဒီလောက် လှိုက်လှဲစွာ ငိုနေမယ့်သူ မကျန်ရစ်ဘူးလေ”

“တော်ပါတော့ မောင်မောင်ရယ်၊ ကိုယ်ဘဝနဲ့ကိုယ်၊ သူဘဝနဲ့သူပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောဘဲနေကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မသဲဖြူ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ပြေ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

ပြေတို့ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြရပါ၏။

စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ဝေဒနာသည် ပြေ၏ နှလုံးအိမ်ကို

ဖောက်ခွဲတော့မတတ်။

စောင့်စားရသောကာလက ကြာရည်လေး၊ ပြေ၏ ပူပန်ခြင်းက အချိန်အဟုန်က ပိုပြီး ပြင်းပြရလေပါ။ အကြာကြီး ကြာပြီးကာမှ...။

“ဟော... ထွက်လာပါပြီ မသဲဖြူ”

“ဟင်... ထွန်း... ထွန်းကို ခွဲပြီးပြီ”

ပြေသည် ထွန်းကို သယ်ဆောင်လာသော ခုတင်ဘေးမှ ပြေးလိုက်လာရင်း ထွန်းကို ကြည့်တော့ မေ့မြောလျက်...။

“အခြေနေ... အခြေနေ ဘယ်လိုလဲဟင်၊ ဆရာမ”

“ဆရာဝန် ပြောပါလိမ့်မယ်၊ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

ပြေသည် ထွန်းနောက်သို့ ဆက်လိုက်ရမလား။ အခန်းဝမှ ဆရာဝန်ကြီးကို စောင့်ရမလား ဆိုသော ဝေခွဲမရစိတ်ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေမိသည်။

မေ့မြောနေသော အချစ်ဦး၏ မျက်နှာကို အတိုင်းအဆ မရှိသော အကြင်နာများဖြင့် ငိုကြည့်ပြီး ခွဲစိတ်ခန်းဝသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။

“ဟာ... ဆရာ”

အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံကြီးနှင့် ထွန်းကို ခွဲစိတ်သည့် ဆရာဝန်ကြီး...။

ပြေ အခေါက်ခေါက် အခါခါ သွားထား၍ ပြေ့ကို မှတ်မိနေလေပြီ၊ ပြေ့တို့ ပြုံးကြည့်ပြီး...။

www.burmeseclassic.com

“အခြေနေ သိပ်ကောင်းတယ်၊ စိတ်မပူနဲ့တော့”

“အို... တ... တကယ်လား ဆရာရယ်”

“အစာအိမ် နည်းနည်း ဖြတ်ထုတ်လိုက်ရတယ်၊ ခွဲစိတ်တာ အောင်မြင်လို့ လုံးဝ စိတ်ချရပြီ၊ မသေနိုင်တော့ဘူး၊ ကဲ... ဝမ်းသာတော့၊ အနားမှာသာ သွားပြုစုချေ”

အောင်မြင်သော အပြုံးနှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသော ဆရာဝန်ကြီးကို ကြောင်၍ ကြည့်နေပြီးမှ... “ထွန်း မသေတော့ဘူး”

“ထွန်း မသေတော့ဘူးတဲ့”

“အို... ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ငါ့ဘဝမှာ ဒီထက် ပြည့်စုံတာ၊ ဒီထက် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတာ ဘာရှိတော့မှာလဲ”

ထွန်း... ထွန်း... ပြေရဲ့ အချစ်ဦးရယ်... . . .

ပြေနဲ့ ထွန်းနဲ့လေ... . . .

ပြေသည် ဝမ်းသာမှုလွန်ကဲနေ၍ စိတ်မှ အတွေးတို့နှင့်အတူ ထွန်းရှိရာသို့ ပြေးလိုက် သွားတော့သည်။

သူ့နောက်မှာ သဲမောင်မောင် ရှိနေကြောင်း သူ သတိမရတော့... . .

သဲမောင်မောင် ပြုံးလိုက်သည်။

ပြေထက်သာလွန်စွာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ငါ လိုချင်တာ ဒါပဲလေ”

“သူ ပြုံးနေတာ၊ ပျော်နေတာကို မြင်ခွင့်ရချင်တာ ငါ့ရဲ့”

အဆုံးစွန် ဆန္ဒပဲ မဟုတ်လား ကြည်သန့်စင်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမစိတ်နှင့် အားပေးရင်း ဆေးရုံလှေကားထစ်များမှတစ်ဆင့် ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာရတော့သည်။

“မသဲဖြူကို အခုတစ်ခါ ကျောခိုင်းခွဲခွာလာရခြင်းဟာ ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်ခွဲခွာလာရခြင်းလို့ မောင်မောင် သိထားနားလည်လိုက်ပါပြီ မသဲဖြူရယ်”

“မောင်မောင်ရဲ့ အပြန်လမ်းမှာ ခုလို မျက်ရည်တွေ ဝေသွား၊ ကြွေသွားရတာကို အချစ်ရဆုံး မသဲဖြူ ဘယ်သောအခါမှ မသိစေရပါဘူးဗျာ”

ပြီးပါပြီ

ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

၁၉၈၄-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၃ ရက်။

